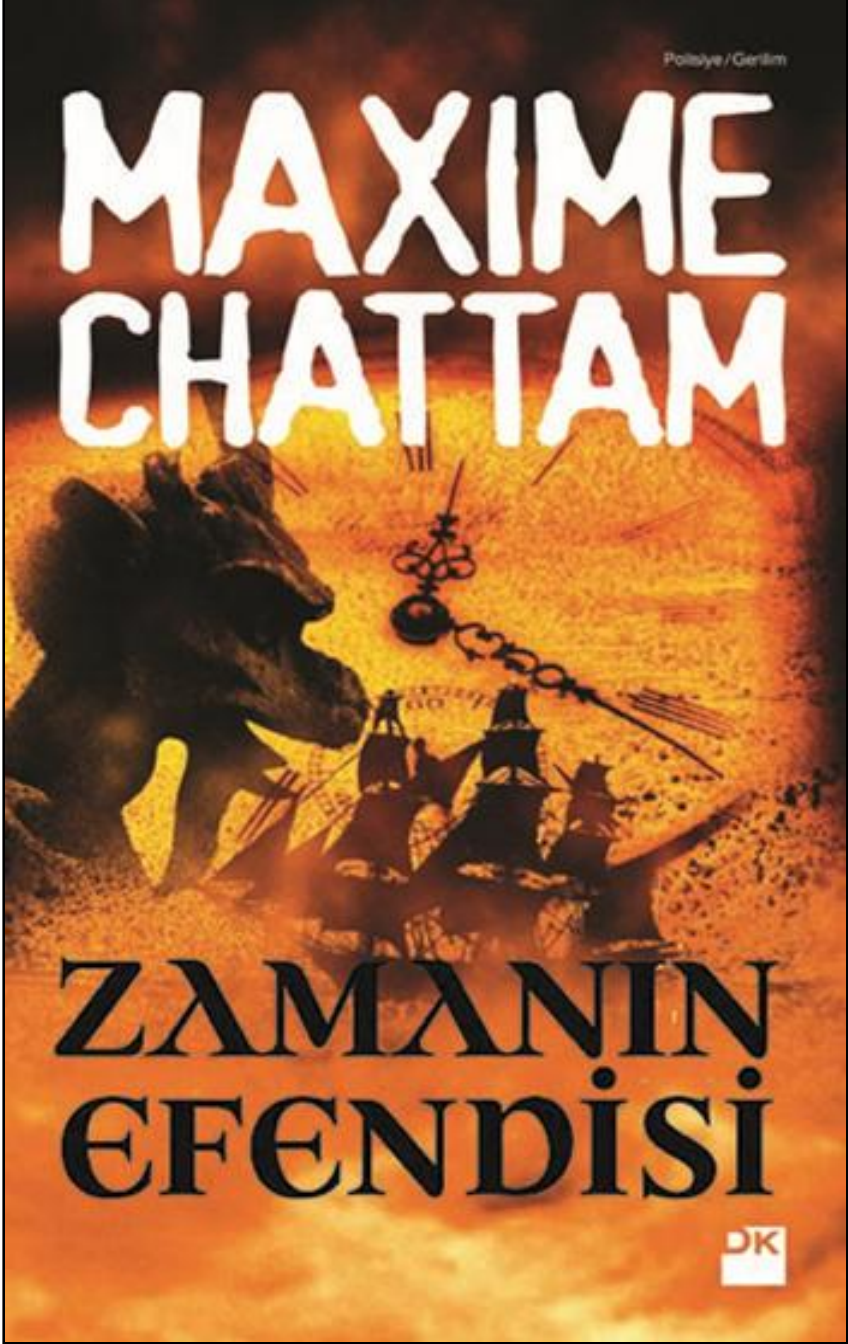

Polisiye / Gerilim

MAXIME CHATTAM

The background of the cover is a fiery orange and yellow gradient. On the left, there is a dark, jagged silhouette of a creature's head, possibly a dragon or a monster, looking towards the right. In the center, there is a silhouette of a sailing ship with multiple masts and sails. Above the ship, there is a small, ornate clock or timepiece with a chain and a pendulum. The overall style is dark and atmospheric, suggesting a fantasy or adventure theme.

ZAMANIN EFENDİSİ

DK

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kara Büyü
Karanlığın Soluğu
Kötü Ruh
Kaosun Sırları
Zamanın Kani
Gala Teorisi
Leş

ZAMANIN EFENDİSİ

Orijinal adı: Léviatemp
© Editions Albin Michel-Paris, 2010
Yazan: Maxime Chattam
Fransızca aslından çeviren: Hakan Tansel

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Temmuz 2013 / ISBN 978-605-09-1588-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.
No: 6 Kat: 3-4 / Bağcılar - İSTANBUL
Tel (212) 445 32 38
Sertifika no: 22728

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

**İnsanlar yaşamlarındaki hataları üst üste yığıp
kader adını verdikleri bir canavar yaratıyorlar.**

John Hobbes

Ellerim titriyor.

Korkudan değil, korku beni terk edeli uzun zaman oldu. Korku, yoğunluğu olmayan, iler tutar yanı kalmamış bu vücuttan firar etti. Korkunun saklandığı girinti çıkıntıları düzleyecek kadar fazla hayat akıp geçti üzerinden.

Zaman yüzünden.

Ruh ve bedeni ele geçirip çürütmek için hiçbir kıvrıma ve çatlağa ihtiyaç duymayan zaman.

Yanında onca varoluşu sürükleyip götüren şu kıymetli zaman.

İnsanlar zamana nadiren bakarlar. Zihinlerinde ona ilişkin izafi, öznel ve tahmini bir imge vardır sadece.

Oysa artık bilmekte olan şu yirminci yüzyıl boyunca gelişimlerine şahit olduğum atom ve uzay bilginlerinin hoşuna gitmese de, zaman gerçektir. Kendiliği olan bir varlıktan daha barizdir. Giysilere bürünüp muhtelif yüzler takındığını gördüm onun.

Öldürdüğünü de.

Bunun belirtilmesi lazım.

Güneş ışını soğuk çay fincanımın çevresini çizerken, torunumun torunu olan minik kızın bahçede, servilerle tahterevalli arasında güldüğünü görüyor ve duyuyorum. Çarklarının yağı tozlanıp, dişlileri aşınıp mekanizmaları yıpranmadan çok önceki, pırıl pırıl bir duvar saatinin daha yeni takılmış saniye iğnesi kadar şaşmaz aralıklarla yankılanıyor kahkahaları. Şimdilik, her şey yeniliğin dakikliğiyle işliyor. Me-sele masumiyet galiba, her şeyin zahmetsiz ve pürüzsüz olduğu zaman.

Beni bu melekten, bir asrı aşkın bir zaman ayırıyor.

Beni, dünyanın bu çok çok yaşlı adamını.

Vaktiyle gayet net olan içimdeki tik-tak artık her saniyeyi ağır ağır ve rica minnet sürüklüyor. Hissediyorum, büyük kol saatinin gücü tükendi. Bu çılgın asırla birlikte, ben de ölüp gideceğim.

Lakin daha önce, son bir şeyi yerine getirmek istiyorum.

Kendi bilincimden bir zaman makinesi yapmak.

Birkaç sayfada sizi çok gerilere, hayranlıkla seyrettiğim şu toplumun kendini inşa ettiği zamana götürmek. Küreselleşmeden, ırklardan, milliyetçilikten ve güven eksikliğinden dem vurduğunuzu gördüğüm şu sıralarda, sizi kendi memleketime, başka bir yüzyılın başladığına ve geleceğin önümüzde müthiş vaatlerle açıldığına şahit olduğum yere götürmek istiyorum.

Tarih kitapları sadece büyük isimlerle ilgilenir. Sizin ve benim gibi küçük insanlar onları hiç alakadar etmez. Halbuki biz onu kanımızla yazıyoruz. Biz olmasak, tarih de olmazdı.

İşte burada bundan bahsediliyor.

Gölgede olup bitenlerden. Kentlerin derinliklerinde, politikacıların surlarında, uygarlıkları doğuran katliamlarda yaşananlardan.

Benim hikâyem 1900 senesinde yaşandı, büyük Uluslararası Paris Fuarı'nın olduğu yıl.

Birçok kişinin ziyadesiyle önem atfettiği bir yüzyıl değişikliği.

II. İmparatorluk fiyaskosundan, Almanlar karşısında yaşanan alçaltıcı bozgundan ve 1870 kışında patlak veren iç savaştan sonra, o dönem bizi yöneten III. Cumhuriyet'in elinde, sadece kuşkuları ve geleceğinin belirsizliği vardı. Monarşist ve anarşistler siyasi satranç tahtasını kendi lehlerine çevirmek için fırsat kolluyor, Avrupa devletleri aynı dar sokağı paylaşmak zorunda kalan ve karşılık vermek için ilk pençe darbesini bekleyen kedilerin güvensizliğiyle birbirlerini süzüyorlardı. 1900'de kamuoyunu sarsmaya devam eden Dreyfus Davası da işin cabasıydı. Farklı akımlara mensup Dreyfus yandaşları, Yahudi düşmanları ve başka radikaller, "vatan haininin" mahkûm edilmesinden altı sene sonra bile Paris bulvarlarında hâlâ yakıcı olan bu konu yüzünden gırtlak gırtlığa gelmeye hazırdılar.

Başkent sokaklarının hepsi emniyetli değildi. Üyelerine pek yakında "Apaşlar" adı takılacak olan çeteler ortalığı kasıp ka-

vurduğundan, tehlikeye atılmanın akıl kârı olmadığı koskoca mahalleler mevcuttu. Lüksün yanı başında en büyük sefalet densizce kol geziyordu.

Ve bu kolay yaralanabilir toplum her gün titrer, bilimin gelişmesi dünyayı hayrete düşürmeye devam eder ve sanayileşme herkes için konforlu yeni bir çağ vaat ederken, kesip biçme zamanının bekleyişinde laik hamleler yapan bu devletin ha bire itip kaktığı Kilise sürekli geri çekiliyordu.

1900 Uluslararası Paris Fuarı işte bu ortamda gerçekleşti.

Bir araya gelmenin, dünyaya Fransa'nın azametini göstermenin, kırılğanlığına dair söylentileri susturmanın ve herkesin gözünde Cumhuriyetimizin önemini eski yerine oturtmanın fırsatı olması gerekiyordu. Fuar, bütün yeni bilimsel buluşları ortaya sermek, her türlü bahaneyi kullanarak tüm ufuklardan politikacıları oraya getirmek ve böylece yeni uluslararası ittifakların pazarlığını yapmak için düşünülen fırsat olacaktı.

1900 yılının şafağında, birçok kişi Fransa'nın istikbalinin fuarın başarısına ve şüphesiz gelecekteki savaşlara bağlı olduğunu düşünüyordu.

İlerleme adına açılan bu şenlikli sergi, milyonlarca insan için hayat memat meselesi olacaktı.

Elektrik perisi tarafından gökkuşağı renklerine boyanan o sokakları arşınıladım ve bu, hayatımın her bakımdan en büyük anı oldu. Hafızamın en derinlerindeki tüm hatıraları, aklımda kalan tanıklıkları derlemeye çalıştım. O sene yaşananları olabildiğince iyi bir şekilde yeniden kurgulamak için herkesin notlarını karıştırdım. Doğrudan yaşamadığım ya da bir şekilde öğrenemediğim şeyleriyse gerçeğe en yakın olabilecek şekilde tasarlardım.

Her şeyin nasıl başladığını, bu delice hikâyenin sinsî başlangıç noktasını hangi hadisenin oluşturduğunu anımsamak için dikkatimi toplamalıyım.

Her şeyden önce duyuları hatırlıyorum.

O zamanla bugün arasındaki en büyük ve bariz fark şehrin sesiydi. O sıralar, ne kenti kurşun gibi kaplayan bir horultu tabakası mevcuttu ne de Paris'in sesi aynıydı. Sadece rüzgârın, balkonlardaki ve ağaçlardaki kuşların sesleri ile kaldırım taşlarına vuran saboların güürültüsü duyuluyordu. Gözde semilerin kaldırımalarında insanlar daha alçak sesle konuşuyorlardı. Müzisyenlerin akordeon veya piyanolarını, seyyar

satıcıların haykırışlarını yüzlerce metre mesafeden işitmek mümkündü. Evet, Paris'in sesi bambaşkaydı. Ancak çok seyrek geçen birkaç otomobilin bozduğu büyüleyici bir müzikalite yayılıyordu şehirden. Evet, hatırlıyorum, duyularıma yeniden kavuşuyorum.

Birkaç sözcüğün sihriyle, yolculuk başladı bile. İşte, yıllar geriye doğru akıyor.

Derim tekrar gerginleşiyor, belim yeniden doğruluyor.

Ellerimdeki damarlar küçülüyor.

Yirminci yüzyıl geri geri gidiyor.

Ben gencim.

Sene 1900.

Elimi sıkıca tutun.

Ve sakın sondan önce bırakmayın.

Adım Guy.

Ve ben bir korkağım.

Tavan arasının kiremitlerine çarpan yağmur, kulağına hıçkırık sesi gibi geliyor. Artık onun ini olan bu çatı katında, dört tavan penceresinden içeri giren şimşeklerin ışıltısı, fotoğraf makinesi flaşlarındaki magnezyum tutuşması gibi, her köşeyi beyaz bir ışığa boğup, gri tahta döşemede gölgeler oluşturuyor. Ama tavan arasının ortasındaki mumun ışığı hiç kımıldamıyor.

Guy ondan fotoğraf banyosunda kullanılan bir kimyasal olarak faydalanıyor.

Parmaklarının arasındaki beyaz kâğıda bilincini basmak için.

Bilinci, siyah kıvrımlar çizerek ağır ağır ortaya çıkıyor. İlk kararsız olan sözcükler artık itişip kakışıyor, arka arkaya yağarak her soluklanmada basit virgüllerle birbirine zincirleniyor. Virgüllerin sayısı o kadar hızlı artıyor ki, oksijen kıtlığı çeken cümle havada asılı kalır gibi olunca, bir nokta koymak gerekiyor.

Birden duran Guy artık nasıl devam edeceğini bilmiyor.

Oysa bu sanattan anlıyor, bu ifade biçimine hâkim. Onun sayesinde yaşıyor ama bu defa akıl mürekkebe kumanda etmiyor, mürekkep kendini dayatıyor. Ve Guy onu nasıl yakalayacağını, ne yazması gerektiğini bilmiyor. Sa-dece yazmış olduğunu görüyor. Beyninden boşalır boşalmaz kumyan kelimeler artık ona ait bile değiller. Okuduğu şey onu şaşırtıyor.

Mum görevini yerine getirdi.

Guy gözlerini uzun süre alev elikti. Bakışları içinde kaybolana kadar. Alev onun, anlatmayı istediği şey ile gerçeklik arasına ördüğü balmumundan duvarları eritene kadar. Ve bilinci birkaç sözcüklük zaman zarfında kâğıdın üzerine serildi.

İhanet ettiği şu hayat.

O, hikâyeleri Paris burjuvazisinin pek hoşuna giden romancı.

Bu kez hikâyeyi anlattığı kişi kendisi.

Parmakları arasında eriyen bu hikâyeyi.

Kâğıdır üstüne bir damla gözyaşı düşüyor ve "ben" sözcüğünü silmeye çalışıyor, boşuna. Gözyaşı iyice yayılsa da, kelime eksiksiz belli oluyor.

Guy ertesi sabah bu sayfanın ona yabancı geleceğini biliyor. Artık onu anlamayacak, tam ölçüsünü kavramayacak. Sonra da akla yatkın bulmayıp, yaratıcılığına varana kadar hepsini inkâr edecek.

Bir kez daha korkaklığa sığınarak ve kim olduğunu, ne yaptığını unutarak.

O, her şeyin gülümsediği romancı.

Karısının, kızının ve kendi kaçışının anısını reddedecek. Ondandır haber alamadıkları için duydukları kederi inkâr edecek. Nihayet kendini bulduğunu bahane ederek. İdare etmeyi bilemediği bütün baskılardan, koşullu beklentilerden, denetimli ve sahte bir yaşamdan uzakta.

Kaçmak zorunda olduğunu anladığı o kasım gününü şöyle böyle hatırlayacak.

Kaçmak.

Kaçmak ve aynı zamanda hayatta kalmak.

Ve suçluluk duygusu yüzünden ilk haftalar bir hayli kötü geçmiş olsa da, absent ve afyon gibi insanı yavaş yavaş yiyip bitiren tehlikelerden uzak durmayı başardı. O cendereden bir diğerine yakalanmak için kaçmamıştı.

Onu günah çıkarmaya zorlayan Hristiyan ahlakıyla ipleri koparmak için, kendini tensel zevklere kaptırdı. Guy, ailesinin yanına geri dönmek istemiyordu. Selameti kesinlikle orada değildi ve yeniden her sabah ciğer dolusu nefes almaya başladığında, doğru seçimi yaptığını anladı.

Korkaktı, ama yaşama sevincine tekrar kavuşmuş, özgür bir korkak.

Ondan ölçüsüz beklentileri olan bu toplumdan ve paylaşmak yerine dayatan karısından uzakta. Öz kızının bakışında hayranlık ötesi bir beklenti algıliyordu, herkesin olağanüstü bulduğu bu baba tarafından asla hayal kırıklığına uğratılmama isteği.

Kendini hep dünya ve insanları didik didik inceleyen, gezgin, maceracı ve hava kadar özgür biri olarak hayal etmiş olan, doğal ihtiyaçları dışında hiçbir baskı olmadan yaşamak isteyen Guy için bu kadarı fazlaydı.

Omuzlarında sadece bir ailenin değil, koskoca hanedanların, atadan kalma şirketlerin, saygıdeğer adların ağırlığını taşıyan kaç insana gizliden gizliye hayranlık beslemişti? Bir kaderin gönüllü mahkûmlarından başka bir şey olmadıkları halde, hepsi, görünürdeki istikballerine doğru doludizgin giderek, adeta bu vazifenin esiriymiş gibi, yılmadan para istifliyorlardı. Sonunda bu durum Guy için dayanılmaz bir hal almıştı.

Boğulmuştu.

Ailesine söyleyebilecek hiçbir şey bulamadığından, bir sabah herkes uyurken, Passy'deki dairesinden firar etmişti. Bir not bile bırakmamış, sadece sekiz yaşındaki kızının alnına bir veda öpücüğü kondurmuştu.

Guy, birkaç saat sonra ne olacağını bildiği o sayfayı mumun üstüne asıyor.

Bilincinin kızarışını seyrediyor.

Anlaşılan, Hristiyan ahlakı vücudunu tamamen terk etmemiş.

Sayfanın köşeleri kararıyor, orasında burasında kara delikler beliriyor, sonra alev hızla tırmanıp, kendisine bahsedilen kâğıdın üzerine atılıyor ve onu oburca yalayıp yutuyor.

Guy bir kere daha sınavdan geçtiğini düşünüyor.

İblislerinden gitgide kurtuluyor.

Yarın daha iyi bir gün olacak.

Fırtına pek yakında geçecek.

Sugeçirmez olmayan her şey yıkanacak.

Gök gürültülü, soğuk yağmurlarla.

Geriye sadece, yol kenarındaki kanallarda sürüklenip lağımlara dökülecek ve karanlıklarda ebediyen kaybolacak anılar bırakarak.

Guy de Timée sedir ağacından yapılmış küçük kutuyu açıp içinden bir Küba purosı çıkarıyor ve mavimsi bir duman bulutuyla sarmalanana kadar, puroyu yavaş ve sistemli bir şekilde tutaştırıyor.

Bu on birinci parmağıyla donanmış vaziyette, bütün çatı katını dolaşarak petrol lambalarını –havagazı apartmanının o kadar yuvarısına çıkmıyordu– yaktı ve böylece hoş bir aydınlığa kavuştu.

Çatı katı aşağıdaki geneleve sandık odası işlevi görüyordu. Birçok kırık somyanın yanı sıra, yırtık pırtık deri koltuklar ve aralık kapaklarından bir sürü ıvır zıvırın taşığı devasa sandıklar vardı odada. Guy bu dağınıklığı, ufak tefek tamirat yaparak düzene koymuştu. Mobilyalarının görünüşünü dert etmeden, üzerinde yalınayak yürümekten zevk aldığı kocaman bir Osmanlı halısının etrafında sıcacık bir mekân yaratmıştı kendine.

Kapağı inmeyen bir yazıhane genç adama çalışma masası vazifesi görüyordu. Zira her ne kadar başarılı yazarlık hayatını terk etmiş olsa da, yazmaktan vazgeçmiş değildi. Değişen tek şey, kitaplarının konusuydu.

Guy heyecan peşinde bir yeniyetmeyken, pek tavsiye edilmeyen mahallelerde sürmüş, *Journal des Voyages*'ın¹ her sayısını, Jules Verne ve Eugène Sue'nün romanlarını yalayıp yutmuş ve hayatta ne yapacağına erkenden karar vermişti: Hikâye anlatıcısı olacaktı. Yirmi yaşındayken, *Le Petit Parisien* için birtakım makaleler yazıyordu. Sonra *L'Aurore*'un başlangıç dönemine katkıda bulundu. İlk öyküleri *Le Bon Journal*'de yayımlandığında, okurlardan bu genç ve adı duyulmamış yazara daha çok yer verilmesini isteyen mektuplar gelmişti. Guy de Timée tanınmaya başlıyordu. Tefrika romanları öyle beğenildi ki, daha yirmi üçüne bile gelmeden, bir editör ona bir roman siparişi verdi. Guy çizdiği Parisli burjuva portrelerinin yerli yerindeliğiyle, karakterlerine ilişkin bilgileri damıtıp ruhu didik didik etme tarzıyla ve okurların bayıldığı türde bir gerilim yaratarak dikkat çekmişti.

Romanları büyük başarıya ulaştı ve çok geçmeden, yüzü hiç tanınmasa da, adı başkentin okuma salonlarında sık anılır oldu.

İlk yıllar Guy kendi yazdıklarından çok keyif aldı. Boş saatlerinde bir sonraki romanı için bazı notlar tutuyor ya da esin almak için devamlı gidip geldiği 8. Bölge kafelerinin müşterilerini gözlemliyordu. Ama arka arkaya yazdığı romanlarda hep aynı konunun, aynı meselelerin etrafında dönmekten usandı.

Öldürücü vuruş, Conan Doyle'u keşfetmesiyle geldi.

Britanyalının polisiye öyküleri onda buzlu sulara dalmış gibi bir etki yaptı. İlk elektrik çarpmış gibi oldu, sonra dondu.

Bu kadar uzun süre nasıl yanılabilmişti? Beklediği edebiyat buydu işte! Uygulaması gereken edebiyat buydu! En karmaşık bölgelerini kavramak için insanı baştan ayağa incelemek, suçun esrarıyla okuru ele geçirmek, ahlakın maceraya atılmaya cesaret edemediği yerlere hep beraber inmek.

Bu onun, edebiyat oyunlarını da ihmal etmeden, bireyin en derinine, içindeki en karanlık yere dünyanın köklerine inmesini sağlayacaktı.

Pek sıcak karşılanmayan ilki hiç böyle başladı işe. Hayal kırıklığına uğramadı ve bir roman yazmaya koyuldu ama editörler bu kara ilhama pek coşkuyla yaklaşmadılar ve Guy başyapıtı olarak gördüğü kitabı takma adla yazarak nişanlık zorunda kaldı.

Bir polis soruşturması üzerinden yeni bir roman yazmaya girişti, lakin daha yüzüncü sayfaya varmadan, kalem elinden düştü. Yazdıklarını tekrar tekrar okudukça, gerçek daha da belirgin bir hal alıyordu: Esinden yoksundu. 16. Bölge'de sahip olduğu yumuşacık konfor onu uyuşturmuş, karısının katı otoritesi ise boğmuştu. O artık her şeye hazır, Fransız boksu çalışmış, geceleri eskicilerin peşine takılmış, başka bir dünya keşfetmek uğruna görünüşünü değiştirerek Montmartre'ın daracık sokaklarına karışmaktan çekinmeyen genç adam değildi. Yıllar geçtikçe lüksün içine gömülmüş ve kendini koruduğu gerçekliği inceleyemez olmuştu.

O akşam, kâğıt yapraklarına dökecek sözcük bulamamasına rağmen çalışma masasından ayrılmadığını fark edince, ailesinden kaçmak için işini bahane ettiğini anladı. Soluğu tıkandı. Göğsü ciğerlerine dar geliyordu sanki.

Kıyafetleri ve uzun müddet yaşamaya yetecek kadar parayla evini terk etmeden önce bir aylık bocalama dönemi yaşadı.

O zamandan bu yana beş ay geçmişti.

9. Bölge'deki bir randevuevi olan Boudoir de soi'nun çatı katını kendine mesken tutmuş, gecesı gündüzü orada geçtiğinden personelle de arkadaşlık bağları kurmuştu. Çılgınca kaçıının ilk haftalarında otelde kalmış, fakat sonra orada bulunacağı endişesine kapılmıştı. Karısı iyi bir aileden geliyordu. Kayınpederi gezginlerin kayıtlarını incelemek üzere her kapıcıya adamlar gönderebilecek kadar zengin bir avukattı; şehrin pansiyon ve otellerini gözetim altında tutan polis müfrezesiyle de ilişkileri vardı. Guy, sahte kimlikle kaydını yaptırmış olsa bile, elinde fotoğrafı bulunan bir komiyle burun buruna gelme riskini göze alamıyordu. Bir süre kaygılanmadan kalabileceği bir yer, hiç olmazsa bir menzil arayarak yolları arşınladığı bir akşam, taşra kerhaneleri gibi kapısının iki yanındaki kırmızı fenerleriyle dikkat çeken bu genelevin önünden geçmiş ve içeriden bir hafta sonra çıkmıştı.

Eviden, keyifli bir yaşam tarzı sürdürebilecek kadar parayla kaçmıştı. Bu sayede genelevin tüm hizmetlerinden faydalanma konusunda tereddüt etmedi: Çamaşırlarının yıkanması ve yemek servisinin yanı sıra, hafifmeşrep bir arkadaş topluluğu da emrine amadeydi.

Aylar boyunca bu mekânı evi bellemiş ve mütevazı hazinesinin ufak ufak cridiğini görünce, kızlara biraz eğitim verme karşılığında çatı katında kalma izni almıştı. Evin işletmecisi kadın bu hususta çok titizdi: Kaba bir lisan istemiyor ve Paris argosunu kabul etmiyordu. Kızların misafirlere bacak aralarını belli bir zara-

fet çerçevesinde göstermesi icap ediyordu; işletme ancak bu sayede ziyaretçilerinin sayısını artırabilir ve yüksek fiyat tarifesini sürdürebilirdi. Bu yüzden Guy o hanımların konuşma biçimlerini düzeltiyor, arada sırada mektuplarını yazıyor ve bazı yardımlarda bulunuyordu.

Lakin pansiyoner olunca müşterilik hakkını yitirmişti. İşletmecisi kadın her şeyi birbirine karıştırmak istemiyordu. Çamaşırlarının yıkanması ve yemek için para ödese de, bundan böyle kızlarla haşır neşir olması yasaktı.

Merdiven basamakları gıcırdayınca Guy purosunu kırık bir küllüğe bıraktı. Orası gibi bir yer için bile vakit fazla geçti ve gece yarısından sonra misafir kabul edilmiyordu. Basamaklarda hızlı ama ihtiyatlı adım sesleri duyuldu.

Aceleci ama ölçülü ayak sesleri.

Guy acil bir durum olduğunu anladı. Onu doğrudan ilgilendiren ama yine de bütün evin duymaması gereken bir şey.

Gömleğini pantolonuna sokmak ve yakasını iliklemek üzere ayağa kalktığı sırada kapı çalınmadan açıldı.

Omuzlarındaki yün battaniyenin altından geceliği görünen işletme sahibi Bayan de Sailly –mesleğine cuk oturan bir isimdi bu– nefes nefese kapıda belirdi. Kırk yaşlarında, zayıf olmasına karşın heybetli görünen kadın, artritlen şekilsizleşmiş parmaklarını asabi bir şekilde birbirine sürtüyordu. Topuzundan siyah ve gri saç tutamları fırlamış, yanakları pespembe olmuştu.

“Julie? Ne oldu?”

Herkes ona ilk adıyla hitap ediyordu.

“Milaine bir müşterinin evinde kısıldı, şu anda ben onunla meşgul olamam. Bu gece Bay Courtois burada!”

Courtois patroniçenin müdavimiydi.

Guy paltosunu kaptı.

“Ben ilgilenirim, siz yatağa dönün.”

“Bunun altında kalmam Guy.”

“Yeterince iyiliğiniz dokundu bana zaten.”

Guy dar merdivenden süzülürken, Bayan de Sailly omzunun üzerinden ekledi:

“İşletme politikasını unutmayın sakın: Skandal yok!”

Gecenin geç bir vakti olmasına rağmen hava soğuk değil, sadece rutubetliydi. On-on iki yaşlarında, yırtık pırtık giysiler içindeki bir oğlan kiralık bir arabanın başında bekliyordu.

“Haberi sen nü getirdin?” diye sordu Guy.

Oğlan başını hararetle sallayarak avucunu açtı. Guy çocuğun

eline yirmi beş santim bırakıp onu arabaya doğru iteledi ve ardından kendi de bindi.

“Anlat bakalım.”

Oğlan ilkin başını eğip paralarını saydıktan sonra, doğru sözcükleri bulmak istercesine yenin tersiyle dudaklarını sildi.

“Bayan Milaine’i beklerken kaldırımda takılıyordum. O sırada...”

“Sen Milaine için mi çalışıyorsun yani?” diye şaşkınlıkla sordu Guy.

Çocuk gururla onayladı. Sonra lekeli kasketini çıkarmamış olduğunun farkına vararak, saygı icabı ve görgü kurallarından bihaber olmadığını göstermek için başından çekip aldı.

“Arada bir çalıştığım oluyor! Ufak tefek işler için onu bekleme mi istiyor.”

Oğlan ucuz kuryelik ve Guy’in hayal etmemeyi tercih ettiği bazı durumlarda, muhtemelen erketelik vazifesi görüyordu.

“Yerden izmarit toplarken” diye devam etti oğlan, “kocakarı arkandan geçiverdi! Onu çok geç fark ettim. Ben yukarı çıkana kadar odada cayırtı kopmuştu bile!”

Châteaudun Sokağı’na varmak üzereydiler; hızlanan araba sarılıyordu. Bütün tiyatrolar kapanmıştı.

Genellikle gürültülü olan ve bol gece müşterisi çeken sokakta tek bir canlı görünmüyordu. Cebinden eski köstekli saatini çıkarmaya davranan Guy yeleşini giymemiş olduğunu fark etti.

Saat sabahın üçünü geçmiş olmalıydı. *Burjuvalar için fazla geç, halkın alt tabakası içinse çok erken. Gecenin kimseye ait olmayan zamanı, medeniyetin aralığı.*

“Bizi uyarmak için yola çıkalı ne kadar oldu?” diye sordu Guy.

“On beş, belki yirmi dakika!”

10. Bölge’deki Vinaigriers Sokağı’na kadar devam ettiler. Çocuk arabayı durdurdu ve hemen aşağı atlayarak, sokak lambası olmadığı için karanlığa gömülmüş bir kapıya koştu.

“Birinci kat! Işık yanan yer!”

Guy merdiven sahanlığındaki gaz lambasını yakıp basamakları son sürat tırmandı ve genç ulağın işaret ettiği kapının tam önünde durdu. Kulağını kapıya dayayınca, bir kadının derin hıçkırıklarla kesilen cıgıllıklarını, anlaşılmaz sözlerini duydu.

Çocuğa biraz daha bahşiş verdi.

“Senin işin bitti, teşekkürler.”

Ufaklık gitmeye niyetli görünmediğinden, Guy onu basamaklara doğru iterek ısrar etmek zorunda kaldı. Sonra üstünü başını

düzeltilip kapıya iki kere vurdu. Cevap gelmeyince, aynı işlemi bu kez daha kuvvetli tekrarladı.

Yine sonuç alamayınca, elini kapı tokmağına koyup çevirdi. Kapının açılmasına çok şaşırdı.

Hol alacakaranlıktı ama koridorun ucundaki yağ lambaları dalgalı bir aydınlık yayıyordu. Dantelli tafta kumaştan gece elbisesi giymiş bir kadın bir odanın eşliğinde duruyordu. Şapkası ve şapkayı saçlarına tutturan iğneler ayaklarının dibinde, yerde duruyordu ama deri eldivenlerini çıkarmamıştı.

Yüzü öfkeden kızarmış, gözyaşlarıyla ıslanmıştı; gözlerini karamlık halinde görünen Guy'e dikmişti. Evine aniden bir yabancı'nın girmesi, onu daha fazla heyecanlandırmamış gibiydi. Gözünü kırpmadan Guy'e bakmakla yetiniyordu.

"Adım Guy. Kız arkadaşımı almaya geldim."

Kafası karışan kadın odaya doğru döndü. Guy içerisini daha iyi görebileceği kadar yaklaştı. Karısından en az on beş yaş büyük bir adam, çarşafı boğazına kadar çekmiş, bir yatağın ortasında duruyordu. O kadar titriyordu ki, beyaz sakalı bile sallanıyordu.

Milaine karşı köşede oturuyordu. Göğsüne bastırıldığı elbisesi çıplaklığını örtmeye yetmiyordu. Gür, kızıl saçları omuzlarına dökmüştü. Aldatılan kadın baskın yapmadan evvel bu odada neler yaşanmış olduğu gün gibi ortadaydı.

"Hanımefendi" dedi Guy, "çıkabilecek bir rezaletin bu binadaki itibarınıza hiç yakışmayacağından eminim. O yüzden şimdi, küçükhanımı evine götüreceğim ve anlaşmazlığınızı mahremiyet içinde çözmek üzere sizi kocanızla baş başa bırakacağım."

Kadının yanına ulaşmıştı, tam odaya girecekti ki, kadının bol kıyafetinin arasından kocasına doğrulttuğu küçük, siyah tabancayı fark etti.

"Kimse dışarı çıkmıyor, kimse" diye fısıldadı kadın sıkı dişlerinin arasından.

Guy onu yatıştırmak için ellerini kaldırdı.

"Çılgınca bir şey yapmayın" dedi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmasına rağmen, sert bir sesle konuşuyordu. "Aklınıza muhayyet olun, bu sorunu silahla çözemezsiniz."

"Kocam bir domuz."

Buruşmuş, incecik örtülerin ardına saklanan ve korkudan terleyen adamın onursuzluğu karşılığında Guy onu savunmadı, hatta tam tersine kadının tarafını tuttu:

"Ona hiç şüphe yok hanımefendi. Ve işte bu yüzden, böyle bir suç işleyerek hayatınızı ziyan etmemelisiniz! Bu yüzden zindana

atıldığını düşünün Ya da daha beteri, idam sehпасına gönderildiğinizi! O, buna değmez!”

“Zavallı yaratık. O ve görgü kuralları hakkında attığı nutuklar! Ahlaktan dem vurması!”

Kadının kararlılığında bir gedik sezen Guy oradan içeri daldı. Kadının moralinin bozulması, kendini şaşkın ve karar almaktan âciz hissettirmesi için ona ayar noktalarını kaybettirmesi gerekiyordu.

“Erkek böyle yaratılmış, ne yaparsınız? Bazı ihtiyaçları var. İşte bu yüzden toplumumuz genelevlere hoşgörüyle yaklaşıyor, hatta onları teşvik ediyor. Ve bunu ne siz ne de ben değiştirebiliriz. Kocanız herhangi birinden daha ahlaksız değil. Sadece içgüdülerine uyuyor ve kaprisleriyle sizi boğmak istemiyor!”

“Domuz! Bu orospu da ondan iyi değil.”

“Kocanız sadece et, kan ve içgüdüden oluşmuş bir varlık olarak kabul edin hanımefendi. Şu zavallı kıza gelince, onu cezalandırmayın! Onun hayatı, içlerini döküp hayvanlıklarından kurtulmaları ve uygar bir halde ailelerinin yanına dönmeleri için bu kocaları tatmin etmekten ibaret.”

“Bizim yatağımızda...” dedi kadın dudak ucuyla.

“Sizin kabullenemediğiniz de bu zaten, ama haklısınız! Ve bunu ona ödeteceksiniz hanımefendi. Suçunu affettirmek için hayalini kurduğunuz tuvaletleri alacak size, istediğiniz her yere götürecek sizi ve sizden hiçbir şeyi esirgeyemeyecek. Sanırım bu iyi bir başlangıç olur, öyle değil mi beyefendi?”

Adam gözlerini karısından ayırmadan başını salladı.

Guy elini tabancaya doğru uzattı. Kadın ağlıyordu. Onun için büyük bir sürpriz mi olmuştu bu, yoksa zaten kocasının uzun zamandır yaptığından şüphelendiği bir şeyin onaylanması mı? Guy, gözyaşları yüzünden kadının nişan alamayacağını düşündü. Tam zamanıydı.

“İndirin silahınızı artık. Hazır onu köşeye kıstırmışken, böyle bir çılgınlık yaparsanız rezil olursunuz.”

Guy parmaklarının ucunda soğuk namluyu hissetti ve tabancayı hiçbir zorlukla karşılaşmadan alabildi. Kısa bir bakış atarak, Milaine'e artık dışarı çıkabileceğini işaret etti. Aldatılan kadını salona sürükledi. Bir gaz lambası yakıp sürahiyi buldu ve ona bir kadeh içki verdi.

“Alın, kendinizi toplayın. Ve nasıl intikam alacağınızı, ondan neler isteyeceğinizi düşünün. Onu çok korkuttunuz, bir dediğinizi iki etmeyecektir artık.”

Milaine'in çoktan sahanlığa vardığını fark eden Guy, ev sahibesinin hâlâ eldivenli eline dostça vurarak odadan sıvıştı.

Kapı kapanır kapanmaz derin bir iç çekti. Bacaklarının bağı çözülmüştü.

Milaine, potinleri paspasın üstünde, kolunda jüponu, elbisesini giymekle meşguldü.

"Burada durmayalım" dedi Guy alındaki teri silerken.

"Minnet borçluyum sana! Bu defa sahiden kan akacak zannettim."

Guy'in onu içine itelediği araba Valmy Rıhtımı boyunca hızla ilerledi.

"Tabancayı da aldın demek" dedi Milaine, Guy'in hâlâ elinde tuttuğu silahı işaret ederek.

Genç adam bunu yeni fark etmiş gibiydi. Omuz silkti.

"Akıl başına gelince kocasını öldüremez böylece."

"Onu bu şekilde kandırmak ne pişkinlikti ama! Bunun için silahı senin şakağına dayayabilecek bir sürü kadın tanıyorum! Hediyeler karşılığında onurunu feda etmesini istedin!"

"Kadın düşmanı bir toplum yaratan ben değilim! Adamcağız öyle korktu ki, karısının bütün kaprislerine boyun eğecek, kadın da böylece öcünü almış olacaktır, en azından bir süre. Eminim ki adam onun üstüne titreyip her isteğini yerine getirecek! Ve kerhaneye gitmeyi sürdüreceği için de kendini suçlu hissedip karısının bir dediğini iki etmeyecek. Kadının bana teşekkür etmesi gerekir aslında!"

Milaine güldü. Heyecanı geçmişti. Bunun gibi, hatta çok daha beter trajediler görmüştü. Ve bedeninin maruz kaldığı şeyleri göz önünde bulundurduğunda, kalbinin bunlara kolayca uyum sağlayabileceğini düşünen kızlardandı.

Guy pencereden sarkıp tabancayı Saint-Martin kanalının karanlık sularına fırlattı.

Boudoir de soi'ya döndüklerinde, onları Gikaibo karşıladı; bu adam işletmenin güvenliğini sağlayan, bir doksan boyunda, yüz elli kiloluk bir Japon deviydi.

Genelevin büyük salonu sadece küçük bir kupanın üzerinde yanan bir mumla aydınlatılmıştı.

Milaine'in sırdaşı Faustine bar tezgâhında, önünde boş bir kadehle bekliyordu. Onların içeri girdiklerini görünce koşup arkadaşına sarıldı.

"Meraktan öldüm! Dışarıda randevu kabul etmemelisin artık! Bunu kaç kere söyledim sana! Kızların başına ne geliyorsa dışarıyla geliyor! Burada güvendesin!"

"Bunun için iyi para ödüyor. Anlamıyor musun, adamın takıntısı bu: Karısıyla paylaştığı yatakta sevişmek! Ona bir dahaki sefere diyecek halim yok herhalde. Parayı bastırdıkları müddetçe, yakınmanın âlemi yok!"

Faustine onun yanağından bir makas aldı.

"İnatçı keçi!"

Guy, müşfik bir tebessümle onların çekişmelerini seyrediyordu. İki kadının arasında, yüreğini ısıtan bir suç ortaklığı, derin bir gönül bağı vardı. Bu sefih mekânda bu çocuksu arkadaşlık hoşuna gidiyordu. Boudoir de soi'ya takılmaya başladığı ilk aylarda, kesin bir tercihte bulunmamış ve orada çalışan birçok kızla yatmıştı. Zaman geçtikçe kızlarla arasında bir güven ilişkisi gelişmişti; sanki aşk taahhüdüne girmeden bedenlerini paylaşmak, birbirlerine her şeyi söylemelerine izin veriyordu ve söyledikleri sözlerin bir gün geri tepmesinden korkmuyorlardı. Karşılıklı verdikleri zevkten başka hiçbir şey borçlu değillerdi birbirlerine. Sözcükler ihtiyariydi ve bu yüzden sırlarını paylaşmalarında dokunaklı bir sahicilik vardı. Kutsallığın alanına giren itiraflar. Et ve gerçek.

Kızların çoğu onun kim olduğunu ve neden kaçtığını biliyordu. O da bazılarının hikâyesini, oraya nereden geldiklerini biliyordu. Boudoir de soi'nın, yüksek siyasi çevreler için aracılık ve muhbirlik hizmeti veren randevuevleriyle alakası yoktu. Julie bundan her zaman sakınmıştı. İşletmesi Paris'in en gözde genelevi değildi elbette ama sürekli çalışıyordu.

Milaine Guy'e yatmak için biraz fazla "deli" ve yırtık gelmiş olsa da, Faustine bambaşkaydı.

Faustine evin mücevheriydi. Ona sahip olmak için parayı bastırmak yetmiyor, Faustine'in de güven duyması gerekiyordu. Müşteriyi tanıması, adamın bir müdavim olması şarttı. Müşteri Faustine'le bir gece geçirmek için fahiş bir ücret ödemeye hazır olsa bile, onun bunu kabul edeceği kuşkuluydu. Zira Faustine'in reddetme lüksü vardı.

Büyüleyici güzelliğinden öte, işletmede onu meşhur kılan işte bu esrardı.

Guy oraya aylarca gidip geldikten sonra, bu güzelin yatağını paylaşmak istemişti. Onun için bir aylık sefahat âlemine yetecek kadar para ödemeye razı olmuş, ama koridorun sonundaki kırmızı odaya giriş hakkını elde edememişti. Faustine onu istememişti.

Genç kadın bunun sebebini hiç açıklamamıştı. Julie, Guy'in de uzun listesine katıldığı hoşnutsuz müşterilere, "Kraliçeler karar-

larını gerekçelendirmeye mecbur değildir" yorumunda bulunuyordu.

Guy mum ışığında Faustine'i inceliyordu: Kapkara saçları arada bir maviye çalıyor, kiraz gibi dudakları insanda ısırma arzusu uyandırıyor. Yün şalının hafifçe kaydığı yumuşacık omuzlarında benler göze çarpıyordu. Mavi gözleri yazarınkiyle buluştu. Guy bir an üzerinde bir dalga çatlamış gibi hissetti. Hırçın bir denizin, önüne çıkan her şeyi yerle bir edip yutan, safir kadar saf, billursu dalgalarını görür gibi oldu.

Guy teması koparmak için gözlerini kırptı ve genç kadınların geçmeleri için kenara çekildi. Gikaibo'yu selamlayıp tavan arasına doğru çıktı.

Kendini huzursuz hissediyordu. Faustine'in varlığı dikkatini dağıtıyordu.

Vakit geç olmuştu ve yorgundu.

Ayrıca biraz evvel yaşadıkları onu üzmüştü. Kan akabilirdi o gece.

En üst kata doğru adımlarını sıklaştırdı.

Çatı katına vardı. Sokaktan uzaktaydı artık.

Romanlarında didiklediği ve hayatta kalmak için kendini kaçmak zorunda hissettiği toplumdan uzaktaydı.

Sanki bedel ödemesi gerekiyormuş gibi.

Medeniyet, egemenliğini sorgulamaya cesaret eden çocuklarını açgözlü bir dev gibi parçalayıp yiyordu.

Usturanın ağız, hışırdayarak derinin üzerinde kaydı.

Kırmızı bir kesik oldu. İnce bir kan sızıntısı beyaz sabun köpüğünün rengini değiştirerek daha yoğun damla damla kabarmaya başladı.

Guy tıraşını bitirmek için kesiği boş verip, kulaklarının önünden aşağı doğru inen favorilerinin hizasına geldiğinde tereddüt etti. Aynada yüzünü incelemek üzere bir adım geriledi.

Gür, kestane rengi saç tutamları, çıkık alnı ve çenesinin sert hatlarıyla tezat oluşturarak, alnının iki yanında yuvarlak hatlar çiziyordu. Kaşlarının arasındaki minik çukur ona farklı bir hava veriyordu. Guy randevuevine yerleşince bıyığını kesmişti. Aslında kendisi istediği için değil de, sadece karısının erkek zarafetine ilişkin tavsiyelerine uyarak bıyık bıraktığını anlamıştı.

Yanağının alt tarafındaki kan çizgisi genişliyordu.

Guy kısa bir kararsızlığın ardından usturanın ağızını sıcak suda çalkaladı. Dağınık saçlarının uzantısı olan geniş favorilerini bir müddet daha kesmeyecekti. Favorilerin, yüz hatlarını iyi çerçevelediğini ve sakalsız yüzünü daha erkeksi kıldığını düşündü.

Yirmi sekiz yaşındaydı ama bakışındaki tuhaf bir ışık onu daha yaşlı gösteriyordu. Gözlerini aynaya dikti: Gerçeğin karşısında yansıma. Uçurum kadar kara bir çekirdeği kuşatan fındık renginde bir bulut. Yansımasından hiç kaçırmadığı gözleri tuhaf bir güç yayarak, dimdik ve derin derin bakmayı sürdürüyordu. Guy şunun farkındaydı: Sözcüklerin üstüne basa basa konuşurken gözlerini muhatabına diktiği zaman, karşısındaki pes ederdi. Bunun nedenini bilmiyordu. Çünkü ne otoriter ne de sert biriydi, nasıl böyle bir güç geliştirmişti?

Yeniyetmeliği boyunca leş gibi sokaklarda sürtmüş, drama-

tik ve hatta bazı trajik olaylara şahit olmuş, birtakım sınavlardan geçmiş ve tüm bu yaşadıkları onun kişiliğini oluşturmuydu. Buna bir de toplumu derinlemesine inceleme arzusu eklenince, insanı olduğu gibi, yani görgü kurallarından ve "uygarlık" makyajından arınmış bir halde görmek için toplumun örtüsünü sıyırmıştı. Yazarlık düşüncelerini beslemek için tüm saflığını yitirene kadar, insanın derinliklerine, hâlâ mevcut olan içgüdülerine inmeyi öğrenmişti. Bir insanı gözlemlediğinde, giysilerinin ötesine geçip sapkınlıklarını, takıntılarını ve kötülüklerini tahmin etmek artık ona kolay geliyor ve kötülüğe açılan bu kapı, bazen doğruları görmesini sağlıyordu.

Örtüsünden sıyrıldığı zaman bakışı insanüstü bir güç kazanıp muhataplarının mahremiyetine sızıyor ve onları huzursuz ediyordu.

Nemli bir bezle aynadaki yansımasını yok edip yarasını sildikten sonra üzerine temiz bir gömlek geçirdi ve boynuna takma yaka bağladı. Ailesinden, önceki hayatından kaçtığından beri, özüne yönelerek her türlü incelikten uzaklaşmış ve giyimini ihmal etmişti. Fakat birkaç haftadır, yine şık giyinmeye başlamıştı. Böylece, çevreye daha iyi karışıyor ve kapılar önünde daha kolay açılıyordu.

Geniş bir ipek kravat takıp yeleğinin düğmelerini ilikledi, saatini yelek cebine koydu ve dizlerine kadar inen ceketini giydi. Yuvarlak topuzlu bastonuyla melon şapkasını alarak odasından çıktı.

Guy de Timée başyapıtı olacak kitabı yazmakta kesin karardı. Alçakça entrikalar ve kallêşçe cinayetlerle örölmüş, parlak entelektöel çözümler içeren bir roman. Conan Doyle'un en iyileri ayarında olacaktı, öyle umuyordu...

Yeniden tatminkâr bir çalışma ritmi tuttursa da, hâlâ pek sonuç vermeyen şeylere takılıp kalıyordu. İlham araması gerekiyordu.

Bunun için gerçeklikle yeniden temas kurması gerektiğinin bilincindeydi. Ama karısı tarafından yönetilen, hizmetçilerce beslenen bir adamın gerçekliğiyle değil, dünyayı başkasından dinlemek yerine olduğu gibi gören birinin gerçekliğiyle.

Velhasıl Guy, gözlerini dört açıp şık semtlerden başlayıp şenlikli ve kirli Montmartre'a kadar uzanan kaldırımları arşınıyor, insanın midasını kaldıran eskici bölgelerinde gitgide daha uzağa giderek, o sıralar hâlâ Paris'i kuşatan surların yakınında, eskici kulübelerini gölgeleyen surların altında bir yerlerde kayboluyordu. Gün geçtikçe, hayatı hissetmeye başlamıştı, kurallara tabi, tatsız tuzsuz hayatı değil, içinde yeniden kabaaran sahici hayatı.

Er geç yaratmasına yardımcı olacak o gerçekliği.

Guy önce 19. Bölge taraflarında, şehrin kenar mahallelerinde bolca rastlanan devasa gaz depolarının arasında vakit geçirdi, sonra da Villette mezbahaları civarına gitti. Taş ve çelikten yapılmış kocaman binaların önünde üç uzun vagon katarı bekliyordu. Kasaplar krallığının bariz bir çekiciliği vardı; bu ölüm tapmağı olağanüstü bir esin kaynağıydı.

Demiryolu hatlarının arasından süzülerek, garip bir sessizliğin hüküm sürdüğü ahırlara yaklaştı.

Guy'in de öğrendiği gibi, bu sükûnetin sebebi hayvanların gece öldürülüp gündüz parçalanmasıydı. Biraz daha uzakta, kaynar su kazanlarının bulunduğu bölümlerden, tiz gıcırıltılar yükseliyordu. Orada bir sürü iriyarı adam, tüm Paris'e bir gün yetecek karkasları parçalara ayırıyordu. Hayvanları astıkları kancalar yüzünden kancacılar denen bu adamlar ağır işlerini şakalaşarak, kahkahalarla gülererek, neşeyle yerine getiriyorlardı. Guy orada fazla oylanmadı. Bu et sergisinden rahatsız olmasa da, işçilerden yayılan neşe onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Daha iç karartıcı bir ortamla karşılaşacağını sanıyordu. İç karartıcı olan sadece et ve kan kokusuymdu, zamanla mide bulandırıcı bir hal alan, insanın içine işleyen, kesif ve sıcak bir kokuydu bu.

Bacalarından yoğun, gri bir dumanın tıttığı krematoryum boyunca ilerledi ve karkas artıklarının yanışını gözünde canlandırdı. Rüzgâr yine batıdan doğuya esiyor, duman banliyödeki fabrikalara ve işçi mahallelerine doğru gidiyordu. Guy birden bariz bir gerçeğin farkına vardı: Rüzgârın kaymak tabakayı rahatsız etmemesi için, başkentin burjuva mahalleleri, tıpkı diğer zengin semtler gibi, Paris'in batısına, fabrika ve işçi mahalleleriye doğusuna kurulmuştu.

Bu saptamayı küçük defterine çabucak not edip, Villette'e doğru yürüyüşünü sürdürdü.

Guy Paris'i seviyordu. Bu çılgın şehri, her şeyi aldığı gibi vermeye de hazır olan bu acımasız hayvanı... Paris, sağduyuyu aşacak denli çok servetler barındıran şık semtlerinden avlulu gecekondularına kadar, sürekli hareket halindeydi. Servetler garibanların öldükleri kadar hızlı oluşuyordu. Çıkar çatışmalarının kenti, dünya diplomasisinin oynandığı sahne, Alman, İngiliz ve diğer ülke casuslarının satranç tahtası... 1900 Uluslararası Paris Fuarı'nın açılışından birkaç gün evvel, bütün dünyanın gözü, düz ve açık sokaklara, çıkmaz ve kör avlulara açılan bu daracık, dolambaçlı yollara çevrilmişti.

Guy'in günü nispeten yorucu geçti. Her ayrıntıyı gözlemleye, bilmek için araba tutmaya yanaşmadığından, bilgi peşinde koşarken öğlen yemeğini atlamıştı. Akşamüstü eve dönünce, yaşadıklarını düşünerek ayaklarını uzun uzun ovdu.

Notlarını çalışma masasının üstüne koydu. Yazdıkları onu tatmin edemeyecek kadar az olsa da ekleyecek hiçbir şey bulamadı ve kalemını elinden bırakıp, açım diye haykıran midesini susturmak üzere aşağı indi.

Julie'nin on kızından altısı, olgun yaşta, iyi giyimli iki beyefendiyle birlikte büyük salondaydı. Kızlar, hiçbir şeyin eksik olmasına özen göstererek hizmet ediyorlardı. Ne alkol eksikti ne puro ne de sohbet. Kızlarsa her zaman olduğu gibi, düşük yaptır-
dığı varsayılan absenti tercih ediyorlardı.

Faustine iki adamın şehvetli bakışları altında salondan geçti ama adamlar ona ulaşamayacaklarını biliyorlardı. Faustine gramofonu tekrar çalıştırmak için paravanın ardında gözden kayboldu. Birkaç cızırtıdan sonra, piyano ve kemanlar için bestelenmiş hoş bir müzik yükseldi.

Sohbet, bütün Paris'in kafasını meşgul eden aynı konu etrafında dönüyordu:

"Sadece duvarların büyüklüğü bile, arkalarında bizi ne gibi çılgınlıkların beklediğini gösteriyor!"

"Ah, orayı görmek için öyle sabırsızlanıyorum ki! Şimdiden yirmi bileklik üç seri aldım bile!"

"Ben de beş seri aldım! Yaz boyunca ailecek tekrar tekrar gideriz diye düşündüm!"

Julie hol, salon ve Guy'in başka müşterilerin olduğunu tahmin ettiği kütüphane arasında sessizce gidip geliyordu. Guy kimseyi rahatsız etmemek için kalın perdeyi geçmedi ve mutfığa gitmek üzere servis kapısına doğru ilerledi. Gikaibo mutfak masasında, bir tabak tavuk yahnisinin önünde oturuyordu. Guy ona selam verip tencereden kendine bir kâse yemek alarak onun karşısına yerleşti.

"Pijamanı hiç çıkarmaz mısın sen?" dedi dostça, Gikaibo'nun geleneksel Japon giysisini işaret ederek.

"Benim elbisem senin yatağından rahat."

Çatal ve bıçak Japon'un koca ellerinde gülünç duruyordu.

Aşırı iri yapısına rağmen Gikaibo'nun dokunaklı bir kırılganlığı vardı.

Guy bunun yaşadıklarından ileri geldiğini düşündü. Küçük yaştan itibaren kazanmak için yetiştirilmiş ama sonra her şeyini kaybetmiş, şerefi iki paralık olmuş, küçük düşmüş, gururu kırılmış

bir sumo gürüşçisi. Gikaibo bir yolcu vapuruna atlayarak, ülkesini, ailesini ve onursuzluğunu terk etmişti. Guy onun buraya, Paris'te bir randevuevine nasıl düştüğünü bilmiyordu, ama sumo gürüşçisi pek konuşkan değildi. Guy onun yaşamının ayrıntılarını Julie'nin bile bildiğinden şüpheliydi.

İşletmenin iki kardeşi Diane ile Violette, bir tepsi boş şişeyle mutfığa girdiler.

"Çabuk! Tatlılar!" diye bağırdı diğerinden daha sarışın olan kız.

"Bay Espérandieu tatlıya bayılıyor!"

Gikaibo ile büfe arasından geçemeyen kızlar Japon'dan yol istemek için boğazlarını temizlediler. Gikaibo masayı köşelerinden tutup havaya kaldırarak ileri aldı. Guy sandalyesiyle beraber geri çekilse de masanın kenarı karnına çarptı ve mobilya tekrar parkenin üzerine kondu.

"Özür dilerim" dedi Gikaibo, konuşmak büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi ifadesiz bir ses tonuyla.

Kız kardeşler pudraşeker boca edilmiş çörek ve pastalarla dolu bir tabak aldılar.

"Afiyet olsun, beyler!" dediler aynı anda, mutfaktan çıkarlarken.

"Size de" dedi Guy sesine alaycı bir hava katarak.

Dudakları yahniden parlayan Gikaibo gözlerini yazara dikti.

"Sen onlarla yattın mı?" diye sordu lafı dolandırmadan.

"Kız kardeşlerle mi? Ben mi? Hayır! Bu... ahlaksızlık olur."

"İkiçenekli!"

"Niyetin küçültücü sözlerle anatomime gönderme yapmak değilse, doğru kelime *ikiyüzlü* olmalı. Ve hayır, bu konuda ikiyüzlü değilim. İki kardeşle yatmak, enest gibi bir şey. Senin kız kardeşlerin olmasalar bile, birbirlerini okşamalarını ve aynı âşığı paylaştıklarını görmek bana itici geliyor."

"Buradakilerin hepsiyle yattın!"

Guy'in yüzünde utançla karışık bir tebessüm belirdi.

"Alakası yok!" diye karşılık verdi. "Marguerite, Eugénie, Rose ve Marthe, hepsi o kadar! Ha, bir de Jeanne, bir kere."

"Çok saygısızsın."

"Efendim? Onlar bu hususta benden daha kaba konuşuyorlar! Marguerite ve Marthe benim yatak performansım hakkında yorumlar yaptılar! Ben mi saygısız oluyorum şimdi?"

Gikaibo kâsesini ağzına götürüp yahninin suyunu höpürdeterek içti.

"Kimin daha kaba olduğu tartışma götürür doğrusu!" diye mıldandı Guy dişlerinin arasından.

Kızların büyük salondan gelen kâhkahalarını dinleyerek yemeğini bitirdi ve beylerin merdiven basamaklarını gıcırdatarak odalara çıkmasını beklerken yarım şişe şarap içti.

Gikaibo ise, her akşamki gibi, ancak koridordaki duvar saati çaldığında tazelediği bir bardak pirinç rakısıyla oturuyordu. Müşterilerin çoğu düzgün davrandığından, araya nadiren girmesi gerekirdi.

Guy ayağa kalkıp eliyle veda etti ve uyumak için tavan arasına çıktı. Sağ duvar belli bir ritimle titriyor, ama bu gevşek ahenk kızlardan birinin heyecanlı iniltilerine uymuyordu.

"Yavaş Marguerite" diye geveledi Guy alkolün tesiriyle. "Dua-yeninüzün bir tarafını kıracaksınız..."

Bu akşam hiçbir hayalet Morpheus'u yolundan alıkoymayacaktı, bunu hissediyordu.

Düşler tanrısı dakik ve dolambaçsız davranacaktı.

Başını yastığa koyar koymaz, sarhoş ihtiyarların yorgun bel darbeleriyle beşikteymiş gibi sallanarak huzur içinde uykuya daldı.

Kız haykıyordu.

Yüz hatları acıdan şekilsizleşmişti.

Soğuk ve nemli elleri, Guy'ın bileklerine yapışarak onu uykusundan kopardı.

Mumun turuncu ışığında Faustine belirdi. Gece kadar siyah saçları, yüzünü ve iri, ıslıl gözlerini bir perde gibi örüyordu.

Guy uykunun pençesinden sıyrılmak için gözlerini kırptırdı. Faustine telaşla konuşuyordu. Aslında bağırıyordu ama sesi, baş ağrısı yüzünden Guy'e yüksek geliyordu.

"... inmeliyiz. Acele edin!"

"Ne? Ne?" diye nırıldandı Guy gözlerini ovuşturarak. "Ne oluyor? Saat kaç?"

Algıları yavaş yavaş yerine geldi. Faustine panik halindeydi. Burun delikleri genişlemiş, solukları hızlanmıştı; çenesi titriyordu. Guy örtüleri üzerinden atıp genç kadının karşısına oturdu.

"Neyiniz var, Faustine? Yüzünüz bembeyaz!"

Ardından geceliğini düzeltmek isterken yenlerindeki koyu izleri fark etti. Kanaması vardı.

Kalbi güm güm atarak bedenini kontrol etti ve kanın kendisinden gelmediğini kavradı. Biraz önce Faustine onu kollarından tutmuştu.

Genç kadının bileklerini tutup mumun üzerine doğru kaldırdı.

Genç kadının avuçları kan içindeydi.

"Korkunç bir şey oldu Guy, bir kâbus" dedi Faustine. Gözlerine kaygı verici bir ışık yerleşmişti.

"Ne oldu? Yaralı mısınız?"

Faustine onun sorusunu duymamış gibiydi. Hâlâ havada duran ellerindeki kan, mum ışığında uğursuzca parlıyordu.

"Bu... Şeytan'ın işi!" diye fısıldadı.

Guy, Faustine'in peşinden basamakları hızla indi.

Faustine gibi, onun da geceliğinin üzerinde sadece ropdö-şambr vardı. Genç kadın, ayakkabılarını giymesini istemişti.

Bütün ev uykudaydı. Her ne olduyrsa, bu duvarların dışında gerçekleşmişti.

Guy'in başı ağrıyordu. Sanki alınının ortasına kurşun bir tuğla yerleştirilmişti de her adımda yerinden oynuyordu. Ya şarap iyi değildi ya da biraz fazla içmişti.

Faustine onu giriş holüne kadar sürükledi, binadan çıkana kadar hızla koşturdu ve tek kelime etmedi. Kapı açıktı.

Basamaklı sekinin iki yanındaki fenerler sönmüş, gazlı sokak lambaları da olmadığı için etraf derin bir karanlığa gömülmüştü.

Guy, Faustine'in burnunu çektğini duydu. Kız hıçkırıklarına mâni olamıyor, omuzları titriyordu. Basamakların bitiminde kaldırma diz çöküp fincan tabağına dikilmiş mumu yanına bıraktı.

Guy küçük taş merdiveni inerken onu gördü.

Akl almaz bir pozisyonda kıvrılmış, biçimsiz bir siluet.

Önce melez bir kız olduğunu sandı, ama hemen ardından, birkaç hafta evvel tiyatrodaki karşılaştığı Kızılderililerden biri olduğunu düşündü. Danteller ve kurdelelerle süslü, bol ve dekolte bir elbise giymişti. Arkasında, gelinliklerde olduğu gibi, neredeyse görünmeyecek kadar ince bir tül uzanıyordu.

Yan yatmış, başı arkaya atılmış, göğsü öne çıkmıştı. Saçları yilzünün bir kısmını örtüyordu. Bu haliyle, tekerlek şekli almaya çalışırken donup kalmış bir dansözünü andırıyordu.

Kolları göğsünde birleşmiş, parmakları bir şey tutmak istercesine kasılmıştı.

Guy hemen onun yanına koştu ve birden taş kesti.

Bir dehşet dalgası omurgası boyunca yükseldi.

Tamamen yanılmıştı.

Kadın bir Kızılderili değildi. Gelinlik de giymemişti.

Guy yüz hatlarını gizleyen ıslak saçlarına rağmen onu tanıdı.

Bu elbiseyi biliyordu.

Milaine.

"Tanrım..." diye mırıldandı bir eliyle ağzını kaparken.

Bir dizini yere koyup işaretparmağını kazın boynuna götürdü.

"O... o ölmüş" dedi Faustine iyice kısık bir sesle.

Guy nabız atışı hissetmek umuduyla Milaine'in sıcak boynunu boş yere yokladı. Teni ıslaktı.

İşte o zaman anladı. Mumu eline alıp zavallı kıza yaklaştırdı.

Milaine kan terliyordu. Sanki asit buharı banyosuna girmiş gibi, derisindeki bütün gözeneklerden hayat sıvısı akmıştı. Arkasındaki de eteğinin tülü değil, evine dönmek için sürünürken kaybettığı kandı.

Faustine elini ağzına götürerek hıçkırıklarını bastırdı.

O sırada Guy, yere yayılmış geniş elbiseden dışarı taşan çizme topuklarını fark etti. Milaine'in bacakları da sırtına doğru bükülmüştü.

Genç kadının pozisyonu anlaşılmazdı. Topukları, başının arkasına değmeye çalışır gibi arkaya kıvrılmıştı.

"Julie'ye haber vermediniz mi?" diye sordu Guy.

"Hayır" dedi Faustine hıçkırıklarının arasında. "Onu... onu böyle görünce, paniğe kapıldım. O... ölmüş!"

"Polis çağırmak lazım."

"Aklıma ilk siz geldiniz..."

"Ben mi? Niye ben?" diye kekeleydi Guy.

"Çünkü... siz kültürlüsünüz, çok şey biliyorsunuz."

"Faustine, korkarım bir... cinayet söz konusu. Bu işle ilgilenmek polise düşer."

Faustine yavaşça başını salladı.

"Şeytan'ın işi bu Guy. Baksanıza."

Genç kadın, Milaine'in yüzünü örten kâkülleri kenara itti.

Guy irkildi; kalbi gümbürdeyerek oturduğu yerde geri kaydı.

Milaine'in dudakları kan içindeki dişetlerinin üzerine kıvrılmış, dişleri kapırmızı sıvıyla kaplanmıştı. Çenesi kasılmıştı. Bu iğrenç tebessüm taklidi onu korkunçlaştırıyordu ama gözlerinin yanında bu bir hiçti.

Gözleri iki kara bilyeden ibaretti artık.

Gözlerinin akı tamamen yok olmuştu.

Milaine bu şekilsiz haliyle, kıyameti tasvir eden bir vitraydan fırlamış bir iblise benziyordu.

Faustine yanaklarından yaşlar süzülürken, iki yumruğunu birden ağzına götürüp başparmağını ısırdı.

Guy içini çekti.

Başı hafifçe dönüyordu ama bunun karşısındaki görüntüden mi, yoksa alkolün etkisinden mi kaynaklandığını bilemiyordu.

Milaine nasıl bir eziyete maruz kalmış olabilirdi?

Duruşu, derisinden sızan bunca kan ve şu marazi, korkunç sırtıtış... Bütün bunlar Guy'in başını döndürüyordu. Olanları aklı almıyordu, tam anlamıyla sersemlemişti.

"Ne yapmamız gerektiğini... bilmiyorum" diye fısıldadı Faustine soluk soluğa.

"Polis. Polise haber vermek şart..."

"Polisin elinden bir şey gelmez Guy" diye mırıldandı genç kadın boğulacak gibi olmasına rağmen. "Bu, Şeytan'ın işi. Şeytan'ın işi."

Milaine'in cesedinin etrafında beş polis memuru vardı.

Olay yerini inceleyen bir sürü sivil polis vardı. İçlerinden ikisi, Julie'nin dikkatli bakışları altında, merdiven basamaklarındaki Guy ile Faustine'i sorgularken, işletmenin diğer kızları ağlayarak holde toplanmışlardı.

Sivil müfettişler gelmeden önceki bitmek bilmez bekleyiş sırasında, gecenin ayazından herkesin eli ayağı buz kesmiş, ama soğuk kimsenin hislerini uyuşturmamıştı.

Etraftaki gürültü beş altı meraklıyı da çekmişti: Yoldan geçmekte olan kibar bir beyzade, çöp kutularını karıştıran bir eski-ci... Hepsi tiksintiyle ve meraktan gözleri parlayarak karşı kaldırımda dikiliyorlardı.

"Arkadaşınızın cesedini nasıl buldunuz?" diye sordu polislerden biri Faustine'e.

Ağzım mendille kapayan kızcağızın gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Sabahın üçüne doğru uyandım. Eve dönünce beni uyandırırın diye, Milaine'in odasıyla benimkini ayıran kapıyı açık bırakmıştım. Uyandığımda kapı hâlâ açıktı, telaşlandım, çok geç olmuştu. Bunun üzerine, mutfakta ya da salonda olup olmadığına bakmak üzere aşağı indim. Pencereden sokağa göz attığımda bir karamlık gördüm."

"Bu karanlıkta, içeriden fark ettiniz onu, öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu delici bakışlı polis.

"Evet, söyledüğüm gibi bir karaltı gördüm. İçime kurt düştü ve dışarı çıktım... Ve..."

Faustine yüzünü kısa bir süre mendilinin ardına sakladı.

"Genellikle geç mi dönerdi eve?"

Genç kadın cevap vermeden önce yutkunarak duygularını bastırmaya çalıştı.

"Milaine'in son zamanlarda bazı sıkıntıları vardı. Ve... dışarı biraz fazla çıkıyordu. Aradaki kapıyı bu yüzden açık bırakıyordum. Geri döndüğünü duyunca rahatlıyordum."

"Ne tür sıkıntılar?"

Julie eğilip araya girdi:

"Sokağın köşesindeki serserilerle."

Faustine ona şaşkın bir bakış attı ve anında gözlerinde bir öfke belirdi.

Polis başını sallayarak defterle kalemi cebine yerleştirdi.

"Pekâlâ, bu akşamlık bu kadar yeter. Ha, bir şey daha var: Ölen kadının kimliğini teyit edebilecek iki tanığa ihtiyacım var" dedi Faustine ile Guy'e bakarak.

Guy ürperdi. Kendi adı yerine başka bir isim vermişti.

Julie ile Marguerite öne çıktılar.

"Biz tanık oluruz" dedi işletmeci kadın.

"Şuraya adınızı, soyadınızı ve doğum yerinizi yazıp imzalayın lütfen."

Rahatlayan Guy, Milaine'in cesedinin yanına gitti. Üniformalı polisler biraz evvel kaldırıma bir çuval bırakmışlardı. Dört kişi cesedi kaldırıp çuvalın üzerine koydu.

Guy, Milaine'in sıkabı dışlarının arasından bir sıvının aktığını fark etti. Başucuna çömelince, bu sıvının yoğun ve beyazımsı olduğunu gördü.

"Dışlarının arasında bir şey var" dedi polislere.

Polisler kendilerine küfredilmiş gibi ona baktılar, ama sivillerden biri göz atmak için basamakları indi.

"Ağzını açın" diye buyurdu bu beklenmedik istekten rahatsız olan adamlarına. "Hadi, çabuk! İlla ben mi yapayım bu işi?"

Aralarından biri emre itaat etti ve Guy'i şaşırtan bir nezaketle Milaine'in alt ve üst çenesine yapışıp var gücüyle asıldı.

"Vay canına!" dedi epeyce uğraştıktan sonra. "Kilitlenmiş! Açamıyorum!"

"Ölülerde inanılmaz bir kuvvet vardır" diye araya girdi polislerden biri. "Ruhun kanıtı bu! Bedenine hükmetmek için çabalıyor hâlâ."

Sivil giyimli adam önemsemyormuş gibi elini salladı.

"Neyse, morgda ne olduğuna bakarlar."

O ve meslektaş Milaine'in cesedinin yerleştirildiği arabaya binmeden önce gruba el salladılar. Araba sokaktan aşağı inerken, atların toynakları kaldırım taşlarında takırdıyordu. Uyuşukluklarından kurtulan aylak meraklılar dağılmaya başladılar.

"Hepsi bu kadar mı yani?" diye hayıflandı Marguerite. "Odasını bile araştırmadılar!"

"Yarın yine gelirler" dedi Julie.

"Ben bundan emin değilim."

Rose da lafa karışıp "Zavallı Milaine'i gördünüz mü?" dedi.

"Tanrım, başına ne geldi acaba?"

"Korkunç bir şey bu" dedi holdeki kızlardan biri.

Çoğunun bakışı kaldırımdaki uzun, kara ize yönelmişti. Sonra sallana sallana uzaklaşan yük arabasına baktılar.

"Hadi bakalım!" dedi Julie. "İçeri girin artık, çok geç oldu. Jeanne bize bitki çayı yapacaktı, herkes salona."

Araba iyice uzaklaştıktan sonra Julie Faustine'i omzundan iterek içeri yönlendirdi. Guy herkesin sırtını dönmesini bekledikten sonra bir dizini yere koydu.

Cebinden temiz mendilini çıkarıp Milaine'in ağzından akan beyazımsı sıvıya sürdü. Mendili burnuna götürdü. Özel bir kokusu yoktu. En azından, maalesef pek keskin olmayan koku alma duyusunun tanımlayabildiği bir koku gelmiyordu.

Gikaibo elinde bir kovayla geldi. Kaldırma çivilenmiş gibi dikilmeye devam eden iki eskici Paris'te gecenin bir yarısı karşılaşmayı beklemedikleri bu dev Japon'dan ürkererek paçavralarıyla birlikte sıvıştılar. Gikaibo güçlü kollarıyla Guy'i uzaklaştırıp Milaine'in kanını temizlemek için bütün suyu boşalttı.

Uğursuz izi dağıtmak için üç kova gerekti. Taşların arasındaki ve yol kenarındaki kan lekelerini çıkarmak için üç kova su.

Her şey çok hızlı olup bitmişti.

Guy alkol buğuları içindeki kısa uykusundan uyanırken, Milaine çoktan gitmişti bile.

Dehşet verici cesedini götürmüşlerdi.

Her şey bitmişti ve onu bir daha göremeyeceklerdi.

Milaine kısacık hayatını son sürat yaşamış, parasını ödeyen hiçbir müşteriye hayır dememiş, mümkün olduğunca çabuk ve çok para toplamak istemişti.

Her şeyini vermişti. Böyle bir bağışı asla reddetmeyen Paris de gri kaldırımlarıyla onu soğurmuştu.

Nisan güneşi büyük salonun yüksek pencerelerinden içeri süzülüyor ve altın rengi huzmeleriyle havada asılı duran toz zerreciklerini görünür kılıyordu.

Evin içi sessizdi. Ne müzik duyuluyordu, ne şarkı, ne temizlik sesleri, ne de parke gıcırtiları... Guy sadece sokaktan geçen at arabasının takırtılarını duyuyordu.

Elini sürmemiş olduğu çay fincanını kenara itip ayağa kalktı.

Julie mutfakta uğraşüyor, zemin kata kurabiye kokuları yayılıyordu.

Julie kızların sabah boyunca odalarında kalmalarını istemişti. Guy bunun dinlenmelerinin yanı sıra göz önünde bulunmaları ve böylece sağda solda konuşmamaları ya da olası sinir krizlerinin önüne geçmek için olduğunu anlıyordu. Gece, Milaine'in cesedi bulunduktan sonra kimse uyumamıştı.

Milaine'in tuhaf pozisyonu, kaybettiği onca kan ve bilhassa yüzündeki o korkunç ifade, kızları hâlâ ürpertiyordu.

Giriş kapısı çarpınca Guy hole doğru yürüdü. Gikaibo, üzerinde yine o gülünç, lacivert kimonosu, elinde sebze dolu bir sepetle, Julie'nin gönderdiği alışverişten geliyordu.

Guy ona selam verdi ve salona dönüp sokağı kolaçan etti.

Polisin gelmeye pek niyeti yok gibiydi.

Guy sokaktaki kaldırım taşlarına bakınca Milaine'in deforme olmuş yüz hatları tekrar gözünün önüne geldi.

Diş gösteren köpekler gibi korkunç bir şekilde kıvrılmış dudakları. Kanla kaplı dişleri. Kanlı bir ter örtüsüyle kaplanmış derisi. Ve gözleri!

Lanet olsun, gözleri! Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Ne gördü de gözüklerini öyle yandı?

Guy bu dehşet verici görüntüyü kovmak için başını salladı.

Notre-Dame-de-Lorette Sokağı pek işlek bir yol değildi. Ancak birkaç kadın, hizmetçiler ve çuval taşıyan yük arabaları geçerd. Birkaç saat evvel yaşanan korkunç olayı kimse tahmin edemezdi. Guy hayal gücünün bir oyunu olup olmadığından emin değildi, ama kaldırımda, Milaine'in sürünerek bıraktığı iz, artık daha da kararmış bir halde hâlâ duruyor gibiydi.

Başka bir şey düşünemiyordu.

Bununla nasıl başa çıkacağım? O kadar korkunç ve inatçı bir görüntü ki, basit bir komutla hafızadan silinemez!

İşin doğrusu, bunu yapmak istemiyordu da. Polisin gelmesini beklerken sabırsızlanıyor, Milaine'in nasıl öldüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Fakat Guy'i asıl rahatsız eden, tam olarak dile getirme cesaretini gösteremediği bir soruydu. Beklenmedik bir gerçeğin tüm sonuçlarına katlanıp katlanamayacağından emin olmadığı için soruyu açıkça ifade edemiyor, etrafında dönüp duruyordu.

"Milaine öldürüldü mü?"

Çıkmıştı işte. Sormuştu. Hem de yüksek sesle.

Bir cinayet. Olanların ardında birinin olma ihtimali. Bir suçlu.

Guy derin bir nefes alıp tekrar soğuk çay fincanının karşısına oturmuştu ki kapıya üç kere vuruldu.

Guy kalkıp kapıyı açtı ve önceki gece gördüğü iki müfettişi hemen tanıdı.

"Günaydın Bay Thoudrac-Matto."

Guy bir an şaşırdı, ama sonra saklandığı yeri ele vermemek için gerçek adını söylemediğini hatırladı. Aklına ilk gelen, bu karmaşık ve garip isim olmuştu. Hayatta istediği son şey, karısının ailesinin polisten yardım alarak onu bulmasıydı. Kayınpederi Paris Emniyet Teşkilatı'nı parmağında oynatabilecek kadar nüfuzluydu.

"Buyurun beyler."

Guy onları büyük salona buyur ederek menekşe rengi kadife koltuklara yerleştirdi. Koltukların üstünde, bir çayırda birbirlerini okşayan genç kadınlar ile erkeklerin çevresini sardığı, uzanmış Venüs'ü tasvir eden büyük bir tablo göze çarpıyordu. Müfettişler oturmadan önce dekora kaçamak bir bakış attılar. Biri uzun boylu ve şişmandı, siyah bıyığı dudaklarının üstüne taşıyordu. Diğerrinin neredeyse hiç saçı yoktu ve gözleri çok açık yeşildi. Guy'i etkileyen de daha ziyade buydu. Bakışı öyle deliciydi ki, Guy zihnini okuyabildiği hissine kapılmıştı.

"Ben Müfettiş Pernetty" diye hatırlattı adam. "Bu da meslektaşım Legranitier. Bayan..." Elinde tuttuğu ufak defterden çabucak notlarını okudu. "... De Saily burada mı?"

"Hizmetinizdeyim" dedi koltuğunun altında ciltli bir defterle odaya giren Julie. "İçecek bir şey ikram edebilir miyiz size? Çay ya da bir kadeh içki?"

"Biz her günkü müşterilerinizden değiliz hanımefendi" diye Julie'nin sözünü kesti bıyığını sıvazlayan Legranitier.

Julie karşılık vermeden karşısındaki berjere yerleşip defterini dizlerinin üzerine koydu.

"Dün gece, onca karışıklık arasında tanışamadık" dedi Pernetty. "Paris Emniyeti tarafından gönderildik ve arkadaşım Bay Legranitier ahlak masasının eskilerindendir. Yani randevuevlerini iyi bilir."

"Kayıtları getirdim" diye belirtti Julie, defteri sehpanın üzerinde açarak. "Bütün kızların belgeleri burada ve göreceğiniz gibi, defter mahalle karakolu tarafından düzenli olarak kontrol ediliyor."

Pernetty delici bakışını ayakta dikilen Guy'e kaydırdı.

"Korkarım sizin bu evdeki görevinizi tam olarak anlayamadım beyefendi."

"Her işi yaparım ben. Ufak tefek tamiratlarda, ev işlerinde yardımcı olurum, gecenin geç saatlerinde gitmeleri gereken müşterilere araba çağırırım. Bu tür şeyler işte..."

"O ve Gikaibo benim ek görevlilerim. Hizmetçi ya da uşak çalıştırmıyorum" diye açıkladı Julie. "Gençliğimde ben de bir genelevde hizmetçilik yaptım ve her komisyonu ikiye katlamaya çalıştıklarını çok iyi bilirim! Benim kızlarım her şeyi yapmak zorundadırlar. Bu politikamın bir parçasıdır. Hepsi de iş bitirici ve cesur kızlardır. Burada kimse şımarık prenseslik oynamaz. Çalışmanın gerçek değerini bilirler."

"Ya şu..." Pernetty yine notlarına göz attı. "Milaine Rigobet, uzun zamandır mı işletmenizde çalışıyordu?"

"İki buçuk yıldır."

"Buraya nasıl geldi, bir aracı vasıtasıyla mı?"

"Evet, şu kilise, hastane, gar çıkışlarında dolanan kadınlardan biri getirdi... Kızlarımın çoğu gibi, Milaine de tiyatrodan geliyordu. Bir sahne kariyeri hayal eden ama mali sorunlar nedeniyle ruhun güzelliklerinden tenin çirkinliklerine geçen taşralı bir kızdı."

Pernetty dikkatle cevapları dinlerken, çok sıkılmış görünen Legranitier koca poposunu yana devirerek koridoru inceliyordu.

Adamın her baş hareketinde tombul ensesindeki kıvrımlar beyaz bir kırılganlık bırakıyordu.

Guy, polislerin varlığından korkmaktan ziyade heyecanlandığını fark ederek şaşırıldı. Bir yandan da tüm ayrıntıları hafızasına kaydediyordu. Legranitier'nin burnundan nefes alıp verdiğini, solurken bir ıslık sesi çıkardığını fark etti. Polisin uykusuzluktan şişmiş gözkapaklarının altında küçük, kara gözleri kıpırdaup duruyordu. Ne arıyor olabilirdi?

Koridorda parke gıcırdadı, ses merdivenden geliyordu. Duvarları Legranitier'nin anlamaya çalıştığı onca şeye şahit olmuş, eski ve canlı bir yapıydı ne de olsa.

Kalın dudakları aralandı ve ağzının kenarında gezinen dili ortaya çıkıttı; bıyığı gülünç bir biçimde yukarı kalktı.

"Peki ya öteki tanık, cesedi bulan kız... O burada mı?" diye sordu Pernetty.

"Dinleniyor" diye karşılık verdi Julie, sanki başından beri bu soruyu bekliyormuş gibi. "Takdir edersiniz ki, kızlarım hâlâ şokun tesiri altındalar. Kendilerini hızla toplamaları gerekiyor, zira bu akşam işletmemi kapatamam. Size erkeklerin genelde değişiklikten pek hoşlanmadıklarını ben öğretecek değilim, ama onları bir kez yeniliğe zorlamayagörün, bundan hemen zevk alırlar! İşin aslı, en sadık müşterilerimi kaybedebilirim."

"Peki sizin hizmetinize girmeden önce" diye belirtti Pernetty, "Milaine, Monjol Sokağı'ndan geçmemiş miydi?"

"Monjol mu? Siz bizi ne sanıyorsunuz müfettiş? Benim işletmem saygın bir yerdir. Kızların hepsi de seçkin, eğitilmiş ve sağlıklıdır, birinci sınıf kibar fahişelerdir hepsi."

Guy kaşlarını çatı. Monjol Sokağı'nı biliyordu. Sefillerin çıkmaz sokağı, dibe vuranların çukuruydu orası. Oradaki fahişelerin adlarından başka bir şeyleri yoktu. Rezil, iğrenç bir kanunsuz bölgeydi. Paris'teki herkes bir gün Monjol Sokağı'na düşmekten korkardı, zira oraya başka hiçbir seçeneği olmadığı için yerleşen biri, oradan asla canlı çıkamayacağını bilirdi. Et ticaretindeki herkes, bir kez Monjol'a düşünce, bir daha geri dönülemeyeceğinin bilincindeydi. Bir tek, Belleville'in bu çirkef kuyusuna hiç ayak basmamış kasıntı bir müfettiş bundan habersiz olabilirdi.

"Bu soru niye?" diye sordu Guy.

Yeşil huzme ona yöneldi, keskin gözbebekleri boşluğu ve Guy'in kalkanlarını parçalayıp beynine saplandı.

"Benim işim bu, bilmek, hiçbir şeyi atlamamak."

Guy kendini çırılçıplak hissetti. Pernetty'nin, yanlış isim ver-

diğini anlamakta gecikmeyeceği gibi tatsız bir izlenime kapıldı. Adamın bakışları ürkütücüydü.

Onu Rose kurtardı. Kız üzerinde dört fincan, dumanı tüten bir çaydanlık ve sıcak çöreklerle dolu porselen bir tabağın olduğu tepsiyle salona girdi. Kızıl saçları, bakışları üzerine çekmişti. Rose tepsiyi sehpanın üstüne bıraktı ve müfettişleri hafifçe eğilerek selamladıktan sonra, Legranitier'nin kuşkulu bakışları altında, ortaya çıktığı kadar çabuk gözden kayboldu.

"Size kız getiren aracının adını istiyorum" dedi Pernetty.

Julie kaskatı kesildi.

"Ana... Bu bir işletmenin ifşa edemeyeceği türden bir sırdır..."

Julie, Guy'ın gayet iyi bildiği sert ses tonuyla konuşmuyordu. Muhtemelen müfettişlerin otoritesi karşısında hiçbir şeyin gizli kalamayacağını bildiği için, bu sorunun cevabını kendilerine saklamaları konusunda uyarıyordu onları.

"İlla sizi zorlamam mı gerekiyor hanımefendi?" diye sordu Pernetty bakışını Julie'ye dikerek.

Julie derhal karşılık verdi:

"Ona Yvonne Confiance² diyoruz. Uzun zamandır bu işi yapıyor, yeni kızlar bulmak için sokaklarda dolaşıyor. Umutsuz, kaba saba olınayan ve başkentin yuttuğu taşralı kızları bulmakta üstüne yok."

"Bu onun gerçek adı mı?"

"Zannetmiyorum. Herkes ona böyle hitap ediyor, çünkü kızlara güven telkin etmeyi, onları bir eve hazırlamayı biliyor. Lepic Sokağı'nda bulabilirsiniz onu. Kocasının küçük bir tamirat dükkânı var. Oraya giderseniz mutlaka görürsünüz. Sandalyeler, porselen çorba kâseleri, danteller ve tavana asılı kürklerin olduğu minicik bir dükkân. Tam bir mezbelelik..."

Pernetty adresi not ettikten sonra "Bu yeterli olacaktır" diye onun sözünü kesti.

Meslektaşıyla bir an göz göze geldi. Legranitier bıyığını sıvazlayarak ilave etti:

"Müşterileriniz arasında biraz... nasıl desem, tuhaf adamlar var mı?"

Julie omzunu silkti.

"Tuhaf derken ne kastediyorsunuz? Giyimi mi? Egzotik ülkelerden gelen birileri ya da bu tür bir şey mi?"

"Ahlaki eğilimlerini kastediyorum. Yani... sıra dışı istekleri olan birileri var mı?"

Guy, Julie'nin yüzünde bir sıkıntı belirmediğini gördü. Bu konu-

dan rahatsız olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu onu.

"Kızlara zarar vermedikçe, odalarda olup bitenler sadece o beyleri ilgilendirir..."

"Yapmayın hanımefendi!" diye ısrar etti Legranitier, sesini yükselterek. "Pekâlâ biliyoruz ki, kızlar kendi aralarında konuşurlar! Ve siz işletmecisiniz, bu tür şeylerden haberiniz vardır mutlaka."

"Her halükârda, endişe verici bir şey duymadım. Tamam, erkekler buraya kendi eşlerinden istemeye cesaret edemedikleri şeyleri yapmaya geliyorlar, yani evet, bu mekândaki bazı alışkanlıklar... tuhaf olabilir! Ama şiddet içeren hiçbir şey olmaz burada, kastettiğiniz şey buysa tabii."

Legranitier homurdanarak bakışlarını hâlâ ılık olan çöreklerle yöneltti.

"Müşterilerinizin hepsi zengindir sanırım" dedi Pernetty. "Yoksul biri buraya gelip biriktirmek için onca emek verdiği parayı bir gecede harcamaz, öyle değil mi?"

"Öyle. İçeri girebilmeleri için sık giyinmeleri şart."

Pernetty başını salladı ve çöreğini bitiren meslektaşının tepkisini bekledi. Legranitier başparmağının ucunu emdi ve yeleşini silkeledikten sonra, işinin bittiğini anlatmak ister gibi, ellerini havaya kaldırdı.

İki polis ayağa kalktı.

"Son bir şey daha" dedi Pernetty. "Şu Milaine... nereden geliyordu?"

"Tours bölgesinden."

"Ailesi var mı?"

"Bilmiyorum, ailesinden bahsetmezdi."

"Mektup falan almaz mıydı?"

"Hayır, Tours'dan hiç mektup gelmezdi. Sadece Paris içi mektuplar. Beyefendilerin aşk mektupları. Ahlak masasında çalıştığınıza göre, nasıl olduklarını bilirsiniz: Bazıları kibar fahişelerine karlılarına gösterdiklerinden daha fazla ilgi gösterirler!"

Pernetty ile Legranitier bakıştılar; yüzlerinde belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Teşekkürler hanımefendi, hepsi bu kadar."

"Ne olduğu hakkında bir fikir edinebildiniz mi bari?"

"Soruşturma sürüyor, şu an bir şey söyleyemeyiz."

"Bir delinin işi bu, öyle değil mi? Kim böyle bir şey yapabilir?"

"Her şey mümkün hanımefendi. Bugünlerde her şeyi göz önünde bulundurmamız lazım! Bir delinin, bir çetenin, hatta bir çocuğun işi bile olabilir!"

Julie korkudan titriyormuş gibi yaptı.

"Dalga geçmeyin! Çocukların işlediği suçlar son on yılda yedi kat arttı! Gittikçe daha kötü oluyor. Her şeyin mümkün olabileceğini söylüyorum size!"

"Bir kaza bile olabilir!" diye araya girdi Pernetty.

Guy "Durumuna... o korkunç haline bakılırsa, kaza değil" dedi. "Başına ne gelmiş olabileceğini biliyor musunuz? Böyle dehşet verici bir ölüme ne sebep olabilir?"

Legranitier işaretparmağını sert bir şekilde yazarın göğsüne dayadı.

"Bu polisin işi, siz bunların dışında kalın."

"Ama... siz... bizi bilgilendirirsiniz değil mi?"

Parmağın baskısı artarak acı verici bir hal aldı. Guy tehditkâr parmaktan uzaklaşmak için bir adım gerilemek zorunda kaldı.

"Bundan sonrası sizi alakadar etmez" diye son sözü söyledi Pernetty melon şapkasını sallayarak.

Julie onları hole kadar geçirdi.

"Takdir edersiniz ki, işletmemin itibarı bakımından, bu korkunç olayın etrafa yayılmasını istemiyorum. Beni kalpsiz bir canavar sanmanızı istemem, bu olay beni derinden yaraladı, lakin işimi de düşünmek zorunda..."

"Merak etmeyin Bayan de Sailly" diye Julie'nin sözünü kesti Pernetty, "soruşturma büyük bir gizlilik içinde yürütülüyor. Hem sizin henü de bizim çıkarımız için, kimse bundan söz etmeyecek, siz kızlarınıza dikkat edin, biz üzerimize düşeni yaparız."

"Teşekkür ederim."

Müfettişler selam verip hızlı adımlarla dışarı çıktılar. Ve kapı kapanır kapanmaz, arkalarına bile bakmadan sokağa süzıldüler. Guy holdeki pencereden onları gözlüyordu. Binaları inceleyerek konuşuyorlardı. Öteki evlere girmeyip de biraz aşağıda kendilerini bekleyen arabaya binmelerine çok şaşırdı.

"Komşuları sorgulanmayacaklar" diye şaşkınlığını belirtti Guy yüksek sesle. "Bir tanık olup ohnadığını araştırmayacaklar."

"Gecenin körüydü, herkes uyuyordu."

"Bu hiç belli olmaz! Mesela ben geceleri sürekli uyumam ve bu bölgede uykusuzluk çeken tek kişi ben değilimdir herhalde."

Julie tam karşısında duruyordu. Ufak tefek, esmer bir kadındı. Beyaz saç bukleleri yüzünü gümüş bir taç gibi çevreliyor, enseindeki topuzla son buluyordu. Evini katı ama insanca yönetiyordu. Ve en önemli özelliği başkalarını anlamak, içlerini okumaktı.

"Kafanızdan geçenleri görür gibiyim yazar Guy. Aklınız yaşadık-

larnızın ötesinde dörtlale koşuyor, vazgeçin bundan. Milaine gitti. Hayaletinin peşinden koşmak, size iyilik değil, kötölük yapar."

"Kendimi sorguluyorum, hepsi bu."

"Merak ve hayal gücü tehlikenin arabalarıdır! Sakın binmeyin onlara. Görmüş geçirmiş bir kadının tecrübesine kulak verin."

"Yapmayın Julie! Milaine... öldü! Öldürüldü! Suratını gördünüz mü? Cesedini? Dehşet vericiydi."

Julie ufacak bedeninden beklenmeyecek bir sertlikle Guy'in bileğini yakaladı ve işaretparmağını dudagina götürerek, sesini alçaltmasını istedi.

"Kızları korkutacaksınız! Sakin olun biraz! O görüntü hepimizin kanını dondurdu Guy. Ama bırakın polis uğraşsın bunlarla. Olayları açıklığa kavuşturmak onların işi, bizim değil! Ve ben bu akşam kapıları açmaya, müşterilerin keyifli bir gece geçirmelerini sağlamaya mecburum. Buna dayanmak herkes için güç olacak, özellikle de bir müşteri Milaine'i soracak olursa. Fakat işimiz bu bizim: Gözbağı. İşleri daha da zorlaştırmayın!"

Guy gözlerini Julie'ye dikmiş, onu dikkatle dinliyordu. İşletmecî kadın kendini her zaman imgelerle ifade eder ve bazen tam isabet kaydedirdi. Guy, bir randevuevinde çalışmaya başlamadan önce ya da sonra Julie'nin de bir fahişeye olup olmadığını ve kendi evini kurmak için gereken parayı nereden bulduğunu bilmiyordu. Ama hâlâ hoş bir kadındı. kırışıklıklar yüz hatlarının zarafetini yok edememişti. Gözkapakları gibi, yanakları da biraz sarkmış, teni eski rengini ve esnekliğini yitirmişti. Boynu zaman yolculuğunun izlerini taşıyordu. Lakin her şeye rağmen, fiziğin çöktüğü noktada karizması nöbeti devralmış ve ondan, gözlerinin içine kolay kolay bakılamayan bir kadın yaratmıştı. Geçmişte nasıl bir hayat sürdüğünü merak ettiren, hayranlık uyandıran bir kadın olmuştu.

"Güvenin bana Guy, Milaine'in hayaletinin peşini bırakın. Onu yakalamak için yapabileceğiniz bir şey yok. Bunun yerine, akşam için hazırlanmama yardım edin. Böylece kafanız dağılır. Mahzen-den bir kasa absent çıkarılması lazım, bu akşam kızların ona ihtiyaçları olacak."

Guy altı Yeşil Peri³ şişesini mutfak masasının üstüne bırakıp içerisini havalandırmak için pencereleri açmak üzere koridora gitti. Temiz havaya, meltemin serinliğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Pişşt!"

Guy merdivenin yakınında donup kaldı. Alacakaranlıkta çömelmiş bir karaltı duruyordu, bir eli korkuluktaydı.

Uzun saçlar. Bol bir kıyafet.

"Gelsenize Guy" dedi karaltı, yanına çıkması için elini sallayarak.

Yazar, ihtiyatı elden bırakmadan, karaltının durduğu kata tırmandı. Siluet onu, sabun ve lavanta kokan, kırışlerden sarkan kancalara asılmış elbiselerin ve başka çamaşırların olduğu çamaşırhaneye itti. Küçük çatı penceresi, siluetin yüzünü aydınlattı.

Guy'in dikkatini mavi bir ışıltı çekti.

Yuvarlak elmacıkkemikleri, beyaz ten ve siyah, saten gibi saçların kuşattığı Slav güzelliği: *Faustine*.

Geceliğinin üzerine siyah bir sabahlık giymişti. Açık saçları dalgalanıyordu.

"Her şeyi duydum" dedi sesini yükseltmemek için Guy'e yaklaşıarak.

"İstirahat ediyor olmalıydınız..."

"Milaine umurlarında bile değil!"

Guy genç kadının yüz hatlarında gücenmeyle karışık bir kızgınlık okudu.

"Korkarım bir kibar fahişenin cinayete kurban gitmesi, onların gözünde daha fazla çaba göstermeyi hak etmiyor."

"Odasını, eşyalarını görmek bile istemediler! Sorun yaşamış olduğu sözde seraseriler hakkında soru da sormadılar! İliç aldırıyorlar!"

"Julie bu hikâyeyi müşterisini korumak için uydurdu Faustine, iyi ki üstünde durmadılar."

Faustine Guy'e biraz daha yaklaştı. Guy artık onun yasemin çayı kokan nefesini hissedebiliyordu.

"Ailesine ve mektuplarına ilişkin sorular, yakınlarının rezalet çıkarmayacaklarından, soruşturmanın sonucunu takip etmeyeceklerinden emin olmak içindi. Julie onlardan sessiz kalmalarını istediğinde, etekleri zil çaldı. Sadece verdikleri cevabı duydum ve görmesem de gülümsediklerini hissedebiliyordum."

Faustine sesini yükseltiyor, hareket halindeki kolları Guy' çarpacak gibi oluyordu. Guy, onu sakinleştirmek için, elini orzuna koydu:

"Size katılıyorum Faustine. Ve sizin kadar kızgınlım, ama elimizden ne gelir? Julie işletmesinin saygınlığını korumak zorunda. Kızlarından birinin alçakça öldürüldüğünün duyulması müşteri e rini kaçıır. Emniyet Müdürlüğü'yse, hiç şüphesiz, bir hayat kaçı

nını kimin öldürdüğünü bulmak için bütün imkânlarını seferber etmez. Buna karşılık, bizim görevimiz Milaine'in hatırasına saygı göstermektir. Ailesine haber vermek, eşyalarını toparlamak bize düşer... Ve..."

"Ve gördüklerimizi unutmak mı?" diye sordu Faustine acı bir ses tonuyla. "Birisi onun vücudunu dehşetin tapmağı haline getirmişti! Gerçeğin de onunla birlikte gömülmesini istemiyorum!" Omzunu Guy'in elinden kurtarıp bir adım geri gitti. "Şayet bir katil varsa, bedelini ödemesi lazım. Milaine'i tanırım, o benim arkadaşım. Gerçeği borçluyum ona."

Faustine geriye döndü ve Guy'i ağzı açık, bir eli havada bırakarak, ipek hışırtıları eşliğinde karanlık koridorda gözden kayboldu.

"Arkadaşınızdı" diye mırıldandı Guy. "Milaine geçmişe ait artık."

Gikaibo'yla yediği mütevazı öğle yemeği Guy'i ısıtmadı. Vücudu düzensiz titremelerle sarsılıyordu ve bunda soğğun payı yoktu. Odanın her köşesinde Milaine'in büzüşmüş dudaklarını, kandan parlayan dişlerini, kapkara bakışını görüyordu. Guy'in, emiliyormuş gibi, yavaşça içine kaydığını hissettiği bir uçurumdu gözleri.

Yoksa bu, Julie'nin sözünü dinleyip Milaine'i hafızasının derinliklerine itmeye çalıştığı için, duyduğu ve Faustine'in açığa çıkardığı suçluluk duygusu muydu?

Bir şeyler yiyebilecek durumdaki kızlar, aşağı inmemiş, yemeği odalarında atıştırmışlardı. Julie, sırdaş bir anne gibi birkaç saat uyumak için bitki çayına ihtiyaç duyanlara doktorluk yaparak her birinin hizmetini görmüştü. Guy hıçkırık, ağlama sesi duymuyordu artık. Keder ve korku, evi yavaş yavaş boşaltıyordu.

Öğleden sonra müzik salonuna, oturup kitap okumayı sevdiği rahat kanepeye yerleşti. Julie'nin pişirmekte olduğu elmalı turtanın kokusu bütün eve yayılırken, bacaklarına yün bir örtü çekip biraz istirahat etti.

Sıcak ortam ve rahat kanepenin beşik etkisi yaptı ve Guy uykuyla uyanıklık arasında, etrafın sessizliğini, Müfettiş Pernetty'nin delici bakışlarını, Faustine'in zonklayan şakaklarını düşündü...

Milaine'i ele geçirmiş olan şeytani yüz ifadesini.

İki polis memurunun suç ortağı bakışlarını.

Monjol Sokağı... Eve yeni kızlar bulan aracı kadın... Sıra dışı müşteriler...

Bilinç ile bilinçsizliğin iç içe geçtiği bu yarı uyku halinde Guy

düşüncelerini toparlıyordu. Hatıralar zihninde geçit yaparken, yeniden tahlil ediliyor, sonra sınıflandırılıp hafıza barınağına yerleştiriliyordu.

Monjol Sokağı... Eve yeni kızlar bulan aracı kadın... Sıra dışı müşteriler...

Guy aniden gözlerini açtı. Tamamen uyanmıştı.

Dudaklarının mührü çözüldü ve sanki uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi, ciğer dolusu nefes aldı.

Kanepede doğruldu.

Sorularını rastgele sormuyorlardı. Oltalarını belli bir doğrultuda atıyor ve balık vurup vurmadığını anlamak için yokluyorlardı. Konuşmayı bariz bir şekilde yönlendiriyorlardı. Bir doğrulama peşindeydiler! Monjol Sokağı'yla, bir aracı kadınla bağ kurmaya çalışıyorlardı. Julie ortaya bir isim atar atmaz, başka şeye geçtiler, çünkü aradıkları isim bu değildi.

Ne aradıklarını biliyorlardı.

Olayın hemen ertesi günü, bir sürü tuhaf soruyla çıkagelmişlerdi. Guy düşündükçe, müfettişlerin cesedin korkunç pozisyonuna şaşırmadıklarını fark ediyordu

Ve bu durumun tek bir açıklaması olabilirdi: Milaine öldürülen ilk kız değildi.

Guy, Julie'nin etrafta olup olmadığına baktıktan sonra, heyecandan terleyen eliyle Faustine'in kapısına hafifçe vurdu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu kız usulca.

"Sizinle konuşacaklarım var, Milaine hakkında. İsterseniz, kütüphanede görüşebiliriz..."

Faustine kapıyı açtı ve koridorun boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra Guy'i içeri çekip tekrar kapattı.

"Ben... Julie beni burada bulursa ne olacağını biliyorsunuz. Müşteriler haricinde hiçbir erkek tek başına kızların odasına giremez. Beni..."

"Fazla sızlanıyorsunuz Guy. Gelin, kanepeye oturun. Sizi dinliyorum."

Safir rengi gözlerinin kenarları kızarmıştı. Yatağının halini gören Guy, genç kadının kederini çarşaf ve yastıklarda boğarak uzun uzun ağladığını tahmin etti. Oturmayıp ayakta durdu.

"Sanırım, Milaine bu şekilde öldürülen ilk kadın değil."

"Nereden çıkardınız bunu?"

"Müfettişlerin genel tavrından, zavallının halini ikimiz de gördük, tüyler ürperticiydi. O beylerin cinayetlere ve korkunç ölümlere alışık olduklarına inanırım. Ancak bu vaka diğerlerine benzemiyor. Milaine'inki gibi bir cesedin karşısında kimse o kadar soğukkanlı olamaz. Halbuki onlar gözlerini bile kırpmadılar. Ve soruları belirli bir amaca yönelikti Faustine, belli doğrulamalar yapmanın peşindeydiler sanki. Aracı kadınla ilgiliydiler, Monjol Sokağı'yla bir bağlantı arıyorlardı. Niye hiç de daha iyi bir yer olmayan Asselin Sokağı ya da surların dibindeki eskici mahalleleri değil? Ama hayır! Onları ilgilendiren Monjol Sokağı'ydı. Bildikleri bir şey var!"

Faustine kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Başka bir sokak kızı mı diyorsunuz? Niye hemen en kötü ihtimal geliyor aklınıza? Belki de ellerinde bir şüpheli vardır sadece. Cinayetten hemen sonra tutuklanan biri ya da doğrudan mahalle karakoluna başvuran bir tanık."

Guy başını iki yana salladı.

"Hayır, müfettişlerin o kadar hazırlıklı olmalarını ve o korkunç görüntü karşısında pek şaşırmamalarını açıklamaz bu! Hem o geceyi hatırlasanıza, olay yerine gelen mahalli polis karakola cinayeti bildirdi ve sonra uzun süre, çok uzun bir süre, müfettişlerin gelmelerini bekledik. Üstelik onlar bu bölgenin adamları değiller, Emniyet Müdürlüğü'nden geliyorlar, az evvel kendileri söyledi. Bu tür korkunç cinayetleri kapsayan bir talimat olmasa, neden onlara haber verilsin ki?"

"Özel bir birime mensup oldukları içindir belki. Bu tür vakalarda uzman bir birim olabilir."

Guy dudak büktü. Kafasında birbiri ardına patlayan çıkarsamalardan ötürü fazlasıyla sinirli olduğundan, yerinde duramıyor, bir aşağı bir yukarı mekik dokuyordu.

"Net değiller, bir şey saklıyorlar, bunu hissediyorum!"

Bu uzun boylu ve heyecanlı adamı, evlerine sığınmış olan bu yazarı incelerken, Faustine'in ilgisi bir an dağıldı.

"Bilmiyorum" diyerek içini çekti. "Size inanmak isterdim Guy, ama korkarım yazarlık hayal gücünüz sizi kaygan zeminlere sürüklüyor."

"Ama... biraz önce bana gelip adaletin yerine gelmesini isteyen sizdiniz!"

"Elbette istiyorum! Fakat böyle varsayımların peşinden koşmam. Açık konuşalım, Milaine'e bunu yapanın giyotine gitmesini istiyorum! Polisin işini yapmasını istiyorum! Ve bunu doğru dürüst yapmasını! Bununla birlikte, şimdi hayal kurma zamanı değil Guy, iyi düşünmemiz lazım."

Faustine Guy'e yol vermek için kapıyı işaret etti.

"Durun, eşyalarına bir göz atmama müsaade eder misiniz?"

"Eğer beni memnun etmek için ısrar ediyorsanız, az evvelki davranışım için beni affedin lütfen, o şekilde konuşmamalıydım sizinle, şokun etkisi altındaydım."

Guy elini sallayarak itiraz etti.

"Bununla alakası yok. Olağanüstü bir şey bulduğuma inanıyorum. O müfettişlerin soruşturmalarını sürdürmeyecekleri ortada. Her halükârda, bu konuda bizimle hiçbir şey paylaşmayacaklar.

Güvenin bana, bu işin içinde başka bir şey var ve ben bunu aydınlatmak istiyorum. Odasını aramama izin verin. Bir şey bulamazsam, bir daha sizi rahatsız etmem."

Faustine gözlerini bir an ona diktikten sonra razı oldu.

"Siz... tüm bunları beni hoşnut etmek için yapmıyorsunuz, gerçekten inanıyorsunuz, öyle değil mi Guy?"

Guy onunla tanıştığı günden beri kızda ilk kez zayıf bir nokta keşfetti. Gözlerinde, bir dayanağa ihtiyaç duyduğunu okudu. Faustine'in dayanacak gücü kalmanıştı.

"Hiç bu kadar samimi olmanıştım."

"Pekâlâ. Hem belki bu sayede Milaine'in son zamanlarda düşüp kalktığı kişinin adını polise verebiliriz. Gelin."

Faustine odasının dip tarafındaki küçük kapıyı itti ve nüs gibi gül kokan banyodan geçip canlı renklerle döşenmiş bir odaya girdi. Duvarlar, yatağın üstü, hatta yatağın ayakucundaki halılar bile lal rengi, kızıl ve ateş sarısı kumaşlarla kaplıydı.

"Bildğim kadarıyla, Milaine'in fazla kişisel eşyası yoktu. Şuradaki tuvalet masası var, orada bazı mektupları duruyordu sanırım, bir bakayım. Şu komodini ellemeyin Guy! En özel giysileri durur orada, karıştırmak bana düşer. Siz daha ziyade raflardaki kitaplarla ilgilenin ve mobilyaların altına bakın. Milaine günlük tutuyorsa, kuşkusuz birilerinin eline geçmesini istemez, onu bir yere saklardı."

"Size günlük tuttuğundan bahsetmiş miydi?"

"Hayır, ama çoğunun tuttuğunu biliyorum. Sizin de bilmeniz gerekirdi, onlara Fransızca dersleri veren sizsiniz, öyle değil mi?"

"İfade biçimlerini düzeltiyorum ve isterlerse, mektuplarını yazıyorum. Mamafih çoğunun bana ihtiyacı yok, sanıyorum sadece kendilerine güven duymak istiyorlar."

"Buradaki bütün kızlar okuma yazma bilirler. Julie için bu, olmazsa olmaz kuraldır. Kızların çoğu gerçek bir eğitim almıştır. Günlük tutmak da kızların gençliklerinde edindiği ve kolay kolay vazgeçemedikleri bir alışkanlıktır. Hele zor bir hayat sürdürürken... Milaine'in mutlaka bir günlüğü vardır."

Guy başım eğerek neşeli esmeri süzdü.

Faustine'in "zor hayat" sözünü kullanması onu şaşırtmıştı. Kızın mesleğini çok sevdiğini sanmıyordu elbet. Ama böyle bir gerçeği genelde pek sıkılgan olan ve her zaman mutlu görünmeye çalışan bir kızın ağzından işitmek kulağa tuhaf geliyordu.

"Haydi! Hiçbir şey yapmadan dikilmeyin öyle!"

Guy hemen ona itaat edip raflardaki kitapları inceledi. Çoğu ti-

yatro oyunuydu. Bir Paris kılavuzu ve birkaç romantik roman da vardı. Sonra her kitabı kenarlarından tutup içinde bir not varsa düşmesi için sayfalarını salladı. Bir şey bulamayınca, yatağın altına bakmak üzere diz çöktü ama toz yumaklarından başka bir şey göremedi. Aynı işlemi tekrarladığı dolap, komodin ve tuvalet masasının altında da bir şey bulamadı.

Öte yanda kenara bir yığın mektup koyan Faustine komodinin çekmecelerini kapattı.

“Hiçbir şey yok” dedi.

“Ya o mektuplar?”

“Gösteri dünyasından tanıdıklar, hayranlar ve çalıştığı bir önceki işletmenin tavsiye mektubu.”

“Günlük çıkmadı mı?”

“Hayır. Oysa dışarıdaki randevularını not ettiği küçük bir defteri vardı.”

“Belki de o sırada üzerindeydi, şey olduğunda... biliyorsunuz işte.”

Faustine sesini çıkarmadan başını salladı.

“Öyle olsa polisin eline geçerdi” dedi sonunda dalgın bir şekilde.

“Hayranları arasında ısrarcı biri var mıydı peki?”

Faustine bir an tereddüt ettikten sonra bir deste mektup uzattı.

“Vay canına!” diye şaşırdı Guy. “Şey... bir itirazınız yoksa, rahatça okumak için bunları yanıma alacağım. Milaine sık sık dışarıda ‘iş’ yapıyordu, öyle değil mi?”

“Buradaki kızların çoğu buna karşı olsa da, o değildi. İşin ucunda para vardı ve... siz de Milaine’i benim kadar tanırsınız, parayı asla reddetmezdi.”

“Ayrıntıya girmeye çekiniyorum, bu işleri hiç bilmem, bu gibi durumlarda ne yapıyor? Müşterinin Julie’den özel bir talepte bulunması mı gerekiyor?”

“Bazen. Bununla beraber, genelde müşteri buradaki buluşmalarından birinde doğrudan kıza sorar. Dışarıda, genellikle kendi evinde görüşmeyi teklif eder. Kimi zaman da kız çok güzelse, onu etrafa göstermek ya da çevresindekileri güzel bir metres tutacak imkâna sahip olduğuna inandırmak için önce tiyatroya götürmek ister. Ashında sadece bir gecelik imkâna sahip olan düzenbazlardır bunlar.”

Guy o gösteriş meraklısı burjuvaları iyi tanıyordu. Metres tutmak zenginlik belirtisiydi. Aile yaşamına ilaveten bir metresin daire, mücevher ve personel gibi ihtiyaçlarını karşılamak bu beylerin maddi imkânlarının büyüklüğünü kanıtlıyordu. Bir metresi di-

şarı çıkarıp sergilemek, servetinin büyüklüğünü göstermenin en iyi yoluydu.

"Julie bunu destekliyor mu?"

"Göz yumuyor. Kızlar da sonunda tatlı dilli bir çapkının özel metresi olmayı ümit ediyorlar. Bu hepsinin hayalini kurduğu bir şey. Tek bir zenginin kadını olmak, hali vakti yerinde birçok adamın oynası olmaktan iyidir!"

Guy'in şaşkın bakışını fark eden Faustine sözlerine açıklık getirdi:

"Bu söylediklerim, çıkarıcı bir kadının değil, parayı bastırana yatağını açmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu bilen birinin laflarıdır. Ben müşteri seçme lüksüne sahip olsam da, kızların her gün nelere katlandıklarını bilmediğimi zannetmeyin."

"Aklımdan bile geçmez bu. Kadınların sözde servet avcılığına gelince, onları erkeğe bağımlı kılmak için her şeyin yapıldığı bir toplumda, bundan şikâyetçi olmamak lazım."

Faustine'in oda kapısı vuruldu.

"Faustine! Kapıyı açın, turtta getirdim size. Yemeniz şart, bütün gün boş mideyle dolaşamazsınız!"

"Julie!" diye bağırdı genç kadın.

Guy'in kanı dondu.

"Çabuk dolaba!" dedi Faustine onu iteleyerek.

İtiraz etmeye fırsat bulamayan Guy, Milaine'in renkli ve şık elbiselerinin arasına girmişti bile. Dolabın kapağı hemen kapanarak onu karanlığa gömdü.

Fahişenin çiçekli parfümü dolabı mis gibi kokutmuştu. Guy burnunu, en ufak harekette hışırdayan saten bir elbisenin dekoltesine götürdü. Koku baş döndürücüydü. Aklına beyaz çiçeklerle dolu bir tarla, meyve vermiş bir kiraz ağacı, hafif yaz esintisiyle yayılıp birbirine karışan güzel kokular geldi.

Birden dolaba gün ışığı doldu ve Faustine onu oradan çıkardı.

"Odaları dolaşmayı bitirmek üzere, birkaç dakikaya kadar gidebilirsiniz."

"Hiçbir şey sezmedi mi?"

Faustine ona muzip bir bakış attı.

"Ne zannediyorsunuz onu? Büyücü falan değildir."

Faustine onu elinden tutup odasına sürükledi ve zorla kanepeye oturttu. Guy buna çok şaşırmıştı.

"Faydalı bir şey yapmak ister misiniz? Şunu alın ve benim yerime siz yiyin" dedi genç kadın, Guy'in eline bir tabak elmalı turtta tutuşturarak.

"Daha alçak sesle konuşun, Julie yalnız olmadığınızı anlayacak."

"Amma da ödleksiniz. O sefil çatı katında hep tek başına yaşayan sizin böyle korkak olduğunuz hiç aklıma gelmezdi."

"O tavan arasını seviyorum ben" diye karşılık verdi Guy, ılık turtadan bir lokma ısırmadan önce.

"Neden? Sizin gibi kasvetli olduğu için mi?"

Guy kaşlarını çatı.

"Ben... kasvetli değilim" dedi lokmasını yuttuktan sonra. "Melankoliğim."

"Bu özellik de diğeri kadar iç karartıcı." Faustine yatağının kenarına oturdu ve bir müddet Guy'in turta yiyişini seyretdikten sonra sözüne devam etti: "Karnızı özlemiyor musunuz?"

Guy çiğnemeye ara verip genç kadına baktı. Yüzünde Guy'i tahrik etmeye çalışır gibi bir ifade yoktu. Cevap vermeden önce ikinci lokmayı da yuttu ve derin bir nefes aldı.

"Hayır."

"Hiç mi? Geceleri de mi?"

Guy gözlerini kızınkilere dikerek ne beklediğini anlamaya çalıştı. Samimi bir meraktan başka bir şey göremedi.

"Hiç. Bunun için bir geneleve yerleştim zaten."

Faustine'in dudakları hazin bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ama yanılısamadan başka bir şey satın almadığınızı biliyorsunuz. Satın aldığınız sıcaklık kendi tercihiyle yanınıza gelen bir insanın sıcaklığı değil."

"Bu da benim tercihim."

"Karnız ona bu kadar az sevgi beslemeniz için ne yapmış olabilir ki?"

Guy yarısı boşalan tabağı yanındaki yastığın üzerine bıraktı.

"Julie gitmiş olmalı, ben artık kalkayım. Beni dinlediğiniz için teşekkürler."

Faustine de ayağa kalktı.

"Ben teşekkür ederim Guy, Milaine'le ilgilendiğiniz için."

"Bir şey bulamadık ki."

"Önemli olan ne elde ettiğimiz değil, aramış olmamız. Bu, ona olan saygımızı gösteriyor. Onun adına teşekkür ederim."

Guy kimseyle karşılaşmadan binanın en üst katına mümkün olduğunca çabuk gitmek için hızlandı. Canı kimseyle konuşmak istemiyordu.

Faustine harekete geçmeyi sonuç almaktan daha önemli görse de, o aynı fikirde değildi. Harekete geçmek kafasını ısırap verici düşüncelerden uzaklaştırıyordu o kadar.

Karım.

Sonuç elde etmek, bu kaçıışı temize çıkarmanın bir yoluydu.

Delirmemek için.

En azından Guy buna inanıyordu.

Ve Milaine'in biçimsiz yüzü, ona düşüncelerinden kurtulma imkânı sunduğu için, bundan sonuna kadar yararlanmayı düşünüyordu.

Bir sonraki aşama sarsıcı bir deneyim olacaktı.

Tehlikeli.

Monjol Sokağı.

Yeryüzündeki cehennem.

Araba, şemsiyeli beylerin, üstü açık zengin arabalarının, örtülmüş perdeleri içindekileri gizleyen kapalı yolcu arabalarının ve yorgun atların çektiği, çuval, kasa, fıçı ya da samanla dolu yük arabalarının arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu.

Guy atlı, buharlı veya elektrikli tramvayların da olduğu bu trafikte, ezilmeden bulvarın karşısına geçmeye çalışan yayaları göz-lüyordu. Az sayıdaki otomobil, motorlarının patırtısı zaten faz-lasıyla dikkat çektiği halde kornalarını çalarak herkesi geçmeye çalışıyordu. Guy kabarık giysili, deri kasketleri kafalarına yapış-mış gibi görünen, gözlükleri yüzlerinin yarısını örten sürat deli-si bu adamları ve dudaklarının arasına sıkıştırdıkları puroları, sık kıyafetleriyle yarış arabalarını daha temkinli süren diğer beyza-deleri dikkatle inceliyordu.

Bunlar hakkında söylenecek çok şey vardı, onları incelemek fazlasıyla zevkliydi ama Guy öyle hissetmiyordu. Bunu fazlası-yla yapmıştı. Yeni bir bölüme başlamadan önce, etrafındakilerle dalga geçerek okurlarını gülümsetmek için, bu gösterinin filmini kafasında yüz kere oynatmıştı daha önce. Şimdi ilgisi başka yere yönelmişti.

Aklı bulvardaki yüksek binaların ardında, avluların diplerin-de, daracık çıkmaz sokaklarda ve küf kokulu mahzenlerdeydi. Dış görünüşleri ve toplum ahlakını zaten incelemişti ve artık ilgi-sini ötelî tarafta, bilinçlerin mahremiyetinde, davranışların altın-da yatarlar çekiyordu.

Altı ay toplumun uç kesimlerinde yaşadktan sonra şundan emin olmuştu: Onu büyüleyen şey bakışların ardında, insanların gölgesinde gizleniyordu.

Guy öne doğru eğilerek seslendi:

"Arabacı, daha hızlı giderseniz bir frank fazla veririm!"

Adam dizginleri şaklatınca atlar süratlendi.

Guy yeniden koltuğuna yerleşirken artık bunu istemediğini fark etti.

Paris'leki en berbat yere doğru gidiyorum ve oraya varmak için sabırsızlanıyorum! Ne biçim bir adam oldum ben?

Guy, bunu Faustine için, onu mutlu etmek için yaptığını tekrarlayarak kendini rahatlatı ve bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Hakikat, o gece olanların arkasında saklanıyordu.

Uyku sislerinin arasından belirmiş olanın. Dramın. Dehşetin.

Ve o korkunç görüntüyü unutmak imkânsızdı.

Ya aslında unutmayı istemiyorsam?

Guy ürperdi. Canavar kendisi olabilir miydi? Bir yakınının korkunç cesedini bulan ve bu ölümü takıntı haline getiren bir adam!

O arabaya geneleve koşan bir gemiciden daha çabuk atlamıştı.

Bu hikâye sadece kafa karıştırıcı değildi.

Onu kuvvetle kendine çekiyordu.

Hayatında ilk defa cinayete kurban gitmiş birini görüyordu.

Bir cinayet! Milaine'in cesedi bir tür tanıklıktı; öldürme güdüsünden eyleme geçişin tanıklığı. Aşırı bir ruh halinin somut sonucu! Nadir bir dışavurumun bariz görüntüsü!

Fazla heyecanlandığının farkına varan Guy kapının kenarını tüm gücüyle sıktı.

Cinayet, soyut olanın -itki- somuta -ceset- saldırısı! Öldürmek, düşüncüyü gerçek ve elle tutulur hale getiren bir simya deneyimi.

Milaine besbelli korkunç acılar içinde ölmüştü. Kendini bu yaksıksız düşüncelere kaptırıp nasıl böyle coşabiliyordu?

Zihninin sessizliğinde açıkladığı gerçeği bir de dudaklarını kıpırdatarak tekrarladı:

"Milaine korkunç acılar içinde ölmüş..."

Nasıl olmuştu da kimse onu duymamıştı? Maruz kaldığı şiddet ani bir ölüme mi yol açmıştı?

Milaine'in bütün gözeneklerinden kan sızmış. Metrelerce sürünmüş eve doğru. Hayır, her şey bir anda olup bitmemiş!

O halde, neden çılgılık atmamıştı?

Katil onunla beraber miydi? Bağırmasını o mu engelledi?

Guy dikkatini esas konuya yöneltti: Milaine nasıl ölmüştü?

Hiçbir silah böyle bir şey yapamaz! Gözıkları öyle siyahtı

ki, yanmış gibi görünüyordu. Hangi korkunç görüntü bir insanın bakışını kömürleştirebilir?

İşin aslı, gözün yüzeyi değil, içi yanmıştı. Sanki ruhunun dayanamayacağı kadar kuvvetli bir görüntüye maruz kalmıştı... Ne kadar düşünürse düşünsün, Guy'in aklına makul bir açıklama gelmiyordu. Mitolojiye ve efsanelere başvurmak dışında...

Yunan mitolojisindeki basilikos...

Guy başını iki yana salladı, saçmalıktı bu.

Yüzündeki acı ifadesi de akıldan çıkmayacak gibiydi. Korkudan taş keserek ölünür mü? Ani bir kalp krizi sonucu mu? Ya gözeneklerinden sızan kan?

Düşündükçe, kimyasal bir yöntem olabileceği fikri ağır bastı. Başka türlü olması imkânsızdı.

Dünyada böyle bir ölüme sebep olacak hiçbir zehir tanımiyorum!

Ama bu alanda uzman değildi.

Her ipucunu, her vücut hareketini, anlamlı her olguyu tahlil etmeliyim. Ne dediğini anlamak için beden dilini çözmem gerek.

Polisiye romanlar yazmaya niyetlendiğinden beri, cinayetler ve canlılar hakkında düşünecek bol bol zamanı olmuştu. Yeni yetme-liğindeki kavga deneyimleri de ona farklı bir algı alanı açmıştı ve şimdi bundan faydalanabildiği için gurur duyuyordu.

O tecrübelerine göre, bir ceset bir hastalığın sonucuydu ve pozisyonundan yaralarına kadar her ayrıntısında o hastalığın belirtileri vardı. Hastalığın teşhisi, olay anında katili ele geçiren kötü-lüğü anlamak demektir. Bu, ona ulaşmak ya da en azından onu bu eyleme neyin ittiğini öğrenmek için takip edilecek bir yoldu.

Milaine'deki belirtiler ne?

Guy'in bu soruya cevap verecek zamanı olmadı. Araba Villette Bulvarı'nda durdu.

"İşte geldik beyefendi" dedi arabacı, taşların üstünde kayan arabayı durdurmak için fren kolunu çekerken. "Asselin Sokağı karşıda. Buradan yukarı çıkarsanız, sağda Monjol Sokağı'na ulaşırsınız. Ama ben oraya gitmem."

Guy adamın parasını ödedi ve omzuna götürdüğü bastonuyla kaldırımında dikilip adı kötüye çıkmış bu yeri inceledi.

Dik bir merdivene doğru uzanan dar bir sokak. Sol tarafta, panjurları kırık dökük, iki katlı binaların karşısında, çitle çevrilmiş, boş bir arsa vardı. Sokağın ikinci kısmı, upuzun, eğri büğrü bir merdivenle yukarıya doğru çıkıyor, burada delik deşik olmuş

tuğlaları, yıpranmış taşları, kararmış tahtaları ve rengârenk cepheleriyle daha yüksek binalar göze çarpıyordu. Çerçevesi kurt yenikleriyle dolu pencereler, sanki ışığın bile bu günah mahalline girme izni yokmuş gibi, akşam güneşini geri yansıtıyordu.

Guy, basamaklara oturmuş bir grup ergen ile yüzleri acı dolu birkaç adam gördü. Bir kadın sokağın ortasına bir lenger su boşaltıyordu. Etrafta hiç çocuk yoktu.

Guy bu tür yerlerdeki çocukların hepsinin kiraya verildiğini biliyordu. Her çocuk beslenmesi gereken bir boğaz, bakıma muhtaç bir varlıktı. Çocuklar birine kiraya verilince, eve biraz para giriyordu; bu durum çalışmak zorunda olan kadınların da işine geliyor, böylece çocukları gün boyu ayaklarına dolanmış oluyordu.

Dilenciler, yoldan geçenlerin yüreklerini sızlatmak için en cılız, en sevimli ya da en sâkat olanları almak üzere çocuk kiralanlara koşuyordu. Öyle ki, her çocuk için fiyat listesiyle gerçek bir piyasa oluşmuştu. Çok kazandıranların akşam geri getirilmedikleri de oluyordu.

Guy bulvarın karşı kaldırımına geçip, Asselin Sokağı'nın köşesindeki kafeye yöneldi: "Meşhur Auvergne Şarabı." Kafenin adı bile insanın aklına berbat şeyler getiriyordu. Auvergne'liler, yabacıların hoş karşılanmadığı ayrı bir klan oluşturmışlardı Paris'te. Yavaş yavaş kömür ticaretini ele geçirdiklerini başkentteki herkes biliyordu; Auvergne'li olmayan tek bir kömür satıcısı kalmamıştı. Kuvvetli, inatçı ve çalışkan insanlardı ama kendi mahalleleri ve birkaç kadeh attıkları kömürcü meyhaneleriyle, dışa kapalı bir topluluk halinde yaşıyorlardı.

Burası da öyle bir yerse, Guy'in planı tehlikeye girebilirdi.

Auvergne'liler suya sabuna karışmamaları ve ihtilaflarını kendi aralarında çözmeleriyle tanınmışlardı.

Guy dükkânın ahşabı çatlamış cephesine yaklaştı. Aynı zamanda otel de olan kafenin içi sakindi. Vakit hâlâ erkendi.

Bar tezgâhına dayanmış dört adam vardı. Konuşarak onlara servis yapan beşincisinin, gür kara bıyığı sözlerinin ritmine göre inip kalkıyordu.

Guy içeri girince, herkes sustu.

"Beyler" dedi Guy melon şapkasını çıkararak.

Bakışlar düşmanca değildi, fakat sevinçle karşılandığı da söylenemezdi.

Barın işletmecisi içki şişesini bırakıp ellerini beyaz önlüğüne sildi ve ağır saboların zeminde tıngırdatarak yazara doğru geldi.

"Doluyuz."

Ellerini beline koymuş, göğsünü öne çıkarmıştı. Kılı kolları şampanya şişesi kadar dolgundu.

“Oda değil, birkaç kadeh içip bilgi alacağım bir arkadaş anyorum.”

“Ne hakkında?”

Guy konunun özüne bu kadar çabuk girmeyi ummamıştı. Diller çözülmeden evvel, tanışmak için birkaç kadeh içki ısmarlamayı düşünmüştü.

“Bir... kadeh brendiye hayır demezdim doğrusu.”

Patron, onu baştan ayağa dikkatle süzdükten sonra gidip bir kadeh doldurdu ve tezgâhın öteki ucuna bıraktı. Guy içkisini alıp adamlara yöneldi ama işletmeci onu demir pençesiyle bileğinden yakalayarak olduğu yere çiviledi.

“Müşterilerim rahatsız edilmekten hoşlanmazlar.”

“Ben... kimseyi rahatsız etmem, herkese içki ısmarlamak istiyordum.”

Patron kaşlarını çattı ve bu arada bileğini daha fazla sıkarak Guy'e doğru eğildi.

“Tam olarak istediğin ne? Lafı geveleyip durma.”

Biraz bozulan Guy cevap vermeden önce doğru sözcükleri aradı.

“Paris Emniyeti'nden müfettişler bir cinayet hakkında sorular sordular.”

Guy açık konuşmaya karar vermişti.

“Sana ne? Burası *bizim* yerimiz!”

“Bir hanım arkadaşım vahşice katledildi ve sanırım bu şekilde öldürülen bir tek o değil. Monjol Sokağı'ndan bir kız daha öldürülmüş olabilir.”

“Gidip sorularını Monjol Sokağı'nda sor o zaman!”

Guy bakışını öne eğerek başını salladı. Bölgeye daha hoş bir giriş yapmayı ummuş, hatta cehennemin kalbine doğru ilerledikçe daha çok bilgi toplayacağını sanmıştı.

Adamın eli gevşeyince, Guy yüzünü buruşturarak ispirtoyu andıran içkisini içebildi ve çıkışa yöneldi.

Eşiğe vardığında patron seslendi:

“Sizin gibi Monjol'da ateşle oynamaya gelen çok adam gördüm ben. Geldiklerini gördüm, evet! Ama ister inanın ister inanmayın, geri çıkanların sayısı çok daha azdı. O yüzden, bu sokağı *tırmanma*-dan evvel düşünün. İyi düşünün” diye tekrarladı sert bir ifadeyle.

Villette Bulvarı'nın bir yanı ahşap panolara yapıştırılmış afişlerle kaplıydı ve ne tuhaftır ki, Asselin Sokağı'na girer girmez,

sanki afiş yapıştırılanlar bu ıslak sokakta tehlikeye atılmak istememişler gibi, ahşap panolar boşalıyordu. Guy ağır adımlarla sokaktan yukarı çıkarken, ayrıntı tahtaların arasından, ötede uzanan boş araziye görmeye çalışıyordu. Toprak tepelikleri, yüksek otlar ve çöp yığınları göze çarpıyordu. Burası karanlık çökünce korkunç bir yer haline geliyor olmalıydı. Kim bilir burada, kimsenin ruhu duymadan, nice acı olay yaşanmıştı?

Yazar ensesinde yeniyetmelerin bakışını lüssediyor, önlerinden geçerken fısıldaştıklarını duyuyordu. Temiz şapkası, parlak deri ayakkabıları, uzun paltosu ve bastonuyla bu iç karartıcı yere ait olamayacak kadar şık giyinmişti. Bununla birlikte kendini tehlikede hissetmiyordu. Kılığı onu mahalle sakinlerinden farklı kılssa da, onlara belli bir yakınlık *duyuyordu*. Bir zamanlar içine girdiği bu sefaleti tanıyordu. Bu yakınlık, ziyaretlerle sınırlı kalmış ve her zaman sıcak evine dönme, akşamları donatılmış bir sofraya oturma şansı olsa da, onları kendine yakın hissetmişti. Böyle bir geziden sonra yatağında rahatça uyuyabilenlerden değildi, zira orada geçirdiği her gün kendinden bir parça bırakmıştı. Bu korkunç ve harikulade duygudaşlık kendini gerçek bir insan gibi hissetmesini sağlıyordu.

Onu yazar yapmış olan duygudaşlık.

Ve şimdi onu koruyan.

Batan güneşin altında dört köpek çatlak bir binanın basamaklarında uzanmış, biraz önceki ergenlerin şaşkın bakışlarıyla gözlerini ona dikmişlerdi.

Yerinden çıkmış kaldırım taşlarından birine takılan Guy sendeleyince, bakışlarını ondan ayırmayan yeniyetmeler gülmüşlerdi.

Sağında, avluları gölgeler içindeki, üç dört katlı, eski ve düzensiz binalar ile boş bir arazi arasında Monjol Sokağı göründü. Bir şişe teslimatçısı, el arabasını çekerek, karşı yönden hızla iniyordu. Guy'in yüzüne deli görmüş gibi bakarak Asselin Sokağı'nda kayboldu.

"Monjol Kalesi" adlı bir otel kötü durumdaki pencereleriyle yola bakıyordu. Guy girişe yaklaştı. Girişteki sandalyede bir ağaç dalını soymakla meşgul bir adam oturuyordu. Elbisesi lekeli ve zayıf adamın birkaç günlük sakalı yüzünü çevreliyordu. Guy'i görünce bıçağını cebine koyup ayağa kalktı.

"Kaç tane istiyorsun? Ve kaç yaşında?"

Guy istediğinin bu olmadığını anlatmak için bastonunu salladı.

"Kız değil, bilgi istiyorum."

Adam yüzünü buruşturdu ve boğazını temizledikten sonra kal-

dırırma tükürdü. Bilgiden ziyade insan eti vermeyi tercih ettiği belliydi.

"Paris Emniyeti'nden müfettişler bir kız hakkında sizi görmeye geldiler, öyle değil mi?"

Adanın siyah gözleri oynadı ve önce sokağa, sonra da bu meraklı ziyaretçiye baktı.

"Önemli" diye ısrar etti Guy.

Adam geri geri otelin holüne girdi. Zeminin mavi beyaz mozaik döşemesi ve resepsiyon tezgâhı çatlaklarla doluydu. Dar bir merdiven Guy'in gözünde canlandırmamayı tercih ettiği odalara tırmanıyordu. Havasız binada rutubet ve tatsız bir karanlık hüküm sürüyordu.

"Nasıl önemli?" diye sordu adam.

"Bir kız arkadaşım ile ilgili ve ben..."

"Hayatını anlatma bana" diye sözünü kesti adam, başparmağı ile işaretparmağını birbirine sürterek. "Nasıl önemli?"

Adamın ne kastettiğini anlayan Guy onun nasırlı eline iki frank bıraktı.

Adam kolunu Monjol Sokağı'nın derinliklerine doğru uzattı:

"Gidip Victor'a sor öyleyse, 17 numarada oturuyor. Ve sakın seni benim yolladığımı söyleme, yoksa dilini keserim!"

Guy aceleyle dışarı çıktı ve gün ışığından gözleri kamaşarak, binaların duvarlarını karartan ve her yeri kaplayan pisliğin ortasında yoluna devam etti. Zemin kat pencerelerinin çoğu açıktı. Hane sakinleri, dirseklerini pervaza dayamış, komşularla sohbet ediyorlardı. Giysileri lime lime ve pislik içinde, elleri leş gibi, yüzleri yoksulluktan çökmüş, dişleri genellikle dökülmüştü. Mahrumiyet ve daimi güvensizlikten bakışları keskinleştirmişti. Guy birkaç saniyede bütün Monjol'un sohbet konusu haline gelmişti. Herkes onu gözlüyor, yürüyüşünü dikkatle seyrediyor, gülünç kılığına dair yorumlarda bulunarak alay ediyordu.

Guy artık at nallarının kaldırım taşlarını dövüşünü, gazete satan çocukların çığlıklarını işitmediğini fark etti. Paris uzaklaşmış ve onu bu kanunsuz bölgenin ortasında yalnız bırakmıştı. Düzeni sağlamak için hiçbir polis memuru gelmezdi oraya, hele gece çöktükten sonra asla, zira tek bir sokak lambası olmadığı gibi, elektrik de yoktu. Guy havagazının bile bu mahalleye kadar geldiğinden şüpheliydi.

Hızlı hızlı yürüyen iki işçi onu geçip iki bina arasındaki daracık bir çıkmaza saptılar. Girişi örten bez perdeyi açtıklarında, Guy bir adamın önünde diz çökmüş bir kadın gördü. İki işçi ke-

narda durup gösteriden faydalanarak sıralarını beklediler.

Evlerin üçte birinde ne pencere ne de kapı kalmış, yerlerini kumaş parçaları ve tahtalar almıştı. Guy içerde ailelerin esintiler arasında balık istifi gibi yaşadığını gördü.

17 numara çatlak fiçılar, kırılmış kasalar ve parçalanmış şişelerle dolu uzun bir avlunun sonunda yer alan, pencerelerine duvar örülmüş bir yapıydı. Guy o mezbelelikte kendine yol açmaya çalışırken, karanlık giriş kapısında geniş omuzlu, sakallı bir adam belirdi.

“Ödeyecek paranız var mı?” diye sordu ağır ağır heceleyerek.

Guy orada Monjolca –başkaları için anlaşılmaz olan Paris argosu– konuşulduğunu biliyordu. Fakat potansiyel müşteri olan bir burjuvanın karşısında düzgün konuşmaya gayret ediliyordu.

“Gerektiği kadar var ama beni soymaya kalkmanızı tavsiye etmem, bastonum vurmaya pek isteklidir!” diye karşılık verdi Guy, bastonunun topuzunu havada sallayarak.

Sakallı adam, hiç umulmadık bir şekilde kızmak bir yana, cevap bile vermeden Guy’e kendisini izlemesini işaret etti. Bir yağ lambası aldı ve leş gibi kokan bir bodruma indiler. Ter, ucuz şarap ve sidik karışımı, ekşi bir koku hâkiindi buraya. Guy ahlaksızlık ticaretinin müde bulandırıcı bir hale getirdiği bu ağır atmosferde hafif bir anason kokusu tespit etti. Absent.

“Aslında Victor’u arıyorum ben.”

Sakallı, hiç orali olmadan, kötü aydınlatılmış, toprak zeminli koridorda ona kılavuzluk yapmaya devam etti. Koridor aniden genişledi.

Vaktiyle mahzen olarak kullanılan yan yana odalar, pis ot döşeklere uzanmış kadınların işgal ettiği önu açık bölmelere dönüşmüştü. Kimi çınlıçplaktı, kimi de iç eteklerini yukarı sıyrıp bacaklarını açmıştı. Yanlarında bir mum yanıyordu.

Bir adam, gözleri şehvetle parlayarak bölmeleri dolaştıktan sonra birini seçti ve tek kelime etmeden pantolonunun önünü açtı. Sarhoşluğun sisleri içinde onu gören kız, el yordamıyla şişesini buldu ve koca bir yudum içtikten sonra formaliteye gerek duymadan bacaklarını açtı.

Guy hiçbir perdenin engellemediği bu iç karartıcı sahneye arkasını döndü ve fazla aramasına gerek kalmadan, üstdudağının üzerinde kahverengi tüyler bulunan, en fazla yirmi yaşında bir delikanlı, avucunu açarak ona doğru geldi.

“Üç frank. Sonra istediğin kızı alırsın. Bir frank daha verirsen, ona her şeyi yapabilirsin.”

Guy parayı çıkardı ama elinde tuttu.

"Ücret tamam, fakat ben kadın yerine bilgi istiyorum. Korkunç bir şekilde öldürülen bir sokak kızı hakkında."

Genç adam suratını asarak sıkı ve tüysüz kollarını göğsünde birleştirdi.

"Şu para babasına bakın hele! Zokayı yutacağımı sanıyor!" diye bağırdı.

"Bir kadının öldürüldüğünü biliyorum. Sizden bütün istediğim onun adı ve..."

"Buraya pat diye geliyorsun ve babanın evi gibi davranıyorsun. Deli misin ulan sen?" diye haykırdı delikanlı. "Bura bizim çöplüğümüz. Orosplar da bizim. Onların başına gelen sadece bizi ilgilendirir. Bizim hayatımız bu!"

Guy genç adamın saldırganlığının kendisini etkilemesine izin vermedi. İki frank daha çıkarıp havada salladı.

"Meraklı bir adamım, evet, ama bunun için para ödüyorum."

Delikanlı güvensiz bir tavır takındı.

"Söz konusu kariyla ilgili sen ne istiyorsun peki?"

"Kim olduğunu ve tam olarak neler yaşandığını öğrenmek."

Delikanlı elini uzattı, Guy de avucundaki paranın yarısını boşalttı.

"Postu deldirmiş işte. söyleyecek bir şey yok. Artık yaylansan iyi edersin!"

"Müsaadenizle ısrar edeceğim. Buradayım, çünkü benim de bir hanım arkadaşım öldürüldü ve onun ölümünün sizin kızınkiyle bağlantılı olduğuna inanmam için yeterince sebep var..."

Sakallı, birden Guy'i yakasından yakalayıp havaya kaldırdı ve duvara yapıştırdı.

"Gitmeni söyledim sana!" diye homurdandı, kolunu kurbannın boynuna dayayarak. Çenesi kasılmıştı.

Bu ani saldırının gafil avladığı Guy hemen tepki gösteremedi. Sakallının baskısı altında boğuluyordu.

Bastonunu adamın şakağına doğru savurdu.

Ama misilleme olarak kolunun basıncını artıran sakallının boş-taki eli bastonu havada durdurdu.

Delikanlı Guy'in anlayamadığı bir emir verdi ve yazar kafası-na iki darbe yiyerek sersemledi. Sakallı onu sıkıca yakalayıp evin önündeki küçük, pis avluya kadar hoyratça sürükledi ve patlamış bir fıçının dibine fırlattı. Deri ayakkabılarının ucuyla böğrüne vururken, delikanlı da ceplerini boşaltıyordu.

Guy çırpınıyor, mümkün olduğunca korunarak darbelere da-

yanmaya çalışıyordu. Ancak sakallı yumuşayacak gibi görünmüyordu, bundan hoşlanıyor gibiydi. Ağzının kenarından beyaz bir köpük süzülüyordu. Bakışları bilinciyle tamamen bağıni koparmış gibi boştu. İyi yağlanmış bir makine gibi, vurdukça vuruyordu.

Sonra üzerlerine bir gölge düştü.

Guy genç oğlanın havada uçup duvara çarptığını gördü ama gördüğüne inanamadı. Maruz kaldığı şiddetten dolayı körleşmiş olmalıydı.

Ardından sakallı da havalandı. Yüzüne önce bir şaşkınlık, sonra da panik ifadesi, geldi. Bacaklarını havada çırparak kendini boş yere savunmaya çalışırken, vücudu beton örölü pencerelerden birine savruldu. Etin betona çarpışına korkunç bir çatırtı eşlik etti ve sakallı yere yığıldı.

Guy bir elin kendisini omzundan tutup, ayağa kaldırdığını hissetti.

"Gi... Gikaibo... sen miydin?" diye geveledi.

"Hadi gel, burada durmak yok."

Guy güçlkle ayakta duruyordu. Başı ağırlaşmıştı. Zonklayan beyni kafatasından dışarı çıkacak gibiydi. Kaburgaları acıyordu. Gikaibo ona destek olmak istedi ama Guy, sumo güreşçisinin kollarından sıyrılıp arkaya, yerde yatan delikanlıya yöneldi.

Bastonunu yerden aldı ve ağır topuzuyla genç adamın yanağına vurdu.

"Ne diyorduk? Şu kız... kim o?" diye bastırdı.

Kadın satıcısı inleyerek bastonu itmeye çalıştı.

Guy bastonun topuzunu bu defa onun dizine ve güçlü bir şekilde indirdi. Delikanlı acıyla haykırdı.

"Adı ne?"

"Viviane!" diye bağırdı oğlan, bir yandan da inleyerek. "Viviane Longjumeau. Bir sokak orospusu..."

"Devam et" diye buyurdu Guy tekrar vuracaktı gibi yaparak.

"İz bırakmadan ortadan kayboldu, hepsi bu! Polisler bütün sokağı dolaşıp herkese sorular sordular. Güya kız feci bir şekilde öldürülmüş. Ama biz onu bir daha hiç görmedik. Hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Ne zaman oldu bu?"

"İki hafta oluyor."

"Peki, polislerin arasında bııklı bir şişko ve çok açık renk gözlü, neredeyse kel biri de var mıydı?"

"Evet, onlardı!"

Guy kendisinden çalınanları geri aldı ve kavga çıktığını tüm

mahalleye duyurmak için binadan binaya yayılan ışıklar altında hızla oradan uzaklaştı.

Dev Japon, neler olduğuna bakmak için gelen iki adamı kapı sundurmalarının karanlığına geri yolladı.

Asselin Sokağı. İki arkadaş adımlarını iyice hızlandırarak, Villette Bulvarı'nda Gikaibo'yu bekleyen arabayı buldular.

Arabaya oturunca, Guy derin bir nefes aldı ve sol böğrüne bir acı saplandı. Mendiliyle dudaklarından sızan kanı silip iriyarı Japon'a döndü.

"Teşekkürler, sana minnettarım."

Gikaibo gülümsemedi.

"Teşekkür etme. Benim için bir zevkti. Şimdi, Julie'ye hesap vermek zorundasın. Beni o gönderdi. O memnun değil."

Parmaklarını çıtırdattıktan sonra ekledi:

"Hiç memnun değil."

Guy kanla lekelenen mendilini katlayıp ceket cebine yerleştirdi. Parmağı orada olmaması gereken sert bir şeye çarptı. Söz konusu nesneyi eline aldı: Küçük, siyah bir anahtardı.

"Bu benim değil" dedi usulca.

Koca Japon, karşısında budala biri varmış gibi bir bakış attı Guy'e.

"Hayır, seni temin ederim, bu anahtar benim değil. Halbuki demin o iki haydut ceplerimi boşaltmışlardı."

Bu sorunun tek bir cevabı olabilirdi.

Ama bir hayli tuhaf bir cevap.

Kadın satıcısı delikanlı, Guy'i tehdit ederken bir yandan da anahtarı gizlice cebine atmıştı.

Rose uzun, kızıl saçlarını tokayla toplayarak yüzünü açığa çıkarmış ve Guy'in üzerine eğilmişti.

Alkole batırılmış bir kumaş parçasıyla dudaklarındaki yaranı temizliyordu.

"Ah! Acıyor" diye inledi Guy.

"Ne erkek ama" diye alay etti Guy'in dizlerinde ata biner gibi oturan Rose.

Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Orada geçirdiği ilk birkaç aylık sefahat döneminde Guy'in gözdesi olmuştu. Kadının sıcak ve çiçekli kokusuna hayrandı. Ve artık müşteri değil de pansiyoner olduğundan beri, Rose en büyük özlemiydi. Onun yatağını paylaşmanın Guy üzerinde her zaman rahatlatıcı bir etkisi olmuştu.

Julie son hızla mutfığa girdi. Yerinden sıçrayan Rose kalkmaya vakit bulamadı.

"Rose dışarı!" diye buyurdu Julie sert bir sesle.

Bozulan Rose, şekerleme araklarken yakalanan bir çocuk gibi somurttu ve patronunun bakışından kaçınmaya özen göstererek uzaklaştı.

Guy onun, gösterişli tafta elbisesinin eteğini kaldırarak sessizce dışarı çıkışını izledi.

"Siz bir aptalsınız!" dedi Julie baş başa kalır kalmaz.

"Gerçeği öğrenmek istediğim için mi? Milaine için üzülüyorum diye mi?"

"Monjol Sokağı! Yapmayın Guy! Orası çok tehlikeli bir yer! Sizi tanıyorum, bir şeyler çevirdiğinizden emindim, onun için Gikaibo'dan gözünü üzerinizden ayırmamasını istedim. Ne yapacağınız kolayca kestirilebiliyor!"

Ağzının yeniden kanamaya başladığını hisseden Guy kumaşın

bir köşesini yaraya bastırıldı. Alkol canını yaktı.

“İlginiz beni mutlu etti” demeyi başardı. “Ama kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Belli oluyor!”

Julie, Guy’ın karşısına bir sandalye çekip oturdu. Yüzündeki ifade, öfkeden kaygıya geçti. Rahatlayan Guy ona açıldı:

“Julie, Milaine’in cesedini aklımdan çıkaramıyorum. Onda... insanı altüst eden bir şeyler vardı, cinayetin düşüncesi, onun çektiği ıstırap ve... o mizansen! Onu unutup başka bir şeye odaklanamıyorum.”

Julie onun elinden kumaşı aldı ve sert ama kesin hareketlerle, ilkin dudaklarının kenarını, sonra da saçlarının başlangıcındaki minik yarığı temizledi.

“Elbette takılacak kafanıza! Herkesin kafasına takılır. Kitabını yazmak için heyecana ihtiyaç duyan bir yazardan başka ne beklebilir ki? Buradaki kızların çoğu Milaine’i tanıyordu, iki buçuk yıllık arkadaşlıkları var. Ama her şeye rağmen en çok sizin için endişeleniyorum! Onlar dayanacaklardır, mesleğimizin zor olduğunu bilirler, derileri yeterince kalındır, bu işi yapmak için öyle de olması gerekir. Ve arkadaşlarının ölümüne ağlasalar da, akşam maskelerini takmayı becereceklerinden eminim. Onların sanatı bu, üstün oldukları alan... Fakat siz...”

“Ben burada komedi oynamak için bulunmuyorum...”

“Ama öyle yapmanız gerekecek Guy! Benim çatımın altında kalmak istiyorsanız, buna mecbursunuz! Milaine’in ölümünü kendi haçlı seferiniz haline getirecekseniz, getirin. Maalesef, buna karşı elimden bir şey gelmeyeceğinin farkındayım. Buna mukabil, evimin düzenini bozmanıza müsaade edemem. Sizi kapıya koymak zorunda bırakmayın beni.”

Julie bezi yazarın dizlerinin üzerine atarak doğruldu.

“Ve Rose size fazla yakın duruyor” diye ekledi mutfaktan çıkmak üzereyken. “Kuralları unutmayın Guy, mesafenizi koruyun. Benim evimde kaldığınız müddetçe, kızlara el süremezsiniz. Hiçbir istisnaya hoşgörü göstermem. Kesinlikle.”

Tavan arasına dönen Guy küçük, siyah anahtarı dikkatle inceliyordu.

Eğik çatılı uzun odada, gaz lambaları yanıyordu. Guy, bir kolu başının altında, derme çatma yatağına uzanmış, yatıyordu.

Kadın satıcısı Victor, kafasına baston yemek pahasına konuşmayı reddederken, niye bu anahtarı cebine atıvermişti ki?

Bana yardım etmek istiyor ama bunun bilinmesini istemiyordu. Arkadaşından çekindi. Ya da belki, Monjol Sokağı'nın meraklı kulaklarından...

Tam olarak ne biliyordu acaba? Suçlunun kim olduğunu mu? Yoksa sadece muhbir damgası yemek mi istemiyordu?

Nedenlerden öte, asıl hassas mesele şuydu: Anahtar nereye aitti?

Usulca kapıya vuruldu.

Guy şaşkınlıkla yatağında doğruldu. Basamakların gıcırdadığını işitmemişti.

"Girin" dedi kuşkuyla.

Faustine hiç gürültü çıkarmadan odaya süzülüp ardından kapıyı kapattı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedi Guy onu selamlamak yerine. "Julie bana kızgın. Sizi burada yakalarsa, işim bi..."

"Beni duymadı, aşağıda beyzadelerle meşgul. Bu akşam oldukça kalabalık. Şu fuar herkesi kendine çekmiyor anlayacağınız. Gikaibo bugün olanları anlattı. Bir yeriniz kırılmadı, değil mi?"

"Biraz kaburgalarım ağrıyor ama sadece ezik var galiba. Faustine, haklıymışım. Milaine kesinlikle ilk kurban değil. İki hafta evvel Emniyet Müdürlüğü'nün müfettişleri, bir fahişenin öldürülmesi münasebetiyle, Monjol Sokağı'na gitmişler hakikaten. Ve anlaşılan, korkunç bir cinayet söz konusuymuş."

"Gömleğinizi çıkarın."

"Efendim?"

"Hadi! Gömleğinizi çıkarın! Kavgacı ağabeylerimi tedavi eden anneme yardımcı olurum. Bir ezikle kırık bir kaburgayı ayırt etmeyi bilirim."

Faustine kendine has inatçılığıyla beklediğinden Guy itiraz etmedi. İpek kravatını çıkardıktan sonra gömleğinin düğmelerini çözdü ve sol böğründe acı hissederek üzerinden sıyrıldı.

Aslında Faustine tarafından muayene edilmek hoşuna gidiyordu.

Genç kadın onu lambalardan birinin altına çekip böğründeki kahverengi lekeleri inceledi ve eliyle eziklerin çevresini yokladı.

"Derin nefes alın" dedi.

Guy onun isteğini yüzünü buruşturarak yerine getirdi.

"Şu diğer cinayet hikâyesi" diye devam etti Faustine, "o neymiş? Bir akıl hastasının işi mi? Milaine... bir deli tarafından mı öldürüldü?"

"Henüz bir şey bilmiyorum. Ama o ilk değil."

"Henüz mü? Devam edeceksiniz misiniz yani?"

Guy siyah anahtarı gösterdi.

"Bana bilgi veren adam bunu cebime koymuş. Neye yaradığını bilmiyorum. Ama o adam, söylemek istediğinden daha çok şey biliyor. Sanırım, Monjol Sokağı'nın öbür sakinlerinden korkuyor."

"Dolap anahtarına benziyor. Daire kapısına ait olamayacak kadar küçük."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Uff!"

"Burası mı acıyor?"

Guy çılglık atmamak için kendini çok zor tuttu ve başını hızla salladı.

"Ya burası?"

"Hayır. Fakat elleriniz soğuk."

"Kırık olduğunu sanmıyorum, belki çatlamıştır. İhtiyatlı olmanız, bir yere çarpmanızı ve biraz dinlenmeniz gerekecek."

Guy anahtarı salladı.

"Bu anahtarın açtığı kapıyı kapamaya hiç niyetim yok!"

"Onun kilidini asla bulamazsınız Guy, aklınızı başınıza toplayın!"

"Victor'un, yani onu bana veren kişinin yardımı olmaksızın bulamayacağım muhakkak."

"Anladığımı kadarıyla, pek hoş karşılanmıyorsunuz orada! Bir nevi intihar olur bu."

"Tipimi değiştirebilirim."

Faustine kahkahasını tutamadı.

"Fazla Conan Doyle okuyorsunuz azizim!"

İncinen Guy gömleğini giydi ve anahtarı pantolonunun cebine koydu.

"Sizi anlamıyorum Faustine. Milaine'in ölümüne ağlıyorsunuz ama cinayeti aydınlatmak istemiyorsunuz."

"Bu, polisin işi, bizim değil. Bizim vazifemiz, soruşturmayı sürdürdüklerinden emin olmak, onları gerçeği aramaya zorlamak."

"İkisini de duyduk. O müfettişler ellerinden gelenin asgarisini yapacaklardır. Onların gözünde, bu fahişeler özel bir çaba hak etmiyorlar. Kolayca bir suçlu yakalayabilirlerse, ne âlâ. Şayet vaziyet karmaşıksa, korkarım ki olay çabucak unutulacaktır!"

Faustine karşılık vermedi. Aksine, şefin fikrini onayladı. Yazarı müfettişlerin ilgisizliği konusunda uyaran ve hakikatin ortaya çıkmayacağından korkan kendisiydi.

"Bu anahtar onlara verecek olursam" diye devam etti Guy, "bir rafta unutulup gider. Monjol Sokağı'na geri dönme zahmetine girmeyeceklerdir. Riskli bir iş. Bunu bir kere yaptılar zaten, bir kez daha maceraya atılacaklarını sanmam."

"Siz de bu riske giremezsiniz" dedi Faustine.

"Girmem gerekiyor."

"Oraya ben gidersem, gerekmez."

"Hayır, bir kadın için fazla tehlikeli bu!"

"Kendimi savunmayı bilirim. Hem siz ve Gikaibo her ihtimale karşı yakınlarda bekleyebilirsiniz."

"Olmaz, ben..."

Faustine başını eğerek elini uzattı. Mavi gözlerindeki kararlılık Guy'i tesiri altına aldı.

"Şu Victor o anahtar cebinize attıysa, size yardım etmek istediği içindir. Ancak bunun bilinmemesini istiyor. Ben aracılık edebilirim. Anahtar bana verin Guy."

Gaz lambasının alevi, gür saçlarının siyahlığıyla kontrast oluşturarak, yumuşak hatlı yüzünde raks ediyordu.

Guy hipnotize olmuş gibiydi.

Ona kapıldığının bilincine vararak gözlerini kırptırdı.

Faustine, olağanüstü öfke nöbetlerinin yanı sıra daha az heyecan verici olmayan hazlar da vaat ediyordu ve Guy bu izlenimden bir türlü kopamıyordu. Dönüp duran bu ihtimallerden, gözü korktuğu için, onun yanında tam manasıyla kendi olamıyor, özgüvenini kaybediyor, kendini dayanıksız hissediyordu. Faustine'le beraberken, bir insanı ya da toplumu çözümleyebilen bakışını tamamen yitiriyordu.

Aralarına ışık geçirmez bir perde geriliyor ve Guy duyularının bir kısmından mahrum kalarak, Faustine'in içini okuyamıyordu.

Ancak bunun karşılıklı olup olmadığını biliyordu.

Guy, parmaklarının arasında purosunu, Châteaudun Sokağı'nda yürüyordu.

Tiyatrolardan çıkan seyircilerle, şık kadınlar ve erkeklerle karşılaşılıyordu. Çoğu çocuk olan portakal, çörek ve pişmiş armut satıcıları fiyat kırarak günlük stoklarını eritmeye çalışıyorlardı.

Sokak fenerleri bu kalabalığı sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu; Guy bu ışığı, Opera'nın çevresindeki beyaz, çiğ bir ışık veren elektrikli lambalara tercih ediyordu. Guy, dünyayı altüst eden bu ilerlemelerin, sonunda insanlığı kendine has özgünlüklerinden ve farklılıklarından yoksun bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

du. Bilim her geçen yıl insanın üstünlüğünü biraz daha artırıyordu ama er ya da geç insanın kendisini de dönüştürüp, mizacını bozmayacak mıydı? İnsanı daha da yapaylaştırarak, bire bir aynı ve kusursuz parçalar üretmeyi başaran fabrika makineleri gibi şekillendirmeyecek miydi?

Guy purosunu bitirmedi. Tütün ağzını kurutuyor ve çatlayıp açılan yarası acıyordu.

Puroyu kaldırımda ezip Notre-Dame-de-Lorette Sokağı'na doğru çıktı.

Neredeyse Boudoir de soi'nın hizasına varmıştı. Genelde Paris karakollarında rastlanan, ama Julie'nin taşra genelevlerinden getirttiği kırmızı fenerleri gördü ve karşı kaldırımda dikilerek işletmeyi gözleyen birini fark etti. Adam sokağın karanlık köşesinde duruyordu. Etrafta lamba bulunmadığından kim olduğunu ayırt etmek mümkün değildi.

Guy onun yanına gidip gitmemekte kararsız kaldı. Onu içeri davet edebilir ve böylece Julie'ye yeni bir müşteri kazandırabilirdi. Ama sonuçta, bir yabancıyla sohbet etmek içinden gelmedi ve doğruca eve girmeyi tercih etti.

Adam son anda karar vermiş gibiydi. Guy basamakları tırmanırken, ileri atılarak seslendi:

"Beyefendi! Özür dilerim, ama sizi tanıyorum sanki..."

Guy pencere perdelerinin arasından süzülen ışığın yanı sıra kırmızı fenerlerden yayılan ışık sayesinde adamın yüz hatlarını seçebildi.

Sade bir takım elbise ve deri eldiven giymiş, koyu renk, ince bıyıklı, yirmi yaşlarında bir adamdı. Guy de onu daha önce bir yerlerde görmüştü. Ama kim olduğunu hatırlayamıyordu.

"Adım Martial Perotti, polis memuruyum."

Bu ipucuyla birlikte Guy hatırladı: Geçen gece, Milaine'in cesedini kaldırıp götürdüklerinde, o da oradaydı.

"Guy Thoudrac-Matto" diye karşılık verdi. Yine sahte kimliği ni kullanmıştı.

"Ben... kendimi içeride tanıtmaya çekiniyordum" diye itiraf etti Perotti belli belirsiz bir utangaçlıkla.

"Gelin öyleyse, sizi ben tanıştırayım..."

"Hayır! Lüzumu yok. Burada sizinle konuşursam görevimi yerine getirmiş olurum."

"Görevinizi mi?"

"Evet, ben... Milaine'i tanıyordum" diye belirtti adam utana sıkıla.

Bu defa dikkat kesilme sırası Guy'e gelmişti. Bu adın sihirli taa-
rafı vardı birkaç gündür.

"Tanıyor muydunuz?"

"Evet, cinsel anlamda yani."

"Ha. Ben sizin için ne yapabilirim peki?"

"Burada yaşadığınıza göre, onu iyi tanıyordunuz, öyle değil mi?"

"Evet ama sizinle aynı anlamda değil. Bir arkadaş olarak, sık sık görüşürdük. Niye sordunuz?"

"Adım size hiçbir şey çağrıştırmıyor mu? Milaine benden hiç bahsetmedi mi?"

Guy, Martial veya Perotti adlarının hafızasının bir yerlerinde gezinmediğinden emin olduktan sonra başını iki yana salladı.

"Üzgünüm ama hayır. Niye ki?"

Perotti ağzını birkaç kere açıp kapadı, fakat boğazında biriken sözcükleri bir türlü çıkaramadı. Sonra derin bir nefes alıp bir çırpıda döküldü:

"Milaine hamileydi. Söylediğine göre, çocuğun babası benmişim."

Guy'in kalp atışları hızlandı. Bir elini taş korkuluğa koyup akşam akşam kendisine böyle bir itirafta bulunan bu tuhaf adamı dikkatle süzdü.

"İçeri girmelisiniz sanırım" diye ısrar etti. "Birer kadeh konyak içip tüm bunları konuşuruz."

"Hayır, gerçekten, müşterileri rahatsız etmesem daha iyi. Ben... yalnızca benden söz edip etmediğini öğrenmek istiyordum..."

"Bu konuda içini dökeceği kişi ben değildim. Bu meseleyi biriyle konuşmam lazım. Daha müsait bir saatte tekrar gelebilir misiniz?"

Perotti başıyla onayladı ve basamaklardan inmeye başladı.

"Sizin için de uygunsa, yarın sabah onda."

"Durun" diyerek onu tuttu Guy. "Milaine'e yapılanları gördünüz. Oysa meslektaşlarınız, Legranitier ve Pernetty, bu konuyla pek ilgilenmiyorlar, öyle değil mi?"

"O ikisinden hiçbir şey beklemeyin! Tam tersine, olayı örtbas etmek için her şeyi yapacaklardır."

"Niçin?"

Perotti, kimsenin duymaması gereken bir sırrı varmış gibi, so-
kağın iki yanını dikkatle inceledi.

"Çünkü rahatsızlık yaratıyor. Sinirleri bozuyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu olay insanları korkutuyor."

“Tüm bunların ardında kimin olduğunu biliyor musunuz yani? Milaine’in katilinin kim olduğunu biliyor musunuz?”

Perotti öyle gürültülü yutkundu ki, Guy bile duydu.

“Ancak birçok kişi olduklarını söyleyebilirim size. Zira kimse öbür kızlara yapılanları tek başına gerçekleştirmiş olamaz. Hiç kimse.”

Perotti etrafındaki karanlığa endişeli bir bakış daha attı.

“Benim gitmem gerek. Yarın görüşürüz beyefendi.”

Ve çabucak karanlığın içinde gözden kayboldu.

Adamın karnı açılmıştı, biçimsiz kollarının derisi balmumu gibi erimişti sanki. Başının üzerinde bir tepsi vardı, tepsinin içinde de kalbini andıran bir şey. Ve son olarak, hepsinin üzerinde uzun bir bıçağın, ortasından ikiye ayırdığı bir çift kulak görölüyordu.

Hieronymus Bosch'un tablosu Guy'in çalışma masasının üzerindeydi.

Her tarafta ne insan ne de hayvan denebilecek ürkütücü şekiller dolaşıyordu. Tabonun üst tarafını ise, insanlarla iblisler arasındaki çarpışma sahneleri dolduruyordu.

"Zavallı Anna Zebowitz'in cesedini bulduğumda, aklıma bu geldi hemen" dedi Martial Perotti. "Bosch'un *Zevk Bahçesi* adlı triptiğinin⁴ bu panosu. O zamandan beri de kafamdan çıkaramıyorum."

Perotti tam vaktinde randevuevine gelmiş, Guy de Julie'nin duymaması için, daha kapıyı çalmadan onu sessizce içeri almıştı.

Genç polis, önünde Bosch'un resmiyle tavan arasının ortasında dikiliyor, Guy ile Faustine de onu dinliyorlardı.

"Ben de Milaine'i o halde görünce, heyecan ve yorgunluğun etkisiyle bunun Şeytan'ın eseri olduğunu söylemiştim" diye araya girdi Faustine alçak sesle. "Ama şimdi, dinlenmiş bir zihinle, daha farklı düşünüyorum. Bize gösterdiğiniz bu şey bir Cehennem alegorisi. Burada gerçek, insanca ve akla yakın hiçbir şey yok."

"Kesinlikle" dedi Perotti. "Anna Zebowitz'in de insana benzer bir yanı kalmamıştı zaten. O gün onda gördüklerim hiç akla yakın değildi! O... bu tablodaki gibi etrafa saçılmıştı. Etleri yarılmış, organları dağılmıştı... Sizi temin ederim ki, tam bir dehşet görüntüsüydü."

4. Triptik: Yan yana ve birbiriyle ilişkili üç resmin oluşturduğu pano şeklindeki hareketli grup resimleri. (ç.n.)

"Peki, ne sebeple bu cinayetin Milaine'inkiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Guy.

"Doğal olması sebebiyle beyefendi. Halk arasında anlatılan hikâyelerin tersine, Paris'tekiler genellikle gayet sıradan cinayetlerdir ve dramatik olmalarına rağmen, aslında pek de dehşet verici değildir. Bir bıçak darbesi, tesadüfen ateşli bir silah, kesilen birkaç boğaz ve bazen de zıvanadan çıkmış bir akıl hastası – ki bunlar çoğu zaman hemen yakalanır. Oysa Anna, Viviane Longjumeau ve Milaine cinayetlerinin işleniş biçimlerinde hem vahşet hem de bir... sahneleme söz konusu. Bunlar olağandışı vakalar! Bir ay zarfında üç cinayet ve kurbanların hepsi orospu..."

"Kibar fahişe" diye düzeltti Faustine. "Milaine bir kibar fahişeydi, onun anısına bu semantik asaleti çok görmeyin lütfen."

İyi bir eğitim almayanlarda ender rastlanan bu söz dağarcığı karşısında şaşırان Guy dikkatle genç kadına baktı. Eğitimli olmak, orası gibi bir işletmede bile, fahişelere has bir özellik değildi. Faustine kendine yüksek sosyeteden bir kadın havası mı vermeye çalışıyordu, yoksa sahiden iyi bir ailede mi yetişmişti? Guy onun hakkında hiçbir şey bilmediğini bir kez daha kabul etmek durumundaydı.

Perotti aniden kızardı ama hemen kendini topladı:

"Evet, kusura bakmayın, hepsi de kibar fahişelerdi. Burada, aralarında bağlantı kurmayı gerektiren benzer unsurlar var. Fail, daha doğrusu *failler* aynı."

"Neden birden fazla fail olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Guy.

Perotti yutkundü ve asabi bir tavırla Faustine'e göz attı. Birkaç dakika önce, konuşmaya başlamadan da aynı şeyi defalarca yapmıştı zaten.

"Sorun yok, konuşabilirsiniz" diye teşvik etti onu Faustine. "Çıtkınlıdım biri değilimdir!"

"Pekâlâ... Anna'nın cesedi bir kulenin tepesinde bulundu, yüksek bir kulenin. Ve merdivenlerdeki kanlar kuşkuyla yer bırakmıyor: Başka yerde öldürüldükten sonra, en tepeye taşınmış. Tabiri caizse, öyle çok... parça vardı ki, bunun tek bir kişinin marifeti olması bana imkânsız görünüyor!"

"Sahnelemekten bahsettiniz" diye karşılık verdi Guy. "Bir mizansen varsa, seyirci de olmalı, öyle değil mi? Katil ya da katillerin bir gösteri sunmak istediklerini mi düşünüyorsunuz? Ne amaçla? Ve bu zalimlik niye?"

"Bilmiyorum."

"Anna'nın... karnı deşilmişti, öyle mi?"

"Başka şeylerin yanı sıra, evet. Parçalanmış, kol ve bacakları kesilmişti. Son derece barbarca!"

"İpucu var mı elinizde?"

"Ceset, açılıştan hemen önce Uluslararası Paris Fuarı binalarından birinin tepesinde bulundu. Bu da suçluların ziyaretçilerden önce fuar alanına girebildiklerini, yani organizatör veya katılımcı olduklarını gösteriyor. Üstelik tam yan tarafta, sömürge ülkelerine ayrılmış bölge var. Kendi yerleşimlerinde temsil edilmek üzere, bütün Fransız kolonilerinden, ayrıca yabancı sömürgelerden de gelen yüzlerce erkek ve kadından bahsediyorum. İtiraf etmek gerekir ki, bunların çoğu pek de uygar değiller. Bu vahşilerden bir grubun sorumlu olması kuvvetle muhtemel."

"Tutuklama yapıldı mı?"

"Hiç tutuklanan olmadı. Müfettişler sadece soru sordular."

Guy şüpheli bir ifadeyle çenesini kaşındı.

"Siz ne düşünüyorsunuz peki?" diye sordu ona Faustine.

"Başiboş bir grup yerlinin göze batmadan Paris'te dolaştığını ve üç kadını katlettiğini düşünemiyorum. Bu bana makul gelmiyor."

"Zaten bu yüzden hiç tutuklama olmadı" diye onayladı Perotti.

"Ya bir... tarikat varsayımı olabilir mi? Şeytan adına hareket eden küçük bir fanatik topluluğu? Ne de olsa, bugünün havasına uygun."

Kilise ile devletin ayrılma arifesinde, yersiz bir düşünce değildi bu. Onlarca yıldır çoğalan bilinç adanı ve sanayicilere karşılık, ezoterik dernekler de hızla türemiş ve aynı zamanda birtakım din fanatikleri de Kilise aleyhtarlığıyla mücadele etmek için örgütlenmişlerdi. Cinayete eğilimli aşırılık yanlısı bir grubun olabileceğini düşünmek, biraz cüretkâr olsa bile, aykırı gelmiyordu Guy'e.

"Bu da düşünüldü ama bir sonuç çıkmadı. Şunu da belirtmekte fayda var: Bu cinayet sorun yaratıyordu. Fuarın imajına zarar verme, açılışa gölge düşürme tehlikesi vardı. O yüzden, soruşturma büyük gizlilik içinde yürütüldü. Orada bulunan bir avuç insan hariç kimsenin haberi yok."

"Legranitier ile Pernetty'nin?"

"Evet, ilk gelenler onlardı. Ne yaptıklarını biliyor gibi görünüyorlardı."

"Ne sonuca vardılar peki?"

"Bilmiyorum. O kadar yakın değilim onlara."

"O ikisiyle ne gibi bir ilişkiniz var?"

"Ben genç bir müfettişim, onlara yardımcı oluyorum, fakat onların gözünde acemiyim, bunu biliyorum. Beni yok sayıyorlar. Hatta kim olduğumu dahi bilmediklerine bahse girerim! Bu durumda, bana açılmayacakları muhakkak... Yalnız kendi aralarında konuşuyorlar. Kimseye güvenmiyorlar."

"Viviane Longjumeau cinayeti hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Guy.

"Botanik Bahçesi yakınlarında, Sen Nehri kıyısında bulunmuş olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Orada değildim."

"19. Bölge'deki evinden oraya gezmeye gitmiş olamaz; fazla uzun bir mesafe!"

"Doğru. Bıçaklanıp onlarca metre sürüklenmiş. Ve gözleri simsiyahmış, tıpkı... Milaine'inkiler gibi. Başka bir şey bilmiyorum."

"Tanık yok mu? O bölgedeki rıhtımlar nehir mavnalarının yüklemeye boşaltma yeridir. Yanılmıyorsam, şarap hali de oradadır. Bütün hamal ve tayfalar oraya takıldıklarından, geceleri bile kalabalık olur."

"Bildiğim kadarıyla tanık yok."

Gözlerinin önünde ürkünç bir tabloyla ahşap bir masanın etrafında toplanmış üçlünün üzerine uzun bir sessizlik çöktü.

"Öyleyse, Paris sokaklarında dolaşan bir ruh hastası var" diye belirtti Faustine.

"Bir grup ruh hastası olması daha muhtemel!" dedi Perotti, bıyığını burarak. "Bildiğim her şeyi anlattım size. Şimdi, Milaine'in günlüğünü bana verebilir misiniz? Bunun münasebetsiz bir rica olduğunun farkındayım ama yine de ısrar ediyorum. Ben onun için tasalanan tek kişiydim. Bu, Milaine'in sözlerinden biridir! Yakın akrabası olmadığını da söylemişti ve bir günlük tuttuğundan da haberim var, bunu da kendi söyledi. Günlükte benden bahsedip etmediğini öğrenmek istiyorum. Sahi, size benden bahsetmiş miydi hiç?"

Faustine onun elini tutup şefkatle okşadı.

"Üzgünüm" dedi. "Milaine ciddi şeylerden çok az söz ederdi, bizimleyken her zaman her şeyi alaya alırdı. Ve sizden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ama bu demek değildir ki, size sevgi duymuyordu."

"Günlük tuttuğunu söylediniz, bundan emin misiniz?" diye sordu Guy.

"Kesinlikle, bana öyle söylemişti."

Guy ile Faustine bakiştılar. Halbuki Milaine'in odasını büyük bir dikkatle aramışlardı.

"O halde, başka bir gizemle daha karşı karşıyayız" diye açıkladı yazar. "Zira günlük elimizde değil ve Milaine'in Paris'te bir zulası yoksa, fuhar olup uçmuş demektir!"

Perotti fikrini söylemek için elini kaldırdı:

"Cinayet esnasında üzerinde değilse tabii..."

Âdemîması kıpırdadı ve gözlerini hızla kırıştırdı. Duygulanmış gibiydi.

"Bay Perotti" dedi Faustine Guy'e bakarak, "maalesef çıkmanız gerekecek. Vaktimiz dar, şehrin öbür ucunda bir randevuya yetişmek durumundayız."

"Yok" diye araya girdi Guy. "Sivil giyinmiş de olsa yanımızda bir polisin bulunması iyi olabilir. Sizin de kestirebileceğiniz gibi, Faustine ile ben çok meraklı insanlarız ve arkadaşımızın ölümünün ardında çok tuhaf şeyler var. Onun hatırasına hürmeten bunları aydınlatmak istiyoruz. Belki siz de bize katılmak istersiniz?"

"Ne yazık ki öğleden sonra görevdeyim."

"Bol bol vaktiniz var yani! Hadi, gelin. Çıkarken birine rastlarsak, romanıma yardım etmek için burada bulunduğunuzu söyleyin."

"Roman mı yazıyorsunuz?"

Guy kendini ele vermişti. Yumruklarını sıkarak kendine duyduğu öfkeyi bastırdı ve yüzüne sahte bir tebessüm oturttu.

"Deniyorum, ama itiraf etmeliyim ki pek inandırıcı değil."

Genç polisi aceleyle merdivene doğru iteledi ve odasının eşğinde durarak gözlerini Faustine'e dikti.

"Bay Perotti, Victor'a yaklaşabilir. Sizin gelmeniz gerekli değil art..."

"Boşuna heveslenmeyin! Geliyorum ve rolümü oynayacağım. Plan değişmeyecek! Perotti'yi tanımıyorum ve ona güvenmiyorum."

Guy kızı bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti ve alçak sesle "Bu çok kötü bir fikir!" dedi. "Sizin gibi genç ve güzel kadınları katletmekten zevk alan biri ya da birilerinin olduğunu hatırlatırım. Böyle bir kadını gözlerinin içine sokmak, yapılacak en aptalca şey olur!"

"Onların Monjol Sokağı'nda olup olmadıklarını bilmiyoruz bir kere. Ve cinayetlerin devam edeceğini gösteren bir şey de yok. Belki de öldürülenler eski metreslerdi ve artık her şey bitti. Katil veya katiller hesaplarını gördüler."

"Cinayetler devam edecek. Tekrar ve tekrar işlenecek" dedi Guy karamsar bir tavırla.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Bir mizansen varsa, iletişim kurmak içindir. Bir şey söylemek için. Ve mesajın muhatabı olan kişi ya da kişiler onu anlamadıkları sürece, bu ölümcül gösterinin yaratıcısı cinayetlerini sürdürecektir, buna hiç şüphe yok. Biz mesajın ne olduğunu anlayabilir ve fazla geç olmadan cevap verebilirsek, o başka.”

Öğlene doğru hava kapanmıştı.

Rüzgâr güneşin üzerine bir perde çekerek Paris'in gölgelerini pekiştirmiş, çıkmaz sokak ve arka avluları derinleştirmişti. Korum rengi bulutların karnını okşayan Eiffel Kulesi'nin yükseklerde tek başına dikilen madeni ucu bile kaybolmuş gibiydi

Guy pencerenin kolunu öyle kuvvetle sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Küçük tepenin doruğundaki Bel-Air Oteli'nin bir odasından, Asselin Sokağı'nın dik merdivenini gözlüyordu.

Faustine Monjol Sokağı'na dalıp gözden kaybolalı yarım saat-ten fazla geçmişti.

Martial Perotti onlara eşlik etmeye razı olmuş, fakat iki suç ortağının planını öğrenince hararetle karşı çıkmıştı. Faustine tek başına Monjol Sokağı'na giremezdi, delilik olurdu bu. Güzel bir kadının öyle bir yerde korkunç şeylerle karşılaşması kuvvetle muhtemeldi! Ama Faustine cebindeki siyah anahtar vermeye yanaşmamıştı.

Guy şimdi otelde beklerken, ne büyük aptallık etmiş olduğunu anlıyordu. Faustine'in oraya gitmesine izin vermek saçmalığın daniskasıydı. Bunu başından beri biliyordu ama beklemekten usandığı şu anda, genç kadını Monjol Sokağı'na yollamanın cina-yet olduğu iyice su yüzüne çıkmıştı.

Faustine çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Ona neden boyun eğmişti ki?

Julie'nin işleriyle meşgul olan Gikaibo'ya da haber vermediğinden, her şey ters giderse, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği Perotti'den başka güveneceği kimse yoktu. Genç polis, bu güvenin hakkını verebilecek miydi?

"Bay Perotti, silahınız var mı?"

"Bana Martial deyin. Hayır, bugün silahım yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya geleceğimi düşünmemiştim."

Guy içini çekti.

"Beş dakika içinde geri dönmezse, ben de oraya gideceğim" dedi.

"Hatta daha fazla beklemeyelim bence. Söylediğim gibi, onu korumasız bir şekilde Monjol Sokağı'na bırakmak iyi bir fikir değildi. Güpegündüz bile, dar bir sokakta kaçırılıp şu harabe evlerden birine sürüklenebilir ve başına çok fena şeyler gelebilir..."

"Bir adama kafa tutma konusunda Faustine gayet başarılıdır" diye onun sözünü kesti Guy. "Bu konuda ona güvenim tamdır."

"Ya kalabalıklarsa? Ellerinde bıçak veya kırık şişeler varsa? Hadi gidelim. Gerçekten, böylesi daha iyi."

Guy onu susturmak için elini kaldırdı.

Merdivende, doğruca Monjol Sokağı'ndan gelen elbiseli bir kadın belirmişti. Hızlı hızlı, otele doğru tırmanıyordu.

"Bu o!" diye bağırды Guy.

"Yalnız mı?"

"Öyle görünüyor."

İçleri rahatlamış bir halde Faustine'i karşıladılar. Guy, başına kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için onu dikkatle inceledi. Kızın yanakları kızarmış, bakışı huzursuzdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Korkmuş gibi görünüyordu.

"Nasılsınız?"

"Orada yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim! Victor'u gördüm. Yanımıza gelecek. Haklıymışsınız Guy, bize yardım etmek istiyor ama bunun duyulmasından da çocuk gibi korkuyor. Kimden korktuğunu bilmiyorum, fakat çok şaşırtıcı."

"Rahatsız edilmediniz mi?" diye sordu Perotti hayretle. Sanki insana yeniden umut bağlamak için bir sebep bulmuştu.

"Şey... Karşı koydum" diye atlattı onu kibar fahişe.

Birkaç dakika sonra Victor kapıyı çaldı ve Perotti aceleyle açtı.

İnce bıyıklı genç adam beklediğinden daha kalabalık olduklarını görünce gerildi ama koridora son bir bakış attıktan sonra içeri girip kapıyı kapattı.

"Sizi gerçekten ilgilendiriyor demek benim Viviane'im."

Guy onun anlaşılır bir Fransızca konuşmaya çalıştığını fark etti. Başını salladı.

"Bu anahtar ne işe yarıyor?" diye sordu hemen.

"Orada oturuyordu. Küçük yerinin anahtarı. Onu iyi tanırdım. Ara sıra bana ilgi gösterirdi. Karşılığında, ben de ona göz kulak olurdum. Yani... olmaya çalışırdım..."

Bakışını yere çevirdi. Utandığı belli oluyordu.

"Hikâyesi nedir?" diye sordu Faustine. "Monjol'a nasıl düşmüş?"

"Hiçbir fikrim yok. Bundan bahsetmezdi. Galiba geleli iki ay kadar oluyor ve iyi iş görüyordu, hepsi bu kadar. Ama... tatlı bir kızdı. En sevdiği kırmızı elbisesiyle, ilkbahardaki bir lale kadar güzeldi. Öbür kızlar gibi solmuş değildi. Bu kadar çirkin bir yerde o denli güzel birinin olması inanılmazdı. Herkese yardım eden, meraklı, her yere girip çıkan, her konuşmaya katılan ve sokağın gülümseyen dışsizlerine karşılık veren, nazık bir kızdı. Başına gelenler normal değil. Normal değil. Sanki mahalle, böyle bir nezaketin burada yaşayamayacağını hepimize hatırlatmak istedi."

"Etrafına yaşam sevinci mi yayıyordu?" diye sordu Faustine.

"Her gün. Kuşkusuz, içimizdeki en üzgün kişiydi aslında. Ama bunu en az gösteren de oydu. Bunu bir tek ben biliyorum, çünkü insanlar bana açılabilirler, onların içini görürüm."

Perotti söze karıştı:

"Tam olarak ne zaman ortadan kaybolduğunu bilen var mı? Veya tanıklar?"

"İki hafta evvelki cumartesi günüydü, 7 Nisan. O akşam sokakta dolaşırken görülmüştü, birçok müşteriyle beraber. Ve sonra yok oldu, pazar günü sırta kadem basmıştı. Bir daha da gören olmadı. Defalarca odasına uğradım, bana bir anahtar vermişti ama kendisi orada yoktu. Söylesenize, geçen gün anlattığınız şey doğru mu, sizin de mi kız arkadaşınız öldü? Ve arada bir benzerlik olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Guy onayladı.

"Arkadaşımız da fahişeydi" diye karşılık verdi Faustine. "O... akıl almaz bir şekilde öldü. Bunu yapan kişi... deli."

"Katili bulursanız, ne yapacaksınız peki?"

Faustine sıkıntıyla Guy'e baktı.

"Biz soruşturmacı değiliz" dedi yazar. "Bizi buraya merakımız sürükledi. Arkadaşımızın anısına saygı gösterme isteğimiz."

Guy'in zihninde Milaine'in geriye kıvrılmış kıpkırmızı cesedi ve uçuşunu andıran gözleri canlandı.

"Yetkililerin yapmayacakları şeyi yapıyor, gerçeği arıyorsunuz. Buraya geldiklerinde görmeliydiniz. Her yeri altüst ettiler ve hiçbir şey yapmadan çekip gittiler."

"Dün niye o anahtarı cebime attınız?"

"Çünkü samimi bir haliniz vardı. Sahiden öğrenmek, bir şeyler bulmak istiyordunuz. Ve burada, nadir bir şeydir bu. Viviane benim kız arkadaşımdı... Onu korumalıydım. Beceremedim."

Guy genç adamın kederlendiğini, ama sanki bu mahallede heyecanlanmak, insanca bir belirti göstermek yasakmış, zayıflıkmiş gibi, üzüntüsünü derhal bastırdığını gördü.

"O odanın ne özelliği var peki?" diye sordu Victor'un kendini toparlanmasına yardımcı olmak için.

"Ortadan yok olmasından birkaç gün sonra, polisler gelmeden hemen önce, Viviane'ın başına kötü bir şey gelmiş olmasından korktum. Kaldığı yere gidip biraz araştırdım. Orayı görmeniz lazım. Dolabın içine bakın."

"Bizi Viviane'ın odasına kadar götürebilir misiniz?"

"Hayır ama nasıl gideceğinizi tarif edebilirim. Binada oturanlar şimdiye kadar odayı boşaltmışlardır mutlaka. Fakat şansınız varsa, *asıl* ilginçlikler hâlâ oradadır."

"Victor, dün olanlar için sizden özür dilerim" dedi Guy.

Ödeştik. Numara yapmamı icap ediyordu.

"Bizimle konuştuğunuzun görülmesinden niye bu kadar korkuyorsunuz?"

Victor gözlerini fal taşı gibi açtı. Birden delirmiş gibiydi.

"Buradaki insanların neler yapabileceğinden haberiniz yok. Mahallede uyulması gereken bir kural vardır: Yabancılar hiçbir şey söylenmez, sorunlarımızı kendi aramızda çözeriz. Ve başka türlü davranan... hayatıyla oynar. Fakat Viviane, tam olarak bizim gibi değildi. Hakkında konuşulmayı hak ediyordu. Şayet siz onun ve arkadaşınızın başına gelenleri öğrenmek istiyorsanız, bu iyi bir şey. Viviane bizim gibi değildi.

"İstedığınız gibi hareket edebilirsiniz, özellikle de siz. Sahip olduğunuz... işletmeyle, para sıkıntısı çekmiyorsunuzdur, yanılıyor muyum?" diye araya girdi Perotti.

Victor alaycı bir kahkaha attı.

"Ne sanıyorsunuz siz? Monjol Sokağı Paris'in en ucuz yeridir. Öyle hemen gökyüzüne tırmanamazsınız. Ve sapkınlar burada her istediklerini bulurlar. Bu durum ister istemez bir sürü insanı buraya çeker ve işin içinde para olduğu zaman, arkada bir ticaret var demektir."

"Tüm bu sefaletin ardında, ipleri elinde tutan biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz yani?" diye sordu Guy.

Victor pencereye kuşkucu bir göz attıktan sonra, daha alçak sesle cevap verdi:

"Elbette! Ben idarecilik yapıyorum ama bütün para tek bir adamın cebine giriyor! Tıpkı Monjol Sokağı'nda yapılan her işte olduğu gibi."

"Kim bu adam peki?"

Victor dilini dudaklarında gezdirdikten sonra son derece ciddi bir sesle cevap verdi:

"Sefillerin Kralı denir ona."

Faustine, Guy ve Perotti, Asselin ile Monjol sokaklarının birleştiği köşedeki boş araziye geçerlerken, ilk yağmur damlalarını düşmeye başladı. Faustine, yüksek otlar ve sık böğürtlen çalılıkları arasında ilerleyebilmek için elbisesinin eteğini havaya kaldırıyordu. Victor'un tarifine uyarak, tahta perdedeki bir açıklığa ulaştılar. Burası sidik kokan bir avluya açılıyordu.

Sundurmanın altında, eski püskü ve pis elbiseler giymiş beş kadın, birkaç kuruş karşılığında cinsel rahatlık arayan ziyaretçileri avlıyorlardı. En yaşlısı yirmi yaşında ya var ya yoktu ve yırtık giysileri mahrem yerlerini neredeyse hiç saklamıyordu.

Guy bu sokaktaki her binanın iğrenç bir genelev barındırdığını düşündü. Sanki sokak, tek başına, medeniyetin lağımını oluşturuyordu.

Küçük fahişelerin arkasından süzülerek servis merdivenine yönelen üçlü, karanlık bir koridorla son bulan en üst kata tırmandı. Gittikçe artan yağmur damlalarının dövdüğü iki çatı penceresinden, yaklaşan fırtınanın gri ışığı süzülüyordu.

"Sondan bir önceki kapı demişti" diye belirtti Guy alçak sesle.

Anahtar kilide sokması gerekmedi, kapı zorlanmıştı. İçinde kırık bir somya, boş bir etajer ve kocaman bir dolaptan başka bir şeyin kalmamış olduğu odaya girdi.

"Victor haklıymış, ziyaretçiler gelip her şeyi boşaltmışlar."

"Mobilyalar dışında" diye ekledi Faustine.

"Şimdilik..."

Guy bir şey kalıp kalmadığını kontrol etti yine de. Ama bundan emin olmak için kendi etrafında bir kere dönmesi yetti. Pek iyi kapanmayan küçük pencerenin kenarından giren rüzgârın ısıltığı duyuluyordu.

Perotti masif ahşap dolabın karşısında durdu.

"Dolap" dedi.

Kapakları açınca, boş raflar ve hiçbir elbisenin olmadığı askılık la karşılaştı. Dolabın içine girip dip taraftaki bölmeyi itmeye girişti.

"Victor kaydırmamız gerektiğinden söz ediyordu" diye hatırlattı Faustine.

Perotti iki elini tahtaya dayayıp önce sola, sonra sağa doğru çekti.

Dipteki plaka kayarak başka bir odayı açığa çıkardı.

"Hele şükür" dedi Perotti.

"Viviane'ın hali vakti yerindeymiş" diye yorumda bulundu, aynı ebatlardaki başka bir odaya geçen Guy.

"Tam üstüne bastınız" diye karşılık verdi Perotti, demir bir çubuğa asılı yarım düzine kadar çok şık, işlemeli, pahalı kumaştan dikilmiş elbiseyi işaret ederek.

"Az para değil bunlar" dedi Faustine. "Buradaki bir kızın bir yılda kazanacağından çok daha fazla!"

"Cömert bir âşığı mı vardı acaba?"

"Monjol'a gelen zengin bir müdavim, öyle mi?" diye cevap verdi Faustine buna hiç inanmayan birinin ses tonuyla. "Kesinlikle olamaz! Kız ne kadar güzel olursa olsun!"

"Bütün bu süs ve takılar nereden geliyor öyleyse?" diye sordu, bir tuvalet masasının çekmecelerini açan Perotti.

Gözlerde birkaç mücevher, ipek kurdeleler, pahalı tüylerden yapılmış broşlar, inci kakmalı şapka iğneleri ve birkaç çift deri eldiven duruyordu.

Guy, bir *La Princesse de Clèves* dergisi ve güzel, beyaz bir elbiseyle poz vermiş on dört-on beş yaşlarındaki bir genç kız fotoğrafının önünde diz çöktü.

"Kendisi olamayacak kadar genç. Viviane'ın kızı var mıydı?"

"Her halükârda, para sıkıntısı yokmuş!"

Faustine kenarından yüzlerce frank taşan deri bir cüzdan bulmuştu.

"Monjol Sokağı'nda böyle bir servet biriktirmek imkânsız!" diye belirtti. "Ne zamandır buradaymış?"

"Victor'un dediğine göre, iki aydır."

"Bunlar, tükenen bir servetten geri kalanlar mı yoksa?" diye sordu Perotti.

"Hiçbir kadın kendi isteğiyle gelip Monjol'a sığınmaz!" diye kızdı Faustine. "Hele cebinde bunca parayla, asla! Çoğu, Paris surlarının dibindeki eskici kamplarında yaşam mücadelesi vermeyi buraya tercih eder."

"O halde, Viviane Longjumeau bile bile cehennemde yaşamaya gelmiş!" diye bağladı Guy.

Perotti omuz silkti:

"Bunun için deli olması lazım!"

"Ya da özel bir nedeni olması" dedi Guy fotoğrafı elinde sallayarak.

"Bunu çocuğu için mi yapıyordu yani? Yok, mantıklı değil! Vü-

cudunu satmak için daha emniyetli ve daha kazançlı yüzlerce başka yer var!”

“Aynı fikirdeyim ve geriye tek bir seçenek kalıyor. Buradan kaçabilecek olmasına rağmen, hangi kadın böyle tehlikeli bir harabede üç kuruş paraya vücudunu satmaya gelir?”

Faustine anlamıştı.

“Çocuğunu arayan bir kadın.”

“Tek açıklaması bu” diye onayladı Guy. “Ben başka bir neden göremiyorum.”

“Akla yatkın bir sonuca vardınız” diye belirtti Perotti. “Çözümleme yeteneğinize diyecek yok.”

Guy eliyle küçük odayı gösterdi.

“Viviane hayatının bu kısmını saklıyordu. Demek ki, paylaşmak istemediği kişisel bir sebepten ötürü buradaydı. Kızının da buralarda olduğunu düşünüyordu...”

Guy’in aniden endişeli bir hal alan yüz ifadesi karşısında, Faustine ve Perotti de telaşlandılar.

“Ne var?” diye sordu Faustine.

Guy odanın gizli girişine göz attı. Yüzünün kanı çekilmişti.

“Bu normal değil” dedi.

“Ne normal değil? Beni kaygılandırıyor sunuz Guy!”

Guy pencereye koştu.

“Fazla yüksek! Ve bu yağmurda, kiremitler kaygandır.”

“Niye ki? Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Perotti.

“Viviane’a çok değer verse bile, Victor’un ayağına gelen fırsatı tepip keşfettiği bu zenginliğe el sürmemesi inanılacak gibi değil. Ölen kız arkadaşıyla ilgileniyor diye, hiç tanımadığı birine anah-tarı vermesiyse hepten garip!”

Faustine derhal anladı ve ellerini ağzına götürdü.

“Bir tuzak.”

“Korkarım, evet! Gelin, bir saniye bile kaybetmeden çıkmalıyız buradan.”

Guy dolaba doğru hamle ederken birden durdu. Yıkılmış görünüyordu.

Faustine ve Perotti onun yavaşça gerilediğini fark ettiler.

Pencereye vuran yağmurun sesi iyice kuvvetlendi.

Tempo tutuyordu.

Geri sayım gibi.

Gördüğü şey karşısında donakalan Guy, sıçramaya hazır bir yırtıcı hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini kaldırdı.

"Sorun istemiyoruz" dedi. Sesi, istediğinden daha az güvenli çıkmıştı.

Boş dolaba açılan delikte bodur bir adamın silueti belirdi. Elinde uzun bir bıçak parlıyor, tamahkâr gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

"Zengin züppeleri ayıklama zamanı! Deşilmek istemiyorsanız, artistlik yapmaya kalkmayın! Siz, iki hödük, geri çekilin de kokona soyunabilsin!"

Yeniyetmelik günlerinde eskicilerin arasına yaptığı kaçamaklardan, bu benzersiz argoda kullanılan bir sürü sözcük ve deyim kalmıştı Guy'in aklında. Adamın Faustine'in elbiselerini çıkarmasını istediğini anlayınca kan beynine sıçradı.

"Aklınızdan bile geçirmeyin bunu!" diye kafa tuttu, karşısındaki pislikten kararmış surata.

Başka tehdide gerek duymayan adam bıçağını Guy'in karnına saplamaya çalıştı. Guy ani bir refleksle darbeyi savuşturdu. Üç kişinin daha içeri girmesi bıçak cambazını sakinleştirdi.

"Bunu tekrarlıyorsan, arunda delirim seni!" diye uludu.

Victor en son ortaya çıktı.

"Victor" dedi Guy umutsuz bir ses tonuyla, "bir yanlış anlaşılma var, biz..."

"Soyun şunları" diye buyurdu genç adam yazara aldırmadan. "Üstlerinde ne varsa alın ve kevaşeyi bana bırakın, bu kadar güzel bir ganimeti paylaşacak değilim!"

Dört soyguncu yaklaştılar. Dikkatle kurbanlarının giysilerini inceleyen gözlerinde insanlıktan eser yoktu. Guy, yaşamlarının

en ufak değeri olmadığını ve odadan sağ çıkabilmek için direnmemeleri gerektiğini anladı.

Victor, dudaklarında edepsiz bir tebessümle Faustine'in yanına gitti.

Niyeti konusunda kuşkuya yer yoktu ve bu, Guy için dayanılmaz bir şeydi.

Gözlerinin önünde Faustine'e tecavüz edilmesine seyirci kalmazdı. Ödemek zorunda kalacağı bedeli bilse bile.

Perotti'ye güvenip güvenemeyeceğini anlamak için kısa bir bakış attı. Polis hiç heyecan belirtisi göstermiyor, küçük, kahverengi gözleri bir çıkış yolu bulmak için durum değerlendirmesi yapar gibi hızla etrafı tarıyordu.

Guy, harekete geçtiği takdirde, Perotti'nin de harekete geçeceğini düşündü. Adam Guy'in başta sandığından daha gözü pekti.

Guy beş yıl Fransız boksı yapmıştı. İki soyguncunun üzerine doğru geldiğini görünce, pratik eksikliğinin öğrenilenleri unutturamayacağını düşündü. Yumruk ve tekmeleri, bağlantılı hareketleri iyi biliyordu. Teknik onun kuvvetli tarafıydı. Dengeyi korumak, dayanak noktalarını sağlama almak... Vaktiyle bunları o kadar çok yapmıştı ki, şimdi de rahat bir şekilde uygulayabilirmiş gibi geliyordu.

Ama bugün kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Korkudan boşalan bacakları neredeyse onu taşıyamaz olmuştu. Yavaş olmaktan, etkisiz kalmaktan korkuyordu.

İlk el yakasma yapıştı.

Ele karşı el. Bilekten yakalama, eli kavrama, eklemleri ters yöne kıvrırma, diğer elle rakibin dirseğini tutma. Ve dizin arkasına tekme atarak hasmı yere düşürme.

Omzu çıkan soyguncu, göz açıp kapayıncaya kadar kendini yerde buldu.

Guy düşünmeden hareketleri sıralıyordu artık.

Bacaklarını sağlamca yere basıp, ardından darbenin kesin ve güçlü olması için tek bacağını iyice öne doğru iterek ikinci adama doğru şiddetli bir tekme çıkardı.

Deri çizmesi soyguncunun kaburgalarına çarptı. Guy adamın boyun eğdiğini algılar gibi oldu. Bir anda nefesi kesilen adam geri çekiliyordu. Ama Guy üstünlüğü ele geçirmişti bile, binlerce antrenmanda yaptığı gibi zarif hareketlerini hayalete yağıdırıyordu.

Bir sağ direk, ardından bir sol kroşe. Hızlı ve sert yumruklar deride, ardından kemikte patladı.

Guy parmak kemiklerinden gelen sızıyı tanıdı. Erkeklik guru-

ruyla eşanlamlı bu eski dostu özlemişti biraz.

Adam başına geleni anlayamadan yere yuvarlanmıştı bile.

Ama takviye kuvvetler geliyordu, ötekilere üç serseri daha katılmıştı.

Perotti önünde ısıklık çalan hançer darbelerinden sıyrılmaya çalışıyor, Faustine çığlık atıyordu. Victor onu duvara doğru iterken, genç kadın dişi bir kaplan gibi çırpınıyordu.

Göz ucuyla madeni bir parıltı gören Guy, bir bıçak tarafından biçilmek üzere olduğunu anlayarak, pencereye doğru sıçradı ve darbelerini birbiri ardına indirmeye hazırlandı.

Üç soyguncu etrafında yarım daire meydana getirdiler. Birinin elinde bıçak, diğerinde ustura, üçüncününse sadece yumrukları vardı. Durum fenaydı. Çok fena. Bu sefer hayallere kapılamazdı, daha birinciye dokunamadan, usturanın çeliği onu parçalara ayırırdı.

Faustine canhuraş bir çığlık attı.

Ardından bir dirsek darbesiyle Victor'un burnunu kırdı. Victor, genç kadını odanın köşesine savuran çok sert bir tokatla buna karşılık verdi.

Bu dikkat dağılması Guy'e pahalıya patladı.

Hasımları bundan istifade ederek üzerine atladılar.

Guy birincinin apış arasına bir tekme çaktıktan sonra, ayasıyla ikincinin silahlı kolunu itti.

Kolu bir anda buz kesti.

Sonra yanağının kenarına sert bir darbe yedi ve geriye sendele-yerek düşmemek için pencereye tutundu.

Oda bulanıklaşmıştı, titriyordu. Guy artık düşünemiyor, kendini nasıl koruyacağını hesaplayamıyordu. Örselenen bedenine hapsolmuş, çalan bir kilise çanının içindeymiş gibi sersendilemişti.

Her şeye rağmen, işini bitirmek üzere üzerine çullanan iki adamı fark etti. Gırtlığında bir bıçakla tuvalet masasına dayanmış olan Perotti de daha iyi durumda değildi. Ve Victor boyun eğdirmek için Faustine'i saçlarından yakalamıştı.

Guy çuvalladıklarını anladı.

İhtiyatsızlık etmişlerdi. Kendilerini Monjol Sokağı'ndan daha güçlü zannetmişlerdi.

Monjol onları otuz saniyeden az bir sürede yere sermişti.

Öldürücü darbe bir türlü gelmiyordu.

İçeri başka bir adam girmişti.

Guy'in duyamadığı bir emir vermişti.

"Bırakın onları dedim size!" diye yeniden buyurdu adam, bu kez bağırarak.

Tavan dönmeyi bıraktı ve Guy gözlerini kırpmayı başararak yavaş yavaş duyularına tekrar kavuştu.

Konuşan kişi pek boylu değildi, fakat başındaki yıpranmış silindir şapka onu daha uzun gösteriyordu. En az otuz yaşında bir vardı. Siyah ve gür bir bıyığı, çalı gibi kaşları, tıraşsız yanakları ve çenesi ile alnında bir sürü çirkin, pembe yara izi vardı. Ama en çarpıcı tarafı, odadaki hareketleri incelemesine yarayan karanlık yarıklardı. Kısımadiğı halde, gözleri, açık denizdeki bir gemiyi görmeye çabalayan birinin gözlerinden daha geniş değildi.

Ve oynadığı karakteri tamamlamak için eski püskü, mavi bir yün kazağın üstüne gri bir takım elbise yeleği giymişti.

Bacaklarını iki yana açmış, omuzlarında yatay duran bastonunun iki yanından ellerini sarkıtmıştı.

Duruma hâkim olduklarını anlayan soyguncular, Guy'in hurpaladığı arkadaşlarını ayağa kaldırıp muayene ettiler.

"Kız benim, patron!" dedi Victor telaşla, Faustine'i işaret ederek. "Bütün tezgâhı ben kurdum! Bu züppe herifler sizin olsun, ama kaltak benim!"

Silindir şapkalı adam, üç tutsağı teker teker süzerek ağır ağır Victor'a doğru yürüdü. Yüzüne bile bakmadan, bastonunun topuzuyla delikanlının göğüs kemiğine sert bir darbe vurarak nefesini kesti.

Göğsünü tutarak soluk almaya çalışan Victor'dan korkunç bir hırıltı çıktı. Sendeleyerek celladından uzaklaştı, Faustine'i adamın ayaklarının dibinde bırakmıştı. Adam sıyrıklarla kaplı elini genç kadına uzattı.

"Umarım hizmetkârlarım fazla kaba davranmamışlardır size hanımefendi" dedi doğal olamayacak kadar nazik bir tavırla.

Faustine onun yardımını reddedip kendi başına ayağa kalktı.

Dişlerini sıkmuş, mavi gözlerini adama dikmişti.

Guy onu hiç bu kadar sinirli görmemişti. Bunun korkudan ileri geldiğini anladı.

Faustine dehşet içindeydi.

Öte yanda Victor duvara tutunmuş, yeniden nefes almaya uğraşıyordu.

"Bu yanlış anlamadan ötürü üzgünüm" dedi Guy'in Sefillerin Kralı olduğunu tahmin ettiği adam. "Çok özür dilerim."

"İyi edersiniz!" diye çıkıştı kırıksıklıklarını düzeltmek için ceke-tini çekştirip üzerindeki tozları silkeleyen Perotti.

Adamın kalı suratu müfettişe doğru döndü ve gözbebeklerinde öfke kıvılcımları çaktı. Guy kralın merhametinin buharlaşıp yok

olacağını sandı ama bunun yerine adamın yüzü muzip bir tebesümle gevşedi.

"Ne var ki, benim bölgeme izinsiz girdiniz" diye açıkladı. "Biz, Monjol Sokağı sakinleri, siz medeni burjuvaların gözünde domuzdan farksız olabiliriz ama bizim de kurallarımız vardır. Onlara uymayanlar soyulma tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar."

Guy adamın sözcüklerini büyük bir özenle seçmeye çalıştığını, normal konuşmasının yeniden üstünlüğü ele geçirmemesi için tane tane konuştuğunu fark etti.

"Gelip kızlarımızla ihtiyaç gidermeniz başka şey, sorular sorup zihinlerimizi bulandırmanız başka şey" diye ilave etti.

"Biz kimsenin kötülüğünü istemiyoruz, sadece bir arkadaşımızın anısına saygı göstermek istiyoruz."

"Buna aktarılan da buydu. Öldürülmüş. Peki, arkadaşınızla Monjol Sokağı arasında ne gibi bir bağ olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bilmiyorum ama Emniyet Müdürlüğü bir ipucu kokusu almış. Ve her ikimiz de biliyoruz ki, bir şeyler öğrenmek için onlara bel bağlamak faydasız. O yüzden, işlerini biz yapıyoruz. Bunu arkadaşımıza borçluyuz."

"Arkadaşınız da orospu muydu?"

Muhtemelen hâlâ korkudan felç durumunda olan Faustine bu kez tepki vermedi.

"Evet."

Kral'ın yüz ifadesindeki bir şey Guy'i şaşırttı, saklayamadığı bir huzursuzluk veya tasa.

"Anlayamadığım şu: Siz dürüst vatandaşsınız, niye buraya gelip sorular sorarak tehlikeye atılıyorsunuz? Kız ölmüş, bu onu geri getirmez ki! Onu öldürene savaş nu açtınız?"

"Ölüm şekli iğrenç" diye karşılık verdi Guy. "Ve polisin buna yeterince ilgi göstermemesi beni araştırma yapmaya sevk etti. Hem..." Aklındakini söyleyip söylememekten ziyade nasıl söyleyeceği konusunda tereddüde düştü. "... arkadaşımızın, bu canavarın ilk kurbanı olmadığına inanıyoruz."

Kral, yazarın tam karşısında durdu.

Kara gözleri onu büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Üstlerini arayın" diye bağırды fedailerine. "Hayır Emile, sadece bu beyleri!"

Guy ile Perotti, bu muameleden hoşnut olmasalar da itiraz etmediler. Delikanlılardan biri Guy'in ceketinin iç cebindeki cüzanda biraz oyalandı.

"Eşyalarına dokunma!" diye emretti Sefillerin Kralı. "Silahlı

olup olmadıklarını bilmek istiyorum, o kadar."

"Hayır patron, öyle bir şey yok."

Kral hoşnu görünüyordu.

"Emniyet Müdürlüğü'nün kaba ve kalles müfettişlerine benzemenize rağmen, bir an onlardan olabileceğinizi düşündüm ama artık eminim: O ödlekler asla silahsız gelemesler buraya!" Bir elini kalçasına koyarak bastonuna abandı. "Şimdi, farz edelim ki arkadaşınızı öldüreni buldunuz, ne yapardınız?"

"Ben... o kadar ileri gidebileceğimizi... sanmıyorum..." diye kem küm etti, giriştikleri işin sonucunu *gerçekten* düşünmemiş olduğunu yeni fark eden Guy.

Gözünün önünden bir türlü gitmeyen Milaine'in cesedinin görüntüsüyle mücadele etmek için şimdiye kadar merakının kendisini yönetmesine izin vermişti. Faustine'e, polise yardım edeceklerini, soruşturmanın bir sonuca varması için öğrendiklerini onlarla paylaşacaklarını söylemişti ama aslında o bilgileri paylaşmak istediğinden emin değildi. Polis ne yapacaktı ki? İlgisiz tavrını sürdürecekti miydi, yoksa hakikaten bir tutuklama yapacak mıydı?

Gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Artık bunu yadsıyamaz, kendine yalan söyleyemezdi. Onu buraya kadar sürüklemiş olan şey, öğrenme arzusundan biraz daha fazlasıydı. Kanın çekiciliği. Cinayetin içine girme, derinliklerine nüfuz etme, hayatın çekildiği anda cinayetin kıvrımlarında saklananları bilme fırsatı.

Guy uzun zamandan beri sadece bunu düşünüyordu. Bu konuda yazmak istiyordu.

Cinayeti çağırmıştı ve işte, sonunda sesi duyulmuştu.

"Olta iğnesindeki yeme göz diken bir balık gibisiniz" dedi Sefillerin Kralı, Guy'in kafasının içini okuyormuş gibi. "Yeme yaklaşmamanız gerektiğini biliyorsunuz ama yüzgeçleriniz sizi oraya götürüyor yine de. O yemi yutmanın delilik olduğunun bilincinde-siniz ve her şeye rağmen bunu yapacaksınız, öyle değil mi?"

Guy cevap olarak yutkundu.

"Neden, biliyor musunuz? Çünkü bu sizin doğanızda var. Siz bir avcısınız. Bunu görebiliyorum. Duruşunuzdan, gözlerinizden belli oluyor! Gerçek bir avcı, görkemli ve kararlı! Ama bunun bilincinde olmayan bir avcı!"

Kral kahkahasını bastırdı.

"Ve şimdi size muhteşem bir hediye vereceğim" diye devam etti. "Avinıza kadar izini süreceğiniz bir koku!"

Guy o anda, kolunu kaplayan sıcak sıvıyı hissetti.

Kanıyordu.

Şarap kokusu bütün katı sarmıştı.

Petrol lambalarının ağır kokusu bile bunu bastırmaya yetmiyordu. Faustine, Perotti ve Guy, Sefillerin Kralı'nın salonunda, kırmızı bir kanepede oturuyorlardı. Duvarların büyük bölümü pirinç aynalarla kaplı olduğundan, oda çok büyük görünüyordu. Ama aynalar bile odanın eskimişliğini zor gizliyordu. Alçı kornişte rutubet lekeleri vardı ve iki şömineyi destekleyen heykel-sütunların burunları, kolları veya göğüsleri kopmuştu.

Dışarıda matçı bir sağanak yağıyor, yağmur damlaları meraklı kuzgunlar gibi camları dövüyordu.

Sokak kızlarından biri Guy'in yarasına pansuman yapmıştı: Yara biraz alkol döküp temiz bir kumaşla sarmıştı. Neyse ki yara yüzeyseldi. Bıçaklı adamla yaşadığı çatışmadan kalan bu iz, ona damarlarının kesilmesine ramak kaldığını hatırlatıyordu.

Sefillerin Kralı boyası dökülmüş bir koltuğa oturup şapkasını yanındaki tek ayaklı yuvarlak sehpaaya bıraktı.

"Buradakilerin çoğu bana Sefillerin Kralı dese de, adım Gilles. Bazıları, bayağı olduğu kadar görkemli de olan bu lakaptan rahatsızlık duyabilir ama biz burada hiçlikten bir şeyler yaratmak zorundayız. Sefalet bizim efendimizdir, onu örnek bir erdem haline getirdik!"

"Bir... şey için oldukça bilgilisiniz..."

Kabalaşmaktan çekinen Perotti lafını yarıda kesti.

"Bir sefil için mi?" diye sordu Kral. "Madde olmasaydı, hiçlik de olmazdı, bunu unutmayın! Buraya gelmeden önce başka yerdedim."

Kral adamlarını gönderdikten sonra sözcüklerini seçmiyor, konuşurken tereddüt etmiyordu. Kaba aksanını kaybetmiş ve doğal bir şekilde konuşur olmuştu.

Guy, Perotti'nin mesleğini ele vermemesini umuyordu; bu, hepsini tatsız bir duruma sokabilirdi.

Konuyu değiştirmeye çalıştı:

"Niye bizi buraya kadar getirdiniz?"

"Yardım etmek için. Çirkefin kol gezdiği bu şehrin üç dürüst sakini, ayaktakımına zarar veren canavarın peşine düşmüşse, güzel günlerden umut kesilmiştir. Ve size yardımcı olmak benim görevimdir."

"Viviane Longjumeau'yu tanıyor muydunuz?" diye sordu Guy telaşla. Adamın keyfinin kaçmasından ve fikir değiştirmesinden korkuyormuş gibiydi.

"Evet. Paris'e yeni gelmiş bir fahişeydi."

"Demin gördüklerimize bakılırsa, sadece dış görünüşü fahişeymiş."

"Doğru. Hepimizi kandırdı. Sanırım, kızı Louise'i bulmak için buradaydı. Kız buraya geçen senenin yazında, beş parasız geldi. On beş yaşındaydı. Victor, bir yatak ve sıcak yemek karşılığında onu kaldırma sürdü. Kızın evden kaçtığını düşünmüştük."

"Kimse onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istemedi mi?" diye sordu şaşkınlıkla Perotti.

Kral ona alaycı bir bakış attı ve Guy, Perotti'nin polis olduğunun anlaşılmasından korktu.

"Monjol Sokağı'nda sadece ikamet edilmez beyefendi, insan burada bütün haysiyetini tüketir. Buraya düşenler kendilerinden bahsetmeyi nadiren isterler. Onları karşılayanlarsa, daha da az bilmek isterler."

"Şu Louise'e ne oldu peki?" diye sordu Guy.

"Kayboldu. Şubat ayının ortalarında. Viviane ortaya çıkmadan hemen önce. Küçük kızla ilgili karanlık bir şeyler olduğundan şüpheleniyorduk, zira kaybolduktan sonraki hafta bir adam gelip onun hakkında bir yığın soru sordu. Polise benzemiyordu, daha ziyade şu özel dedektiflik şirketlerinin adamlarından biri gibiydi. Sonradan, onun Viviane Longjumeau tarafından tutulmuş olduğu sonucuna vardım. Sanırım Viviane'ın kızının izini bulması zaman aldı ve tam onu yakalamak üzereyken, kız sırta kadem bastı. Ancak çocuğun hiçbir şeyi yoktu, hiçbir yere gidemezdi. Kaybolduysa, kaçırılmış demektir."

Faustine saldırıya uğradığından beri ilk kez konuştu:

"Benim fikrimi sorarsanız, buradan kaçmış olmasında şaşılacak bir şey yok!"

"Doğrudur" diye hak verdi ona Kral. "Lakin öncekiler de var..."

Geçen eylül ve şubat ayları arasında, beş kayıp vakanız oldu. Louise ve Viviane hariç. Hepsi de akşanları kaldırımında takılan kızlardı. Ve kimse bir şey görmedi, duymadı.”

“Bu cehennemi terk etmiş olabilirler” diye ısrar etti Faustine.

“Bütün eşyalarını bırakarak mı? Neredeyse hiçbir şeye sahip değilseniz, küçücük bir şey bile bütün varlığınızdır. Kaybolan kızlardan birinin alacağı vardı, bu parayı alınadan hiçbir yere gitmezdi. Bir diğerinin de çok yakın iki arkadaşı vardı ve onlarla konuşmadan asla tüymezdi. Dediğim gibi, onlar çekip gitmediler, kaçırıldılar.”

“Kim tarafından? Etrafta bir... ‘rakibiniz’ var mı?” diye sordu Perotti.

“Hayır, kimse Monjol’un kızlarını istemez beyefendi. Birçoğu için, bunlar kadın bile değil, kötülüğün lağını, sperm boşaltma kanallarıdır sadece.”

“Demek küçük Louise şubat ortalarında kayboldu” diye tekrar esas konuya döndü Guy, mantıksal çıkarınlar yapmaya koyularak. “Kısa bir süre sonra da bir özel dedektif mahalleyi silkelemeye geldi ve çok geçmeden onu Viviane, yani anne takip etti.”

“Evet. Ve sizi temin ederim ki, Viviane sahiden annesiydi. Birbirlerine benziyorlardı. Gayet belirgin olmasına rağmen, ben bu benzerliği ancak Victor gizli odasını keşfettiğinde fark edebildim. Fotoğraftaki kızın Louise olduğu anlaşılıyor. Kızını bulamadığı için umutsuzluğa kapılan anne, yegâne çözümünün onun yaşadığı ve kaybolduğu yere sızmak olduğunu düşündü herhalde.”

“Ne olursa olsun” diye söylendi Perotti, “bu koşullarda vücudunu satmak olacak şey değil.”

“Bir annenin evladını bulmak için her şeyi yapabileceğine inanıyor musunuz?”

Sefillerin Kralı, besbelli hoşlanmadığı Perotti’nin saflığıyla bir kez daha alay etmek için eliyle ağzını kapatarak güldü. Ve Perotti’nin aksine ilgisini çeken Guy’e döndü:

“Viviane iki ay kaldı burada. Yavaş yavaş herkesin güvenini kazandı, sorular sordu, özellikle de Louise hakkında. Sonra o da buharlaşıp yok oldu. Sizin de gördüğünüz gibi, eşyalarının hiçbirini almadı.”

“Kaybolduktan sonra polis ziyaretinize geldi mi?”

“Evet, iki gün sonra. Ortalığı birbirine katıp herkesi sorguya çektiler, ama nafiye. Viviane öldürüldü. Diğerleriyle arasındaki tek fark bu.”

“Öbür cinayetler için polis gelmediği için mi?” diye sordu Perotti.

“Cinayet işlenmemişti, sadece kayıplar vardı. Hiç ceset bulunmadı, Viviane’inki ilkti.”

“Belki de kimlikleri tespit edilememişti” dedi Perotti.

“Bu da aklıma geldi. İki ay boyunca, her üç günde bir, kızlarımızdan birini morga yolladık, kimlikleri tespit edilemeyen kadınlara bakmak üzere. Hiçbir şey çıkmadı.”

Guy bu çirkef kuyusunda yine de belli bir dayanışmanın olduğunu keşfediyordu. Birbirleri için kaygılanıyorlardı. Başlangıçta kanlı bir tiran zannetmiş olduğu Gilles bile kızlarının başına ne geldiğini öğrenmek istiyordu.

“On beş yaşındaki yeniyetme bir kızı görüntüğe göre yoksulluk çekmeyen bir anneden kaçmaya ne itmiş olabilir, bir fikriniz var mı?”

“Ufaklık afyon bağımlısıydı. Durmadan çekiyordu. Sebebi daha uzakta aramayın. *İyi niyetli* bir ‘dost’ tarafından afyona alıştırılmış ve çabucak müptelası olmuş. Daha hafifletici bir arkadaş tercih ettiği için evinden kaçan ilk kız o değil.”

“Viviane’in eşyaları arasında günlük, not ya da mektup gibi izini sürmeye yarayacak bir şeyler var mıydı?”

“Hiçbir şey yoktu. Her halükârda, gerçek adının Longjumeau olmadığını düşünüyorum.”

Gilles ayağa kalkıp yeğenin düğmelerini çözdü.

“Bilinmesi gereken her şeyi söyledim size. Bu bilgileri doğru kullanın ve kızlarımızı kaçıran o adamdan kurtarın sokakları. Şimdi, şayet o pisliği bulur, ama gebertecek cesaretiniz olmazsa, bana haber verin, dünyayı onun varlığından temizlemekten zevk alırım.”

Görüşmenin bittiğini tahmin eden Guy ayağa kalkmak istedi, fakat Kral tarafından durduruldu:

“Kalkmayın. Benim misafirimsiniz ve en iyi şarabımı tatmadan gitmeyeceksiniz.”

Konuşmaların yankıları Chopin’in bir mazurkasını çalan piyanonun sesini boğuyordu.

Boulevard des Italiens’deki Café Anglais’nin kocaman salonunda iştah açıcı kızartma kokularına gürültü eşlik ediyordu. Masun ve ceviz ağacından duvar kaplamalarını süsleyen altın yaldızlı büyük aynaların altında, deri koltuklarda oturuyorlardı. Guy hızlı hızlı konuşuyordu:

“Özetleyecek olursak, yaklaşık ayda bir Monjol Sokağı’nın kız-

larından biri kayboluyor. Şubat ayında sıra, mahalleye daha yeni düşen genç Louise'ye geliyor. Kaçırılmadan hemen önce izini bulan annesi, ona kavuşmayı umarak, kızının hayatını yaşamaya karar veriyor ve sonunda, yani iki ay sonra, kızına kavuşuyor..." Guy aklından hesap yaparak bir süre sustu. "Yedi kız içinde bir tek o bulunuyor: Botanik Bahçesi'nin yakınındaki rıhtımda ölü olarak. Bunlara Anna Zebowitz'i ve Milaine'imizi ekleyebiliriz. Üçünün öldüğü kesin olan dokuz kadın."

"Korkarım, hepsi ölmüştür" diye araya girdi Perotti, yarısını yediği kuşkonmaz tabağını iterek. "Kimse o kadar kadını kaçırıp bu kadar uzun süre alıkoymaz. Anlamsız olur bu."

"Beyaz kadın ticareti? Doğu'ya satış?"

Perotti peçtesinin bozduğu bıyığını düzeltilti.

"Bir kısmını öldürmek niye? Hem de bu kadar hunharca?"

"Haklısınız. *Mizansen!* Ben bunu unuttum! Oysa çok önemli olduğundan eminim. Ardında iyi bir neden yoksa kimse böyle bir manzaraya maruz kalmak, hatta onu kurgulamak istemez."

"Bu işleri biliyor gibi görünüyorsunuz. Bunun için akıl hastanelerini mi ziyaret ettiniz?"

"Hayır, ben hikâyeler kurarım. Romancıyım" dedi Guy, Faustine'e manidar bir bakış atarak. "Gözlem ve empati gerektiren bir sanattır bu. Kurmadan evvel her karakteri derinlemesine araştırırım, davranışlarını *gerçekten* açıklayan köklerine kadar inerim. Bizim... vakada da, karakterlerim için kullandığım filtreleri gerçekliğe uygulamaktan başka bir şey yapmıyorum aslında. Davranışlarımızda hiçbir şey tutarsız değildir, akıl hastaları hariç tabii, ama katilin onlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Oysa bu cinayetlerin doğası böyle bir sonuç çıkarmaya müsait."

"Tam tersine, karmaşık ve incelikle tasarlanmış cinayetler bunlar. Bir ruh hastası söz konusu olsaydı, mutlak bir karmaşa da olurdu ve katil çoktan bulunurdu! Cinayeti, onu çevreleyen her şeyden, yani hazırlıklardan ayırmanın önemli olduğuna inanıyorum. Katil hazırlık konusunda titiz ve bilinçli davranırsa da, cinayeti işlerken heyecanlanabilir ve daha hızlı hareket eder. Bu, taktığı maskede gediğin açıldığı zamandır, zira o anda rol yapamaz, tamamen kendi olur. Bizim suçlu gayet düzenli ve organize. Özel önlemler almadıkça, kimse bunca kötülüğü fark edihneden yapamaz."

"Beyler" diye müdahale etti Faustine, "bu çıkarımlar sizi çok... coşturuyor ve sıkıntıyı size nasıl itiraf edeceğimi bilemiyorum."

Guy gözlerini az önce yalayıp yuttuğu Rouen usulü ördek tabağına indirdi.

"Kusura bakmayın Faustine ama Milaine'i öldüren o canavarı kıstırma düşüncesi beni heyecanlandırıyor, bunu inkâr edemem."

"Bunu görüyor ve endişeleniyorum! Yanlış anlamayın, onu savunup katilinin peşine düşerek Milaine'in anısını onurlandırdığınız için memnunum. Ama aynı zamanda, bu şekilde devam etmenin gerçekten sağlıklı olup olmadığını bilmiyorum..."

"Polislerin kayıtsızlığı hususunda beni uyaran siz değil miydiniz? Bu tavır değişikliği niye?"

"Kuşkuya kapıldım, hepsi bu! Dün, yüksek sesle düşünür gibi açıldım size. Ama bugün, araya mesafe koyunca, kafam karıştı. Bu bizim işimiz değil. Sabah başımıza gelenler yüzünden hâlâ titreyen yalnız ben miyim yani?"

"Elbette hayır!" diye itiraf etti Perotti. Faustine'i rahatlatmak için elini bardakların üzerinden uzatıp titreme taklidi yaptı.

Faustine önündeki Venedik usulü dilbalığına dokunmamıştı bile. Guy genç kadının zorlukla nefes aldığını fark etti.

"Hayat büyük bir yün yumağıdır" diye açıkladı. "Her birimiz kendi ipliklerimizi takip ederiz ve istisnai olarak, karşınıza değişik renkte bir iplik çıkar. İnsanların çoğu, kendilerini yumaktan dışarı çıkarıp çıkarmayacağım bilmediklerinden, onu görmezden gelmeyi tercih ederler. Bu, bize sunulan bir seçimdir. Hayatımızda ilk defa, karmaşık yumağın içinde kaybolan o kırmızı ipliği görme şansını bulduk. Şimdi cevaplamamız gereken soru şu: İpin ucunu bırakacak mıyız, yoksa ne olursa olsun, sıkı sıkı tutacak mıyız?"

Faustine serinlemek için bir yudum su içti ve kocaman, mavi gözlerini yazara çevirdi.

"Ben de kendime bu soruyu soruyorum zaten."

"Milaine sizin arkadaşınızdı, tercih sizin. Bana gelince, ben kararımı çoktan verdim. Sefillerin Kralı izleyeceğim yol konusunda gözümü açtı. Kendime daha fazla yalan söyleyemem. Beni Milaine adına harekete geçiren intikam düşüncesi bir yana, bu... cinayetlerin beni gerçekten büyülediğini kabul etmeliyim." Guy gözlerini hâlâ ılık bir ekmek parçasına dikti. "Hayatta çok az insana nasip olan aşırı bir heyecan içindeyim ve bundan kaçmaya niyetim yok. Tam tersine, öğrenmek istiyorum. Gerçeğe yaklaşmak istiyorum. Zira kırmızı iplik bu işte: Gerçeğe doğru bir kılavuz. İş dolayısıyla Bay Perotti'nin bana çok yardımcı olacağımı bilsem de, kimseyi beni takip etmeye zorlayacak değilim."

Perotti şaşkınlıktan yutkundu.

"Şey... Benim katkım buraya kadar" dedi. "Daha ileri gide-mem..."

Faustine, Guy'e doğru eğildi. Görünmez tokaılardan kurtulan bir tutam saç yüzüne düştü.

"Sağlıksız değil mi bu?"

Guy omzunu kaldırdı ve o şekilde durarak bir müddet düşündü.

"Devam edebilecekken hiçbir şey yapmamak sağlıksız değil mi peki? Yaşlılık günlerimizin hayaletlerini yaratmak olmaz mı bu? Elimize, en saf haliyle cinayetin doğasına yaklaşmak için bir imkân geçti. Cinayetin özünü görebiliriz. Zira bu adam cinayetin özü; korkunç cinayetlerini tekrarlaması bunu kanıtıyor. Onu kıstarmak Kabil'i incelemek gibi biraz da. Cinayetin kaynağını açık görebiliriz."

"Siz konuşurken, içinizdeki insanı değil, romancıyı görüyorum artık" dedi Faustine kaygılı bir tavırla.

"İkisi bir bütün! Birbirlerini besliyorlar. İnanın bana, sevgili Faustine, bu araştırmada bizim sandığımızdan fazlası var."

"Tehlike var! Bu sabah canımızdan olabilirdik orada!"

"Bu kez hanımefendinin düşüncesine katılmamak elde değil" diye araya girdi Perotti. "Bay Thoudrac-Matto, sözünü ettiğiniz şey bir meslektir ve sizin mesleğiniz bu değil. Bu yola girmeyin, inanın bana, büyük tehlikeler var orada."

"Fiziksel tehlikelerse, göze almaya hazırım. Şayet manevi tehlikelerden bahsediyorsanız, onlarla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum."

"Nereden devam etmeyi öneriyorsunuz?" diye sordu Faustine.

"Bundan benim tarafımda olduğunuz sonucunu mu çıkarmalıyım?"

"Ben bunu bir oyun olarak görmüyorum Guy, fakat sizi yalnız bırakamayacağım kesin, çünkü korkarım, bu çılgınlığa duyduğunuz ilgiyi tutuşturan fitil ben oldum."

"Hayır Faustine, siz fitili yakan alevsiniz. Fitil, işletmenize yerleştiğinden, insanın korkunç doğası üzerine yazmaya çalıştığım-dan beri içimde zaten. Öbür mevzuya gelince, morga bir uğramak istiyorum."

Perotti rahatsızlığını saklamadı.

"Beyefendi... bu görevi profesyonellere bırakın, inanın ki bu..."

"Sizin yardımınıza bu yüzden ihtiyacımız var zaten. Bunu, sizi Milaine'e bağlayan şey adına rica ediyorum."

Perotti'nin gözleri, Guy'in yerinde Şeytan'ın belirdiğini görmüşçesine fal taşı gibi açıldı.

"Emniyet Müdürlüğü'nün arşivlerine girmemiz lazım" diye devam etti Guy. "Ve sizin yardımınız olmadan bu mümkün değil."

"Daha neler? Aklınızdan çıkarın bunu!"

Guy onun elini yakaladı.

"Ben kararlıyım" dedi. "Ve sonuna kadar gideceğim. Bunu yasaklayan bir yasa yok."

Perotti dilini defalarca dudaklarında gezdirdikten sonra, kahindeki beyaz şarabı bitirdi ve masanın üstündeki peçetesini itti.

"Sanırım siz, nasihat vermenin faydasız olduğu şu kalın kafalılardan birisiniz" dedi. "Onun için sizinle hareket etmek, sizi tek başınıza olur olmaz hareket etmeye bırakmaktan daha iyidir. Bununla birlikte, Milaine'in günlüğünü okumama müsaade edeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Günlüğü bulursak, bundan hiç şüphemiz olmasın" diye cevap verdi Guy.

"Ve dairesine girmek istiyorum."

Guy, Faustine'in tepkisine baktı. Genç kadın başıyla onayladı.

"Gayet tabii. Ama bizi düzenli olarak ziyaret etmeniz için sağlam bir bahane bulmamız gerekecek. Aksi takdirde, Julie faaliyetlerimizden şüphelenecektir."

"Julie kim?"

"Bayan de Saily, işletmenin sahibi. Milaine ondan hiç bahsetmedi mi size?"

Perotti'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Hayır..." dedi. "Ama yine de bu beni incitmemeli herhalde. Milaine... sırları seven bir kızdır... öyleydi yani." Duygularına hâkim olmak için bir an durdu. "Bana kendisi hakkında pek bir şey anlatmıyor, bağımsız olmak istiyordu."

"Buna hiç şaşırmadım" diye belirtti Faustine. "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Bir resim sergisinin açılışı vesilesiyle düzenlenen bir akşam toplantısında. Tek başına, oradaydı. Ben de yalnızdım. Saf biri değilimdir, onun... ne olduğunu hemen tahmin ettim. Ama beni baştan çıkardı."

"Sizi Notre-Dame-de-Lorette Sokağı'na hiç çağırmadı mı?"

"Hayır. Orada oturduğunu biliyordum, adresi vermişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, birçok kez önünden geçtim. Orasının pansiyon değil de randevuevi olduğunu bu şekilde anladım. Ama

bu yüzden ona kızmadım. Milaine müşterilerine hayal sunuyordu, öyle değil mi?"

Konuşmanın duygusallaştığını hisseden Guy sohbeti sonuca bağlamak istedi:

"Demek siz de bize katıldınız, buna memnun oldum Bay Perotti."

Martial Perotti'nin dudaklarında uzlaşmacı bir tebessüm belirdi.

"En azından gözüm üstünüzde olur!" dedi. "Buna mukabil, arşiv konusunda size hiçbir şey garanti edemem."

"Polissiniz, öyle değil mi? Bunu kanıtlayın!"

Guy, Perotti'nin omzuna dostça vurarak ayağa kalktı.

Arabada Faustine'le birlikte Île de la Cité'ye doğru giderlerken, Guy ceketini çıkardı ve ortasında kırmızı bir leke bulunan sargısının durumunu kontrol etmek için gömleğinin yırtık kolunu sıvadı.

"Canınız acıyor mu?" diye sordu Faustine.

"Biraz. Neyse ki yara yüzeysel. Ama Monjol'daki hijyen koşullarından dolayı bir sorun olmasından korkuyorum. Bıçakları enfeksiyon kaynağı olabilir!"

"Hastanede durabiliriz, yolumuzun üstünde ve..."

"Lüzum yok" dedi Guy, genç kadının teklifini bir el hareketiyle reddederek. "Doktorların olduğu bir yere gidiyoruz zaten."

Bu cevapla dikkati dağılan Faustine, onu daha iyi görebilmek için biraz uzaklaştı. Arabanın içi dar olduğundan, aynı koltuğa oturmaya mecbur kalmışlardı. Faustine'in kabarık elbisesi koltuğun büyük bir bölümünü kaplıyor, yün mantosu da bu yayılma-ya katkı sağlıyordu. Guy o bölgeye tecavüz etmemek için elinden geleni yapmış, melon şapkası ile bastonunu dizlerinin üstüne koymuştu. Her şeye rağmen, her virajda o renkli ve yumuşak katmanların arasına gömülüyordu.

Arabanın körüklü tavanı onları yağmurdan korumak için kapatılmıştı ve bu sarmalanmışlık, Guy'in kendini pek rahat hissetmediği bir sanîmiyet yaratıyordu.

Araba Fransız Tiyatrosu'nun önünden biraz sert bir şekilde dönünce Guy, Faustine'in üzerine savruldu.

Yazar özür dileyerek toparlanmaya çalıştı. Yanakları ateş gibi yanıyordu.

"Üzgünüm" diye tekrarlardı defalarca.

"Üzülmeysin" diye karşılık verdi Faustine. "Bu sizin kabahatiniz değil, hem..."

Genç kadın cümlesini tamamlamayınca Guy ısrar etti:

"Hem ne?"

"Şey... Bu sabahki olaydan sonra, itiraf etmeliyim ki varlığını bana güven veriyor."

Ve Guy'ın rüyasında görse inanmayacağı bir şey oldu: Faustine onun elini tutup kuvvetle sıktı.

"Çok korktum" diye fısıldadı. Bakışları dalgınlaşmıştı.

O zaman Guy, güzelliğini başkentin bütün erkeklerinin ayaklarına seren bu kadından somut bir hüznün yayıldığını fark etti. Faustine'in hayatına, onu bir kibar fahişe olmaya sürükleyen nedenlere dair hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Sadece kendisinden biraz yaşlı -otuz yaşında- olduğunu tahmin ediyordu, o kadar. Günü gününe yaşayan lüks bir fahişe olmak onu tatmin ediyor muydu? İmkân bulur bulmaz bu meslekten kurtulmak için para biriktiriyor muydu? Guy birdenbire, bu baş döndürücü güzelliğin mutlu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Zira zaten az olan müşterilerini seçme ayrıcalığına sahip olması, neredeyse her gece boş bir yatakta, tek başına uyuduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Faustine kendini çok yalnız hissediyor olmalıydı.

Guy de onun elini sıktı.

Notre-Dame Katedrali ve son bulutların arasından süzülerek ıslak damları aydınlatan altın rengi ışıklar aniden körüğün küçük penceresinde belirdi.

Masif kaidesi üzerine oturan dev yapı, gözkapaklarını andıran siyah panjurları ve iki çan kulesiyle Paris'e hükmediyordu. Yanlarındaki destek kemerleri ona kaburgalar çiziyor ve diken diken olmuş bir kuyruk gibi görünen kulesi, ona folklorik bir yaratık görüntüsü veriyordu.

İle de la Cité'den geçerlerken, Guy sonradan büyük Paris haline gelecek bu yeri savunmak için Romalılarla savaşan *Parisii* kabilesini düşünmekten kendini alamadı. Bu ufacık adadaki ağaçların altında kasabalarının temelini atmış olan, birçok kişinin barbar olarak gördüğü o bir avuç insan bugünün de temelini atmıştı. Bunun üzerinden çok zaman geçmişti ve nehrin ortasındaki bu kara parçasını sarsan değişimlere ve var olabilmek için tarihin sunağında akıtılan kanlara sadece katedral tanıklık ediyordu.

Araba Cloître-Notre-Dame Sokağı'na saptı, anıtın arkasında uzanan meydanın çevresini dolaştı ve sonra morg göründü.

Dinin gölgesinde, güneşten uzak, adanın ucunda unutulmuş bir Roma tapınağına benziyordu. İki yanında düz kanatlarla tamamlanan ana binanın ön cephesinde üç tane yüksek kemer vardı. Sokaktan biraz geride çatırun üzerinden yükselen hüznün verici bacalar olmasa, morg, sömürgecilik döneminin müze veya kamu binasına dönüştürülmüş bir kalıntısı sanılabilirdi.

Faustine ile Guy arabadan inip kapısına yığılmış on kadar insanın kendi aralarında konuştukları girişe yaklaştılar. Fiyatları indirdiklerini bağırarak çiçek satıcıları, bembeyaz olmuş yüzlerle dışarı çıkanlara demetlerini uzatıyorlardı.

İçeri girmek serbestti. Amaç, girişte sergilenen sahipsiz cesetlerin kimliğinin tespit edilmesi olsa da, ziyaretçilerin çoğu marazi meraklarını tatmin etmek için orada bulunuyorlardı. Öyle ki, cesur ve bilgili bir Parisli sayılmak için “yıl içinde bir ölü görmüş olmak” gerekiyordu.

Guy müzeye gider gibi çocuklarıyla beraber ceset seyretmeye gelmiş kadınları görünce şaşırdı yine de.

Kapı sundurmasını geçtikten sonra, morgun geçmişte ağırladığı cesetlere ait onlarca fotoğrafın asılı durduğu panoların önüne yığılmış kalabalığı yardılar. Sonra taş zeminde topuk seslerinin yankılandığı, hastalıklı bir alacakaranlığa gömülmüş büyük salona girdiler. Işık sadece dip taraftaki pencerelerden süzülüyor ve bir garın holü olabilecek kadar yüksek tavanlı mekânda kaybolup gidiyordu. Aylaklar dipteki uzun camların önünde resmigeçit yapıyordu. Geri dönenlerin yüzlerindeki bozuk ifade olmasa, Bon Marché ya da Galeries Lafayette mağazasının vitrinlerine baktıkları sanılabilirdi.

Salonda buz gibi bir esinti vardı. Elleri ayakları buz kestiren bu esinti öyle soğuktu ki, sanki morg doğruca ölümler krallığına açılıyormuş ve içerilerde bir yerde açık kalan bir kapıdan ölümlerin soğuğu yayılıyormuş gibiydi.

Dip kısma vardıklarında, Guy boğuk bir uğultu işitti ve camların ardındaki geniş yuvanın, ısıyı sıfır derecede tutarak cesetlerin çürümesini engelleyen soğutucuya ait olduğunu anladı. Soğutucu kalabalık için başlı başına bir eğlenceydi.

Guy, Milaine'in de boş gezenlerin bakışlarına arz edilmediğinden emin olana kadar Faustine'e geride kalmasını önerdi ve bakmak için, şapkalarını çıkarmak zahmetine katlanmayan başların üzerinden boynunu uzattı.

Camekânların arkasında, sac yataklara uzanmış erkekler ve kadınlar sıralanmıştı. Çıplaklıklarını örtmek için, morarmış bedenlerinin üstüne giysileri yerleştirilmiş, ifadesiz yüz hatlarını belirginleştirmek için başları hafifçe yukarı kaldırılmıştı. Küçük bir levhaya tebeşirle yazılmış bir numara, taburede yarı uyur vaziyette sabırla bekleyen bekçiye bütün kimlik bilgilerini belirtmiş oluyordu. Bir cesedin sergilenme süresi kırk gündü, ardından, kimliği belirlenemediği için ölü küllerinin saklandığı mahzene ya da toplu mezara gidiyordu. Kimliği belirsizlere ve belirlenmiş olsa bile cesedin teslim edilebileceği bir ikametgâh adresi olmayanlara mahsus bir ayrıcalık olan bu ölümcül resmigeçidin ritmi hiç düşmüyordu. Yaş veya sınıf ayrımı olmaksızın herkes, haftada ye-

di gün, sabah dokuzdan akşam beşe kadar, bedavaya bir doz dehşet alabilirdi.

Guy, bir randevuevinde yaşadığı için –randevuevi cesedi teslim alamazdı– Milaine'in edepsizce herkesin bakaşına sunulmasından korkuyordu. Kimliğini belgeleyebileceği için basit bir dilekçeyle, onu arka odalardan birine yerleştirmenin mümkün olduğunu biliyordu. Milaine'in orada, on soluk siluetin arasında bulunduğundan neredeyse emindi ve Faustine'i geride bırakmış olduğuna seviniyordu.

Bununla birlikte, grupta hiç kızıl saç göze çarpmıyordu.

Ölüm saçların parlaklığını azaltabilir miydi? Guy buna pek ihtimal vermiyordu ama emin olmak için özür dileyerek iki hanımın arasından süzüldü. Altı erkek ve dört kadın vardı ve Milaine aralarında değildi, kuşkuya hiç yer yoktu artık.

Guy buna çok şaşırılmıştı. Ürkütücü görüntülerine rağmen, su da boğulanların sergilendiğini biliyordu, boğazlarının etrafındaki mor izlere karşın, asılanların sergilendiğini de. Kaygı verici bir pozisyonda bulunan Milaine ve kırmızı teni bu kurala aykırı düşmemeliydi.

Bu bir cinayet, o yüzden. Bir cinayet kurbanı. Bu duyulacak olsa, bütün Paris onu görmeye gelir ve morg dolup taşar.

Guy, bir sene önce Paris'te bulunan, basının deyişiyle "parça parça doğranmış kadını" hatırlıyordu. Olay büyük gürültü ko-parmıştı. Gazeteler onun morgda olduğunu yazar yazmaz, heyecan yaşamak için büyük bir açgözlülükle harekete geçen şehir halkı oraya koşmuş ve cesedin halka kapalı bir bölmeye kaldırıldığını öğrenmenin yarattığı hayal kırıklığı protesto gösterilerine yol açmıştı.

Guy izdihamdan istifade ederek, gömleğinin kolunu sıvadı ve cerahatli yarasına bakmak üzere sargısını çabucak çözdü. Kenarlarına bastırarak yarayı kanattı.

Elile Faustine'i salonun arkasına çağırdıktan sonra bekçiye seslendi:

"Burada doktor var mı?"

"Elbette, ölmüş de olsalar, buradakiler hâlâ insan ve mezarda çürümeye terk edilmeden önce onları muayene etmek doktorlara düşüyor."

"İyi o zaman. İçeri girerken kapının çıkıntısına çarpıp yaralandım da..."

"İyi de, burası hastane değil. Bizim doktorlar ölümlerle ilgilenir, canlılarla değil..."

Bekçinin tereddüdünü fark eden Faustine araya girdi:

“Kanadığını görmüyor musunuz? Ya iltihap kaparsa? Yapmayın canım, nihayet canlı bir insanı tedavi etmekten mutlu olacak bir doktor vardır herhalde burada.”

Bekçi iç geçirerek Guy’i süzdü. Yaralanmayı aptallık olarak gördüğü belli oluyordu.

“Pekâlâ. Burada bekleyin, bakalım bir şey yapabilecek miyim?”

Çok geçmeden geri döndü ve onları, küçük bir demir kapıdan geçirerek elektrik ampulleriyle aydınlatılmış daracık bir koridora soktu.

“En dipte, sağdaki kapı. Doktor Ephraim sizinle ilgilenecek.”

Kır saçları diken diken, siyah sakallı, ufak tefek bir adam, bir okul sırasının üzerine koymuş olduğu deftere bir şeyler karalıyordu. Bağa çerçeveli, yuvarlak gözlüğünün üzerinden bakıp ayağa kalktı. Alnunda ve gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı.

“İyi günler. Kapıya çarpmışsınız, öyle mi? Gösterin bakayım” dedi kılı fiziğine uymayan tiz bir sesle. “Karşıma oturun.”

Faustine ile Guy adamı selamladılar. Sonra Guy yarasını gösterdi.

“Bu yeni olmamış” diye homurdandı doktor. “Yer yer kan pıhtıları var.”

“Bir yara uzmanına hikâye anlatmamak lazım, öyle değil mi?”

Kısa boylu doktor gözlüğünü çıkarıp koltuğuna gömüldü.

“Ne istiyorsunuz?”

“Düşüncesiz davranışım için özür dilerim... Ama korkarım, bu zararsız kurnazlığa başvurmadan size yaklaşılamazdık. Vefat eden, size emanet edilmiş bir hanım arkadaşımız var. Çok yakındık ve... Neyse kısa keseyim: İtiraf etmeliyim ki hafifmeşrep bir kadındı ama gönlünün yüceliğine diyecek yoktu, her şeye rağmen güzel bir insandı. Bir de... baba meselesi var. Hamileydi ve babarın kim olduğunu bilmiyoruz. İlgili iki kişi için bunun büyük önemi var.”

Ayrıntılardan sıkılan hekim içini çekti.

“Sizin için ne yapabileceğimi anlamıyorum. Ölü bir fettüsten yola çıkarak bir çocuğun babası belirlenemez! Tıp bir bilimdir, kâhinlik değil! Size gereken doktor değil, bir kâhin!”

“Ayrıca, müteveffa günlüğünü daima yanında taşırdı ve yanındaki üvey kız kardeşi. Keder ve belirsizliğin perişan ettiği o iki adamın beklentilerine cevap verebilmek için, günlüğe bir göz atmak istiyor, çabucak elbette.”

En üzgün ifadesini takınan Faustine kuvvetle başını salladı.

"Sırf sizin ihtiyaçlarınızı karşılamak için soğuk hava odasına girecek halim yok! Bana kimlik bilgilerini verirseniz, o başka tabii."

"Arkadaşımız camekânda yok."

"Öyleyse burada değil demektir."

"Bunun tersine inanmak için nedenlerim var. Kızıl saçlı, güzel bir kadın olduğunu ve cesedinin durumunu göz önüne alırsak, fark edilmemiş olamaz."

Bu sözler üzerine doktorun duruşu değişti, gözlerini kısıp başını eğdi.

"Ha, şu kadın... Doğru, fark edilmeyecek gibi değildi. Giriş formunu yeni doldurdum ve sizi temin ederim, günlüğü yoktu. Üzgünüm."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle, bütün eşyalarını gözden geçirdim. Ve polis bir şeye el koyduğunda, cesedin üzerinden çıkanlara dair bana bir rapor verir. Hiçbir şey yoktu."

"Ben... hayal kırıklığına uğradım ve kafam karıştı. Ve açıkçası, şaşurdım."

"O beyler için üzgünüm."

Ephraim bıçak yarasını işaret etti.

"Yalan söylemiş olsanız da, yarayı tedavi etmek lazım, kolunuza şuraya koyun."

"Çok nazıksınız."

"Hayır, görevimi yapıyorum. Ayrıca sizi hastaneye yollarsam, akşam vicdan azabı çekerim ve Edna beni suçlar. Edna benim karındır. O kasaplar canlıları muayene ederken, bizden daha az yoruluyorlar. Ha! İşte size iyi bir haber: Dikiş atmaya gerek yok."

Hekim yaraya pansuman yaparken, Guy diyalogu sürdürmeyi denerdi:

"O öldürüldü, biliyor musunuz? Arkadaşımız bir cinayete kurban gitti."

"Polise yardım mı ediyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Soruşturmayı yürütenler oldukça ketum. Açıkçası, hırçın insanlar!"

Ephraim'in yüzünde muzip tebessüm belirdi.

"Kimlerden bahsettiğini anladınız, değil mi?" diye tahminde bulundu Faustine.

"Elbette! O ikisi sık sık gelirler buraya. Ve çok haklısınız: Hırçın doğru sözcük!"

Bir kahkaha atıp demir leğene bir pens bıraktı ve açtığı kutudan bir kompres çıkardı.

"Ama yemin ederim ki, bu bir cinayet" diye kaldığı yerden devam etti Guy.

"Pozisyonunu ima ediyorsanız, bilin ki, tetanos veya ciddi bir sara nöbeti de olabilir."

"Yüzünü gördünüz mü peki? Korkudan kasılmış yüzünü?"

"Bunun nedeni kasılmalar olabilir."

"Ya gözeneklerinden sızan onca kan? Ya o simsiyah bakışı? Ölmeden hemen önce gördüğü cehennem karanlığında boğulmuş gözleri?"

"Ölümünden evvel ne gördüğünü bilmiyorum, bununla birlikte hakkınız var, bu öğeler doğal olmayan bir ölüme işaret ediyor. Mamafih, bizim meslekte hiçbir zaman kesin konuşmamak gerekir. Bir şey söylemeden önce, onu ayrıntılı bir şekilde incelemeliyim ve takdir edersiniz ki, iki... ortak *dostumuza* başvurmak zorundayım."

"Milaine ilk kurban değil, öyle değil mi?"

Doktor Ephraim gözlerini Guy'e dikti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Daha önce de bu tür ölümler gördünüz, değil mi? Marazi şekilde donup kalmış cesetler?"

"Neyse ki nadir oluyor."

"Başkaları da var o halde?"

"Şüphesiz! Burası morg. Bütün cesetler bizim elimizden geçer."

"Elbette, ama arkadaşımızınkine benzer vakalar duyuyorum. Ona bunu yapan kişi daha önce de öldürmüş, siz böyle bir şeye şahit oldunuz mu?"

Ephraim başını iki yana salladı.

"Neden böyle düşündüğünüzü bilmiyorum, fakat yanıyorsunuz."

"Ama... Bir soru sorabilir miyim size?" Heyecana kapılan Guy doktorun onayını beklemeden devam etti: "Paris'te birçok ceset kimse farkına varmadan aylarca saklanabilir mi?"

"Ne tuhaf bir soru! Beni endişelendiriyorsunuz!"

"Ben romancıyım... Bilirsiniz, şu Conan Doyle gibi."

Suratını asan Ephraim bu tür romanları okumadığını belli etti.

"Sakin böyle bir saçmalığı kitaplarınızda yazmayın" dedi.

"İmkânsız olduğu için mi?"

"Koku, azizim! Bir parça eti açık havada bırakmadınız mı hiç? Mide bulandırıcı bir leş kokusu yayılır!"

"Kışın ortasında bile mi?"

"Soğuk çürümeyi önemli ölçüde yavaşlatır ama artık hava ısındığı için akla yatkın bir şey değil bu."

"Ya ağırlık bağlanıp bir kanala veya Sen Nehri'ne atılmış bir ceset?"

"Sonunda yüzeye çıkacaktır. Mutlaka. Çürümeye bağlı gazların etkisiyle ya da hatırı sayılır bir ağırlık bağlanmışsa, eller ve ayaklar çürüyüp kopar ve cesedi ağırlıklarından kurtarır. Umarım bu hastalıklı ayrıntıları bir kitaba koymazsınız. Kim böyle bir şeyi okumak ister ki?"

"İnsanlar netlikten hoşlanırlar doktor. Ve ölüm mevzubahis olduğunda, kim büyülenmez ki?"

Ephraim'in yüzünde şüpheci bir ifade belirdi.

"Ne biçim bir devirde yaşıyoruz!" diye iç geçirdi. "Ölülerimizi çocuklara gösteriyoruz, pek yakında ceset fotoğrafları gazetelerde çıkacak ve bir sinemacı gelip çürümenin etkisini filme çekecek. Göreceksiniz! Olayların gidişatı öyle gösteriyor. Ve şayet insanlar böyle kasvetli bir netliği benimsiyorsa, açık artırmaların sonu gelmez!"

Guy mevzuya geri dönerek ısrar etti:

"Yani ilkbahara kadar cesetleri kış boyunca bir mahzende muhafaza etmek imkânsız değil, öyle mi?"

"Teoride evet. Ama pratikte işler karmaşılaşıyor. Mesela bu kışı ele alalım, ılık dönemler, hatta sıcak haftalar yaşadık. Cesedin donu çözülür çözülmez, çürüme yeniden başlar."

"Ceset incelenirse ölüm zamanı belirlenebilir mi?"

"Mümkündür. Böceklerin yardımı olabilir."

"Böcekler mi?" dedi Faustine iğrenerek.

"Evet, bilhassa sinekler. Meslektaşlarımdan biri, Ulusal Doğal Tarih Müzesi'nin böcekbilimcisi Profesör Mégnin bu konu üzerinde çalışıyor. Bazı durumlarda, aylarca önce gerçekleşmiş bir ölüm vakası olsa bile, birkaç haftalık yanılma payıyla, ölüm zamanını kestirebiliyor."

"Son aylarda, istisnasız bütün kadın cesetlerini soğutucuda sergilediniz mi?"

"Kimlikleri belirlenmemişse evet, istisnasız hepsini. Durumlarından ötürü sergilenmesi yasak olanlar hariç tabii..."

"Yani?"

"Boğulup uzun süre suda kalmış olanlar, kafaları toynakların veya araba tekerleklerinin altında kalanlar, sergilemenin hiçbir işe yaramayacağı türden korkunçluklar."

"Bu gibi vakalar çok mu peki?"

"Bereket versin, oldukça az. Ve çoğu şahitli kazalar, zavallıların kimlikleri biliniyor. İşte böyle! Romanınıza dönmeye hazırsınız artık. Pırkaç gün sonra gidip şu yarayı bir doktora kontrol ettirin yine le."

Guy i'e Faustine nazik doktordan müsaade istediler ve ölüm kokusu.nun giysilerine sinmiş olduğu duygusundan kurtulmak için biraz yürüyerek hava almaya karar verdiler.

"Doktor Ephraim sevimli biri olsa da, bu ziyaret kanımızı dondurmaktan başka bir şeye yaramadı" diye yakındı Faustine. "Kovalamacaya devam etmeye hevesli misiniz hâlâ?"

"Eskisinden de çok. En azından, katilin Milaine'in günlüğünü çaldığını ve Monjol'un kayıp kızlarının morgdan geçmediklerini teyit etmiş olduk. Sefillerin Kralı'nın muhbirleri onları soğuk hava odasında görmemişler, biz de arka bölümde tutulmadıklarını öğrenmiş bulunuyoruz. Bunlar bize çok şey anlatıyor Faustine."

Notre-Dame'ın yanından Archevêché Rıhtımı boyunca ilerliyor ve yürürken karşı kıyıdaki, 5. Bölge'ye giren Saint Victor Mahallesi'nin eski ve yüksek binalarının küçük pencereci cephelelerini seyrediyorlardı.

"Cehaletimi aydınlatın" dedi Faustine, "ve tüm bunlardan nasıl sonuç çıkardığınızı açıklayın bana."

"Analiz, sevgili Faustine! Tıpkı roman yazarken yaptığım gibi, mantıklı ve tutarlı olmaları için olayları didik didik ediyorum. Birçok kadının kaçırıldığından ve bir daha bulunmadıklarından haberimiz var, bunlar bize katil hakkında bilgi veriyor: Katil becerikli bir adam, bu kadar sık suç işlemesine rağmen fark edilmemeyi başarıyor. Bu şans değil, beceriklilik! Bir yöntemi var. Üstelik, bir bölgede bu kadar gizli bir şekilde avlanabiliyorsa, bölgeyi tanıyor demektir. O mahallede, en azından Paris'te yaşayan bir adam. Banliyölerden veya daha uzaktan geldiğini sanmıyorum. Aynı derecede kolay bir av olan eskicilerin yakınında yaşıyorsa, niye onca yolu tepip, bir sürü insanın ve dolayısıyla muhtemel tanığın bulunduğu Paris'te debelensin ki? Hayır, o bir Parisli. Hatta belki de yedi kuşak Parisli, surları uygar dünyanın sonu olarak görenlerden biri. Aksi takdirde, varoşları av sahası haline getirmek için surları aşmakta tereddüt etmezdi. Bu Monjol Sokağı'ndan bile daha risksiz olurdu. Beni dinliyor musunuz?"

"Evet, muhtemelen Paris'te doğmuş biri yani."

"Olay mahallinde öldürmediğini bildiğimize göre, kurbanlarını bir yere taşıyor olmalı. Kadınları arabada alıkoyduğunu düşünmüyorum ve kışın iş gördüğüne göre, hava soğuktan herhalde.

Hem bu, yoldan geçen birinin duyabileceği kadar gürültü çıkarırdı. Az önce dediğim gibi buralı olduğu için, Paris dışında öldürmesi ve cesetten kurtulması akla yatkın değil. Öyle olsa, kurbanını yoldan bulurdu, 19 Bölge'deki bir bela yuvasından değil. Demek ki, başkent sınırları dahilinde kalıyor. Öldürmek için bir yeri olmak zorunda. Çıglıklar ya da duvarlara vurulan yumruklar yüzünden komşuların alarma geçmemesi için yeterince ücra bir yer olmalı."

"Onları önceden öldürmüyorsa tabii."

"Kaybolma vakalarının hiçbirinde, Monjol Sokağı'nda en ufak bir ize rastlanmamış. Ve dediğim gibi, bir arabası varsa bile, fark edilmeden arabanın içinde öldüremez, hem de üst üste altı kere! Hayır, işi evinde bitirmek zorunda. Sakin, muhtemelen o kadınları hapsedmeye yetecek büyüklükte bir mekân. Anna Zebowitz'in nerede bulunduğunu ve nerede yaşadığını bilmiyorum, ama öteki kadınların hepsi Doğu Yakası'ndan ve çoğu Monjol Sokağı'ndan. Onun için en kolay bu değilse, niye orada avlanıyor?"

"Yakında yaşadığı için mi?"

"Bu gayet makul! Paris'in en havadar semti, Monjol Sokağı'nın çok yakınındaki Ménilmontant. Orada hâlâ birçok çiftlik, büyük bahçeler, koruluklar var ve evlerin arası açık."

"Yetenekleriniz beni pek şaşırtıyor. Polis olmalıydınız!"

İltifatın içtenliği Guy'i sevindirdi. Faustine'i etkilemiş olmak çok hoşuna gitti. Bu, zaten coşmuş olan zihnini iyice harekete geçirdi.

"Hepsi bu kadar değil! İncelenmesi gereken bir şeması var. Hep aynı şekilde hareket ediyor: Sefillerin Kralı'na göre, akşamüstü ya da gece harekete geçiyor ve normalde, arkasında ceset bırakmıyor. Üç vaka dışında. Geçtiğimiz 7 Nisan'da Viviane. Üçü arasında sadece o, Monjol Sokağı'ndan. Cesedini niye bıraktı acaba? Ardından kanlı marifetlerini iki kere Monjol dışında sergilemiş olmasından, Viviane'la işlerin ters gitmiş olabileceği sonucuna varıyorum. Bu yüzden hareket şemasını değiştirmek mecburiyetinde kalmış olmalı. Bilirsiniz, insanlar alışkanlıklarını kolay kolay değiştirmezler. Daha sonra fuar alanında vuruyor. İtiraf etmeliyim ki, bu hususta daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ama kısa bir süre sonra da Milaine'ciğimize saldırıyor. Maktullerin hepsi or... kibar fahişe. On beş günde inanılmaz bir tempo! Bu işin içinde, açıkça görülmeyen birçok şey var ve hepsini zamanla anlayacağız. Gerçi daha şimdiden bir sürü şey biliyoruz: Katil kurnaz ve becerikli bir adam. Muhtemelen kapalı bir ulaşım aracına sahip.

Kadınları, ortalığı ayağa kaldırmalarına fırsat vermeden, bir anda derdest edebilen, güçlü kuvvetli biri. Perotti'nin söylediğine göre, kana karşı duyarlı değil. Ve büyük ihtimalle Ménilmontant'da yatsayan katıksız bir Paris çocuğu olduğunu varsayabiliriz."

"Akla yatkın. Ya Perotti'nin sözlerine ne demeli? O, birden fazla kişi olduğunu düşünüyor!"

"Katil çetelerinin Paris ve çevresini kasıp kavurduğunu, her şey için onların suçlandığını biliyorum ama bizim vakamızda bu biraz fazla olur. Cinayetlerde sapkın bir kişiliğe işaret eden, karmaşık bir yöntem izleniyor. Etrafında suç ortakları olduğunu sanıyorum. Cinayetlerin işleniş tarzı onları bile korkuturdu."

"Öteki canileri korkutan bir katil!" diye kıkırdadı Faustine.

"Evet, aşağı yukarı böyle. Diğerleri çalıyor, kimi zaman da öldürüyorlar, fırsatçılıktan, ihtiyaçtan, cehaletten, bir sürü neden bulunabilir, ama onlara üstünlük kuran, onları büyüleyen ölümle özel bir münasebetleri yok. Oysa bizim katil tam olarak böyle! Sanırım, hızlanması da bu büyülenmenin artmasından kaynaklanıyor. Ben, bir çeteden ziyade, çok güçlü bir adam görüyorum."

"Bunlardan söz ederken korkutucu oluyorsunuz. Neredeyse onu tanıdığınıza inanacağım."

"Geriye en önemli şeyi bulmak kalıyor: Niyeti ne?"

"Aklıma gelen tek şey deli olduğu Guy! O bir deli, kendini kontrol edemeyen bir canı! Dengeli biri böyle, tekrar tekrar öldüremez."

"Ben de tam bundan bahsediyorum: Deli değil! Bizim dünyamızdaki işaret noktalarını yitirmemiş. Hatta tam tersine, gayet sağlam işaret noktalarına sahip, ama onlar bizimkilerle aynı değil, bütün fark burada. Görünüşe göre... zevk için öldürüyor. Ama ben yine de cinayetlerinin belli bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Zira zeki biri olduğuna hiç şüphe yok, yöntemleri bunu kanıtlıyor. Hareketlerini düşünüyor, önceden hazırlık yapıyor ve elbette ki, suç şekliyle tekniğini geliştiriyor!"

"İşte tam da bu yüzden tüm bunların ardında bir niyet olduğunu düşünmemiz gerekiyor."

"Her sapkınların, her yörüngenin arkasında bir niyet saklıdır. Hırsı ve y. önüne geçilemez arzuların harekete geçirdiği, bu denli sarsıcı işler yapan insanlar bir niyet, bir amaç saklarlar. Zengin olmak, köle beyinlerinin hoşuna gitmek, tarihe geçmek, hatta böyle... korkunç bir şekilde öldürmek, bütün bunlar olağandışı bir düşüncenin bir niyetin meyvesidir. Roman karakterlerimi böyle oluşturdum, hiç yanıldığım olmadı, hepsi akla yatkın, neredeyse gırıktır."

“Ama biz edebiyat dünyasında değiliz, Milaine sahiden öl...”

“Bana güvenin, bunlar toplumumuza ilişkin çıkarımlarım ve hepsi doğru. Cinayetlerinin gölgesinde gizlenen niyetini bularak katili durdurabiliriz.”

Notre-Dame'ın önüne ulaştılar ve kendilerini Boudoir'a götürecek boş bir atlı araba veya otomobil bulamayınca, Rivoli Sokağı'ndan çift katlı araca binmek üzere, Belediye Sarayı istikametine yürüdüler. Yağmurdan ıslanmış yukarıdaki banklara ilgi göstermeyip ön tarafa, atlarını tırısı kaldıran arabacının arkasına yerleştiler.

Yolda giderlerken, Faustine, düşüncelere dalmış, etrafı seyrediyordu. İnecekleri yere yaklaştıklarında, Guy'e doğru eğildi ve biraz alaycı bir bakışla fısıldadı:

“Tüm bunlardan sağlıksız bir zevk alıyorsunuz.”

“Hiç de değil” dedi Guy. “Sadece ilgimi çekiyor ve kabul etmeliyim ki, bazen heyecanlanıyorum, zira medeniyetimizin tam özüne, nihai tabuya, cinayete dokunuyoruz. Hatta daha kötüsü, tekrarlanan cinayete. Sanki adamımız ilkel bir mükemmeliyet biçimine ulaşmaya çalışıyor, eylemleri asli duygumuza, atalarımızın, Kabil'in duygusuna yaklaşmasını sağlıyor. Toplumun ve *uygarlığın* zihinlerimize geçirdiği boyunduruktan yavaş yavaş kurtulmak için mi tekrar tekrar öldürme ihtiyacı duyuyor? Ebedi bir kendini yineme mi? İçgüdülerimizin özüne geri dönmenin bir yolu...”

“Böyle can almak, kendini Tanrı sanmaktır.”

“... Ve...” Guy aniden doğruldu. “Evet, bu da olabilir. Kendini Tanrı zannetmek. Yaşam ve ölüm hakkı. Ama gerekçelerimin arkasında sağlıksız bir zevkin yattığını düşünmenize izin veremem. Heyecan verici, tamamen insana ve topluma özgü, muhtemel riskleri dolayısıyla korkutucu bir entelektüel meydan okumayla karşı karşıyayız...”

“Madem bütün bu parlak çıkarımlarınızı önceden de yapabiliydiniz, morga niye gittiniz?”

“Emin olmak için. Ve çok önemli bir veriye sahip olduk.”

“Neymiş o?”

“Kışın kaçırılan o kızlar hâlâ canlı olabilirler. O duvarların ardında bir yerde, bir mahzenin derinliklerinde. Bu olabilir Faustine, nedenini bilmiyorum ama bunca zamandır onları hayatta tutuyor olabilir. Aksi takdirde, ortada ceset bulunmaması nasıl açıklanabilir ki?”

Birden keyfi kaçan Faustine, ellerini elbisesinin kıvrımlarının

arasına gömüp dirseklerini böğrüne bastırdı.

Paris'in görkemli binaları aniden dev bir labirent şeklini aldı. Faustine kendini Ariadne gibi hissetti, kaderi canavarın elindeki bir tutsak gibi. Ancak yanında Theseus'a vereceği bir ip yoktu.

Yaşam tehlikeli bir labirentti.

Ve Minotaurus onun bekçisiydi.

Açgözlü bir bekçi.

Başlangıçta, Louise saçlarını yemekle işe başlamıştı. Saç tellerini birbiri ardına yolup ağzına götürüyor ve yutana kadar emiyordu.

Kafa derisinde geniş kellikler oluşmuştu.

Bu onu rahatlatıyor ve böyle çirkinleşince artık ona çekici gelmeyeceğine inanıyordu.

Ona, iğrenç Lucifer'e.

Etten bir kılıf içinde, sevimli ve gönül okşayıcı bir yüzün altında cisimleşmiş Şeytan.

Yüreğine su serpen o ince ve yumuşak parmakların arkasında keskin pençelerin saklandığını, o güven verici ağzın altından sivri dişlerin çıkacağını nasıl bilebilirdi ki?

Kurbanlarını bu kadar kolay kandırmak Şeytan'ın gücü müydü, yoksa mutsuzluğunun suçlusunu başka yerde mi aramalıydı?

Afyonda.

Şu esritici gemi.

Onu rengârenk ırmaklara, bazen fırtınalı denizlere ve son bulmayacak gibi görünen sislerin içine götürmüş olan gemi. Onunla yaptığı her gezinti bir rüyaydı; kendini, köklerini, limanını unuttu. Ve gemi onu iskeleye her geri götürüşünde, büyüleyici güvertesinde oturup bir tur daha atmaktan başka bir şey için yaşamıyordu artık.

Bununla birlikte, zaman geçtikçe gezintiler kısalıp etkileyciliği azaldı. Bunu telafi etmek için daha sık geziye çıkması gerekiyordu. Karaya döndüğünde bile açık denizin serpintilerini üzerinde taşıyacak kadar sık.

Lucifer onu almadan önce, son günlerde, çatlayan dalgaları, denizin çağrısını, koşup suya atlama ve bir daha dönmemesine kaçma ihtiyacı duymadığı bir an bile yoktu artık.

Bunların yerine Şeytan'a yakalanmıştı.

Gerçekte kim olduğunu öğrenmeden evvel ona güvenmişti. Sık sık bindiği o güzel düş gemisine yönelik saplantısından onu uzaklaştırmak için her şeyi yapmış olmasına rağmen. Lucifer onu sarhoş olmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı, en azından başlangıçta. Süçüstü yakalamak için onu afyon tekkesine kadar takip bile etmişti.

Louise onu reddedememiş, ona bağlanmıştı, insandaki güzellikle son bağı oydu. Ona güveniyordu.

Annesi, Louise'i hiç anlamamış, hatta afyonla flört etmeye başladığı zaman onu dövmüştü.

Louise'in herkesle ilişkisi bozulmuştu. Yakınlarıyla, sonra da öz annesiyle. Bir cehenneme girmişti sanki.

En azından o böyle düşünüyordu.

Bu yeri tanımadan önce.

Şimdi, Louise kendine kıızıyordu. Ne kadar da aptaldı. Yine de kaçırılmasının arifesinde, bir aydınlanma anı yaşamıştı. Bacaklarının arasında o yabancıyla, hâlâ biraz sarhoş vaziyette uyanmıştı. Gecenin kirini taşıyan bedeni ağrıyordu. Bir saat boyunca nefes almakta zorlanmış, huzura ihtiyaç duyduğunda veya Victor'un her gün getirdiği müşterilerden kaçmak istediğinde saklandığı, koridorun ucundaki küçük depoda soluğu kesilmişti.

Ardından dışarı çıkıp bir kâğıt bulmuş ve ne yazacağını düşünmüştü. Fazla bir şey dememiş, annesine birkaç satır karalamıştı. Sadece af dilemek için.

Gelip onu alması için.

Daha postaya verir vermez, bu yaptığına pişman olmuştu.

Şimdiden afyon yoksunluğu çekiyordu.

O tatlı ve ilgili âşşğın yoksunluğunu.

Ama ne yapması gerektiğine dair uzun uzadıya düşünecek vakti olmamıştı. Aynı akşam, Lucifer onu almaya gelmişti.

Ufak bir kaçamak ve hop, cehennemin kapısını kendi eliyle açmıştı.

Onu yavaş yavaş kemiren umutsuzluk mekânı.

Soğuk, rutubet, açlık, tüm bunlar yoksunluğun yanında hiçti.

İçinin derinliklerinde yol açtığı dondurucu boşluğu betimlemek için dağarcığında tek bir kelime bile yoktu. Organlarını donduran, beyninden parmaklarının ucuna kadar her yanını felç eden, soğuktan da yoğun bir boşluk.

Lucifer onu buraya, bu mezara, bundan böyle sonsuza kadar aklından çıkmayacak mezarına kapatmıştı.

Ruhunu çalmıştı.

Güveniyle başlamış, sonra da yavaş yavaş varlığının derinliklerine ulaşmıştı.

Denizlerdeki âşığını elinden alıp ona gerçek yüzünü göstererek, hâlâ sahip olduğu insanca her şeyi paramparça etmişti. Ve ruhu dünyanın havasına yayılmıştı.

Lucifer hiç kuşkusuz onu içmişti.

Louise onun bakişındaki müstehcen ışıltıyı fark etmişti.

Bununla beraber, bazen içindeki öbür adamın kalıntıları kendini gösteriyordu. Bedenini aldığı adamın. Şeytan ona işkence etmek, onunla konuşmak için yanına geldiğinde, Louise kimi zaman bunu hissediyordu. İblisin nadir zayıflık anlarında, adamın kısa bir süre için yüzeye çıktığını, çok üzgün olduğunu fark edebiliyordu, ta ki yaratık tarafından tekrar yutulana kadar.

Umutsuz ve her şeye hazır olduğunu hissediyor, onu biraz kendisine benzetiyordu.

İlk başta, ondan yardım istemek için onunla konuşmayı, onu yeniden yüzeye çıkarmayı denemişti; ama bunun işe yaramadığını anlayınca korkunç bir şey yapmıştı.

Onu intihara teşvik etmişti. Şeytan'ın kılıfını yok etmeye. Böylece ikisi de kurtulacaktı.

Bu teşebbüs meyvesini vermiş gibi görünmüştü. İki kere onu görmeye, dinlemeye gelmişti.

Üçüncü gün kapı açıldığında, Louise onun kendisini kurtarmaya geldiğine dair çılgınca bir umut duymuştu.

Fakat onda insani bir şey kalmamıştı artık.

Karşısındaki Lucifer'di, sadece Lucifer.

Louise'i uzun uzun dövmüştü.

O zamandan beri, adamı bir daha hiç görmemişti, artık sadece yaratık vardı.

Artık aşağı az iniyordu. Ve Louise daha da zayıflıyordu.

Karanlıkta, ot döşeginin üzerinde, kıpırdamaktan âciz ve bitkin bir halde yatıyordu. Yapayalnız.

On beş yaşındaki Louise daha şimdiden yaşamının fazla uzun olduğunu düşünüyordu.

Dayanacak gücü kalmamıştı.

Uzakta cehennem şarkılarının yankılandığını işitti birden. Yavaş yavaş bırakmayan, boğuk, tekdüze bir şarkı. Cehennem ayini.

O zaman içi ferahladı.

Lucifer'in meşgul olduğunu ve uzun bir süre gelmeyeceğini biliyordu. Zira Louise şunu iyi anlamıştı: Orası Lucifer'in eviydi ve öbür iblislerini ağırladığında, sefahat âlemi uzun sürüyordu.

Karamelize edilmiş ravent kokusu randevuevinin müzik salonuna kadar yayılıyordu.

Guy, bir bacağı önüne uzatmış, kanepede oturuyordu. Kucağında iple bağlı, küçük bir mektup destesi vardı.

Marguerite piyano çalıyordu. Birkaç nota çaldıktan sonra Debussy'nin bir bestesine geçmiş ve ardından, daha neşeli bir şeyler çalmıştı. Bütün ev sanki Milaine hiç var olmamış gibi yapıyordu. Ölümünü yadsımak için. Gülümsemeyi kolaylaştırmak için.

Müzik bile neşeli olmahydı.

Ama yazar çalınan parçaları dinlemiyordu.

Kendini tamamen Milaine'in ve bilhassa âşıklarının seslerine vermişti.

Odasından aldıkları mektupların çoğu ateşli aşk ilanlarıydı. Guy altı talip tespit etmişti. Hepsinin de kibar fahişeyle yoğun bir mektup alışverişi olmuştu. Elinde sadece adamların cevapları olsa da, içerikleri kuşkuya yer bırakmıyordu: Milaine de karşılık vererek, bu yazışmalara katkıda bulunuyordu.

Belli bir noktaya kadar.

Görünüşe göre, Milaine bu diyalogların bütünlüğünü korumuştur ve son mektuplar, sistemli bir şekilde, Milaine'in anlayışsızlığından şikâyet ediyor, kırgınlıklarını dile getiriyordu.

O beyler artık cevap alamamaktan yakınıyorlardı.

Satır aralarını okuyan Guy, hepsinin Milaine'e büyük bir hayranlık beslediğini anladı.

Daha açık konuşan bazıları, onun olağanüstü metreslik niteliklerini övüyorlardı. Bununla birlikte, Milaine'in tekrarlanan istekleri karşısında açık davranmıyorlar, mektuplarında bu isteklere kısaca değinseler de karşılamaya yanaşmıyorlardı.

Milaine'in kendine elverişli bir konum ayarlamak için onları baştan çıkardığı kesindi. Randevuevinden ayrılıp onu diğer beyzadelere göstermek için tiyatroya götürebilecek zengin bir âşıkla, tüm ihtiyaçlarının karşılandığı bir metres hayatı yaşamak, bir apartman dairesine ve güzel takılara sahip olmak istiyordu.

Ve hiçbiri bu isteklerine olumlu cevap vermiyordu. Konuyu "daha sonra"ya erteleyenlerin dışındakiler ise pek de inanılır olmayan bahanelerin ardına saklanıyordu.

Belli ki Milaine, âşığının beklentilerini karşılamayacağını anlayınca, derhal ilişkisini bitirerek, o "zavallı kocaları" büyük bir umutsuzluğa itiyordu.

Marthe elinde dolu bir tabakla odaya girdi ve piyanonun ezgisi hızlanarak üç zamanlı bir havaya geçti.

Marguerite billursu sesiyle bir şarkıya başladı. Sözleri doğaçlamaydı:

*Guy adında, iyi bir dostum var.
Her gün kâğıtlarının arasına dalar.
Sevgi dolu bir yazardır.
Ama tek derdi...*

Marguerite, şarkıyı yarıda kesip, ağzı açık, parmakları tuşlara yarı basmış halde durdu. "Yazardır kelimesine kafiye bulamadım!" diye bağırdı.

"Kişiliğinden ilham alsana biraz" dedi Marthe. "Ne zaman ona baksam, benim aklıma o eksik kafiye geliyor!"

"Tabii ya! Bacak arası!"

İki kadın kahkahalarla güldüler. Marguerite doğaçlamasına devam etti.

*Sevgi dolu bir yazardır.
Ama tek derdi bacak arasındır.
Biz, güzel fahişeler bunu iyi biliriz.
O doymak bilmez yakışıklıyla parasız bile iş pişiririz.*

Marguerite son sözcükte kalın bir notaya bastı ve Marthe'la birlikte yeniden güldüler.

"Böyle zamanlarda Gikaibo'nun sizi duymasını istiyorum hep" dedi, adının anılmasıyla düşüncelerinden sıyrılan Guy. "O zaman, benim münasebetsiz şeyler düşünmediğimi görür!"

"Buyurun Guy" dedi Marthe tabağı ona uzatarak. "Karmelize

edilmiş ravent, çilek de var içinde. Saint-Georges Meydanı'ndaki seyyar satıcılardan aldım, bu senenin ilk çilekleri. Sizin için bir parça ayırdım, çünkü akşam beyzadeler hepsini yalayıp yutuyorlar!”

“Teşekkür ederim, koku deminden beri iştahımı kabartıyordu. Baksanıza, şimdi okuyacağım isimler kulağınıza bu evin müşterileri gibi geliyor mu?” diye sordu Guy, tabağı kanepeye bırakıp mektupları eline alarak. “Philippe Daubant? Raymond de Castillac? Charles P.? Jules Lamont? Auguste Claudweiss ve birleşik bir ad mı, yoksa soyadı mı olduğunu bilemediğim şu sonuncu: Pierre Marie?”

“Hiçbiri müşterimiz değil” diye cevap verdi Marthe.

Marguerite de başını iki yana salladı.

“Niye ki?” diye sordu ardından. “Kitaplarınızdan biri için mi?”

“Belki” diye yalan söyledi Guy. “Bu beylerin hiçbirinin buranın müşterisi olmadığından emin misiniz?”

“Verilen zevki hatırlamam, ama yüz ve isim hafızam iyidir” diye karşılık verdi Marthe her zamanki açık sözlülüğüyle. “Sizin verdiğiniz zevk hariç elbette!”

Bu, Miliane'in işletme dışında oldukça çok müşteri aradığı anlamına geliyordu. Julie'nin bundan haberi var mıydı acaba? Milaine'in düzenli bir şekilde dışarı çıkması fark edilmemiş olmazdı. Julie bu gibi şeyleri ancak bir getirisi varsa hoş görürdü. Milaine'in dışarıdaki buluşmalarını oradan gitmek için artırdığını biliyor muydu?

Guy, Julie'nin kızlarla yürüttüğü ilişkileri, sadece duyabildiği ve bazen anlatıldığı kadarıyla biliyordu. Julie otoriter ama adil bir kadındı. Kızlara sorumluluklar yüklerdi. Evde hizmetçi çalıştırmaz, kızlara iyi para öderdi. Burada angaryaları herkes paylaşırdı, zengin bir sosyal yaşam mevcuttu ve Julie işletmesinin neşeye dolup taşması için her şeyi yapardı. Yalnızca iş saatlerinde değil, her zaman. Genellikle “şıpsak” iş görülen Paris'te taşra genelevlerine has birçok prensip yerleştirmişti; bunların başında da acele etmemek geliyordu. Buradaki ortam şenlikliydi, odalara çıkmadan önce müzik eşliğinde sohbet edilir, bir şeyler atıştırılır, kızlarla içki içilirdi. Boudoir'ın hiçbir kızı peş peşe müşteri kabul etmezdi. Müşteriler kadar kızlarını da düşünen Julie buna çok önem verirdi. Guy onun “daha kolay olması için” dediğini duymuştu. Taşra genelevlerine özgü bir işaret olan, kapıdaki kırımızı fenerler de bunu kanıtlıyordu. Evin tek girişinin bulunması gibi. Burada müşteriler birbirleriyle karşılaşır, bazen de tanışır-

lardı. Ve Julie evinin bir *kulüp*, yenip içilen, sohbet edilen ve eğlenilen bir randevu mekânı haline gelmesinden büyük memnuniyet duyardı.

Buranın Paris'teki bütün randevuevleri arasında ayrıcalıklı bir yer tuttuğu muhakkaktı.

Milaine'in istediği, iyi bir konumdu. Yani para.

Yanlış adama mı denk gelmişti? Karşı çıkılmaması gereken birine? Adamın sınırlarını mı zorlamıştı?

Kendisine hayır denmesine katlanamayan bir adam. Çabuk kızan bir tip. Şımarık bir çocuk gibi. Ya da hiçbir şeyi olmamış ve sahip olduğu her şeyi kendi imkânlarıyla almış biri gibi. İkisi de aynı hesaba gelir, başkalarına hiç saygısı olmayan biri bu. Kişiliğini, uzlaşarak değil, elde etme alışkanlığı üzerinde inşa etmiş biri. Onun için, sadece istediğini elde etmesini sağlayan araçlar var. Onların insan olmalarının pek önemi yok. Gerektiğinde becerikli bir dalavereci, iyi bir yalancı ve hiç suçluluk duymuyor.

Guy hiç tanımadığı bir adama ilişkin, tutarlı ama aynı zamanda fazlasıyla ayrıntılı bir portre çizdiğinin farkına vardı.

Onu yaptıklarından yola çıkarak kafamda canlandırıyorum. Roman kahramanlarım gibi. Elimde bir olay olduğu ve bu olaya insanları dahil etmem gerektiğinde yaptığım gibi. Yalnızca olgulardan yola çıkarak. Zira eylemlerimiz kişiliklerimizin uzantısıdır. Yapmak, düşüncelerimizi somutlaştırmaktır. Hareketlerimiz zihinlerimizin somut imzasıdır.

Guy vardığı sonuçları bir an evvel not etme isteği duyarken, bir yandan da biraz fazla hızlı gittiğini düşünerek tedirgin oluyordu.

Milaine herhangi bir kurbandı belki de, sadece ona kötü zamanda rastlamıştı. Belki onu reddetmedi. Koşullar hakkında hiç bilgim yok... Katil aslında çok utangaç, sadece öldürürken kendini ortaya koyabilen, içedönük biri de olabilir...

Yanlış bir kestirime yola sapmıştı. Milaine'i ve diğer kızları katleden canavarın kişiliğini çözümlemek istiyorsa, hiçbir şeyi ihmal etmemeliydi. Hem yöntem hem de kurban seçimiyle ilgili her ayrıntının önemi vardı.

Guy kurbanların kim olduklarını anlamak zorundaydı. Katil onları rastgele seçmemişti. Mutlaka bir kıstasa uyuyorlardı, bir davranışa, fiziksel bir özelliğe... Neden sistemli olarak fahişelere saldırıyordu? Niye sokak çocukları gibi kolay avlara değil? Kaybolduklarını kimsenin fark etmeyeceği dilencilere niye dokunmuyordu? Hayır, fahişeleri seçmesi önemsiz değildi.

*Onlar zevki temsil ediyorlar. Ama aynı zamanda, alçalma-
yı da. Bilhassa Monjol Sokağı. Fahişeler pek az kişinin say-
gı duyduğu kadınlar. Birçok insanın gözünde, kadından aşağı
yaratıklar! Bunun için mi onlara saldırıyor? Böylece, bir in-
sanı yok ettiği duygusunu daha az mı hissediyor?*

Guy bu kez ilginç bir düşünce yakaladığını hissetti. Eşleşmesi gereken iz buydu.

"İyi misiniz Guy? Tuhaf bir ifade var yüzünüzde" diye sordu Marthe kaygıyla.

"İyiyim, sadece düşünüyorum."

"Orası belli oluyor." Marthe ona yaklaştı ve kimsenin duyma-
ması için sesini alçalttı: "Milaine yüzünden, değil mi?"

Guy cevap vermedi.

Marguerite "Bunun sizi tedirgin ettiğini görüyorum" dedi.
"Doğrusunu söylemek gerekirse, hepimiz aynı durumdayız. An-
cak Julie bu konudan söz etmemizi yasakladı."

"Onu bu hale neyin getirmiş olabileceğini biliyor musunuz?"
diye sordu Marthe.

"Hayır. Siz de kendinize fazla soru sormamalıyorsunuz. Julie haklı.
Milaine'inki korkunç bir olay. Anılarını da onunla beraber göm-
mek daha iyi."

"Peki ama bu... bu bir cinayet, öyle değil mi?" diye sordu Mar-
guerite.

"Bilmiyorum. Bu sorunun cevabını bulmak polisin işi."

Guy eşyalarını toplayıp yukarı çıkmaya hazırlanırken Marthe
ona sitem etti:

"Size getirdiğim tabağa dokunmadınız bile."

"Ha, doğru, özür dilerim. Müsaade ederseniz, tabağı odama gö-
türeceğim. Teşekkür ederim hanımlar" dedikten sonra eğilerek
kızları selamladı Guy.

Ve kafasındakileri yazıya dökmek üzere tavan arasına çıktı.

Akşam yemeğinden önce, analizlerinin ve önermelerinin yer
aldığı on sayfa not tutmuştu.

Bütün bu kadınların rastgele ölmediklerine kanaat getirmişti.

Martial Perotti, gece Boudoir de soi'nın kapısında kendini ta-
nıttı. Kapı tokmağını tutup kapıyı çalma cesareti bulana kadar
beş dakika beklemişti.

Onu bizzat Julie karşılamış ve şaşkın bakışlarla, tavan arasına
çıkan merdiveni göstermişti.

"Kendimi yeni yayıncınız olarak tanıttım, umarım iyi yapmır-

şındır" dedi Guy'e, biraz huzursuz bir tavırla. "Bir romancıyı ziyaret edecek en meşru kişi yayıncı olur diye düşündüm."

"Gayet yerinde bir düşünce. Gelin, şu koltuğa oturun. Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Burası misafir ağırlamak için pek uygun bir yer değil. Bununla birlikte, benim çok işime yarıyor ve ucuz. Artık yayıncı olduğunuza göre, zor geçinen, kitabı yayımlanmamış bir yazar için bunun ne demek olduğunu bilirsiniz."

Gülümsemek iki adamı da rahatlatmıştı.

"İyi bir haberim var" dedi hemen Perotti. "Bir mucize oldu demeliydim! Bekçiye rüşvet verdim. Kimseyi rahatsız etmemek ve hiçbir şey almamak şartıyla, Emniyet Müdürlüğü arşivleri bize açıldı."

"Harika! Ne zaman gidebiliriz oraya?"

Perotti yelek cebinden çıkardığı saatine baktı.

"Hemen yola çıkarsak, vaktinde orada oluruz."

Guy hayranlığını ifade etmek için kollarını havaya kaldırdı.

"Üzerime bir ceket giymeme izin verin, sonra emrinize amadeyim."

"Bayan Faustine bizimle gelmeyecek mi?"

"Akşam oldu dostum. Ve o, akşam çalışıyor. Ya sizin işler nasıl gidiyor, her şey yolunda mı?"

"Daha yeni işten çıktım. Bütün bir öğleden sonrayı ve akşamı, bir masanın ardında, kâğıt işleriyle geçirdim. Hiç de keyifli değildi. Hele sabah yaşadıklarımla karşılaştırırsak!"

İki adam merdivenden indiler. Guy birinci kat sahanlığında durup kulak kabarttı.

"Müşterilerin rahatsız olmamaları için, dışarı çıkışımızın fark edilmemesini tercih ederim. Tamamdır, gidebiliriz, beylerin büyük salonda gülüştüklerini duyuyorum. Hadi, gelin."

Araba bulmak için La Fayette Sokağı'na kadar yürümeleri gerekti. Sonunda bir kiralık otomobil, onları almak için patirtılar çıkarak yavaşladı. Guy önceden pazarlık yaptı. Otomobilin bilimsel bir gelişme ve hoş bir eğlence olmasını bahane eden şoförler, arabaya binmeden önce sorulmadığı takdirde, fiyatları şişirme eğilimindeydiler.

Motor gürleyerek küçük aracı ileri fırlattı. Guy atlı arabalarda olmayan bir güç hissetti. Rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu. Otomobil sürücülerinin giydiği kalın paltoları, kasketleri ve yüzlerinin yarısını kaplayan gözlükleri şimdi daha iyi anlıyordu.

Otomobil, üstü açık atlı arabaların ve bisikletlerin arasında zikzaklar çiziyordu. Bu alanda kesin kurallar mevcut değildi. Ya-

yaların uymaları gerekenler hariç: Karşıdan karşıya geçerken gözünü dört açmak! Otomobil kazaları Paris'te sıradan olay olarak kabul edilir n atlı araba kazalarını geçmeye başlıyordu artık, zira sürat onların tehlikeli kılıyordu.

Guy tekerleklerin hafifçe keskin dönemeçlerde kaydığını fark etti ve bir an arabanın savrulmasından korktu. Paris Emniyet Müdürlüğü'nün belirlediği, saatte on iki kilometrelik hız sınırından çok daha süratli gidiyorlardı.

Guy her sarsıntıda, sol böğrünü tutarak yüzünü buruşturuyordu. Sabah ettiği kavganın acısı hâlâ devam ediyordu.

İlkin gaz, sonra elektrik lambaları gitgide daha hızlı geçiyordu gözlerinin önünden. Guy aracın yan tarafındaki korkuluğa sımsıkı tutunmuştu.

En nihayet, Île de la Cité'ye ve karanlık kuleleri gecenin içinde dimdik yükselen Belediye Sarayı'na yaklaşıyorlardı. Uzun binanın neredeyse bütün pencereleri ışıksızdı ve bu rahatlatıcıydı. Guy, bir polis eşliğinde bile olsa, halka yasak arşivleri incelerken yakalanmak istemiyordu.

Au Change Köprüsü'nde, saat kulesini hayranlıkla seyretti. Ortaçağ'da inşa edilmiş kulenin biraz kaygı verici bir görünüşü vardı. İçeride eski zindanlar olup olmadığını merak etti. Fransa krallarının burada ikamet ettikleri dönem çok uzak değildi. Kafaların baltayla kesildiği bir dönem... *Neyse ki, insanoğlu daha modern ve daha temiz olan giyotini icat etmiş*, diye dalga geçti Guy içinden.

Kulenin önünden dönerken Guy saatin kaç olduğunu okuyabildi. Paris'in altı asırdır zamanı gösteren ilk meydan saati neredeyse on biri gösteriyordu.

Uygun bir zamandı bu. Guy kendini iyi hissediyordu. Paris'in henüz uykunun belirsizliklerine gömülme de uyuklamaya başladığı, gecenin daha sakin bir zamanıydı. Tereddütlerin daha kolay yıkıldığı, bütün ihtimallerin zamanı...

Perotti onu düşüncelerinden çekip çıkardı:

"Geldik!"

Horloge Rıhtımı'nın sonunda, IV. Henri heykelinin karşısında durmuşlardı.

"Ne kadar ironik" dedi Guy kendi kendine.

"Efendim?"

"Ne kadar ironik değilim. Polis bürolarının karşısında, öldürülen bir kralın amblemi var."

"Paris'in çelişkiden dolayı sıkıntısı yok sanırım. Hadi, gelin, şu"

radan gidiliyor. Normalde kapının açık olması lazım.”

Gösterişli cephe boyunca ilerlediler. Perotti, taş kirişe çarpmadan geçmek için başlarını eğmek zorunda kaldıkları küçük bir kapıyı itti. Uzun bir koridor ve mahzenlere inen merdivenden sonra, raflarla dolu, büyük bir kemerli salona ulaştılar. Tavandan sarkan elektrik ampulleri etrafı aydınlatıyordu. Guy tezgâhın ardında oturan bir adamın başını gazetesinden kaldırdığını fark etti.

Perotti'nin selamladığı adam, etrafına göz attıktan sonra, bir baş hareketiyle selama karşılık verdi.

“Bizi ilgilendiren şey dip tarafta, Emniyet Müdürlüğü'nün 1. Şubesi'ne ait dosyalar arasında bulunuyor.”

Manzaradan büyülenen Guy, tek kelime etmeden onu izledi. Polisiye roman yazmayı düşleyip duran biri olarak, Paris adli sisteminin kalbine sızma şansını yakalamıştı. Yüksek rafların kenarlarına yerleştirilmiş levhalar muhtelif şubeleri belirtiyordu: “Asayiş Şubesi”, “Ahlak Masası”, “Otel ve Pansiyonları Denetleme Birimi”...

Perotti, işaretparmağını takip edilmesi gereken yolu arıyormuş gibi kaldırıp, ayakkabı bağcıklarıyla bağlanmış kâğıtların istiflendiği bir dizi tahta kutuya doğru atıldı.

“İşte geldik. Olay tarihine göre, sonra da alfabetik sırayla dizilmiş olması lazım...”

“Sık iner misiniz buraya?”

“İlk defa iniyorum! Az evvel bekçi her şeyi açıkladı.”

“İtiraf etmeliyim ki, çok heyecanlıyım. Böyle yerlere girmek ve soruşturma dosyalarını okuma fırsatına sahip olmak büyük şans!”

Perotti'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

“Ben soruşturma dosyasına ulaşacağımızı söylemedim, arşive girmekten söz ettim! Soruşturma halen devam ediyor, o dosyaya ulaşamayız, her şey müfettişlerin bürolarında.”

Guy hayal kırıklığına uğramıştı.

“Peki ama... burada ne bulacağımızı umuyoruz öyleyse?”

“Legranitier ile Pernetty'nin soruşturmalarını her zamanki gibi baştan savma yaptıklarını ve kurbanlar hakkında bir şey olup olmadığını araştırmak için arşive bakmayı akıl edemediklerini düşünüyorum.”

Sözünü bitiren Perotti işaretparmağıyla dosyaların üzerindeki isimleri takip etmeye koyuldu ve düzenli olarak eğilerek metrelerce ilerledi.

“Pernetty ile Legranitier'nin bu cinayetlerle gerçekten ilgilen-

mediklerine gerçekten inanıyor musunuz? Oysa bu, cinayet araştırmalarının profesyonelleri için, tabiri caizse müthiş bir vaka."

"Onlar sadece emirlere uyuyorlar, karar daha yukarıdan geliyor, çok daha yukarıdan."

"Nereden biliyorsunuz bunu? Onlarla yakın olmadığınızı sanıyordum."

"Ben gözlemciyim, hepsi o kadar. Milaine'i bulduğunuz akşam, bir sürü sivil müfettiş ve üniformalı polis vardı orada. Fakat sizin bölgeden sorumlu savcıdan eser yoktu. Halbuki, beş yıldan fazla hapis cezası gerektiren bütün olaylarda, zorunlu olarak olay yerine gelip tespit tutanağı düzenlemesi gerekirdi. Kanun böyle. Onu gördünüz mü? Hayır. Böyle bir cinayette, Pernetty ile Legranitier savcıya haber vermedilerse, talimat almışlar demektir. Başsavcıdan veya daha yukarıdan, kimden geldiğini bilmiyorum. Sonuçta müfettişler sadece emre itaat ettiler. Bu açık!"

Guy çok şaşmıştı. Üst makamlardan, fahişe cinayetleri hakkında soruşturma açılmaması emrini kim ve neden vermişti?

"On yıl kadar önce Londra'da meydana gelen şu vahşi saldırılar Fransa'da yeniden yaşanıyormuş gibi tatsız bir hisse kapıldım birden" dedi Guy düşünceli bir tavırla. "Şu Karındeşen Jack hadisesi!"

Perotti ansızın donup kaldı.

"Vay canına..." dedi hayret içinde.

"Hayırdır? Ne oldu?"

"Anna Zebowitz'in dosyası... fazla kalın" dedi Perottiraftan bir dosya çekip alırken. "Anlaşılan hanımefendi Emniyet Müdürlüğü'nde pek meşhurmüş!"

Guy de geriye gidip rafları araştırmaya koyuldu ve sonunda aradığını buldu:

"Buna inanmayacaksınız!" diye bağırdı. "Viviane Longjumeau için de bir dosya var, hem de öbürü kadar kalın!"

Perotti Guy'e doğru döndü.

"Doğru dosya olduğundan emin misiniz?"

"Evet, şu an ellerimin arasında!"

Perotti şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Bu işte bir terslik var!" diye hayretini belirtti. "Normal olarak, bu dosyalar cinayetlerden önceye aittir. O iki kadının yasadışı davranışları hakkında polis tarafından oluşturulmuş arşivler bunlar. Oysa Viviane Longjumeau takma bir ad. Kızını aramak üzere Monjol Sokağı'na geldiğinde, kimliğini gizlemek için uydurduğu bir isim! Ahlak masası sadece iki ayda bu kadar kalın bir dos-

ya tutmuş olamaz. O dosyaya daha yakından bakmamız lazım.”

Takma addan söz açılınca, Guy rahatsız olmuştu. Ahlak masası onun hakkında da benzer bir dosya hazırlamış olabilir miydi? Bir an, gidip kendi adına da bir göz atmak geldi içinden. Ama sonra vazgeçti. Perotti'den çekinmişti.

İki adam, mahzenin ortasındaki masaya, iki dosyanın tam üzerindeki elektrik lambasının altına oturdular. Çiğ bir ışık demeti, üzerine iki ölü kadının adları yazılmış etiketleri aydınlatıyordu.

Perotti bir eliyle Anna Zebowitz'in dosyasını açarken, diğeriyle sinirli sinirli bıyığını buruyordu.

“Defin tutanağı diye okudu yüksek sesle. “Lanet olsun! Cinayet dosyası bu!”

“Cinayet dosyasının burada olmadığını sanıyordum...”

“Olmamalıydı! Olay şey edilmediyse tabii...”

“Örthas edilip dosya kapatılmadıysa mı?”

Perotti düşünceli ve ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.

“Bu defa cumhuriyet savcısının imzası var, 16. Bölge'ninkinin” dedi. “Kadın 12 Nisan sabahı, Uluslararası Paris Fuarı'ndaki Trocadéro Sarayı'nın kuzey kulesinin tepesinde bulunmuş. Resmi açılıştan iki gün önce. Bakın! Legranitier ile beraber soruşturmayı yürütme görevi verilen Müfettiş Pernetty tarafından yazılmış rapor da burada. Cesedi bulan şahsı sorgulamışlar, bir boyacı. Adam şahit olduğu iç karartıcı manzaradan öyle sarsılmış ki, Pernetty hemen onu şüpheliler listesinden çıkarmış. Şöyle diyor: ‘Bay Pacrel o kadar altüst olmuş durumdaydı ki, sözcükleri birbirine karışıyor, gözleri buğulanıyor, yanakları alev alev yanıyor ve yutkunup duruyordu. Sinirlerinin laçka olduğuna hiç şüphe yoktu. Dolayısıyla, cinayeti o işlemiş olamaz. Böyle bir asabiyet taklit edilemez.’ ”

“Tam bir hikâye” diye yorumda bulundu Guy.

“Daha sonra, bütün çalışmaların ve fuar süresince alanın gözetiminden sorumlu polis memurlarını sorgulamışlar. Kimse ne bir şey görmüş ne de duymuş. Mamafih içlerinden biri, Fuarın o bölgesinin az denetlendiğini, çünkü sömürge pavyonlarına dünyanın dört bir yanından getirilen vahşilerin orada yaşadığını itiraf ediyor. Polis memuru ‘Gürültücü, çılgın ve bol kokulu yaşam biçimlerinden rahatsız olan meslektaşlar, yanlarına fazla yaklaşımdan, bu insanları kendi köşelerinde ne halleri varsa görmeye bırakıyorlar’ demiş.”

“İnanılacak gibi değil!” diye bağırdı Guy. “Ne profesyonellik ama!”

"Legranitier o vahşileri yerlerinde görmeye gitmiş. Vardığı sonu şöyle: 'Sayıları çok. Yaşam koşulları zannedildiği kadar kötü değil ama fazla Fransızca konuşmuyorlar. Ne nasıl davranmalar gerektiğini biliyorlar ne de giyinmeyi. Erkekler gibi kadınların da çoğu ahlaka aykırı kılıkta, daha doğrusu çıplak dolaşıyorlar. Gelenekleri çirkin, âdetleri bizimkilerden öyle değişik ki, anlamak imkânsız. Bizden o kadar farklılar ve uygarlığımızın âdetlerinden o denli kopuklar ki, Anna Zebowitz'in kurban gittiği iğrenç cinayetin arkasında onların bulunması mümkün görünüyor.' Ve yağ lekesine benzeyen şu lekeler, Bay Legranitier'nin bu arada vahşilerin yemeğinden tatmış olduğunu kanıtlıyor. Ama bakın, hangi sonuca varmış: 'Fransız Kongosu'nun yerlileriyle konuşurken, bana her şeyi söylemedikleri hissine kapıldım. Sanırım korkuyorlar. Trocadéro Sarayı'nın girişlerinden birinin yakınında yerleşmiş durumdalar. O akşam bir şeyler görmüş olmaları düşünülebilir, fakat bildiklerini bizimle paylaşmayacakları aşikâr. Bu vahşilere ısrar etmek faydasız, kimseye açılmayacaklardır.' "

"Kurbanın üstünden hiçbir şey çıkmamış mı? Kimliğini nasıl tespit etmişler?"

"Durun... Şuradaki kâğıtlar bütün polislerin, mimar, usta ve işçilerin ifade tutanaklarından oluşuyor. Cesedin bulunmasından önceki gün oralarda çalıştıkları için bir şeyler görmüş ya da duymuş olabilirler mi diye sorguya çekilmişler... Müfettişler, cinayeti gizli tutmak için, bu sorgulamaların asıl sebeplerini onlara söylememişler."

"Az şey söylenince, genellikle pek fazla şey de elde edilmez!"

"Ah, işte sizin istediğiniz şey! Anna Zebowitz. Kimliği cebinde bulunan bir tavsiye mektubuna dayanarak tespit edilmiş. Fahişe, 24 yaşında. Resmen açılmadan önce Uluslararası Paris Fuarı alanında ölü bulunan bir fahişeyi içeri bir görevlinin aldığını düşünen Müfettiş Pernetty, kadının yakınlarda bir yerden bulunup getirildiği sonucuna varmış. Bunun üzerine, kaldırımında iş tutan kadınlara onu tanıyıp tanımadıklarını sormak için, elinde kurbanın resmiyle, fahişelerin bulunduğu bölgeleri en yakından en uzağa doğru aşamalı olarak araştırmış. Çok geçmeden, Concorde Meydanı'ndaki kızlar onu tanımış ve bilinen kimliğinin Anna Zebowitz olduğunu doğrulamışlar. Paris'in 18. Bölgesi'nde yaşıyormuş. Bilinen bir çocuğu, kocası ve satıcısı yok. Onu az tanıyan kızların söylediklerine göre, "taşra kökenli". Müşteri seçmiyor, kimi zaman ihtiyatsızca, azami kazanç peşinde koşuyormuş. Yeter ki burunun dibinde birkaç frank sallasınlar, zengin olmadıkları aşikâr

müşterilerle bile Concorde çevresinden ayrılarak –şipşak ilişkiler genellikle Champs-Élysées Caddesi'nin aşağısındaki sık ağaçların arasında gerçekleşir– maceraya atılmaktan çekinmiyormuş. Concorde'da fuhuş normalde ancak akşam geç saatlerde görülmesine rağmen, Anna gündüzleri de gelen birkaç kızıdan biriymiş ve düzenli olarak ahlak masası tarafından tutuklanıyormuş."

"Siz de olay mahallindeydiniz, öyle değil mi? Özel bir şey gördünüz mü?"

"Maalesef pek bir şey görmedim. Bildiğiniz gibi, acemi bir polisim ben. Heyecanlı işleri bana vermezler. Zavallı Anna'yı gördüm tabii, bunu asla unutamam! Sonra, bütün Trocadéro Sarayı'nu dolaşıp, etrafta kan izi, bırakılmış giysi ya da belki de cinayet aleti olup olmadığına bakmamı istediler. Bir şey bulamadım."

"Şimdi söyleyeceklerim sizi şaşırtabilir ama oyuna katılın lütfen" diye onun sözünü kesti Guy. "Bu cinayetleri işleyen adamın bir hayvan olduğunu hayal edin, hangisi olabilir sizce?"

"Aslan, kaplan ya da bir kurt olabilir. Niye ki?"

"Avlanan, yırtıcı hayvanlar."

"Beslenmek için! Bizim katilin durumunda bu geçerli değil. Neyse ki."

"Onu farklı kılan bu, ama yine de bir yırtıcı. Ve hayvanlar yemek için avlansalar da, onun da mutlaka bir neden için avlandığını düşünmek bana aptalca gelmiyor. Siz hiç avlandınız mı?"

"Ben mi? Nasıl yani?" diye sordu huzursuzlaşan Perotti.

"Tüfekle, okla ya da ne bileyim, başka herhangi bir silahla."

"Hayır."

"Pekâlâ Bay Perotti. Bilesiniz ki, avcıların alışkanlıkları vardır. Diğerlerine tercih ettikleri ve bazen ava ve av sahasına göre kalibresini, modelini değiştirdikleri silahları, avlandıkları bölge, avlarının türü, iz sürme ve öldürme tarzları..."

"Milaine'in katilinin bir avcı olduğunu mu söylüyorsunuz yani?"

"Bir bakıma evet. Bildiklerimizin hepsini bir araya toplayınca, aklıma bu geliyor. Onu rahatlatan, kendini öldürmeye hazır hissetmesini sağlayan ve güven veren bir davranış tarzını tekrarlayıp duruyor."

Perotti işaretparmağını Anna Zebowitz'in dosyasına bastırdı.

"Ve bu ona güven verdiği için, alışkanlıktan fahişeleri öldürdüğünü düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Bir yandan öyle. Ama aynı zamanda, herhangi bir fahişeyi seçmediğini de düşünüyorum. Bunu demin sizi dinlerken fark ettim."

Anna ile Milaine birbirlerine benziyorlardı. Para için her şeyi yapmaya hazır..."

Martial Perotti'nin Milaine'le ilişkisini hatırlayan Guy aniden susup gözlerini ona dikti. Kapıldığı coşku birdenbire geçti ve mümkün merteye nazik olmak için daha dikkatli konuşmaya başladı:

"Bay Perotti" diye başladı.

"Martial. Martial deyin bana."

"Pekâlâ. Martial, sizinle açık konuşacağım. Kabalaşırsam kusuruma bakmayın ama Milaine hakkında samimi olmalıyım, aksi halde devam edemem."

"Beni korkutuyorsunuz."

"O... birçok erkeğin kadınıydı, bunu zaten biliyorsunuz. Ama neden böyleydi, biliyor musunuz? Milaine iyi bir sosyal konum istiyordu. Sonunda elde etme umuduyla, önüne gelenle buluşmayı kabul ediyordu. Bir veya iki gecelik hoş bir arkadaş olmakla yetinmiyordu, hırslıydı."

Perotti güçlükle yutkunarak başıyla onayladı.

"Bunu biliyordum" dedi alçak sesle. "Milaine her zaman iyi oyuncu değildi. Ama bu samimiyetiniz için size minnettarım."

"Şu an yapmakta olduğumuz şeyi göz önünde bulundurursak, bu gerekliydi. Ona olan bağlılığınızı görebiliyorum ve gerçekte nasıl olduğu hususunda size yalan söyleyemem."

"Hayale kapılmamam gerektiğini, Milaine'in bana karşı duygularının, parayla ve benim ona sunabileceklerimle sınırlı olduğunu söylemenin kibar bir yolu bu, öyle değil mi? Bunları biliyorum. Şaşıracaksınız ama, onu bu or... kibar fahişe hayatından kurtarabilmek benim için bir amaçtı."

Guy genç müfettişin eline dostça vurdu.

"Eminim, sizinle çok mutlu bir kadın olurdu. Bu hassas konuyu açtığım için beni affedin."

"Ne olursa olsun, ona çok önem veriyordum. O yüzden bu akşam burada, yanınızdayım. Onun için bu sabah sizinle beraber Monjol Sokağı'na gittim. Ona karşı samimi duygularım olduğu için."

Perotti'nin gözleri kızarmıştı. Bakışını çevirdi ve acısını gizlemek için dosyayı karıştırdı.

Guy bundan istifade ederek, ilk baştaki hızıyla devam etti:

"Milaine ile Anna'nın ortak noktaları, para için her şeye hazır olmaları ve ihtiyatsız davranmalarıydı. Kızını bulmak için son derece istekli ve korkusuz olduğu şüphe götürmeyen Viviane

Longjumeau'yu da eklersek, gözünü budaktan sakınmayan, kolayca ıssız bir yere sürüldenebilen ve dolayısıyla kolay av olan üç kurban söz konusu demektir. Yani, bu kurbanlar arasında birden fazla ortak nokta mevcut! Daha önce de söylediğim gibi, katil bu kadınları rastgele öldürmedi. Onları seçti. Ve muhtemelen, bizim gözümüzden kaçan başka kıstaslar da var."

"Ya o dosya? " diye sordu Perotti, Guy'in elindekini işaret ederek. "Viviane Longjumeau cinayetinin dosyası mı sahiden?"

Guy bağcığı çözüp karton kapağı açtı ve başını salladı.

"Evet. Bu dava da kapanmış."

Dosyadaki tutanak, rapor, kroki, diseksiyon zaptı gibi muhtelif belgeleri karıştırdı ve sonunda olayın kapanışım ilan eden şeyi buldu: Olay mahallinde çekilmiş fotoğraflar."

Fotoğrafların kontrast ayarı iyi olmadığı için, siyahlar bütün ayrıntıları yutmuş, beyazlar da neredeyse yanmıştı. Ama bu, delişti saklamaya yetmiyordu. Rıhtımın döşeme taşları bir hiçlik birikintisi -yere yayılmış bir hayatın hiçliği- tarafından yutulmuştu. Viviane Longjumeau yan yatmış, jüponu kalçasına kadar sıyrılmıştı. Üzerinde o kadar çok yırtık ve bıçak izi vardı ki, yaraları elbisesinden ayırt etmek imkânsızdı. Gözleri kapalı ama ağzı açıktı. Sarkmış çenesiyle, gülünç vaziyette uyuyan biri gibiydi.

Ölünün etrafında onlarca bacak ve araba tekerleği vardı.

Başka açılardan çekilmiş başka fotoğraflar. Guy, Viviane'in yüzünden hipnotize olmuştu. Ölümü, genellikle, yaşamdan sonra vücudu saran yeni bir hal olarak düşünmüştü. Bu kadında gördükleri karşısında hiç şüphesi kalmadı: Ölüm kendi başına var olan bir şey değil, sadece yaşamın tümünden yokluğuydu, bir sonuçtu. Yaşamın her zerresi yok olduktan sonra geriye kalan şeydi. Sarkmış altdudak, gözleri tam örtemeyen gevşek gözkapakları, yerçekiminin ağırlığı karşısında organların bütünlüğünü koruyan ve uykudayken bile kasları asgari düzeyde geren güçten tamamen yoksunluk; işte ölüm buydu. Yaşamak, vücutlarımızın yerçekimine karşı mücadele etmesiydi. Fotoğraflardaki Viviane, çürümeyi bekleyen, her tarafı çökmüş, bozuk bir meyyeye benzeyordu.

"Çıkıp biraz hava almamızı ister misiniz?" diye sordu Perotti.

"Hayır, gerek yok."

"Zebowitz'in dosyasında da aynıları var ama size bir şey söylememeyi yeğledim. Onlar da bu kadar... müstehcen."

"Viviane 7 Nisan cumartesiği 8 Nisan pazara bağlayan gece, Botanik Bahçesi'nin yanındaki rıhtımda bulunmuş. Tanık yok. Ama

görünüşe göre, bayağı mücadele etmiş. Müfettişler olay yerinde yirmi metreden fazla bir mesafeye yayılmış kan ve ayak izleri bulmuşlar, fışkıran kan her yana sıçramış. Bu göstergeler kadının bir müddet canlı kaldığını ve kaçmaya çalıştığını kanıtıyor.”

“Ayak izlerinin krokisini çizmişler mi?”

“Öyle bir şey görmedim. Viviane, Monjol Sokağı fahişelerinden biri onu tanıyana kadar, cesedi morgda sergülenen kimliği belirsiz bir kadınımış. Ve... tecavüze uğramış.”

“Anna vakasında böyle bir şey yok! Sokakta gördüğüm kadınla, Milaine’e de tecavüz edilmemişti. Elbisesi yırtık veya sıyrılmış değildi.”

“Bu, tecavüz edilmediği anlamına gelmez. Ayrıca, pis bir ayrıntı itiraf etmeliyim: Milaine’in ağzında beyazımsı bir sıvının varlığını fark etmiştim. Ne yazık ki, çenesi kilitlenmiş olduğu için, daha yakından bakamadım.”

“Şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Sperm mi? Emin değilim.”

“İyi.”

Perotti bozulmuş görünüyordu.

“Size henüz söylemediğim bir şey var. Viviane’a bir erkek tarafından değil, küçük bir yontuyla tecavüz edilmiş. Mahrem yerine batırılan bir heykelcik.”

“Tanrım!” dedi Perotti eliyle ağzını kapayarak. “Ne tür bir yontu?”

“O belirtilmemiş. Soruşturmayı boktan insanların yürüttüğünü size söyledim.”

Katledilmiş Viviane’ın fotoğrafları Guy’i o kadar sarsmıştı ki, kendi vücudunda kendini yabancı hissediyordu neredeyse.

“Niye bazılarına tecavüz ederken, diğerlerine etmedi?” diye yüksek sesle sordu kendi kendine.

“Onları şahsen tanıdığı ve buna cesaret edemediği için mi acaba?” dedi Perotti. “Ya da zaman bulamadığı için?”

Bir yerlerde çarpan bir kapı bütün mahzende yankılanınca, yerlerinden sıçradılar. Son hızla tüymeye hazırlanıp, aşağı kimşenin inmediğinden emin olana kadar, kulakları kırışte beklediler. Guy uzun rafların ilerisinde bekçiyi görebiliyordu. En uçtaki tezgâhının ardında oturan adam okumakla meşguldü. Kılını bile kıpırdatmamıştı.

Perotti dosyasının sayfalarını çevirmeye devam etti. Sonra, ilişğinde anatomik kroki bulunan, elle yazılmış bir evrakta durdu.

“Anna Zebowitz’in diseksiyon raporu” dedi. “Doktor, göğüs ka-

fesi hizasında açık bir yara ve karın bölgesinde çok keskin bir nesneyle, muhtemelen bir bıçakla açılmış çok sayıda kesik olduğunu belirtiyor. Ki bu da, kurbanın bağırsaklarının neden yere saçılmış olduğunu açıklıyor. Boğazı hunharca kesilmiş ama doktora göre, o sırada kalbi zaten atmıyormuş, çünkü başının yanındaki duvarlara kan fışkırmamış. Aman Tanrım, devamı da var. Dili kesilmiş, ama bu, ölümden saatlerce önce olmuş. İşin tuhafı, hekim Viviane'in orada öldürüldüğünü düşünüyor!"

"Ee?"

"Bense, merdivendeki onca kan yüzünden, daha ziyade cesedin başka yerden oraya taşınmış ve bu esnada... kanın etrafa yayıldığını düşünüyordum. Bu kadar merhametsiz konuştuğum için affe..."

Guy, iç karartıcı ayrıntılar artık kendisini etkilemiyormuş gibi elini salladı.

"Şayet doktor haklıysa, katilin üstü başı kan içinde kalmış olmalı. Daha sonra sokakta nasıl fark edilmedi öyleyse?"

Perotti omuz silkip tekrar kâğıtlara döndü.

"Zavallının elbisesi ve teninde, ne olduğu belirsiz yağlı bir maddeye rastlanmış" dedi Perotti.

"Bu bizi bir yere götürmez."

Genç polis sandalyesine yaslanıp düşüncelere daldı.

"Bir şey daha var... Daha önce de söyledim, zavallıdan geri kalanların görüntüsü bana bir cehennem tablosunu hatırlatıyordu. Çünkü hakikaten etrafa dağılmıştı... Ve... sanırım... eksik olduğunu söyleyebilirim."

"Eksik mi? Açıklayabilir misiniz?"

"Eksik organlar vardı ya da en azından anatomisinin bazı parçaları eksikti. Bütün içi önüne boşalmıştı. Ve sizi temin ederim ki, eksikti. Tıp tahsil etmemiş biri için bile aşikâr bir şeydi bu. O yüzden, başka yerde öldürülüp, oraya taşınmış olduğunu sandım. Ceplerinde insan organlarıyla kaçacak bir adam düşünemiyorum."

"Hekim ne diyor bu konuda?"

Yeniden rapora gömülen Perotti, bir süre sonra başını salladı ve yüksek sesle okudu:

"Akciğerler, kalp, üst ana toplardamar ve aort arkı yok. Ayrıca..."

"Yok mu? Bu ne demek?"

"Bunlar bulunamamış."

Guy'in ağzından uzun ve boğuk bir ıslık çıktı.

"Tam bir kasaplık" diye mırıldandı. "Ve bir sürü gizem. Kadın-

cağzın... organlarını çalmakla kalmamış, bir de ölümünden sonra boğazını kesmiş, ha? Garip.”

“Kontrol edilemeyen bir gözü dönmürlük var burada” diye belirtti Perotti. “Zıvanadan çıkan bir şiddet! Zavallı Anna Zebowitz’e vurdukça şiddeti daha da artıyor ve katil iyice kendinden geçiyor!”

“Bence kendinden geçmek denemez buna, körleşmek daha doğru bir seçim. Sizce öyle değil mi?”

“Olabilir. Bu konuda uzman değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kim uzman ki zaten?”

Guy suçlar gibi parmağını Perotti’ye doğru uzattı.

“Bize lazım olan tam da bu işte. Bir uzman”.

“Şu, psişe üzerinde çalışanları mı kastediyorsunuz? Ruh doktorları ve beyinlerimizin diğer kâşifleri mi yani?”

“Aklımdan geçen Charcot’nun öğrencileri değildi, hayır, daha ziyade, hem insan kişiliklerinin ince analizini yapabilen hem de yırtıcılık tecrübesi olan biri.”

“Doğrusu, neden bahsettiğinizi anlamıyorum, kafam karıştı” dedi Perotti.

“Yapmayın Martial, kendi türünü iyi tanıyan, didik didik eden, eserlerinde her gün insan ruhunun ayrıntılarını ortaya seren, yalnız bir adam!”

“Tamam... Sizsiniz bu!”

“Evet, bir romancı! Ama herhangi biri değil! Romancı olmanın yanı sıra, yırtıcıların içgüdülerini bilen, av sürmek için her şeyi feda etmeye hazır ve bu işin sırlarına tam anlamıyla vâkıf olan, hayatını saatlerce, bazen de günlerce hiç durmadan avlanmakla geçirmiş şu nadir adamlardan biri olması gerekiyor!”

“Daha nefer, böyle biri yok!”

“Elbette ki var! Öldürme işine son derece hâkim biri. Öyle ki, onunla birlikte, öldürmek bir sanat halini alır. Hadi, söyleyeyim bari: Bir safari avcısı! Ve Paris’te her ikisini, yani romancılık ve avcılığı harmanlayan bir adamın olduğunu biliyorum.”

“Ona ulaşabilir miyiz peki?”

Guy sanki cesaret bulmak için kendi derinliklerine dalacakmış gibi derin bir nefes aldı.

“Evet, eski hayatım bize onun kapılarını açabilir.”

Burjuvazi parmaklıklar ardına yerleşmişti.

Villa Montmorency, 16. Bölge'nin batısındaki Auteuil Mahallesi'nde, otuz yıl önce burunlarının dibinde olmasına rağmen Paris'e hiç ayak basmamış köylülerin ektiği hektarlarca tarla ve bağın yayıldığı yere inşa edilmişti.

Üzüm ve buğdayların yerinde, çiçekli bahçelerin sardığı, gösterişli ferforje parmaklıklarla çevrili şık konutlar yükselmişti.

Bekçi, kulübesinden çıkarak, arabadan daha yeni inen Guy ile Martial Perotti'yi selamladı.

Sabah güneşinin vurduğu parmaklıkların gölgesi çiçekler ve budanmış çalıların üstüne düşüyordu. Doğanın kendisi de buraya hapsedilmişti sanki.

"Beyler, Villa Montmorency'yi gezmek serbest, ancak kesin talimatlara saygı gösterilmesi şartıyla..."

"Bir dostumuzu ziyarete geldik" diye bekçinin sözünü kes-ti Guy, âdet olduğu üzere kartvizitini uzatarak. "Bay Maximilien Hencks'i."

"Geleceğinizden haberi var mıydı?"

"Hayır."

Bekçi bir an onları süzdü. Guy'in üzerinde iyi kesimli, şık bir kıyafet olsa da, Perotti'nin takım elbisesi çok daha basit ve mütevazıydı: Ceketinin yenleri biraz eskimiş, yelek düğmeleri sade ve pantolonunun dikiş yerleri hafifçe yıpranmıştı. Bekçi, kulübesine girip telefonu eline alınca, Guy, Perotti'yi biraz uzaklaştırdı.

Yeni arkadaşına söylediği yalanı hâlâ itiraf etmemişti.

Gerçek kimliğini.

Bunu araba yolculuğu sırasında da yapamamıştı. Zaten sabah, Hencks'le karşılaşacak olmanın verdiği heyecandan uzak tutmayı

tercih ettiği Faustine'den kurtulduğu için fazlasıyla mutluydu. Ve kendini, romanlarında varlığını yadsıdığı iyi kaderin ellerine teslim etmeye karar vermişti. Maximilien hakiki kimliğini ele verirse, Perotti'ye her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmiş olacaktı.

Bekçi tekrar yanlarına gelip, Guy'ın kartvizitini geri uzattı ve Bay Hencks'in evine gitmek için izleyecekleri yolu tarif etti.

Bahçeleri çeviren taş duvarlar ya da siyaha boyanmış demir çitlerden, mor çiçek salkımları sarkıyordu.

İki adam, ipek fiyonklar ve pembe-beyaz taçyapraklı çiçeklerle bezeli bir şapka giymiş şık bir hanımefendiye yol vermek için kenara çekildi. Elinde sorgun dallarından bir sepet olan kadın, nezaketlerine teşekkür mahiyetinde hafifçe başını eğdi.

"Burası gibi, gayet doğal olan şeyler için bile insanların teşekkür ettiği yerleri seviyorum!" diye bağırdı Perotti.

"Şimdiye kadar sizinle politikadan hiç söz etmedik ama bir şey sormam gerekiyor: Martial, anarşistlere sempati duyar mısınız?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Ravachol Paris'e bombalarını yerleştirdiğinde ben yirmi iki yaşındaydım ve aylarca kâbus gördüm!"

"O halde, Maximilien Hencks'le iyi anlaşıacaksınız. Anarşistlerden nefret eder. İmkân bulsa, bizzat avlardı onları. Ateşli bir kralcı ve aşırı milliyetçidir. Déroulède gibi bazı aşırılıkçılara yakın olduğu söyleniyor ama bana karşı tavırlarında ters bir şey hissetmedim. Mafatih, siz yine de onun yanında bu konuları açmayın."

"Nasıl tanıştınız onunla?"

"Romanlarımdan birini çok beğenmiş" diye açıkladı Guy, fazla konuşup konuşmadığını düşünerek. "Kitapta yüksek burjuvaziyi memeliler üzerinde yaşayan ve aynı zamanda onları temizleyen şu parazitlere benzetiyordum. Bunun hakkında konuşmak üzere beni akşam yemeğine davet etti."

"Romanlarınız yayımlanmış öyleyse! Niye bana yayımlanmadığını söylediniz ki? Ahlaksız bir eser mi yoksa?"

"Hayır, hayır" dedi huzursuzlaşan Guy. "Şey... bunları ileride konuşuruz. İşte geldik."

Maximilien Hencks, uzun, dikdörtgen bir bahçenin ortasındaki, sarmaşıklarla kaplı, tuğladan yapılmış bir konakta oturuyordu. Kenarlarında denizkızı heykelleri bulunan köpüklü bir havuz ve biraz daha ilerideki kuyu bahçenin yüksek otları arasında boğulmuştu.

Guy çanın zincirini çekince bir uşak gelip kapıyı açtı.

"Bay Hencks sizi çalışma odasında bekliyor, lütfen beni takip edin."

Kahverengi doğramalarla kaplı, büyük bir odaya götürüldüler. Deri ciltli kitapların doldurduğu rafların üstünde, aslan, kaplan ve sivri boynuzlu Afrika sığırı kafaları asılıydı. Pencereleden birinin önünde bakır bir teleskop duruyordu. Diğer pencereyi kısmen kapatan haşmetli koltukta, kır saçlı bir adam kitap okuyordu.

Elindeki kitabı tek ayaklı, yuvarlak bir sehpaye bırakıp onları karşılamak için ayağı kalktı.

Maximilien Hencks ortalamadan çok daha uzun boyluydu. Guy ile Perotti'ye en az bir buçuk baş fark atıyordu. Arkaya taranmış siyah ve gümüşü saçları, uzun ve köşeli bir yüzü vardı; yanakları çökük, çenesi gayet belirgindi; küçük ve çukur gözlerinin üstündeki çıkık alnını kapkara saçları süslüyordu; geniş ve görkemli ağzının üzerindeki burnu ise incekti. Tezat, sivrilik ve girinti çıkıntılardan müteşekkildi. Haşın, karışık ve karmaşık bir yüz.

Neredeyse duvardaki saman dolu kafalardan daha ürkütücü görünüyordu.

Yüz aniden açıldı, derinin altındaki kaslar o rahatsız edici maskkeyi kuvvetle geri çekti, ağız daha da büyüdü, alın gevşedi ve yanaklar cömert bir tebessümle doldu.

"Guy, dostum! Uzun zamandır sesin soluğun çıkmıyordu."

Sesi çok kalındı.

İki adanı uzun uzun el sıkıştılar. Hencks yazarın ellerini kendi kocaman ellerinin arasına hapsedmiş, bırakmıyordu.

"Maximilien, size Martial Perotti'yi tanıştırayım, bir macera yoldaşı."

Hencks, isteyip istemediklerini sormadan, üç kristal bardağı bol miktarda konyak doldurup ikisini onlara uzattı.

"Ziyaretinizi neye borçluyum Guy?"

"Açık konuşmak gerekirse, ciddi ve üzücü bir durum nedeniy-
le buradayız."

"Bunu bozuk yüz ifadenizden anlıyorum. Ne oldu? Umarım, Joséphine'le ilgili değildir?"

Karısının adını işiten Guy ürperdi ama hemen kendini topladı.

"Hayır, bir... hanım arkadaşla ilgili. Öldürüldü. Ve ilk kurbanın o olmadığına inanıyoruz. Anlayamadığım bir sebepten ötürü, polis işini yapmıyor. O canavarı giyotine götürmeye çalışmak yerine dosyaları kapatıyorlar."

"Gelin, oturun şöyle" diye araya giren Hencks, onları büyük bir şöminenin önünde karşılıklı yerleştirilmiş iki koltuğı buyur etti. "Soruşturmayı kimler yürütüyor? Genel Güvenlik mi, yoksa Paris Emniyeti mi?"

"İkincisi, Paris polisi."

"Ne yazık ki, Paris Emniyeti'nin yüksek makamlarında çok az tanıdığım var. Korkarım, size pek fazla yardım edemeyeceğim..."

"Buraya böyle bir yardım istemek için gelmedim aslında. Beni ilgilendiren... avcılık yetenekleriniz."

Hencks geriye yaslandı.

"Daha açık olmanız gerekecek Guy" dedi.

"Martial ve ben, polisin yapmadığı işi üstlenmeye karar verdik. Bu katliamları yapanın izini sürüp yetkililere teslim edeceğiz!"

"O niye? Arkadaşınızın intikamını almak için mi?"

Guy ile Martial kısaca baktılar.

"Bu intikamdan çok daha öte bir şey" diye belirtti Guy. "Ben... Bu olay ilgimi çekiyor, profesyonel anlamda yani. Sanırım, bu konuda bir kitap yazabilirim."

"Gerçek bir cinayet hakkında mı? Fazla ileri gitmediğinizden emin misiniz Guy?"

"Aksine, bir romancı için bu, hiçbir entelektüelin gözlemlemediği şeye, en karanlık ruha yakından bakma fırsatı demektir. Mutlak kötülüğü yakalama, onunla yüzleşme ve onu, otopsi masasındaki bir ceset kadar kesin ve ayrıntılı bir şekilde inceleme imkânına sahip olma fırsatı!"

Hencks dudaklarını kuşkuyla bükerek gözlerini misafirlerine dikmişti.

"Bana gelince" dedi Perotti. "Ben hanımefendinin bir yakınıydım. Guy'i yalnız bırakamam. Milaine benim için çok kıymetliydi."

Hencks bir yudum konyak içip bacak bacak üstüne attı.

"Ben mütevazı bir av tutkunuyum sadece. Katillerin değil, vahşi hayvanların izini sürerim. Bu işte size yardım edemem."

"Biz onun psikolojik portresini daha iyi kavramak için burada yız. O adam da bir avcı" diye karşılık verdi Guy.

"Size bunu düşündüren ne? Avcıyla katili birbirine karıştırmanız hoş değil!"

"Hep kadınları öldürüyor, üstelik hepsi de aynı tabaka ve meslekten olan kadınları. Başlangıçta, aynı bölgede öldürüyordu ama sonra değiştirdi. Cinayetleri barbarca. Bir tür alışkanlığı olmalı, bir ritüel, zira asla görünmüyor, hiç tanık yok. Kaçıyor ve öldürüyor. Açık göz, becerikli ve kurnaz bir adam. Avcı gibi hareket ediyor."

"Aynı av sahası mı dediniz?"

"Evet, ancak yakın zamanda değiştirdi. Eylül'den nisan başına kadar, kurbanlarını Monjol Sokağı'ndan seçti, yedi kayıp vakası

var, içlerinden sadece biri bulundu... katledilmiş olarak. Sonra, iki kez bölge değiştirdi, bir haftada iki cinayet. Onlar da bulundu."

"Dokuz kurban!" diye bağırды soğukkanlılığını yitiren Hencks. "Bundan emin misiniz?"

"Altısı hiç bulunamadı. Bu, onları öldürmediği, ama canlı olarak bir yerde tuttuğu anlamına gelebilir."

Perotti aynı fikirde olmadığını belirten bir hareket yaptı.

"Bu düşünceye katılmıyorum" dedi. "O kadınları hapsedmek ve beslemek fazla masraflı olur, hayır, buna inanmam mümkün değil. Bu cinayetleri işleyenin kurnaz ve titiz olduğu muhakkak, ama paralı bir adam değil. Eğitim ve sevgiden yoksun, sokaktaki şiddet ortamında yetişmiş, zavallı bir yoksul olduğuna kuşku yok. Elindeki sınırlı imkânlarla, Paris'te komşuların bir şey duymayacakları kadar büyük bir mülk sahibi olamaz."

"Basit bir mahzen yeterli olabilir" diye karşılık verdi ona Guy.

Hencks tartışmayı sonlandırdı:

"Öldüklerinden emin olduğumuz üç kız aynı silahla mı öldürülmüş? Aynı şekilde mi?"

"Hayır" diye cevap verdi Guy. "Viviane ile Anna bıçakla ya da çok keskin bir cisimle delik deşik edilmişler. Viviane yaralı vaziyette kaçmış ama sonra tekrar yakalanmış. Anna için bir şey söylemek güç. Bir kulenin tepesinde, karnı deşilmiş, öldükten sonra da boğazı kesilmiş bir halde bulunmuş. Martial onu o kadar yukarı taşımak için birden fazla adam gerektiğini düşünüyor. Sonuncusu, Milaine... tuhaf bir şekilde ölmüştü. Gözeneklerinden kan sızıyordu. Gözakları tamamen kararmış ve yüzünde bir dehşet ifadesiyle donmuştu adeta. Asla unutamayacağım Dantevari bir görüntü."

Hencks bir yudum daha konyak içti ve başını hafifçe salladı.

"Avcılar" diye başladı, "halk arasında inanılanın tersine, kelinin gerçek anlamıyla öldürme eylemine hayran değildirlir. Ateşli bir silah söz konusu olduğunda, ortada bir güç dengesizliği vardır. Öldürmek avın bir sonucudur, yapılaş amacıdır, ama yolculuk da en az o kadar önem taşır. Av sürme. Avın olmadığı bir çevreden yola koyulmak ve avın saklandığı yerden çıkıp çıkmayacağını bilememek, izleri bulmak, herhangi birine değil, aranan ava odaklanarak izleri ayıklamak... Büyük av hayvanı aramaya çıkan bir avcı, bir tavşanın izini sürmek için saatlerce oyalanmaz. Bu onun için ne büyük bir hayal kırıklığı olur, düşünsenize! Bu yeteneklerine yönelik bir hakarettir. Mutlak bir tatminsizlik! Hayır, avcı avını seçer ve sonra onunla, sadece onunla uğraşır. Av

kendi çevresinde eriyecek, hayatını kurtarmak için avcının duyularının arasından süzülecektir. Atan iki kalp arasında sessiz bir çarpışma yaşanır. Biri diğerini durdurmak için oradadır. Bu farka dikkat edin, işin esasını bu teşkil eder. Av çift taraflı bir iştir. Taraflardan biri, yaşamını kurtarmak isteyen diğerini ortadan kaldırmak istemektedir.”

“Değişik av tipleri var, öyle değil mi?” diye sordu Perotti. “Beslenmek için zorunluluktan yapılan ve zevk için çıkılan.”

“Doğru. Ve bunları iyi ayırt etmek lazım. Sizin adam, yemek için bir ceylanı öldürmeye çıkan dişi aslan değil, daha ziyade, dehşet içindeki bir fareyle ölene kadar oynayan kedidir. Ve fare ne kadar çok çırpınıp haykırırsa, kedi de o kadar heyecanlanıp onun etrafında döner. Fare artık kıvıldamadığı, birçok pençe darbesinden sonra bile sesini çıkarmadığı zaman kedi onunla ilgilenmekten vazgeçer.”

Guy anlamıştı.

“Viviane ile Milaine kaçmamışlar...”

“Şüphesiz öyle” diye tasdik etti Hencks. “Sizi iyi takip edebildiysem, onlardan önce de altı kere öldürmüş, hata yapmamak için yeterli deneyime sahip. Fazla güvenden kendini salıverdiyse o başka, ama yaptığı o ilk hata onu daha temkinli olmaya teşvik ederdi. Aynı hatayı tekrarladıysa, bunu bile bile yapıyor demektir. Sevdiği av tarzı bu.”

“Milaine’le... oynamış mı yani?” diye öfkelenildi Perotti.

Hencks kaşlarını kaldırdı.

“Korkarım, evet. Ve bunu zevk için yapıyorsa, tekrarlayacaktır. Dokuz kurban kendini durduramadığının belirtisi. Buna mukabil, gözü dönmüslüğü beni şaşırtıyor. Karnı deşilmiş ve boğazı kesilmiş, öyle mi? Gözeneklerden sızan kana gelince, bir zehir olabilir. Garip! Başka silahlar deniyor, ok ve yayla avlanmayı denemek için tüfeğinden vazgeçen bir avcı gibi. Ama genelde bu, meraktan kaynaklanan bir deneme olur, zira avcının fetiş silahları vardır, onları pek ender değiştirir. Bu silahlar onun güvenli ritüelinin, kendi kurallarının bir parçası, kabilenin uğurlu takısı gibi bir şeydir.”

“Ve bir hızlanma olmuş” diye belirtti Guy. “İlkin beş ayda beş icraat, sonra şubatı bir ve nisanda üç.”

Bu korkunç kronolojik açıklama üç adamın üzerine uzun bir sessizliğin çökmesine neden oldu. Holdeki duvar saatinin rahatsız edici tik takları saniyeleri birer birer sayıyordu.

“Kan sarhoşluğu” dedi Hencks karamsar bir tavırla.

"Av heyecanından zevk alıyor, değil mi? "diye tahmin yürüttü Guy.

"Hayır. Korkarım, öldürme heyecanından zevk alıyor. Sade bir şekilde öldürmek ona zaten yetmiyordu, yöntem değiştiriyor işte. İlk kesici-delici silah kullanıyordu, şimdi zehre geçti. Duracağına hiç ihtimal vermiyorum. Tam tersine, bir şeyden tedirgin olmazsa, aynı hızla devam edecektir. Mümkün olduğunca çok zevk almak için, öldürme yöntemlerini çoğaltarak."

"Mümkün olduğunca çok zevk mi?" diye tekrarladı Guy.

"Evet. Can almak bir zevk biçimi olabilir. Ben buna ilahi orgazm diyorum. Av sürmeyi bitirdiğinizde, av karşınızda ve işaretparmağınız da tetiğin üzerindeyken hissettiğiniz yaşam ve ölüm gücü. Bir canı almak ya da bağışlamak tamamen size kalmıştır. Bu, peşine düştüğünüz av üzerindeki yaşam ve ölüm gücünüzdür, neredeyse ilahi bir hak. Merminin namludan fırladığı, kozmostan bir can kopardığınızı anladığınız andaki heyecan boşalması müthiş bir sarhoşluktur. Bu sarhoşluğa kapılabilecek insanlar vardır. Ve bundan kötüsü yoktur. Zira bir kere kapıldı mı, kimse ondan kurtulamaz. Kan sarhoşluğu yüzünden avı bırakan bir avcı tanıdım. Kendinden korkmuştu. Hep daha fazlasını istiyordu. Ve Afrika sömürgelerinde, bir aslanın hayatı bazı insanlarınkinden daha değerlidir."

"Bütün yöntemleri denedikten sonra ne olacak peki? Duracak mı?" diye sordu Perotti.

Hencks'in yüzünde, sanki korkunç bir haber verecekmiş gibi, kapalı ve iç karartıcı bir ifade vardı.

"Gerçek şu ki, mükemmel yöntem diye bir şey yok. Onun aradığı, ilahi orgazm. Bağımlılık yaratan bütün zevk biçimlerini düşünelim. Absent veya afyon eskisi kadar tesir etmediğinde, bir alkolik ya da afyonkeş ne yapar?"

"Dozu artırır" diye tamamladı Guy de iç karartıcı bir ses tonuyla.

"Kesinlikle. Gittikçe daha çok tüketir, sefahat âlemlerine kadar yolu vardır."

Perotti başını eğip elini saçlarının arasına soktu ve saniyelerce öyle kaldı. Bitkin görünüyordu.

"Onu durdurmak için hiçbir şey yapılamaz mı?" diye sordu. "Yoksun bırakmak için?"

"Bir insanı alkol veya uyuşturucudan uzak tutmak bile zorken, ilahi orgazmın sarhoşluğundan vazgeçirmek için mi? Hayır, zannetmiyorum. Arkadaşımın yaptığı gibi, hemen durmayı bilmek lazım, çünkü cinayet eşiği aşılmışsa, artık çok geç olmuştur. Unutmayın ki, açgözlülük ya da kıskançlıktan işlenen bir ci-

nayet söz konusu değil, zevk için öldürüyor! Bütün fark burada! Davranışlarla kendini insanların krallığından dışlayan biri, uygarlığın hayaleti haline gelir. Ve hiçbir hayalet tensel kılıfına yeneden kavuşamaz.”

“Deliliğine son vermek bize düşüyor” dedi Perotti yeni bir kararlılıkla. “Haklıdınız Guy. Onu bulmak için elimizde başka veri olmadığına göre, ne olduğunu kavramamız gerekiyor. Birini iyi avcı yapanın ne olduğunu anlatın bize Bay Hencks. Böylece, karşımızda kim olduğunu bilelim.”

“İyi bir avcı olmak, iyi bilgilere sahip olmaktır. Her şeyden önce, çevreyi tanımak gerekir.”

“Oturduğu yerde mi avlanıyor yani?”

“İlla öyle olması gerekmez, hatta tersi daha makul. Buna karşılık, tamamen yabancı olmadığı veya her halükârda kendini rahat hissettiği bir çevrede avlanıyor: Monjol Sokağı mı demiştiniz? Öyleyse, bu şehirden ve o sefil yere alışkın bir adam, aksi halde böyle tehlikeli bir yeri seçmezdi. Bu, sevdiği şeye uygun düşüyor. Belki de ilave bir risk almaktan hoşlanıyor. Ne olursa olsun, zorlu mahalleleri tanıyor, bu mahalleler onu korkutmuyor.”

“Risk almaktan söz ettiniz” dedi Guy. “Avcı için risk önemli midir?”

“Adamına bağlı. Kimileri riske bayılır.” Hencks üzerlerindeki içi saman dolu yırtıcı hayvan ganimetlerini işaret etti. “Risk artıkça, zaferin tadı da güzelleşir. Bu, adam hakkında size bilgi verir. Riskten hoşlanan, avlanmak için risk alan biri, kendine güvenen, hatta belki de biraz küstah olur. Açıkgoz ve münzevidir, çünkü riskin en yüksek aşaması yalnız avlanmaktır, güvenlik ağı olmadan! Bunun tersi, yani hiç risk almayan, kendisi için tehlikesiz avlarla uğraşan, av sahasına önceden işaretler koyan, hatta hayvanı üzerine sürmek için tuzaklar kuran kişi ise, güvenden yoksun, başkalarına hükmetmeyi sevmeyen, kolayca hayır demeyen bir adamdır. Daha silik bir şahsiyettir.”

“Tüm bunları sadece av tipi mi tayin ediyor?” diye şaşkınlığını belli etti Perotti, biraz alaycı bir ses tonuyla.

“Hayır, tercih edilen av tipini tayin eden kişiliktir. İnsanlar defalarca tekrarladıkları işleri tesadüfen yapmazlar, hele bunu zevk için yapıyorlarsa... Her insanın zevki, onun nasıl biri olduğuna dair çok şey anlatır. Katilin zevkinin ilahi orgazm olduğunu unutmayın.”

“Yani, risk alışını incelersek, katilin kişiliği hakkında bir fikir edinebiliriz, öyle mi?” diye sordu Guy.

“Elbette.”

“İyi bir avcı olmak için ne gibi temel kurallar var başka?”

“Avını tanıması, tepkilerini önceden kestirebilmesi gerekir.”

“Adamımız kurbanlarını önceden mi seçiyor sizce?” diye sordu Guy.

“Bu gayet mümkün. Alışkanlıklarını öğrenmek, kim olduklarını, elinde silahla karşılarında çıktığında ne tepki vereceklerini bilmek ve gafil avlanmamak için onları gözlüyor olmalı. Elin-den kaçmasınlar diye. Uzun uzun hazırlandığı zevkin aniden suya düşmesi bir felaket olur. Ardından duyacağı öfke de, ellerinin arasından kaçan ilahi orgazma denk olabilir.”

“Bütün bu değerli bilgiler için teşekkür ederim Maximilien” dedi Guy. Çoktandır görmediği ve surat asmadan bu oyuna razı gelen bir adama bu soruları sormanın münasebetsizliğini yeni fark etmişti.

Hencks ona dik dik bakınca Guy rahatsız oldu. Yüz ifadesi hiç de dostça değildi artık.

“Sürüsünü savunmaya çıkan iki koyun gibisiniz” dedi Perotti’yi koltuğunda geriletecek kadar soğuk bir sesle. “Karşısına diki-lince tilkiyi kaçırabileceğini sanan iki koyun. Ama sürünüzü kırıp geçirenin bir tilki olmadığını bilmiyorsunuz. O bir kurt. Kocaman bir kurt. Yaklaştığınızı hissederse, arkanıza dolaşıp sizi tuzağ-a düşürmeyi bilecektir. Ve siz bunun farkına, artık çok geç olduğunda varırsınız ancak. İnanın bana Guy, bu hikâyenin peşini bırakmalısınız, üstesinden gelecek yetenekte değilsiniz. Yakayı ele vermeden dokuz kere öldürebilen biri, korkunç bir yurtdır. Avcının hası. Fersahlarca uzaktan kokunuzu alabilir ve size saldır-mak isterse, geldiğini bile görmezsiniz!”

“Benim için önemli” diye karşılık verdi yazar, neredeyse bir çocuk sesiyle. “Hayatım değişti Maximilien. Çok değişti. Ve sanırım, sizin değişinizle bu *kurt* vesilesiyle, kendi şeytanlarımdan kurtulabilirim.”

Hencks boş bardağını yanına bırakıp, Guy’e doğru eğildi.

“Biliyorum” dedi. “Noel’den kısa bir süre önce, Joséphine beni görmeye geldi.”

Guy ansızın dev bir kertenkelenin omurgasını yaladığı hissine kapıldı. Tatsız bir karıncalanma tüm vücudunu kat etti.

“Merak etmeyin, ona sizi gördüğümü söyleyecek değilim” diye rahatlatı onu Hencks. “Fakat fikrimi sorarsanız, onu böyle habersiz bırakmayın. Hayatta olduğunuzu bilmeye hakkı var. Bu hakikati ona borçlusunuz.”

Guy gözlerini henüz el sürmemiş olduğu bardağına dikti. Bardağı bir dikişte boşalttı. Alkolün yakıcılığı iyi gelmiş, içini ısıtmıştı.

“Hiçbir şey söylemem ona” diye sürdürdü sözlerini Hencks, tesselli etmek istercesine Guy’in eline dokunarak. “Ama bilin ki, babası da sizi arıyor. Pes etmedi, kızının onuru bahis konusu. Sizi bulmak ve icabında bir tımarhaneye kapattırmak için her şeyi yapmaya hazır. Gördüğünüz gibi, halletmeniz gereken başka sorunlar da var. Bu korkunç olaya bulaşarak kendinizi riske atmayın. Bu iş sizin boyunuzu aşar Guy. Sizi tanırım ve katil hakkında anlattıklarınıza bakılırsa, o sizin kapasitenizin üzerinde. Bu işi profesyonellere bırakın.”

“Paris polisi cinayetleri örtbas ediyor! Uğraşmak istemiyorlar!”

“Demek ki, iyi bir nedenleri var. Bu, sizinkinden bütünüyle farklı bir dünya. İnanın, içinde kaybolmak istemezsiniz, gerçekten.”

“Öyle gerekiyor.”

“Yeniden öldürmesine mâni olamazsınız. Zaten hızlanmış bile, nisanda üç kez vurduğunu söylediniz.”

“7, 12 ve 18 Nisan’da” diye belirtti Guy.

Hencks sıkıntıyla başını salladı.

“Süre giderek kısalıyor. Ve bugün ayın 21’i. Bana kalırsa, pek yakında, hatta belki de bu akşam, yeniden öldürecek.”

Guy ile Perotti endişeyle birbirlerine baktılar.

“Ve kuvvetli vuracak” diye ekledi Maximilien Hencks. “Daha çok sarhoş olmak için.”

Paris'i kaplayan mavi kubbe, yer yer geniş yeşil alanlarla bezenmiş mimarının beyazlığını daha belirgin kılıyordu.

Guy ile Martial Perotti, Mozart Sokağı'nda yürüyorlardı. Maximilien Hencks'in evinden çıkarlarken, konyağa rağmen, her ikisinde de aynı donmuşluk hissi vardı. Görüşmenin bilançosunu çıkarırken bir yandan da ısınmak için gezinmeye karar vermişlerdi.

"Adamın mı, yoksa söylediklerinin mi beni daha çok ürpertiğini bilmiyorum" diye itiraf etti Perotti. "Tuhaf bir adam şu Hencks!"

"Uygar dünyamızın en büyük avcılarından biri" dedi Guy. Sözcükleri seçerken biraz dalgacı bir tavır takınmıştı. "Yeni kahramanlıklar, yeni maceralar arayışında dünyayı kat ediyor."

"Merakımı hoş görün ama... Joséphine diye birinden söz etti..."

Guy karınının açıldığını ve boşluğun içine dolduğunu hissetti. Doğru sözcükleri bulmak için landoları ve sokaktaki diğer üstü açık arabaları son hızla geçen bir otomobilin patırtısından istifade etti.

Gürültü uzaklaşırken hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ben evliydim" dedi sonunda. "Yani... hâlâ öyleyim aslında. Evi terk ettim."

"Ya?"

Perotti Guy'den daha şaşkın görünüyordu. Söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bununla gurur duymuyorum. Hem... bu işi alçakça yaptım, hiçbir şey söylemeden evi terk ettim."

"Karınız nerede olduğunuzu bilmiyor mu?"

"Hiçbir şey bilmiyor. Bir sabah kaçıp gittim ve o günden beribenden haber almadı."

Sokaktaki at nallarının takırtısı Guy'i uyuşturur gibi oldu. Başka hiçbir şey yapmadan bu sesleri dinleyebileceği ve bu kesin-tisiz ritimde kendinden geçip dertlerini unutabileceği izlenimine kapıldı.

Perotti onu gerçekliğe çağırdı:

“Sizi yargılamıyorum Guy, bunu bilin. Ben de otuz yaşında bir bekâрім, çoğu kişi için bu bir kusurun göstergesi. Halbuki ben sadece kalbimi altüst edecek kadını bulamadığımı düşünüyorum. Yani... galiba... sonunda bulmuştum.”

Perotti birdenbire soluğunu tıkayan duygusalılığı dağıtmak için boğazını temizledi.

Bıyığı, yıpranmış takım elbisesi ve dışa vurmadığı derin hüznüyle gayet sıradan görünüşlü bu ufak tefek adamcağız Guy'de merhamet duygusu uyandırdı. Ergenliğinden beri empati özelliği güçlüydü. Ebeveyniyle beraber yaptığı gezintileri hatırlıyordu. Gözlerini portakal satıcıları veya sabahın erken saatlerinde karşılaştıkları çamaşırcılardan ayıramaz, onların buruşmuş ellerine, çalışmaktan çarpılmış parmaklarına baktıkça, hayatlarının neye benzediğini merak ederdi. Soğuk barınaklarını, hiçbir yemekte yeterince dolmayan midelerini, acılarını ve adaletsizlik duygularını hayal ederdi. Kimi zaman fazla üzülür, bazen aldırnamaya çalışır ama asla rahat edemezdi. Kendininkiyi kesişen basit bir bakış bile, bu kadar iyi şartlarda doğmuş olmaktan utanç duymasına yeterdi. Anne babasıyla birlikte, güzel bir apartman dairesinde yaşadığı, hiçbir şeyin eksikliğini çekmediği için. Tam bir duygu süngeriydi, biriyle biraz zaman geçirince, karşısındakinin kader ve sevinçlerini emiyordu. Ve bu özelliği duygulara ilişkin bilgi yelpazesini çabucak zenginleştirse de, onu korumuyordu. Dünyanın tüm sefaletini doğruca üstüne çekiyor ve bu, kendi varoluşundan duyduğu rahatsızlığı güçlendiriyordu.

Yaşı ilerledikçe, bu suçluluk duygusundan daha az acı çekmek için sadece iki seçeneği olduğunun farkına varmıştı: Duyarlılığını uzağa, içinin derinliklerine hapsedip her şeyle arasına belli bir mesafe koymak veya bu duyarlılığı günlük yaşamında devindirici bir güç olarak kullanmak.

İkinciye seçmişti.

Bu empati ona yazının yollarını açmıştı. Bu sayede kendini herkesin, bir ilkokul öğretmenin, bir kömürcünün ya da gerektiğinde, kralcı bir aristokratın, anarşist bir entelektüelin yerine koyabiliyordu. Ufkunu geniş tutuyor, hiçbir şeyden kaçınmıyordu. Bu denetlenemez empatiyi susturmak için kendi içine kapandı.

maktansa, onu doyurmak, deneyimlerini çoğaltarak zihnini farklılıklarla doldurmak için iyice dışa açıldı. Ama yazıyla geçen yılların ardından, bariz gerçeğe boyun eğdi: Yazmak sığınmanın başka bir yolu olmuştu. Sözcüklerin arkasında, kendini daha huzurlu ve daha az kırılgan hissediyordu. Kelimelerle, hem duyarlılığını haklı kılabiliyor hem de canını daha az acıtması için ondan uzaklaşıyordu. Neticede empati, yaptığı iş için pratik bir araç haline gelmişti, yavaş yavaş kendisiyle bağını kopardığı ve sadece yazıyı beslemekte kullandığı bir araç.

Farkına varmadan olmuştu bu. Hepsi bir bütündü ve yazarlık yaşamının sürekli tekrarıydı: masanın başına oturmak, kalem almak ve en iyi hikâyeyi çıkarana kadar zihnine tebelleş olan şeyleri soğukkanlılıkla tahlil etmek. Ve insan yaşamının da: bir aile hayatı, zamanla sıkıcı anlaşmazlıklardan korunmak için geliştirilen refleksler sayesinde alışılan bir kadın ve aldığı kadar sevgi de veren bir kız evlat.

Hayatından kaçmak, kendini yeniden duyguların istilasına bırakmanın bir yoluydu. Duygularını özgür bırakmanın. Zira kendisi öyleydi. Her şeyde, her kararda, her eylemde özgürdü.

Ve Perotti'de belli bir keder hissetmek onu pek üzmedi, daha ziyade kendisi hakkında rahatlatı.

Dünyayı kurtaramasa da, anlamaya çalışabiliyordu.

"Bana kendinizden pek bahsetmediniz Martial" dedi ansızın. "Sizi tanımak isterim."

"Beni mi? Beni... tanımak istiyorsunuz, öyle mi? Niye ki?"

"Öylesine, zevk için, kim olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

Genç polisin yüz hatları gevşedi.

"Neyse, içimi rahatlattınız. Bir an, benden şüphelendiğinizi zannettim."

"Mesleğiniz insanı paranoyaya sürüklüyor Martial! Benimkiyse meraklı yapıyor. Hadi, yürüyüşümüze devam edelim ve kim olduğunuzu anlatın bana."

Martial'in kelimelerle arası pek iyi olmadığı gibi, kendini anlatmaktan da rahatsızlık duyuyordu. Eskicilerin tahta barakalarının bulunduğu uçsuz bucaksız boş arazilerin kenarındaki Levallois-Perret binalarında yaşayan altı çocuklu bir ailenin en küçüğüydü. Kendini çocukları ile kocasına adanmış annesine büyük bir saygısı vardı. Martial'in sessizliği ve sıkıntısından Guy'in şiddete yatkın olduğunu tahmin ettiği, havagazı şirketinde çalışan babası öldüğünde Martial on iki yaşındaydı ve buna fazla üzülmemiş gibiydi. Erkek ve kız kardeşlerinin bir kısmı evden ayrıldığı için Marti-

al kendi başının çaresine bakmıştı. Makinelere merakından, ilkin Batı Demiryolları'nın 17. Bölge sınırındaki atölyelerinde çalışmış ama sonra annesi onu okul sıralarına dönmeye mecbur etmişti. Polis teşkilatına girebilmesini ve basamakları hızla tırmanıp otuz yaşında müfettiş olmasını annesine borçluydu.

Guy, Martial'in gururunu anlıyor ama aynı zamanda, kariyerinin kaynağında babasının şiddet eğiliminin yatıp yatmadığını da merak ediyordu. Vaktiyle kendilerine kötü muamele eden bir babadan annesini ve kardeşlerini kurtarmak istemesi gibi, bugün insanları kurtararak dengeyi yeniden kurmak mı istiyordu acaba?

Uzun zamandır yürüdüklerinin farkına varmadan, Trocadéro Sarayı'nın yüksek kulelerinin gölgesindeki Sen'e yukarıdan bakan tepelere ulaştılar. Geniş, karanlık pencereleri, kuleleri ve kemeriyle modern bir katedrale benzeyen devasa bina, kubbeli taraçalarla son bulan iki çan kulesiyle de Mağrip yapılarına selam gönderiyordu sanki.

"Gelin!" dedi birden Perotti, Guy'i telaşlandıran bir sabırsızlıkla.

Genç müfettiş yazarı sarayın aşağı tarafındaki gişelere doğru sürükledi, iki giriş bileti için iki frank ödedi ve binanın yankılanan koridorlarına süzöldüler. Heykel ve resimlerin arasında ağır ağır devinen kalabalığın içinde son süratle yol açan Perotti, oranın bir çalışanıymış gibi yönünü kolayca buluyordu. Parmağıyla bir asansörün bakır rengi kapılarını gösterdi ve Guy'i dar bir merdivene doğru itti.

"Asansörler gece kapalı" diye açıkladı. "Çalıştırılsaydı, öyle bir gürültü olurdu ki bekçiler mutlaka duyardı."

"Tamam da, kafanızdan ne geçtiğini söyleyecek misiniz artık?"

Perotti ilk basamakların eşiğinde durdu.

"Suç mahalli Guy! Anna Zebowitz burada bulundu! En yukarıda!"

Aylakların patırtısı birdenbire kesildi. Mekânın ihtişamı, aniden kısılan bir ışık gibi silikleşti. Guy hayranlık içinde değildi artık. Orada bir kadın ölmüştü. Ve önünden geçen herkesin gölgesinde, katilinki saklı olabilirdi.

"Yukarı çıkalım" dedi Perotti.

Yarı yolda Guy bir mola vermek zorunda kaldı. Kaburgaların-
daki ezik nefes almasını güçleştiriyordu. Dayanacak gücü kalmamıştı.

"Bacaklarım... tutmaz oldu!" dedi soluk soluğa.

"Bir de bu yolu... kollarınızda... doğranmış bir kadınla yaptığı-

nızı düşünün! Şimdi... birden fazla katil teorimi daha iyi anladınız mı?"

Guy nefes almak için yüzünü buruştururken başıyla onayladı.

"Yukarıda... öldürülmediyse... tabii."

"Ya basamaklardaki onca kan?"

"Katilden bulaşmış olabilir... çünkü o da... kan içindeydi herhalde. Tepede... çok kan var mıydı?"

"Kadının karnı deşilmiş ve boğazı kesilmişti... gerisini siz düşünün artık..."

"Duvarlara fışkırmış mıydı?"

"Çok az."

Guy yüzünü astı. Güçlerini toplayıp bin bir gayretle ve ter içinde, kuzey kulesinin en tepesine vardılar. Güzel tuvaletler giymiş on kadar hanımefendi, ellerinde kapalı şemsiyeleri ve yanlarında bastonlu erkeklerle asansörden çıkıp hayranlıkla manzarayı seyre koyuldular.

Taş kubbeyi destekleyen sütunlar arasında hafif ve hoş bir rüzgâr esiyordu.

"Şuradaydı" dedi Perotti, asansörü çevreleyen taş duvarın dibindeki köşeyi işaret ederek.

"Geçen akşam arşivde fotoğraflara bakmadım. Cesedin pozisyonunu betimleyebilir misiniz bana?"

"Tabii. Şöyle uzanmıştı, kolları açıktı ve..." Sesini alçalttı. "...karnı yoktu. Onun yerinde koca bir delik vardı ve bağırsakları yere yayılmış, sanki birileri esnekliğini test etmek istemiş gibi dolmuştu. Her taraf kan içindeydi. Kâbus gibiydi!"

"Ve fışkıрма yoktu, öyle mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama yok, evet, birazcık vardı galiba. Şimdi siz söyleyince, anımsar gibiyim. Şurada, duvarda, fışkırmayı andıran çizgiler vardı. Ama çok az. Ete girip çıkan bir bıçağın huzla tekrarlanan hareketlerinden ileri gelebilir bu."

"Ya katil onun hareket etmesini engellemek ya da eliyle ağzını tıkamak için kurbanının üstüne yatmışsa? O zaman kan asıl onun üzerine fışkırmıştır."

Perotti omuz silkti.

"Yine de onu buraya kadar çıkarması gerekirdi. Kendiniz de gördünüz, tek başına taşınmış olması akla yatkın değil!"

Guy başını salladı ve sesini çıkarmadan, gözlerini kumtaşı karesine dikti. Sonunda hayal kırıklığıyla iç çekti ve Uluslararası Paris Fuarı'nın olağanüstü panoramasını seyretmek üzere parapete yaklaştı.

Öyle yüksekteydiler ki, bütün Paris'e hükmediyorlardı. Bir tek karşıdaki Eiffel Kulesi onların üzerindeydi.

Bütün bu şatafatlı, yüksek kuleler tüm dünyanın kültürlerini yansıtıyordu. Genelde koca kütleleriyle öteki yapıların hepsini ezen Eiffel Kulesi –fuar münasebetiyle sarıya boyanmıştı–, bu defa ayaklarının dibinde yayılan bilimler binasının genişliği karşısında neredeyse ufak görünüyordu. Yaklaşık elli metre yüksekliğindeki büyük bir yerküre Champs-de-Mars Garı'na yukarıdan bakıyor ve uzakta, dev dönme dolap başkentini üzerinde yavaş yavaş dönüyordu. Guy, fuar sanki sonsuzluğa uzanıyormuş gibi, baktığı her yerde hayranlığın filizlendiğini hissediyordu. Concorde istikametine çıkarken, Sen'in her iki yanında, son derece ayrıntılı hazırlanmış onlarca yapı dünyanın değişik uluslarını temsil ediyor ve Sağ Yaka'da eski Paris –başkentini Ortaçağ'daki halinin mükemmel bir kopyası– uzanıyordu. Göz kamaştırıcı bir manzaraydı bu.

"İnsan dehası bu işte ve biz buna tanıklık ediyoruz" dedi adamlardan biri gözleri parlayarak.

"Bedelini bilince!" diye cevap verdi bir başkası. "Tüm bunların yıl sonunda yıkılacağını düşünsenize."

"Belki hepsi yıkılmaz, şu lanetli Eiffel'e baksanıza, son Uluslararası Paris Fuarı'ndan beri orada duruyor!"

"Tepesine iletişim deneylerinin aygıtlarını yerleştiren ordu olmasaydı, Panama Kanalı skandalından sonra ayakta kalamazdı. Siz de para yatırmış mıydınız oraya?"

"Bereket versin ki hayır. Kuleye bakınca, Mösyö Eiffel'in tavsiyelerine uyup tasarruflarını Panama Kanalı'na yatırarak kazık yediklerini hatırlayan Parislilerden biri değilim!"

Birincinin karısı, böyle bir teknik başarının birkaç iflasa geçeceğini belirtmek ister gibi omuz silkti.

"Büyük ve Küçük saraylarla III. Alexandre Köprüsü'nün yıkılmayacağını duydum" dedi kadın düşünceli bir ifadeyle.

"Sadece onlar mı?"

"Evet."

"Ne büyük israf."

Yanlarındaki Guy ile Perotti öylece durmuş, büyüleyici manzarayı hayranlıkla seyrederlerken, neden orada bulunduklarını bir süreliğine unutmuşlardı. Bütün ülke ve dönemlere ait, türlü türlü esinler taşıyan pek çok kule, bir sürü parlak kubbeli saray, Jules Verne'in en çılgın icatlarını anımsatan modern çelik yapılar ve binalara tükenmez bir gelgitin dalgaları gibi girip çıkan, yolları kap-

layan sonsuz bir kalabalık. Guy hareket halindeki insanları, yiyecek satıcılarının karavanlarına asılı balonları görebiliyor, ziyaretçilerin coşkusunu, genel mutluluk halini az çok hissedebiliyordu.

Birden aklına bir şey geldi. Trocadéro Sarayı'nın iki kulesini ayıran kocaman kubbeyi gösterdi.

"Altımızdaki şu mekân ne?"

"Sarayın balo salonu, çok büyüktür, gidip görmelisiniz, beş bin kişi alabilir. Eiffel Kulesi'nin arkasına Tarım ve Beslenme Sarayı'nın geçici salonu inşa edilene kadar dünyanın en büyüğüydü."

Guy kaşlarını çattı.

"Niye sordunuz?" dedi Perotti.

Düşüncelere dalan Guy zor duyulan bir sesle cevap verdi:

"Bunu akşam konuşuruz... Düşünmeye ihtiyacım var."

Uzun bir süre, manzaradan büyülenmiş vaziyette durdular. Sonra yazar ansızın konuştu:

"Perotti, vakit kaybetmeden bu fuarı gezmemiz lazım!"

"Bu öğleden sonra çalışacağım, akşama kadar..."

"Faustine bana eşlik eder. Onu eğlendirmek için iyi bir bahane olur bu."

"Ondan hoşlanıyorsunuz, değil mi? Ona karşı davranışlarımızdan belli oluyor."

Guy kendini pek rahat hissetmiyordu, bugünlük yakınlığa son vermenin zamanı gelmişti. Perotti yavaş yavaş özel yaşamına burnunu sokuyor ve bu durum onu rahatsız ediyordu.

"İligimi çekiyor" dedi. Ardından aceleci bir tonda devam etti: "Hadi artık, geç oldu, işe geç kalacaksınız, hemen gidin ve akşam beni görmeye gelin, durum değerlendirmesi yaparız. Tavan arasındaki dairemi cinayet usullerini inceleme bürosuna dönüştürmek için biraz alışveriş yapmam lazım. İnceleyecek çok şeyimiz var. Surat asmayın böyle Martial. Sizi temin ederim ki, yarın sabaha kadar katile doğru büyük bir adım atacağız."

"Size inanmayı ben de isterim. Ama neşenizi paylaşmıyorsam, bu, aklıma Bay Hencks'in sözleri geldiği içindir. Akşam, biz o canıye bir nebze yaklaşmak için olguları yerlerine yerleştirirken, onun tekrar harekete geçmesi ve yeniden öldürmesi mümkün. Bu öğlen son saatlerini yaşadığından habersiz olan o zavallı kızı düşünüyorum. Ve onun adına dehşete kapılıyorum."

Guy, elinde yoldan aldığı bir demet fulya çiçeğiyle Boudoir'ın kapısını itti. Büyük salona, ardından kütüphaneye, en son da mü-

zik odasına göz attıktan sonra, Faustine'i aramak üzere üst kata çıktı. Odasının kapısına vurup da cevap alamayınca mutfığa iniyordu ki, Rose'la karşılaştı.

"Çiçekler bana mı?" dedi kız yaramaz bir tebessümle.

"Faustine'i gördün mü?"

"Dışarı çıktı, bir saat oluyor, öğle yemeğine davet edildi."

"Kim tarafından?"

"Hoş bir adam. Julie'ye gelip, mühim bir yemek için evin en güzel kızına ihtiyacı olduğunu söylemiş."

"Faustine de onunla gitti, öyle mi? Tanımadığı bir adamla?"

"Masanın üzerine gayet yüksek bir meblağ bırakmış. Diane oradaydı, her şeyi görmüş."

Guy'in canı sıkılmıştı.

"Kim olduğunu ve onu nereye götürdüğünü söyledi mi?"

"Hayır, kimliğini gizleyen türden bir bey. İçeri girdiğinde de şapkasını çıkarmadı zaten..."

Guy çiçek demetini Rose'a uzattı.

"Ne kadar kibarsın! Şu kural olmasaydı, bu gece için biraz sıcaklık önerirdim sana..."

Ama Guy çoktan arkasını dönmüş, odasına çıkıyordu.

Bütün öğle sonrası, odasını yeniden düzenleyerek endişesini bastırmaya çalıştı. Yatağı, bir ayağını onardığı büyük bir paravanın ardına itti. Çalışma masasını biraz daha kenara, çatı pencerelerinden birinin altına çekip büyük ve eski halının çevresine arkalıksız iki kanep, bir de tekli koltuk yerleştirdi. Mahzenden kurt yenikleriyle dolu büyük bir tahta pano çıkarıp odanın ortasındaki kırığe dayadı. Kâğıt ve mürekkebi vardı, sadece çivi eksikti, onu da halletti mi, her şey hazır olacaktı.

Faustine saat beşi biraz geçe eve döndü ve gelip çatı katının kapısını çaldı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" dedi Guy selam bile vermeden.

"Efendim?"

"İlk karşınıza çıkanla gitmişsiniz!"

"Guy, benimle böyle konuşmanıza izin veremem."

"Endişelendim!"

Faustine kollarını göğsünde kavuşturdu. Mavi gözlerini dikip Guy'i susturdu.

"Koskoca kadının ben" dedi ağır ağır, her sözcüğün üstüne bastırarak.

“Muhtemelen Viviane ile Anna da böyle diyorlardı, hatta Mi...”
Faustine işaretparmağını tehditkâr bir tavırla salladı.

“Milaine adına konuşmayın!” dedi. “Zamanımızı keyfimize göre programlar, canımızın istediğiyle görüşürüz biz! Vücutlarımızı ve hayatımızı istediğimiz gibi kullanırız! Ahlakçıların hoşuna gitmese de, onların deyişiyle biz ahlaksız kadınlar, bu toplumun gerçek özgür kadınlarıyız! Ve aramızdaki farkın tek bir heceden ibaret olduğunu unutmasalar iyi ederler!”

Guy’in gerginliği ve korkusu aniden geçti. Faustine’in yüzünde derin bir öfke okunuyordu ve Guy’le ilgili olamayacak –kendini ahlakçı olarak görmüyordu, hatta tam tersi geçerliydi– bu son cümle ağzından rastgele çıkmamıştı.

“Randevunuz kötü geçti, değil mi?” diye tahminde bulundu. “Gelsenize, içeri girin.”

Onu kanepelerden birine oturttu ve bir bardak su uzattı. Faustine suyu istemedi.

“Uluslararası aristokrasiye mensup çiftlerin arasında halinden memnun görünmek ve bekâr olduğunu açık etmemek için, kolunda güzel bir hanım sergilemeye ihtiyaç duyan bir politikacı. Yemek boyunca beni hiçe sayarak iş konuşması umurumda değil, ama o beyzadelerin karılarının hakaretimiz davranışlarını hoş göremem! Evli olmadığımızı çabucak anladılar ve beni bir metres zannettiler. Bakışları fenaydı! Kocaları Paris’in büyük randevuevlerinden çıkmayan o ikiyeüzlü karılar!”

Guy genç kadının yanına oturdu.

“Boş verin onlara. Bir daha hiç görmeyeceğiniz kadınlar için üzülmeye değmez!”

“Onlardan nefret ediyorum!” diye öfkeyle söylendi Faustine, çığlığını bastırıp, koltuğu yumruklarken.

“Sakin olun Faustine, bunun size bu kadar dokunmasını anlamıyorum...”

Faustine iri, mavi gözlerini ona doğru kaldırdı.

“Annemi hatırlatıyorlar bana. Onun burjuva *a priori*’lerini, önyargılara gömülmüş arkadaşlarını! İşte, bu yüzden.”

Guy çenesine yumruk yemiş gibi oldu. Faustine’in randevuevine girmeden önceki hayatını, kökenlerini hep merak etmişti. Hali vakti yerinde bir çevreden geldiğini asla düşünemezdi.

“Evet Guy, iyi bir ailede doğdum ben. Burada, bir randevuevinde yaşamayı asla düşünemeyeceğim bir dünyada. İnanın, olaylar çok hızlı geliyor.”

Faustine ayağa kalktı ve tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

Akşam olurken Paris'in üstüne serilen uçsuz bucaksız bir örtü alacakaranlığın ışıklarını emmiş ve güneş batır batmaz başkente ince bir yağmur püskürtmeye başlamıştı.

Damlalar Guy'in bulunduğu tavan arasının çatı pencerelerine hafif hafif vuruyordu.

Guy sanki bu özel gecede karanlıktan korkuyormuş gibi, odasını petrol lambalarıyla doldurmuştu.

Zira bu gece, bir katilin mahremiyetine girmeye karar vermişti.

Bir roman yazmaya başladığı ilk gün, yeni karakterlerin, yeni yakınlıkların, saatler boyunca eşlik edilecek yeni arkadaşların içine nüfuz etmeye hazırlanırken kapıldığı heyecanın aynısını hissediyordu.

Her romanının ana teması ona yaratması gereken insanların mizacını dikte ediyor; hikâyesinin varlık nedeni, geliştirmesi gereken bu rollere ait yaşamları ve kişilikleri telkin ediyordu. Bu gece de aynı şey olacaktı, ama edebi tema ve olayların yerine cinayet vakalarını koyması lazımdı. Çalışma konusu, bir ya da birkaç taşıyıcı fikir tarafından yönetilen öyküsel bir yapı değil, kanlı cinayetlerin ayrıntılarıydı. Ancak amaca ulaşma yöntemi aynıydı: Bir karaktere ulaşmak için bu verilerden faydalanmak.

Zira Guy şuna yürekten inanıyordu: İyi bir roman, "kahramanın" kişiliği ile onun hikâyeye etkisi arasındaki bağların inandırıcılığı üzerine kurulu olurdu. Tekrarlanan cinayetler de faillerinden kopuk olamazdı. Bu tekrarlama bir saplantının vurgulanışı, güçlü bir kişiliği bastırılmaz bir şekilde ifade etme ihtiyacı vardı.

Çatı katının pencerelerine vuran yağmurun tıkırtısı ve lambaların dalgalanan alevleri odaya biraz gotik bir hava veriyordu. Guy

neredeyse kendini Mary Shelley, Poe ya da Charles Maturin'in bir hikâyesinde zannedecekti.

Kapıya vuruldu ve Faustine içeri girdi.

Pembe bir ipek sabahlık giymişti ve sabahlığın aralığından, beyaz muslinden yapılmış şeffaf bir tuniğin altında, uzun bir saten gecelik göze çarpıyordu. Faustine, sanki canavarın kafasına girmek için korunma ihtiyacı hissediyormuş gibi rahat giysilerine bürünmüştü.

Üzerinde dumanı tüten bir çaydanlık ve üç porselen fincan bulunan tepsiyi yazarın çalışma masasına bıraktı ve kollarını öntünde kavuşturarak odada gezinmeye koyuldu.

Guy, akşamüzeri aralarında geçenlerden sonra ona ne diyeceğini bilemiyor, bu inatçı esmer güzelini gücendirmek istemiyordu.

Notlarını okuyormuş gibi yaparak göz ucuyla ona hayran hayran bakmakla yetindi. Faustine uzun, siyah saçlarını açmış, lüleleri omuzlarına dökülmüştü. Guy birkaç kere onun dudaklarını yaladığını fark etti. Sanki söze başlamaya niyetleniyor ama bir türlü beceremiyordu.

Genç kadının işini kolaylaştırmak istedi:

"Bugün cumartesi, siz çalışmıyor musunuz?"

Faustine başını iki yana salladı.

"Julie memnundur herhalde" diye ısrar etti Guy. "Kalabalık olduğunu duyduğum..."

Bu defa Faustine söze girdi:

"Deminki davranışım için özür dilerim. Size biraz sert davrandım, yapmamalıydım."

"Canınızı sıkmayın, affettim bile."

Genç kadın Guy'e dönerek yüzüne baktı. Kocaman, mavi gözleri odanın ışığını emiyordu.

"On yedi yaşındaydım" dedi Guy'e önemli bir itirafta bulunacağını belli eden ciddi bir tonda. "Annem beni evlendirmek istedi. Çok iyi bir ailede doğdum ben, evliliklerin genellikle aşkla değil, çıkar için yapıldığı ailelerden birinde. On yedi yaşındaydım ve kişiliğim bildiğiniz gibiydi. Artı, hayaller. Müstakbel kocamı tanıştırdıklarında korktum. Çirkin ve kaba bir delikanlıydı. Adı Nathan'dı ve benden birkaç yaş büyüktü. Bu evliliğe karşı çıkmak istedim, reddetmeye çalıştım, ama bizde imkânsız bir şeydir bu, anneme hayır denmez. O zaman paniğe kapıldım. Nikâhtan önceki hafta evden kaçtım. Beş parasız, sokaklarda dolandım. Bir kadın bana acıyıp evine alana kadar. Böyle reddedilip aşağılanmayı kaldıramayan müstakbel kocamın intiharını öğrendiğim-

de, yıkıldım. Velinimetim olan kadın, beni sadece evine kabul etmekle kalmadı, bu dramdan sonra hayatta tutmayı da başardı. Haftalarca benimle ilgilendi, karşılığında hiçbir şey talep etmeden. Ben yeniden su yüzüne çıkana, aynada kendime bakacak hale gelene kadar. Onun sayesinde ikinci bir şansım olabildi, hayatımı yeniden kurabildim. Dokuz ay boyunca bana baktı. Paris'in büyük bir randevuevinde kâhyaydı. O kadın, Julie'ydi."

Guy şaşkınlığını saklayamadı ve kollarını göğsünde birleştirip, hikâyenin devamını bekledi.

"Dokuz ay odasının karanlığında yaşadıktan sonra kararımı verdim. Julie beni işletmede işe soktu, hizmetçi olarak. Günlük komisyonlardan pay alıyordum. Kulislardan, kibar fahişelik hakkında her şeyi öğrendim. Ama aynı zamanda, bazen karşılaştığımız ve benimle bir gece geçirmek isteyen o beyzadeler karşısında kendimi savunmayı ve kim olduğumu göstermeyi de öğrendim. Yayıdığım çekim gücünü keşfettim ve Julie bu gücü nasıl kurnazca kullanabileceğimi öğretti. Bazılarının metresi oldum. Bu, aileme yönelik esaslı bir nankırtı; bir de belki, tek kişiye vermeyi reddettiğim zevki yüz adama sunarak hatamı affettirmenin bir yoluydu."

"Ama bundan siz sorumlu değil..."

"Julie biriktirdiği parayı oyuna sürüp kendi evini açana kadar" diye devam etti Guy'i duymayan Faustine. "Bunun üzerinden altı yıl geçti ve yeni hayatımı kabullendim. Buna karşılık, öncekini hatırlatan şeylere katlanmakta çok zorlanıyorum. Ve Milaine'in... ölümüyle sınırlarım altüst oldu. İşte bu yüzden, öğlenki hadise öfkemi size kusmama neden oldu. Oysa hiç kabahatiniz yoktu, özür dilerim."

Guy ona yaklaşmış, tam karşısında duruyordu. Buz kesmiş ellerini tutup fısıldadı:

"Hikâyenizden hiç haberim yoktu Faustine, ben..."

"Bir şey daha var: Faustine benim gerçek adım değil. İkinci bir hayat için Julie'yle anlaşma yaptığımda bunu seçtim."

"Gerçek adınız ne?"

"Bunu hiçbir erkeğe söylememeye ant içtim. Faustine'i seviyorum."

Guy yavaşça onayladı:

"Ben de."

"Artık neden bunca zamandır size mesafeli durduğumu biliyorsunuz. Hayatta izlediğiniz... aykırı güzergâh sır değildi. İtiraf etmeliyim ki, benzerliklerimiz beni korkuttu."

“Şimdi ne değişti peki?”

“Son günlerde, ben... sizi gerçekten keşfettim. Ben... doğrusu... kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyorsunuz.”

Faustine, Guy'e sokulup başını omzuna dayadı. Hızlı hızlı soluyordu. Guy, genç kadının dağılmış saçlarının arasından, boynunda ılık bir ıslaklık hissetti. O zaman elini Faustine'in sırtında gezdirdi, kızını teselli etmek isteyen bir baba gibi.

Ya da seven bir koca.

Gıcırdayan basamaklar Martial Perotti'nin gelişini haber verdi ve Faustine ile Guy doğan günün kovduğu iki hayalet gibi hemen birbirlerinden uzaklaştılar.

Faustine gözyaşlarını silmek için sırtını kapıya döndü. Guy gidip genç müfettişi karşıladı.

“Martial, biz de sizi bekliyorduk. Gelin, şu kanepeye oturun. Çay içer misiniz? Gününüz nasıl geçti?”

“Son derece sıkıcı! Yine kâğıt işleri! Kulağa çılgınca geliyor ama, bizim amatör dedektiflik ilişkimiz bana mesleğimden daha büyük bir tatmin veriyor. Müfettişliğin ilk yıllarına lanet olsun! Kıdemliler heyecan verici şeylerin peşinde koştururken, bütün sıkıcı işleri bana yüklüyorlar.”

Faustine ona bir fincan çay uzattı.

“Ah, merhaba Faustine. Teşekkür ederim.”

Guy fırsattan istifade, karşılarındaki kireşe dayanmış halde duran tahta panoyu gösterdi. Uzun tahta neredeyse tavana kadar yükseliyordu.

“Pekâlâ, vakit kaybetmeyelim. Hubris'in kafasıyla tanıştırayım sizi.

“Efendim?” dedi Perotti. “Kimin kafası?”

“Hubris, Antik Yunanlıların hoşgörüyü ve kurallara ters düşen, aşırı davranışları belirtmek için kullandıkları, ölçsüzlük ifade eden bir kavramdır. Kutsal Kitabımızdaki temel günahlar ortaya çıkmadan önce, Hubris manevi korkuluk gibi görülüyordu denebilir. Katilimize bu adı verdim. Hubris.”

“Peki şu... tahta, ne bakımdan onun kafası oluyor?”

“Şimdilik düz bir kafatası görüyoruz sadece. Ama bize düşen görev de bu zaten: Onu açıp, içindeki her şeyi görmek. Zira inanıyorum ki, her eylemimiz bir lisan, her hareketimiz bir ifadedir. İsteyerek ya da istemeyerek sık sık tekrarladıklarımız. Böyle mi zansen ihtiyacıyla öldürmenin ve bunu defalarca yapmanın da ifade biçimi olduğu aşikâr. Buna mukabil, muhatabın kimliğine dair sorular var aklımda: Kendi kendine mi konuşuyor...”

sa topluma mı hitap ediyor? Cinayetleri ne anlatıyor? Beraberce şifresini çözeceğimiz şey bu işte."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz peki?"

"Olguları tahlil ederek. En önemlisinden başlayalım: Kurbanlardan."

Guy önceden hazırladığı kâğıt destesiyle mürekkepli kalemini alıp kinliği belirlenmiş kurbanların adlarını ayrı bir sayfaya yazdı ve gidip panoya çiviledi. Tahtada öyle çok kurt yeniği vardı ki, küçük çivileri hiç zorlanmadan batırabildi.

Yaptığı işi açıklamak üzere arkasına döndü:

"Her birinin adını, kaybolduğu bölge ve tarihi, cesedinin bulunduğu yeri yazdım. Ve şimdi... öldürme yöntemini ekliyorum."

Toplu vaziyeti görmeleri için kenara çekildi:

Eylül ve şubat arası, Monjol Sokağı'nda 5 kayıp vakası. Hepsi kadın ve fahişe. Kimliklerini bilmiyoruz. (Daha fazla bilgi için Sefillerin Kralı'na müracaat.) Hiçbiri bulunamadı.

Louise Longjumeau – Şubat ortası. Monjol Sokağı. Bulunamadı.

Viviane Longjumeau – 7 Nisan. Monjol Sokağı. Botanik Bahçesi yakınındaki Port Saint Bernard Rıhtımı – Defalarca bıçaklanmış. Bir nesneyle (heykelcik) tecavüze uğramış. Gözler siyah.

Anna Zebowitz – 12 Nisan. Concorde Meydanı. Trocadéro Sarayı'nın tepesi – Karnı deşilmiş. Parçalanmış / organları çalınmış. Öldükten sonra boğazı kesilmiş.

Milaine Rigobet – 18 Nisan. Notre-Dame-de-Lorette Sokağı. Gözeneklerden kan süzülmesi. Umumi adale kasılması. Gözler siyah. Ağızda beyaz sıvı.

"Toplam dokuz kayıp veya ölü kadın" diye özetledi.

Faustine sonuncu sayfayı işaret etti.

"Beyaz sıvı mı? Milaine'in ağzında? Nereden biliyorsunuz bunu?"

"Olay yerinde fark ettim."

"Sperm olabilir mi?"

Huzursuz olan iki adam bakışlarını kaçırdılar.

"Suratınızı düşürmeyin böyle!" diye kızdı Faustine. "Orgazm ticareti yaptığımı hatırlatırım. O yüzden, bu yersiz sıklıkla bırakın. Cinayet, karnı değilmiş cesetten söz ediyoruz burada! Tüm bunların ortasında, seksten rahatsız olmanın lüzumu yok."

"Hayır, sperm değildi" diye cevap verdi savunma halindeki Guy. "Yani, emin değilim. Ama zannetmiyorum."

"Tereddüdünüz bize pek yardımcı oldu" diye alay etti genç kadın. "Gelecek sefer, beni çağırın. Sizi derhal aydınlatırım. Koku yok muydu? Beyler, kendinizi daha iyi tanısaydınız, spermin güçlü bir kestane aroması yaydığını bilirdiniz."

"Özel bir koku hatırlamıyorum" diye itiraf etti Guy.

"Yazık. Bir kadın olarak, kendi görüşümü belirtirim: Viviane'a tecavüz edilmişken, ötekilere edilmemesini garip buluyorum. Her şeyden önce, bu adamın, yani sizin verdiğiniz adla Hubris'in, Viviane'a doğrudan değil de bir nesne vasıtasıyla tecavüz etmesi bana ne düşündürüyor, biliyor musunuz? Bir çocuğu. Cesaret edemeyen ve bu yüzden aşama aşama iş gören bir çocuğu. İlk kendi vücudunun yerine bir nesneyi geçiriyor, sonra nihayet eylemi gerçekleştirmeye cüret ediyor, ama yine de doğruca Milaine'in cinsel organına yönelmek yerine, hakiki tecavüzden önceki son aşama gibi, ağzına yöneliyor. Onun sorunu cinsel mahiyette."

Guy ile Perotti ihtiyatla birbirlerine baktılar.

"Ben biraz kuşkuluyum" diye araya girdi Martial Perotti. "Her şey bizi, Hubris'i harekete geçiren şeyin daha ziyade erkle, ilahi bir arzuyla alakalı olduğuna inanmaya itiyor. Öldürmek için avlanıyor, kendine yaşam ve ölüm yetkisi bahşediyor, kendini Tanrı sanıyor."

"Erkin altında yatan ne peki?" diye sordu cevabı bildiği belli olan Faustine. "Cinsellik!"

Guy kollarını kaldırarak tartışmayı kesti:

"Hareketlerinin kaynağı hakkında varsayımlar geliştirmeden önce, bildiklerimize odaklanalım, olgulara. Sadece kadınlara saldırıyor. Hepsi de fahişe. Daha temkinlileri değil, ürkek olmayan kızları seçiyor. Hatta tam tersine, biraz ihtiyatsız olduklarını biliyoruz. İşin içinde para olduktan sonra, Anna da, Milaine de karşılama çıkan ilk adamın peşinden karanlık bir yola girmekte tereddüt etmeyen kadınlar. Kayıp kızına ulaşmayı isteyen Viviane da muhtemelen aynı yapıyordu."

"Öyleyse, risk almayı sevmeyen bir avcı söz konusu" diye bağladı Perotti, Maximilien Hencks'in sözlerine gönderme yaparak.

Guy işaretparmağını havaya kaldırdı:

"Doğrusu, suç mahalleri olmasa buna inanabilirdik. Oysa buralar, aksine, tehlikeli yerler! Port Saint-Bernard Rıhtımı gece yarısı bile açıktadır, dahası karşı kıyıdan bile görülebilir. Notre-Dame-de-Lorette Sokağı hareketlidir, geç vakitte bile, gelen giden eksik olmaz. Güvensiz ve ihtiyatlı biri olsaydım, daha çok boş arazilerde, mezarlık veya parklarda oyalanırdım, kesinlikle evlerin bu kadar yakınında değil."

"O halde, neden kolay bir kurban seçerken kendisi için tehlikeli bir suç mahalli tercih ediyor?" diye şaşkınlığını belirtti Perotti.

"Kurbanını alacağından emin olmak istiyor" dedi Faustine. "Zevk peşindeki bir erkeğin, fazla müşkülpesent davranarak başarısız olma riskine girmektense, tadını çıkaracağından emin olduğu herhangi bir kıza razı olması gibi. Ardından, hayal gücü başkın çıkarak, kendini tehlikeye atmasını buyuruyor. Tehlikeyle tahrik oluyor."

"Yine seks!" diye çıktı Perotti. "Niye her şeyi cinselliğe atfediyorsunuz?"

"Bütün insanlığın medeniyeti cinsellik üzerine kurulmuştur. Devamlılığımızı ona borçluyuz. Cinsellik, içimizde, davranışlarımızın derinliklerinde saklıdır. Kişisel yörüngelerimizin tam merkezindedir. Cinsellik hayatın devindirici gücüdür!"

"Ama neticede, hayvan değiliz... İçgüdülerimizi denetlemeyi biliriz."

"Darwin hayvan olduğumuzu kanıtladı. Evrimin ileri bir evresinde olabiliriz ama yine de hayvanız! Ve şu an tam da Hubris meselesini tartışıyorsunuz: Gem vuramadığı tepileri tarafından ele geçirilmiş durumda. Görünüşte uygar ama yine de içinde en ilkel hayvanı barındıran ve onu uzun süre orada tutamayan bir insan. Onun patlamasına izin vermesi gerekiyor."

"Kendinizden pek emin görünüyorsunuz sevgili Faustine. İnsanlığı bu kadar iyi tanıdığınızı nasıl iddia edebiliyorsunuz?" diye sordu Perotti sesinde acı alayla.

"İnsanın içgüdülerıyla hareket ettiği en ilkel halini, yani cinselliğini ve zevk alışını gözleme konusunda sizin asla sahip olamayacağınız bir tecrübem var. Bu bazen kafanıza takılıyor, farkındayım. Böyle anlarda, erkeklerin içinde özellikle vahşi bir şey oluyor, üstün davranışlar sergileyen bir varlıktan ziyade bir hayvana dönüşüyorlar. O anlarda nasıl olduğunuzu biliyorum!"

Guy konuyu kapatmak için tekrar müdahale etti:

"Hubris ihtiyatlı bir adam, kurban seçimi bunu kanıtlıyor. Suç mahallini seçerken daha çok risk alıyorsa, bu çok önemli olduğu

içindir. Her zaman kurbanının çabucak bulunacağı, ayakaltı yerleri seçtiğine dikkatinizi çekerim. İnsanların şok olmalarını istiyor. Varlığının, eylemlerinin bilinmesini istiyor. Topluma verilecek bir mesajı var yani!"

"Kendisinden söz edilmesini mi istiyor?" diye sordu Faustine. "Gazetelerde mi?"

"Bu var olmanın, önemli olduğunu bilmenin, belki de intikam almanın bir yolu."

"Ama şimdiye kadar icraatlarından hiçbiri duyulmadı" diye hatırlattı Perotti. "Amirlerim bu konuda çok dikkatli!"

"Bu da Hubris'in fena halde canını sıkıyor olmalı. Ya cinayetlerinin ritmini bu yüzden hızlandırıyorsa? Gazetelerin dikkatini çekmek için?"

Perotti otomatik bir hareketle bıyığını düzeltip sözü aldı:

"Cumhuriyet savcısı suç mahallerine gelmiyor ve müfettişler onu çağırıyorlar. Bu, talimat aldıklarını ve emirlerin çok yukarıdan geldiğini kanıtıyor. Devlet bu hadisenin basına sızmasını arzu etmiyor. Hubris ne yaparsa yapsın, nafile. Öfkesinin giderek daha da güçlenme tehlikesi var."

"Devlet, Uluslararası Paris Fuarı yüzünden bu cinayetleri örtbas etmek istiyor" dedi Faustine. "Kızlardan biri orada bulunmuş, bu Paris için pek kötü bir reklam olurdu. Büyük ekonomik ve politik yatırımların olduğunu herkes biliyor. Fuar o kadar pahalıya mal oldu ki, ziyaretçileri korkutmaktan kaçınmak şart. Ve sizi temin ederim ki, bütün ülkelerin diplomatları gizli pazarlık ve ittifak peşinde koşuyorlar. Bugün katıldığım yemek hiç değilse bu noktayı teyit etti."

Guy genç kadına baktı:

"Bu kuvvetle muhtemel! Açılıştan iki gün önce iğrenç bir cinayetin ortaya çıkması hiç de hoş olmazdı. Kurban arayan bir canavarın Paris'te dolaştığı düşüncesi de keza. Sadece fahişeleri öldürdüğü için bu, onların gözünde daha az önem taşıyor ve pek fazla insanı rahatsız etmiyor. Yetkililer, kimse bahsetmesin diye olayı gizli tutuyorlar."

"Whitechapel'da faaliyet gösteren Karındeşen hakkındaki soruşturma fiyaskosu bütün polislerin anılarında hâlâ taze" diye belirtti Perotti. "Sizi temin ederim!"

Guy sözüne devam etti:

"Adamımıza dönelim: Paris'i tanıdığını biliyoruz. Uzun müddet Monjol'da avlandığına göre, zorlu mahallelerden korkmuyor. Organize ve tedbirli biri. İyi bir avcı, saldırıya geçmeden önce kur-

banını tanımak ister. Belki de fahişelerle düşüp kalkıyor, onları gözlüyordur.”

“Bir ulaşım aracı olduğu muhakkak” diye araya girdi Faustine. “Göze çarpmadan kızları kaçırabilmek için.”

“Otomobil fazla gürültülü olurdu” diye karşılık verdi Guy. “Büyük bir landodur herhalde. Üstü ve yanları kapalı bir araç gerekir. Pis işinde ona eşlik etmeyi kabul edecek kadar alçak bir suç ortağı bulabileceğini sanmıyorum. Bu da arabayı kendisinin sürmesi ve dolayısıyla, cinayet mahalline varana kadar, kurbanını bağlayıp ağzını tıkaması ya da iyice sersemletmesi gerektiği anlamına gelir.”

“Ya bulunamayan bütün o kızlar?” diye sordu Faustine.

Guy küçük puro stokunun yanına gidip bir Partagas aldı.

“Martial?” Müfettiş kibarca reddetti. “Kayıp kızlar. İşte bu çok acayip. Niye ilk kaybolanlar bulunamadılar? Neden sadece son üçünün cesetleri bulundu? Öbür altısını ne yapmış olabilir?” Arkadaşlarının tereddüt ettiklerini gören Guy, onları konuşmaya teşvik etmek için ellerini havaya kaldırdı. “Hadi, aklınıza gelen her şeyi önerin. En makul, en tutarlı olana böyle yaklaşıcağız.”

“Başlangıçta utanıyordu” diye fikir verdi Perotti. “Onları bir yere sakladı.”

Guy başıyla tasdik etti.

“Neden olmasın? Faustine, siz ne düşünüyorsunuz?”

Genç kadın müfettişe güvensiz bir bakış attıktan sonra “Kendine bir harem kurdu” dedi. “Bu adamın kadınlara hiç saygısı yok. Onlara neler yapabildiğine bakarsak, kadınları insan olarak görmüyor, içgüdülerini tatmin eden nesnelerden başka bir şey değildir. Önce cinsel dürtülerini tatmin ediyor ama bu yetmiyor, o zaman diğer dürtüleri patlak veriyor ve onları öldürüyor.”

“Evet, bu ilginç. Lakin söz etmediğimiz bir yön daha var: Eğer Milaine’in ağzındaki madde şey değilse... anlarsınız işte... Viviane’in tecavüzünü başka türlü düşünebiliriz: Kendi organı dururken bir nesneyle tecavüz etmek niyeti?”

Faustine, Guy’in nereye varmak istediğini hemen anladı:

“Çünkü organı yok! Bir kadın!”

Perotti derhal karşı çıktı:

“Sahiden böyle düşünüyorsunuz herhalde! Bunu bir kadın yapamaz! Böyle korkunç suçlar işleyecek kadar hain bir kadın bulsanız bile, kurbanlarını kaçırarak kuvveti olmazdı. Hele Anna Zebowitz’i Trocadéro Sarayı’nın tepesine taşımaya hiç beceremezdi.”

“Güç konusunda hemfikirim. Bununla birlikte, kadınlar müthiş kurnazdırlar: Fahişeler bir kadından çekinmez, onun peşinden daha rahat giderler.”

“Buna katılmıyorum” diye itiraz etti Faustine. “Kendi aramızda ne kadar şüpheli olduğumuz hakkında hiçbir fikriniz yok, her halükârda kaldırım kızlarını tarumıyorsunuz. Bazıları rekabeti yok etmek için her şeyi yapmaya hazırdır.”

“Peki. Kadın varsayımını bir kenara bırakalım öyleyse. Karşımızda bir adam var, güçlü kuvvetli, kana karşı duyarlı değil...”

“Az da olsa, biraz... anatomi bilgisi var. Zira Anna’nın karnı gayet özenli yarılmıştı.”

“Viviane vakasında bu geçerli değildi” diye hatırlattı Guy. “Tam tersine, anlaşılmaz ve hayvanca bir kudurganlık söz konusuydu...”

“Viviane, Anna’dan önce öldürüldü. Bu onun için bir... idman olmuştur belki de.”

“Demek ki kuvvetli, kana ve belki ceset kesmeye alışık, bir arabası olan, karanlık mahallelerden korkmayan ve en azından ilk kurbanlarını hapis tuttuğunu varsayacak olursak, sapa bir kohna sahip bir adam. Bir şey daha var: Kaçırımların çoğu akşamüstü ve özellikle gece, hatta geç vakitte oldu! Yani boş zaman olan biri, hazırlık yapabiliyor ve cyleminden önce ya da sonra dinlenebiliyor.”

Faustine buz mavisi gözlerini yazara dikmişti.

“Aklınızda belli bir düşünce var gibi geliyor bana Guy. Öyle değil mi?” diye sordu.

“Romanlarımda doğru karakteri bulmak için yaptığımı gibi, mantık ve eleme yoluyla ilerliyorum. Ve hemen aklıma bir doktor, cerrah, hatta bir kasap geliyor. Ama ilk ikisi bir hayli çok çalışıyorlar, işten bu kadar sık kaytarabileceklerinden şüpheliyim. Üstelik, meslekleri kendine hâkim olmayı, sinirlerini kontrol etmeyi ve bizim canide olamayacak bir ruhsal istikrarı gerektiriyor. Buna mukabil, kasaplar... Gerçi bu, sarulandan çok daha eğlenceli ve keyifli bir meslek. Geçen gün, Villette mezbahaları tarafındaydım ve şahit olduğum neşeli havaya pek şaşırdım. Üstelik gündüz kesin yapıyorlar... Mamafih, uygun düşebilecek bir meslek grubu mevcut: Hal bölgesi kasapları. Suskun ve yalnız adamlar olarak tanınıyorlar, sabah erken saatlerde çalışıyorlar, akşam hazır olmak için öğlen istirahat edebilirler. Gidip oraya bir göz atmayı düşünüyorum, meraktan, sadece başka ipuçları aramak, yeni fikirler bulmak için.”

"Neden olmasın?" dedi Perotti. "Yapacak daha iyi bir şey yok ki..."

"Adamımız ziyadesiyle içine kapalı, az konuşan biri. Hissettiği her şeyi içine attığı anlaşıyor, çok gözleyen bir adam ve..."

"Durun bir dakika, tüm bunları nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu Perotti.

"Davranışlarından azizim, hareketlerinden! Çok ihtiyatlı, tam bir gözlemci, kendinden pek emin değil, en azından görünüş itibariyle. Öyle olsaydı, cinayetlerinde, en azından kurban seçiminde bir çeşit kibir göze çarpardı, ama yok. Her şeyi, kolayca ücra bir köşeye sürükleyip boyun eğdirebileceği kadını seçmek için yapıyor. Toplumunu yaralamak arzusunda olsa da, henüz yüksek derecede sembolik kurbanlara saldırmaya cesaret edemiyor. Bir polis veya politikacı öldürmek çok daha çarpıcı olurdu, fakat onlar zor hedefler. Az konuşan, başkalarını dinlemeyi tercih eden bir adam bu. Aslında, başkalarını sevmiyor, insanlardan kaçan bir münzevi. Kurbanlarını ortalık yere bırakıyor, herkes tarafından görülmek istiyor, zira aksi takdirde bir yeri olamaz. Fazla bilinmeyen bir mesleği olduğunu ya da işinde takdir görmediğini düşünüyorum. Ve bu kadar rahatsız olması için, sorununun çok eskiye dayanması lazım, kişiliğine kazınmış. İyi muamele görmediği bir aileden geliyor. Muhtemelen bir hiç olarak görülüyor, belki de dövülüyordu. Kendini kimseye bağlı hissetmiyor. Herkese öfke duyuyor. Ve bekâr."

"O niye?" diye sordu Faustine.

"Bir aile babası kurbanlarını Notre-Dame-de-Laurette Sokağı gibi, ailelerin sıklıkla geçtiği yerlere bırakmazdı."

"Kendi karısına kin beslemiyor ve çocukları tarafından da değeri verilmiyorsa tabii!"

"Evet, doğru. Ama cinayetlerin tekrarlanması bana, zamanını programlamak hususunda gayet serbest olduğunu düşündürüyor ki, bir aile buna izin vermezdi. En az yirmili, hatta muhtemelen otuzlu yaşlarda olduğunu ekleyeyim. Çünkü şahsına ait bir ulaşım aracı olduğuna göre, uzun bir süredir çalışıyor. Ayrıca, fiziksel bakımdan, güçlü kadınları zapt edebilecek yetenekte olması lazım. Görebildiğim kadarıyla, kızların hiçbirinde bağlandıklarını gösteren bir iz yoktu. Dolayısıyla, fazla yaşlı değil. Hem sonra, eyleme geçecek kadar saplantılı olabilmesi için, topluma duyduğu nefretin iyice içine işlemesi, bunun için de belli bir vakit gerekir. Öte yandan, çok fazla vakit de geçmiş olamaz, zira yirmiden fazla içinde tutmayı başardıysa, ileri yaşlarda patlama-

si için bir neden göremiyorum. Hayır, sanırım yaş aralığını yirmi beşle otuz beş arasına bile indirebiliriz.”

Guy purosunun ucunu kesti ve nihayet yaktı. Etrafını yoğun, mavimsi bir sis kapladı.

Perotti boğazını temizledi.

“Dumandan mı rahatsız oldunuz?” diye sordu Guy.

“Kesinlikle hayır. Ne var ki... Katil hakkında çizdiğiniz portrenin bana çok benzediğini düşünüyorum! Ve... bu beni bir hayli rahatsız ediyor.”

“Martial, bu portre birçok bekâr erkeğe uygun düşer. Ve sizin gibi, otuz yaşındaki yalnızlar birbirlerine benzerler. Hâlâ bekârsalar, bu, çoğunun biraz utangaç ve gözlemci olmasından kaynaklanır. Ve toplum içinde kendilerinden pek emin olmamalarından. Bu mecburi içe kapanış, zengin bir iç yaşam biçimi ve kişisel hayallerden müteşekkil bir dünya yaratır, uzun süreli yalnızlıklar da bunların çoğalmasına yol açar. Zamanın bu yolda güçlendirdiği bir hayalperest. İşte, adamımız ve siz busunuz. Utanacak bir şey yok bunda. Zira aranızda önemli bir fark var: Bu münzevi yaşamın beslediği hayallerin niteliği! Sizinkiler normal, bir erkeğin hayalleri... Onunkilerse, onu birey olarak şekillendiren dengesizlikler tarafından yönlendiriliyor. Belki de mutsuz ve acılar içinde geçmiş çocukluğu, referans noktalarını, modellerini, ihtiyaçlarını saptırdı. Ve bu münzevi inşa sürecinde, içinde bozulan şeyi tekrar tekrar yinelemekten başka bir şey yapmadı, saplantıya dönüşene, onu kendi modeli, yetişkinlik ihtiyaçları haline getirene kadar. Her şey mizacımızın niteliğinde yatıyor, hayallerimizin o müthiş hamurunda. Ve yürekten inanıyorum ki, bu mizaç, hayatımızın zorunlu çıracılık aşamalarında, yani çocukluk ve ergenlikte biçimleniyor.”

Perotti kaşlarını kaldırdı ve fincanındaki ılık çayı kafasına daktı.

“Hayallerimin niteliği konusunda beni rahatlatığınız için teşekkür ederim” diyerek kıkırdadı.

Guy başka bir kâğıda şöyle yazdı:

Hubris.

Yaş: 25-35. Bekâr. İçine kapalı, utangaç, gözlemci, suskun. Toplum içinde kendinden emin değil.

Bir ulaşım aracı ve ücra bir yerde (Ménilmontant – cinayetlere yakın?) evi ıxır.

Güçlü.

Zorlu mahallelere takılıyor. Fahişelere?

Kandan korkmuyor. Alışık?

Et kesmeyi biliyor?

Mutsuz çocukluk.

Toplumu sarsmak istiyor.

Geri çekilip yazdıklarını okudu ve yeriden arkadaşlarına döndü:

"Bir şey daha: Öldürme yöntemi. Değişiyor. Katil arayış içinde."

"Dokuz kaçırmadan sonra, bu iş uzamaya başladı" diye belirtti Perotti.

"Bence mesele tam da burada. İyi yöntemi hâlâ bulamadı. O yüzden aklıma iki şey geliyor. Birincisi: Hâlâ arıyor, çünkü asla bulunamayan ilk altı kadın öldürülmedi. Yani 'sadece' üç kadın öldürdü. Kendini mükemmelleştirmekle meşgul. İkincisi: Büyük bir tecrübesi var ama hâlâ yöntemden tatmin olmuş değil. Bu da öldürme ediminin kendisine değil, başka bir şeye takıntısı olduğunu gösterir. Ölüm yalnızca bir sonuç."

"Korkarım sizi takip edemiyorum, ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Faustine.

"Bu adam deli değil. Bunu, cinayetlerindeki titizlik ve düzenden biliyoruz. Dolayısıyla, eyleme geçmesi, tamamen bilinçli olarak birini öldürebilmesi için, tüm sosyal bariyerlerinin birbiri ardına çökmüş olması lazım gelir ki, bu da zaman gerektirir. Ve yakalanmamak için en ufak ayrıntıya bile dikkat ederek aynı şeyi defalarca tekrarladığına göre, söz konusu olan geçici bir kişisel iç patlama değil. Dolayısıyla, bu ölüm hayallerini uzun, çok uzun süre boyunca olgunlaştırdığını söyleyebilirim. Direnç noktalarının hepsini birer birer çökertecek denli büyük bir saplantı halini alana kadar. Zihninde yıllardan beri zonklayan bir hayal. Tekrar tekrar öldürüyor, çünkü artık dengesini bulmak için ihtiyaç duyduğu şeyin istilası altında. Çürümüş yapısını böyle dengelemiş olmalı. Tıpkı vücudumuzdaki kasların, yerinden oynamış bir omuru telafi etmek için kendi görevleri dışında iş görmeleri ve bu dengenin, kötü ve yıkıcı bile olsa, yeni dengemiz haline gelmesi gibi."

"Onca zamandır zihnine musallat olan hayaller öldürme ediminde odaklanmıyor mu yani, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle. Başka bir şey var. Ne bileyim, hükmetme arzusu, kızlara oynattığı rol ya da başka bir şey, ama bu geliştirmemiz icap eden bir ipucu. Maalesef, bu konuda yeterli bilgiye sahip değiliz."

Guy portresine birkaç satır ekledi:

Hayalleri doğrudan doğruya ölüme yönelmiyor. NİYE ÖLDÜRÜYOR?

İlk beş kız HÂLÂ HAYATTA MI?

Sonra sözüne devam etti:

“Cinayetlerinin ikincil amacı olan toplumu kışkırtmanın ötesinde, asıl zevkinin ne olduğunu tanımlamalıyız. Ne sebeple öldürüyor? Cinayetlerinin esas itici gücü ne?”

Çatı pencerelerine vuran yağmurun tıptırtısı hızlanmıştı, ne pahasına olursa olsun içeri girmek isteyen birinin ısrarıyla camı dövüyor, üç başoyuncuyu seslerini duyurabilmek için yüksek sesle konuşmak zorunda bırakıyordu.

“Nasıl daha fazla bilgi toplayacağız ki?” diye hayıflandı Perotti. “Soruşturma dosyalarına ulaştık zaten. Orada da pek bir şey yoktu.”

“Siz” diye belirtti Faustine. “Dosyalara siz ulaştınız, biz değil.”

Guy’in Horloge Rihtımı’na yaptıkları küçük gece kaçamağından Faustine’e bahsetmemiş olduğunu anlayan Perotti, yazara baktı.

“Yeni izler keşfederek” diye araya girdi Guy. “Baştan savma bir soruşturmanın avantajı, bize, her şeyin zaten toplanmış veya yok edilmiş olmasından kaygılanmadan araştırma olanağı tanumasıdır.”

“Beni aydınlatın, zira bir polis olarak, daha fazla ne yapabileceğimizi anlamıyorum.”

“Geleneksel yöntemler bakımından, bu konuda sizin birimlerden herhangi bir destek umabilir miyiz? Mesela birkaç üniformalı memurun yardımı...”

“Kesinlikle hayır!” diye bağırdı Perotti kanepede doğrularak. “Amirlerim devletin en yüksek mercileri tarafından kapatılmış davaları araştırmak için bir romancı ve bir... genç kadınla dolap çevirdiğimi öğrenirlerse, kariyerim ebediyen mahvolur! Bu kesin olarak bizim aramızda kalmalı! Aksi halde, bensiz devam edersiniz!”

“Cevabı tahmin etsem de, bu soruyu sormam lazımdı. Geriye diğer yöntemler kalıyor öyleyse. Romancı yöntemleri. Olguları tahlil ederek, olgularla tutarlı kişiliğe ulaşmak. Anna Zebowitz vakasını ele alalım. Bu öğlen, Trocadéro Sarayı’nun kulesindeyken, açık bir gerçek çarptı gözüme. Hubris toplumu sarsmak istiyor olsa bile, onca riske rağmen niye fuarın içine gidiyor? Bunun

karmaşık ve tamamen lüzumsuz bir girişim olduğunu kabul edin. Gecenin köründe cesedi rahatlıkla ana girişin önüne atabilirdi. Yaratacağı etki azami olurdu. Öyle yapmak yerine, bir kulenin tepesine çıkarak –ki bu, sorun çıktığı takdirde, ona kaçış imkânı bırakmaz– Anna Zebowitz’i doğruyor ve kendini kaybedip, zaten ölmüş olmasına rağmen boğazını kesiyor. Neden?”

“Kan sarhoşluğu” diye önerdi Perotti. “Şiddet başını döndürdü...”

Pek ikna olmuş gibi görünmeyen Guy başını yavaşça salladı.

“Boğaz kesmek tam anlamıyla barbarca bir hareket” diye belirtti Faustine. “Vahşi bir tarafı var, öfkeyle alakalı bir şey.”

“Evet, ben de böyle hissediyorum” dedi Guy. “Anna Zebowitz’e karşı şiddetli bir öfke nöbeti, neredeyse... şahsi bir şey. Ona yönelik katıksız bir nefret. Yoksa kızı tanıyor muydu?”

“Kurbanlar arasında bir bağ olabileceği hiç aklınıza gelmedi!” diye bağırdı Perotti.

“Doğru” dedi Guy. “Sanırım, Karındeşen tarafından işlenen cinayetlerle olan benzerlik bizi gayriihtiyari bu şemaya yönlendirdi. Bilgi edinmemiz gerekecek. Fuara geri döneceğim, Anna Zebowitz’i neden oraya bıraktığını anlamak istiyorum. Mutlaka bir sebep vardır. En azından sembolik! İhtişamum bozmak için mi balo salonunun üstünü seçti acaba?”

“Bir kulenin tepesini, sembolik bakımdan cinsel çağrışımlı, falik bir şey...” dedi Faustine. “Ben de Concorde Meydanı’na gidip, şu Anna Zebowitz hakkında daha çok şey öğrenmeye çalışabilirim.”

“Kızların çoğu Concorde’a gece çıkarlar” diye hatırlattı Perotti. “Orası gece gidilebilecek bir yer değildir...”

Aynı huzursuzluğu paylaşan iki adam yine bakiştılar. Faustine gibi güzel bir kadını geç vakitte Concorde kaldırımlarını arşınlar-ken düşünmek içlerini rahatlatmıyordu doğrusu. Ama Guy yine de ona akıl vermekten çekindi. Bunun boşa zahmet olacağını bilecek kadar tanıyordu Faustine’i.

“Deminden beri sizi dinliyorum” diye devam etti genç kadın, “ve değerlendirmenizde Milaine’e daha çok yer vermemeniz beni şaşırtıyor. Oysa kurbanlar arasında tanıdığımız yegâne kişi oydu. Ben oda komşusuydum. Onu yakından tanıyorduk.”

“Ne var ki...” diye anımsattı Guy, “morgda bu yolu zaten araştırdık. Mektuplarını da okudum. Genel olarak, fırsat düştüğünde tanışmanın faydalı olabileceği birkaç erkeğin adı geçiyor tabii. Ama şimdiye kadar Milaine’in izi bizi hiçbir yere götürmedi.”

"Milaine günlük tutuyordu, bunun hakkında daha önce konuşmuştuk. Kızlar arasında bir bağ varsa, Milaine bundan muhakkak bahsetmiştir. Hatta celladı olacak şahsın adını bile yazmış olabilir!"

"Elbette ama günlüğü katil almış! Üzerinden çıkmamış, morgun doktoru bu konuda gayet kesin konuştu."

Faustine başını iki yana salladı.

"Bunu tekrar düşündüm. Milaine böyle bir şey yapmazdı. Hem niye üstünde taşısın ki günlüğünü? Özel bir günlük özenle saklanır. O, bir bakıma Milaine'in kalbiydi. Müşterilerinin girmelerine müsaade etmediği kalbi."

Faustine, Perotti'ye mahcup bir bakış attıktan sonra yine Guy'e yoğunlaştı.

"Odasını aradık" diye ısrar etti yazar. "Orada olmadığına ve üzerinde taşımadığına göre, nereye saklamış olabilir ki? Başka bir evde de odası var mıydı?"

"Hayır, olsa bana söylerdi."

"Kütüphaneye?"

"Hayır. Birinin onu bulması riskini asla göze almazdı."

Guy kaşlarını çattı.

"Onu günlüğüne bir şeyler yazarken gördünüz mü?"

"Hayır, fakat odasında sık sık bir şeyler yazardı. Bunun günlük olduğunu düşünüyorum."

"Sizin yanınızda onu saklamıyordu yani. Ama sadece sizin yanınızda, öyle mi?"

"Sanırım."

Guy gözlerini eski halıya dikip elini çenesinin altına götürerek düşündü.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Faustine.

"Odalarınızın temizliğini kendiniz yapıyorsunuz, evin kuralı böyle. Ve Milaine ihtiyatlı davranıyordu. Şayet günlüğünü saklaması gerekiyorsa, bir rakibi tarafından bulunmasından korktuğu için onu kendi odasına koymazdı. Buna karşılık, size güveniyordu."

"Sizi temin ederim, günlük benim odamda değil. Benim dairemden geçmeden günlüğüne ulaşabilmeliydi, bundan eminim."

"Ama odalarınızın arasında bir oda daha var. Ortak bir yer. Banyo! Ve biz orayı aramadık!"

Guy bir hamlede ayağa kalktı, purosunu bir küllüğe bıraktı ve merdivene doğru atıldı. Faustine ile Martial Perotti de onu izlediler.

Guy ufak banyoda gaz lambasını yakıp lavabonun altındaki dolabı açtı. Bu sırada Faustine de elbise dolabıyla meşguldü. Perotti, sanki oraya girmeye cesaret edemiyormuş gibi eşikte duruyordu. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, bidenin üzerindeki iğnelere bakıyordu.

Bir şey bulamayan Guy, içini çekerek lavabodan uzaklaştı. Parkeye oturup, banyoyu inceledi. Faustine'in araması da sonuç vermemişti. Ansızın, bir düzensizlik yazarın dikkatini çekti. Küvet genelde olduğu gibi bütünüyle görünür halde bırakılmamış, latalardan oluşan bir muhafazanın ardına gömülmüştü. İlk üç lata düz durmuyordu. Guy onları elleyince, yerlerinden oynadıklarını fark etti. Tahtaları duvardan ayırmak için gayret sarf etmesi gerekmeden, küvetin altında küçük bir boşluk belirdi.

Faustine elini daldırdı ve içeriden bağcıkla tutturulmuş, deri kaplı bir defter çıkardı.

"Bu onun günlüğü" dedi neredeyse kendinden geçmişçesine.

Drouot Sokağı'nın Grands Boulevards'la kesiştiği yerde, ortasında beyaz kadranlı, kocaman bir saatin olduğu yüksek bir sokak lambası dikiliydi.

Akkor halini almış gazın ışığı koyu renk akrep ve yelkovanına vuruyordu.

Sabahın dördüydü.

Kaldırım taşları birkaç saat evvel yağan yağmur nedeniyle hâlâ sınısıklamdı.

Guy, boynunu Opéra'dan esen soğuk rüzgârdan korumak için paltosunun yakasını kaldırmıştı. Rüzgârın ıslığı tekdüze, iç karartıcı bir ezgi çalıyordu, uykusuzluk çekenler için bir tür gece ağıtı gibiydi.

Guy yatmamıştı. Milaine'in günlüğü bulunduktan sonra, üçlünün heyecanı doruğa varmıştı. Faustine arkadaşının anısına saygıdan, günlüğün tek okuyucusu olmakta ısrar etmemiş olsa, Guy ile Martial onu hemen hatmederlerdi.

Beyni coşkuyla kaynayan Guy bir türlü gidip yatamamış ve gece yansı hale bir göz atmaya karar vermişti. Elinde bir puroyla tavan arasında sabırla beklemişti.

Hızlı adımlarla yürürken, rahatsız edici bir kuşku yakasını bırakmıyordu.

Gerçeği ararken sarhoş gibi oluyor ve biraz suçluluk duymaya başlıyordu. Nedenlerinin arasında Milaine küçük bir yer tutuyordu. Kendine yalan söyleyemezdi, asıl devindirici gücü tek bir kelimeden ibaretti: İlham. Zira o müthiş kaynamayı, kafatasının kazanında pişen ve hücumu hazır olduğunda servis edilmeyi bekleyen fikirler yahnisini hissediyordu. Guy de Timée başyapıtı olacak yemeğin reçetesini hazırlıyordu.

Bir bakıma, son saatlerde gerçeklik ve kurmaca birbirine karışmıştı. Kendi çalışma yöntemlerini hakiki bir soruşturmanın kilerle harmanlamış ve kafasının derinliklerinde kovaladığı karakter artık somut bir varlık olmuştu. Geriye yüzleşmek kalıyordu. En başından beri, bu düşünceyi gerçekten ciddiye almıyordu, Hubris'e yaklaşılabilmeyi sahiden düşünmemiş, sadece tahayyül etmişti ki, bu daha ziyade edebi tasarıma benziyordu: Karanlık bir karşılaşma hayal ediyordu. *Kendi katiliyle. İlham ile gerçeklik kaynaşıp doğru hikâyeyi yazmasını sağladığı vakit.*

Ama henüz hazır değildi.

Ya Hubris'in kimliğini saptarsam? Ne yapacağım onu? En ufak ayrıntısına kadar kavramak, görüntüsünün ötesini hissetmek, basit bir betimlemenin ardına anlam yüklemek için bir bina cephesini izler gibi dikkatle inceleyip tahlil mi edeceğim?

Guy içten içe, katilin kimliğiyle bir işinin olmadığını biliyordu. Asıl önemli olan hissedilende yatıyordu. İzlenimde. Yüz, beden, bunların hiçbirinin kıymeti yoktu. Onu çeken şey, düşünme tarzında, ifade biçiminde, sessizliklerde ve her şeyden çok, bakışın arkasında okuyabileceğiydi.

Guy bir canavarın zihnini seyretmek istiyordu.

Kötülüğün ruhuna dalmak istiyordu.

Şiddetli bir rüzgâr onu ileri itti. Tabiatın tuttuğu tempoya uy- mak için adımlarını hızlandırdı.

Paris Hali daha şimdiden şaşırtıcı bir kalabalıkla kaynıyordu. Bu konuda yazmış olduğu için Guy kendisini etkilemiş olan bazı rakamları hatırlıyordu: Paris halkının sebze ihtiyacını karşılamak için her gece banliyölerden 14.000 at arabası geliyor, yılda 166 milyon kilo taze et, 27 milyon kilo balık ve yarım milyar yumurta satılıyordu.

Bu bölge sekiz yüzyıldan beri ticaretin kavşağıydı ve hiçbir şey bu durumu bozamamıştı, ne salgın hastalıklar ne de savaşlar. Hali büyötmek için bitişikteki Innocents Mezarlığı şehrin yeraltı gömütlerine boşaltılmış, kazancın hükümdarlığı ölümü bile geri püskürtmüştü. Yeni düzenlenen Innocents Meydanı'ndaki toprağın hâlâ vücut sıvılarıyla dolu olması, bitkin kabzımalların öğle üzeri gelip bir müddet orada dinlenmelerini hiç mi hiç engellememişti.

Gaz lambalarının mavimsi halesi küçük kavak ağaçlarının arasından süzölüyordu. Ağaçların altında sıralanmış uslu atlara bağ-

lı yüzlerce yük arabasının hepsi çoktan boşalmıştı. Havuç, pırasa, lahana, salata ve patateslerden oluşmuş surlar, aslında gayet geniş olan kaldırımlarda daracık yollar bırakmıştı. Guy öğlene kadar sokakların çürük sebze, kâğıt ve kasa parçalarıyla dolacağını biliyordu. Ardından eskiciler gelip ortalığı temizleyecekler ve yol yeniden güneş ışığına kavuşacaktı.

Biraz ileride, fazla aralıklı lambaların hayaleti andıran ısıltısında solmuş gibi görünen demet dağlarıyla ara yolları güzel kokulara boğan çiçek satıcılarını seçebiliyordu.

Pek yakında hiçbirinin canlı kalmayacağı bir ordunun gıdaklamalarını da duyuyordu. Her gün tekrarlanan ebedi bir muharebenin asla kazanamayan kurbanları. Binlerce tahta kafesten, mezbahaya giden kümes hayvanlarının tüyleri ve ibikleri taşıyordu.

Vé buralar halin payandalarıydı sadece. Merkezi öteye uzanıyor, asıl ticaret, Baltard tarafından tasarlanmış büyük binalardaki müzayedelerde bağrış çağrış yapıyordu. İskeletleri tuğla temellere oturtulmuş, çelik ve dökme demirden inşa edilmiş bir dizi modern hangarda. Bu yüksek iskeletleri kapatan duvar ve tavanlar tamamen camdan yapılmıştı ve ticaret tanrılarının şerefine dikilmiş modern tapınakları andırıyorlardı. Parlak camekânlar içerdiren ışıltıyor ve yüzlerce beyaz lambanın önünde bitmek bilmez bir gölge oyunu oynanıyordu.

Guy şehrin dört bir tarafından akmaya başlayan müşterilerin arabalarının arasından kendine yol açtı. Henüz erken olduğundan, az çok ilerleyebiliyordu. Birazdan, seyyar satıcıların saldırısıyla perakende satışlar başlayacak ve müşteriler yolun her parçasını tika basa dolduracaklardı.

Tereyağı ve peynir satılan yerlere, özellikle de kümes ve av hayvanları bölümüne yaklaştıkça trafik sıkışıyor, farklı kokular iyice keskinleşerek yoldan geçenleri sarıyor ve giderek baş döndürücü bir hal alıyordu. Biraz sonra Guy ilerleyemez oldu, birbirine yaşımış araç ve yayalardan müteşekkül bir duvarda sıkışıp kaldı.

Başlarında kocaman, gri-beyaz deriden şapkalar bulunan, malları taşımakla görevli bir grup irikıyım adam gördü. İki hamalın arasına süzüldü. Adamlar, şapkalarının üzerinde bir, koltuk altlarında da iki kasa taşıyarak, etkileyici fizikleriyle kalabalığı yarıyor ve süratle ilerliyorlardı. Guy onların arasında yürüyerek hedefine yaklaşmayı umuyordu, fakat hamallar başka bir yapıya daldılar.

Hemen arkasındakine mâni olmak istemeyen Guy sırayı takip etmek zorunda hissetti kendini. Bir sorun olduğunu sezen adam,

Fransa'nın güneyine has tekdüze şivesiyle ona bağırdı:

"Hey! Nereye gidiyorsunuz böyle? Çalışıyoruz burada!"

"Özür dilерim" dedi Guy sırayı izleyerek. "Ben öbür binaya gitmek istiyordum, kümes hayvanlarının oraya."

"Aşağıdan geçin öyleyse!" diye karşılık verdi hamal, yüküne rağmen güçlü bir ses tonuyla. "Birbirine bağlı geçitler var!"

Guy ilk fırsatta sıradan ayrılıp, yeraltına inen bir merdiven buldu. Peynir kokusu hemen dağıldı; onun yerini, boğucu bir ısının ağırlaştırdığı küf ve ter kokusu aldı.

Mahzen fazlasıyla genişti. Ne pencere vardı ne de bir mazgal. Sadece tavanda birkaç kapak mevcuttu ama onların da hepsi kapalıydı.

Çoğunu sakat yeniyetmelerin oluşturduğu yüz kadar adam, önünden binlerce yumurtanın geçtiği mumların karşısında dikiyorlardı. Guy, kabukları lekeli olan yumurtaları ayıklamakla görevli "denetçileri" tanıdı. Lekeli kabuklar, yumurtaların çürümeye başladığını gösteriyordu. Bu işi becerebilmek için, sabır, konsantrasyon ve kusursuz bir görme duyusu gerekiyordu ve yeniyetmeler bu kıstaslara kolayca uyuyorlardı.

Guy bu titrek alevlerin arasından süzülüp sokağın altından geçtiğini tahmin ettiği, kötü aydınlatılmış bir geçide vardı.

Neredeyse hedefine ulaşmıştı.

Bir kapının ardında, onu buraya kadar çekmiş olan bölme yi buldu nihayet.

Koku ve gürültü çok farklıydı bu defa.

"Besiciler", minnacık kafeslerde, kesin ve hızlı hareketlerle kuşların gagalarına soktukları, bir uçları sıvı yemle dolu, uzun bir tekneye batırılmış kamışlarla yüzlerce güvercin besliyorlardı.

Guy bir sonraki odaya, ana mahzene geçti ve orada, kâbus gibi bir görüntünün yanı sıra sıcak ve metalik bir kokunun saldırısına uğradı.

Vagonlardan boşaltılan kümes hayvanları, kancalarla ayaklarından tavana asılmış vaziyette koşularını bitiriyor, kan içinde kalmış adamlar tarafından canlı canlı yolunuyorlardı.

Guy, bu manzara karşısında, içinde yaşadıkları dünyaya ilişkin acı düşüncelere kapıldı. Sanki geleneklerine bağlı medeniyet de yaptığından utanıyormuş gibi, bu iğrenç yiyecek ayinini gecenin karanlığına, yeraltına, şehrin bağırsaklarına saklamak zorunda kalmıştı.

Beklediğinden çok daha fazla insan vardı ve birdenbire, bu teşebbüsünün anlamsız, hatta biraz çılgınca olduğunun farkına var-

di. Gecenin kasaplarını gözlemleyerek kanlı bir katile ulaşmayı ummak tam bir saflıktı.

Yine de bu düşüncüyü aklından uzaklaştırıp harekete geçti. Bir fikir, tuhaf bir ayrıntı arayışıyla, kanlardan kaçınmak için fazla yaklaşmamaya özen göstererek, kan ve tüy pınarlarının arasından yürüdü.

İnsanoğlunun medeniyetine esas teşkil eden yerlerin sürekliliğini her zaman koruduğunu görmek garipti. Bu mekân, sekiz asırdan uzun süredir, içinde hem ticareti hem de en soğukkanlı şiddeti barındırmıştı. Zira kralın darağacı ve suçluları teşhir direği burada, hal bölgesindeydi. İdam mahkûmlarının kol ve bacakları burada atlara çektilerilerek kopartılıyor, devrim sırasında ayaklanmalar buradan doğuyordu. Ticaret ve ölüm her zaman iyi geçinmiş ve bu, her dönemde, bütün rejimlerde böyle olmuştu. Guy'in sağlıklı ve dengesiz bulunduğu bir toplumun vazgeçilmez ve birbirinden ayrılmaz besleyici damarlarıydılar.

Bir adam Guy'in tam önünde başını kaldırıp gözlerini ona dikti. Kanla kaplı yüzünün ortasındaki gözlerin kusursuz beyazlığı Guy'i irkiltti.

"Orada durmayın! Şık giysileriniz kan içinde kalacak!" diye bağırdı adam.

"Affedersiniz, ben... sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Sizin iyiliğiniz için konuşuyorum! Parça başı para alıyorum ben, sizinle uğraşacak vaktim yok!"

"Ne oluyor?" diye sordu bir başkası.

Kılığı daha düzgündü. Kıpırmızı olmuş geniş bir önlük, pantolonu ile gömleğini örtüyordu ve kasketinin siperliği, yüzünü kızıl damlacıklardan korumuştı.

"Buraya inmemeliydiniz beyefendi!" dedi Guy'i fark edince. "Hadi, yukarı çıkın!"

Guy blöf yapmaya karar verdi:

"Ben Genel Güvenlik'tenim. Size bazı sorular soracağım."

Genel Güvenlik sözü insanları etkilerdi, polisten çok daha fazla, çünkü Parislilerin çoğunun zihninde hâlâ siyasi polise tekabül ediyordu.

"Lanet olsun! Niye ben?" diye şaşırdı adamcağız.

Oldukça iriyarıydı, kocaman ellerinin tırnakları kurumuş kandan siyahlaşmıştı ve uzun bıyığı dudağının önüne taşmıştı.

"Bu mezbahanın sorumlusu siz misiniz?"

"Evet, adım Jean Sylvain. Neler oluyor? Söylentiler yüzünden, öyle değil mi?"

Guy ürperdi; konuşma iyi başlamıştı.

"Söylentiler hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?" diye sordu Guy.

"Bizim mahzen için anarşist yuvası diyorlarmış! Ama bu doğru değil! Yemin ederim! En azından diğer yerlerden daha çok değil! Kralcılardan, milliyetçilerden de daha fazla değil!"

Guy başka kasapların da durup konuşmayı izlediğini fark etti.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı içlerinden biri. "Hepimiz kızılız burada!"

Adamın geniş omuzları ve çok iri kolları vardı. Çok belirgin tavşan dudağı, ağız burnuna kadar biçimsizleştiriyordu. Şakasını duyan herkes koro halinde, adamın kahkahasına eşlik etti.

"Her gün kaç kişi çalışıyor burada?" diye devam etti Guy gülüşmelerin kesilmesini beklemeden.

"Kırka yakın" diye cevap verdi Jean Sylvain.

"Hepsini tanıyor musunuz?"

"Evet. Arada sırada, yeni gelen veya birinin yerine bakanlar olabiliyor, ama genelde herkesi tanırım."

"Yirmi beş ile otuz beş yaş arasında kaç kişi var?"

Mezbaha sorumlusu bunu bilmediğini ifade etmek için ıslık çaldı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum! Belki yarısı!"

"Bu yarının içinde özellikle utangaç, silik olanlar var mı peki?"

"Ne bileyim? Buranın haricinde tanımam ki onları! Babaları değil, şefleriyim!"

Kasapların çoğunun meraklanarak işe ara verdiğini fark eden Guy, bütün cesaretini toplayıp, herkesin dikkatini çekmek ve mırıldanmaları susturmak için kollarını yukarı kaldırdı.

Bunun üzerine, yeni boğazlanmış hayvanlardan akan kanın şı-pırtısı ve can çekişme çırpınışlarından başka bir ses duyulmaz oldu.

"Hepiniz beni dinleyin!" diye haykırdı. "Parça başı ödeme yapıldığına göre, geçen her dakika herkes için para kaybı demek. Dikkatinizi verir, işbirliğine açık olursanız, beş dakikada her şey biter. Yirmi beş ile otuz beş yaş arasındaki herkesin sağ tarafına geçmesini istiyorum. Hadi! İşinize devan etmek istiyorsanız, acele edin!"

Birçok delikanlı kısa bir tereddüitten sonra diğer tarafa geçerken, daha kararsız görünenler kötü kötü bakarak bekliyorlardı. Guy, en iriyarı adamlardan birine hücum etti; ona boyun eğdirir-se ötekilerin de peşinden gideceklerini düşünüyordu.

“Bir haftalık kazancınızı kaybedip, parmaklıkların ardında uyumak mı istiyorsunuz?” dedi. “Size söyleneni yapın!”

Hayatında böyle bir otorite gösterisi yapmamıştı. Sanatını takdir eden izleyici toplulukları karşısında konuşmaya alışık olsa da, sesini yükselterek insanlara boyun eğdirmek çok daha başka bir şeydi. Yine de bu rolden belli bir zevk alıyordu. O an, tam olarak kendi değil, daha ziyade kitaplarındaki bir karakterdi ve bu durum ona yeni bir güç katıyordu.

Son dik kafalılar da harekete geçip olmaları gereken yerlere dağıldılar. Bütün kanlı maskeler onu seyrediyordu. Gözlerin ve dişlerin beyazlığıyla oluşturdıkları keskin tezat çok korkutucu görünüyordu.

Guy yüzünü yirmi beş ile otuz beş yaş arasındaki adamlara döndü.

“Şimdi de, sadece bekâr olanlar kalsın” diye bağırdı.

Geriye altı kişi kaldı aniden. Guy ufak tefek ve cılız olan birini daha gruptan çıkardı.

“Aranızda kimin aracı var? Ağır bir şey taşıyabilecek herhangi bir araba? Sakın yalan söylemeyin, araştıracağız. Yalan söylerse-niz, hapsi boylarsınız.”

Geriye kalan kasaplardan üçü bir adım ileri çıktılar: Üçünün en yapılısı olan tavşan dudaklı, bir kızıl saçlı –ya da sarışın, Guy kan yüzünden bunu tam bilemiyordu– ve Guy’in gözlerine bakmakta zorlanan, saçları dökülmüş, otuz yaşlarında bir adam.

“Beyler, isim ve adreslerinizi alacağım. Bu basit bir kontrol” dedi Guy cebinden not defterini ve kalemini çıkararak.

Her birinin bilgilerini yazdıktan sonra mezbaha sorumlusuna döndü:

“Verilen kimlik bilgilerini teyit ediyor musunuz? Dikkatinizi çekerim, yalan çıkması halinde siz sorumlu olacaksınız.”

“Ediyorum. Gerçi, şu bey...” Üçünün arasında en huzursuz görünen sonuncu adamı gösterdi. “... yeni, onu iyi tanımıyorum, ama geçen ay işe başladığında verdiği isim bu.”

Guy eşyalarını paltosunun ceplerine yerleştirip merak ve kaygıyla kendisini süzen, kanla kaplı kasapları selamladı.

“Teşekkür ederim beyler. Hepsi bu kadar. İşinize dönebilirsiniz.”

Guy şefe de eliyle selam verdi ve vakit kaybetmeden dışarı çıktı.

Açık havaya kavuşan Guy, en iyi fiyata en iyi malı bulmak için acele eden kalabalığın ortasında, aşağıdaki durumun, itiraf etmek istemese de, kendisini çok etkilediğinin bilincine vardı. Rolü

zihnini bulandırmıştı. Şimdi, üzerindeki baskı azaldıkça bacakları titremeye başlıyordu.

Araba onu sabahın köründe Boudoir'ın önüne bıraktığında, şehir daha yeni uyanıyordu. Guy'ın iyi bir banyoya ihtiyacı vardı. Kendini yapış yapış hissediyordu. Ve sonra durum değerlendirmesine girişmeden evvel, birkaç saat uyuyacaktı.

Tam kapıya çıkan basamakları tırmanmıştı ki, bindiği arabanın elli metre kadar gerisinde başka bir araba fark etti. Daha yeni durmuştu. Guy biraz bekledi, ama içinden kimse inmedi.

Arabacı yolcusuyla konuşmak için eğildi, fakat kapalı bir araç olduğu için Guy onu göremedi. Omuz silken arabacı da beklemeğe başladı.

Guy tereddüt içindeydi. Takip mi edilmişti?

Aklına kayınpederi gelince, buz gibi bir ürperti vücudunu sardı.

Bu imkânsızdı, buraya kadar izini sürmüş olamazdı.

O halde kim olabilirdi?

Belki de hiç kimse. Kendi kendime kuruntu yapıyorum...

Ama arabada kendini göstermek istemeyen birinin bulunduğu aşikârdı.

Guy bunun üzerinde durmamaya, kuşkusunu belli etmeden eve girmeye karar verdi.

İçeri girer girmez, salon penceresine koşup kapalı perdelerin arasından dışarı göz attı.

Araba harekete geçti ve sokaktan yukarı doğru çıktı. Guy'e, randevuevinin önünden geçerken yavaşlamış gibi geldi ama içindeki insanı yine göremedi.

Sonra araba hızlandı ve gözden kayboldu.

Belki de işler karmaşıklıyordu.

Zihni bedenini terk etmişti.

Sonra da zihni ikiye bölündü: Bilinç geri çekilerek, bilinçaltının kendini daha imgesel bir dille, bir dizi kısa ve bazen tuhaf görüntüyle ifade etmesine imkân tanıdı.

Guy daha yeni uyumuştı ki, bir el omzundan ısrarla sarsarak onu uyandırdı.

"Hadi Guy, kendinize gelin!"

Gözkapakları acıyor gibiydi. Kendininkinin üzerindeki yüz, ses kadar uzaktı... Sonra tamamen uyandı ve Faustine'in mavi gözlerini, alnını okşayan uzun, siyah saçlarını gördü.

Guy'in başı ağrıyordu, yarım saat ya uyumuş ya uyumamıştı.

"Uykunuzu bölmemek için sabahı bekledim" diye açıkladı Faustine heyecan içinde. "Ama saatler oldu, artık dayanamıyorum. Milaine'in günlüğünü okudum!"

Guy doğrulunca Faustine yatağın kenarına oturup, meşhur günlüğü dizlerinin üstüne koydu.

"Siz yatmadınız mı?" diye sordu hâlâ kendine gelememiş olan Guy.

"Yalamadım. Milaine sürekli sevgililerinden bahsediyor. İşletmeden ayrılmayı düşünüyormuş. İyi bir sosyal konum, zengin bir âşık istiyormuş ve bir seneden beri, hemen her yerde birçok kişiyle buluşuyormuş."

"İsimleri belli mi?"

"Evet, hepsini not ettim."

Guy ayağa kalktı ve gidip mektup destesini aldı. İsimleri karşılaştırdılar. Hepsi listede mevcuttu.

"Adını saymadığınız iki kişi saptadım" diye açıkladı Faustine. "Birincisi bir sanat simsarı, ikinciyse bir müzisyen. Ve Milaine'in

esefle belirttiğine göre, ona birkaç saat için ödediklerinden daha fazlasını vermeye niyetleri yokmuş. Fakat onlardan oldukça sık söz ediyor. Yok, daha doğrusu, onlarla tanışmış olduğu yerin bahsi geçiyor sürekli. Borsa yakınlarındaki özel bir dernek. Adı... du-run biraz, değişik bir adı vardı... Ha, tamam, Seraflar⁵ Kulübü!"

"Ne acayip bir isim gerçekten. Ne tür bir dernekmış bu?"

"Ezoterik bir kulüp. Milaine'i oraya derneğin kurucusu ve başkanı Louis Steirn sokmuş. Görünüşe göre, adam güzel kadınların etrafta dolanmasına önem veriyor ve bunun için iyi para ödüyormuş. O beyzadeleri eğlendirmek için."

"Bu, ezoterikten ziyade erotik bir kulüp oluyor!"

"Hayır, erkeklerle yatmalarını talep etmiyormuş onlardan, yani tam olarak değil. Steirn dostlarını mutlu etmek için güzel ve kibar fahişelerin bulunmasını istiyormuş. Sonrası için, Milaine doğrudan pazarlık etmekte özgürmüş. Kısacası, sadece oraya gelmesi için ödeme yapıyormuş. Ve işin asıl ilginç tarafı, Milaine oradaki tek kızın kendisi olmadığını söylüyor! Bu akşam toplantılarında kendisi gibi başka kızlara da rastlamış."

"Monjol kızlarını gizemli heyecan yoksunluğu çeken aristokratların arasında hayal edemiyorum!" diye güldü Guy.

"Tamam, Monjol kızları olamaz belki ama Anna Zebowitz niye olmasın?"

Faustine'in söylediklerinden ikna olmayan Guy dudaklarını büzerek biraz düşündü.

"Her halükârda, Milaine'in zengin âşık avına çıktığı yer Seraflar Kulübü imiş! Ve en büyük haberi sona sakladım." Ses tonu aniden değişip ciddileşti. "Son akşamını orada geçirmiş."

"Öldürüldüğü gün de günlüğüne yazmış mı?" diye sordu Guy marazi bir heyecanla.

"Son satırları şunlar: *Yerimde duramıyorum artık. Bu akşam kulübe gidiyorum. Julie yine bana kızacak, ama umurumda değil. Dışarıda iş tuttuğum zaman da payını alıyor nasıl olsa! Bu defa içimde iyi bir his var. Jules ve Raymond bir süre dir gelmez oldular. Charles ise çoktan başka bir lezzetin peşine düştü. Ama orada, her zamanki gibi, yüksek tabakadan insanlar olacağından eminim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, ama bu akşamın doğru zaman olacağını hissediyorum. Tanrı'dan şans diliyorum.*"

Zavallı kızcağızın başına gelenlerden sonra, bu son kelimeler insanın içini acıtıyordu.

5. Seraf: Kutsal Kitap'ta geçen, Tanrı'nın tahtını koruduğuna inanılan, dört ya da altı kanatlı melek. (K.A.)

Faustine'in sesindeki hassasiyeti fark eden Guy genç kadının elini dostça okşadı.

"Bu akşam Seraflar Kulübü'ne gidip, Louis Steirn'i, Milaine ve beyzadeler hakkında yoklayacağım" dedi. "Belli olmaz..."

Faustine hipnotize edici gözlerini Guy'inkilerin içine dikti. Guy genç kadının gözlerinde biraz öfke görür gibi oldu.

"Yapmayın Guy, Steirn'i yoklamaktan fazlası gerekiyor! Çarşamba akşamı oraya giden bütün konukları listeleyip araştırmak lazım! Milaine'in ölmeden önce gittiği son yer orası!"

"Hubris'in orada avlandığını sanmıyorum. Bu, onun tarzı değil. Sefil yerlerde, kimsenin oyalanmadığı, kimsenin kimseye karışmadığı, herkesin başını yere eğerek geçip gittiği şu kenar mahallelerde, sokak kızlarına saldırıyor. Niye birden değişsin ki? Böyle bir risk almak ona uymuyor. Ben Milaine'in onunla daha ziyade dönüş yolunda karşılaştığını düşünüyorum. Yalnızken. Belki de şey ararken, bir..."

Guy aniden doğruldu.

Faustine endişeyle sordu:

"Ne var?"

"Araba! Bu birçok şeyi açıklayabilir! Ya Hubris bir arabacıysa? Milaine eve dönmek için araba arıyorsa, ondan kuşkulamazdı. Diğer kızlar için de aynı şey geçerli! Onları gözlüyor, takip ediyor. Kızlar arabaya ihtiyaç duyduklarında onu çağırıyorlar ve bilmeden, kendi ölüm fermanlarını imzalıyorlar!"

"Bu ilginç bir varsayım, ama bir de benimkini dinleyin: Hubris Seraflar Kulübü'nün üyelerinden biri. Orada, kibar fahişelerle tanışma imkânı buluyor. Avını izliyor, alışkanlıklarını öğreniyor, bunu siz söylemişsiniz. Kulüp bunu yapmanın iyi bir yolu. Kızlar Steirn tarafından davet ediliyorlar. Hubris'in onları gözlemleme, kendilerinden bahsederlerken dinleme ve tekrar tekrar görme fırsatı oluyor. Eyleme geçmek istediği gün, ıssız bir yerde yanlarına gitmesi yeterli oluyor. Kızlar önceden tanıdıkları için ondan çekinmiyorlar ve Hubris saldırıyor."

Faustine konuşurken, Guy yerinden kalkıp yüzüne soğuk su çarpmıştı.

"Neden olmasın?" dedi uyuşukluktan kurtulmak için başını sallayarak. "Bu akşam yerinde göreceğim."

"Göreceğiz. Ben de geliyorum sizinle."

Guy, arkadaşının öcünü almak için bütün şehri altüst etmeye hazır görünen bu ufacık kadına bakmak için arkasına döndü.

"Pekâlâ, beraber gideriz" dedi boyun eğerek.

Evdeki kadınların karşısında utanç duymuyordu artık. Geceliğini çıkardı ve ince bir bez pantolonla kaldı.

Faustine bakışlarını ondan kaçırdı ve "Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sordu hayretle.

"Hazır uyanmışken, sabahımı değerlendireyim bari" dedi Guy. "Uluslararası Paris Fuarı'nda biraz dolaşacağım, Anna Zebowitz'in bulunduğu tarafta."

O sırada Faustine'in kendisine arakasını dönmüş olduğunu fark etti.

"Ah, kusura bakmayın, sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Öyle anlaşılıyor ki, ben evdeki diğer kızlar gibi değilim."

Şaşırان Guy, genç kadında hafif bir soğukluk sezdi, öfke ve... kıskançlık arası bir şey.

"Ben... Şayet bu içinizi rahatlatıcaksa, bilin ki Milaine'le yatmadım."

Faustine ayağa kalktı.

"Budalaca bir açıklama" dedi. "İstediğinizi yaparsınız, beni ilgilendirmez."

"Sizin gözünüzde yaramaz çocuk olmak istemem."

"Evdeki kızların sizde sevdiği de tam olarak bu değil mi, şu yaramaz çocuk tarafınız?" diye karşılık verdi Faustine aynı soğuk tavırla.

"Milaine'in günlüğünden mi öğrendiniz bunları?"

"Unutmayın ki, kızlar kendi aralarında konuşuyorlar Guy. Bu işletmede, mahrem yaşamınızda ne olduğunuza dair her şeyi bilmeyen tek bir kız yok. Bir kişi bile."

Kapıya doğru yürüdü ve yazarın temkinli bakışı altında ekledi:

"Bırakayım da hazırlanın. Salonda buluşuruz, ben de sizinle geliyorum. Milaine günlüğünde fuardan da bahsetmiş. Bir adam onu fuara götürmüş. Adını vermiyor ama kendi çalıştığı Endüstri Pavyonu'nu gezdirmiş. Seraflar Kulübü'nün bir üyesi. Dediğim gibi, Hubris kulüpte gizleniyor. Ruh çağıra çağıra, masalarına bir canavar getirmeyi başarmışlar, ancak bunun bilincinde değiller. Kim olduğunu bulmak bize düşüyor artık."

"Ne amaçla? Tüm bunlardan ne bekliyorsunuz, Faustine?"

"Eğer cehennemin kapılarını açıp onu dışarı çıkardılarsa, bizim de kapıları tekrar açıp canavarı eski yerine koymamız şart."

"Sadece onun kim olduğunu öğrenmek değil, aynı zamanda ona meydan okumak da istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Olabilir" dedi genç kadın ürkütücü bir kararlılıkla.

"Yunanlılar Hubris'i cezalandıran tanrıçaya Nemesis adını ver-

mişler. Sanırım bizim Hubris de kendi Nemesisini buldu" diye karşılık verdi Guy biraz çekinerek.

Tanıştıklarından bu yana beş ay geçmişti ve Guy ilk kez, genç kadının gözlerinde bir şiddet ve daha önce hiç kimsede görmediği bir yırtıcılık okumuştı. Vücudunu bir ürperti sardı.

Faustine onu korkutuyordu.

İnsanoğlu dünyayı daraltmıştı.

Becerikliliğiyle onu kendi boyutuna indirgemeyi başarmıştı. Bütün dünya, bütün çağdaş ve bazı eski kültürler, Paris'in göbeğindeki birkaç yüz hektarda toplanmıştı.

Guy, elinde *Le Matin* gazetesinin verdiği bir kılavuzla Faustine'i yanında sürüklüyordu. Oyalanacak vakitleri olmadığından, Concorde Meydanı'ndaki ana girişi pas geçip doğruca, karanlık bir katedrali andıran devasa sarayın gölgesindeki Trocadéro'ya yönelmişlerdi.

Saate rağmen daha şimdiden çok kalabalıktı; günlerden pazar olduğu için fuara büyük akın vardı. Diğer ziyaretçilerin arasında ilerleyerek, Fransız sömürgelerine ayrılmış bölgeyi kat ettiler. Etrafta kendilerine has özellikleri olan yabancılar göze çarpıyordu: siyahın, bronzun, bakırın, hatta az çok toprak ve portakal sarısının tüm tonlarına çalan tenler. Batı modasının erkekler için koyu renkler dayattığı bu şehirde, giysileri de daha az dikkat çekici değildi. Birçok yabancı –bilhassa Asyalılar– parlak takılarıyla çalın satıyorlardı.

Sen'e doğru inen hafif eğimli araziye kaplayan gür bitki örtüsünün ortasından egzotik pavyonlar fışkırıyordu. Guy ile Faustine, Cezayir-Tunus tarzı minare ve kubbeleri, tropikal bitkiler arasına gömülmüş büyük sömürge verandasını ve Vietnam mabetlerini geçip Trocadéro Sarayı'nun sol kanadının çevresinden dolaşarak daha vahşi bir bölgeye ulaştılar.

Yokuş dikleşiyor, yol daralıyordu. Ziyaretçiler, ahşap taklidi beton basamakları ihtiyatla, ağır ağır tırmanıyorlardı. Burada, fuarın diğer taraflarında olduğundan daha çok ağaç vardı. Öyle ki, Guy ile Faustine çok geçmeden kendilerini dünyadan kopuk

hissettiler. Bu tam bir başarıydı: Ziyaretçi bir gezgine dönüşüyor ve birkaç adında Paris'ten ayrılıp, Afrika'nın derinliklerine dalıyordu. Minik bir koyağın dibinde yılan gibi kıvrılan bir dere, küçük çağlayanlardan dökülerek, köpüklü havuzlara doğru akıyordu. Dere boyunca yüz metre kadar yürümüşlerdi ki, tanımadıkları telli çalgıların ahenksiz notalarını işittiler. Yol bir dirsek çizdikten sonra, samandan yapılmış sivri bir çatısı olan, toprak bir kulübeye çıktı. Ağaçların hoş gölgesi altında, Kongolu oldukları anlaşılan insanlar, bellerine ve omuzlarına sardıkları beyaz örtülerden ibaret hafif kıyafetleri ve geniş tebessümleriyle, ziyaretçileri karşılamak için bekliyordu. İki adam, dört telli uzun gitarlarıyla, geleneksel müziklerini çalıyordu.

Uzun boylu bir Siyahi, Faustine ile Guy'in yanına gelip her heceyi sertçe vurgulayarak onları selamladı:

"Gününüz aydın olsun! İşte size, Fransız Kongosu'nun Chari bölgesine özgü bir Langouassi kulübesi! Bu topraklarda gezmeye devam edin, Kongo pavyonu sizi bekliyor!"

Faustine şemsiyesini kapattı ve tuhaf bir yerli kayığının bağlı durduğu derenin üzerine kurulmuş sevimli bir köprüden geçip, beyaz boyalı tahtadan yapılmış, zemini alçıtaşı döşeli ve üstü oluklu sac kaplı ana binaya ulaştılar. Etrafını çepeçevre kuşatan verandadan, ziyaretçiler arasında özgün giysileriyle dolaşan çok sayıda Kongolu görülebiliyor, bu da kendilerini Afrika kıtasındaymış gibi hissetmelerine yol açıyordu.

"Artık geldiğimize göre" diye başladı Faustine, "neden başka yerde değil de, burada bulunduğumuzu söyleyecek misiniz?"

"Perotti, Legranitier ile Pernetty'nin cinayetlerle ilgili raporlarını okumamı sağladı. Aralarında Anna Zebowitz'inki de vardı. O gece bazı Kongoluların bir şeyler gördüklerine kuşku yok. Legranitier sorguladığı insanlarda korku algılamış. Legranitier'ye hiçbir şey söylememiş olsalar da, bu hususta onlarla konuşmak istiyorum."

"Sizin daha başarılı olacağınız ne malum?"

"Legranitier'nin... *güçlü* kişiliğini dayatarak, bu insanları sorguladığını tahmin etmek zor değil! Bu yöntem, çok farklı âdetleri olan, korkmuş insanlar üzerinde işe yaramaz. Korkmuşlarsa, yardım önermek gerekir onlara. Ama her şeyden önce, yaşam koşullarını anlamak için bir tur atmak istiyorum. Gelin, giriş şuradan."

Büyük tomrukların, bir kamp alanının ve keşif gezileri için gereken eşyaların -orada kullanılan bir otomobil bile vardı- arasında dolaştılar ve nihayet, Avrupalılar için tasarlanmış bir kulübe örneğinin önüne geldiler.

Üst katta Guy, samandan yapılmış vazolar, yerel silahlar, fildişi heykeller, manyok ve kauçuk bitkileriyle dolu sergi raflarının arasından ilerleyip balkona çıkarak çevreyi seyretti.

Yüksek ağaçlar, balo salonunun iki kulesi haricinde Fransız Kongosu'nun tüm manzarasını kapıyordu.

Dikkatini aradığı şeye çeken Faustine oldu:

"Ne garip, gölcüğün arkasında konutlar var ama oraya giden bir patika göremiyorum. Ziyarete kapalı bir yer olmalı."

"Orası Kongoluların lojmanları! Kesinlikle öyle!"

Guy Faustine'i çıkışa sürükledi ve küçük köye giden geçidi aramaya koyuldu. Üzerinde "GİRMEK YASAKTIR" levhası bulunan bir çitin önünde durdular.

"Etraf kalabalık, kimse bize dikkat etmez, gelin" dedi Guy kapıyı iterek.

Hızla, yeni inşa edilmiş ahşap yapılara doğru ilerlediler. Lojmanlar derenin kaynağı olan gölcüğü çevreliyordu. Baharatlı bir yemek kokusunun saldırısına uğradılar. Yapılar arasına gerilmiş iplerde çamaşırlar kuruyordu.

Kongolu bir kadın onları karşılamaya çıktı. Biraz şaşkın bir hali vardı ve ilk önce onların konuşmasını bekledi.

"İyi günler, benim adım Guy, şeyle görüşmek istiyordum... Bir sorumlu var mı burada ya da bir..."

"Şef, size şef lazım!" diye bağırdı kadın ve yanlarından uzaklaştı.

Sonra, yanında bir adamla yeniden görüldü. Adamın üzerinde lekeli bir takım elbise vardı, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

"Günaydın! Benim adım Lukengo. Gününüzü güzelleştirmek için ne yapabiliriz?" diye sordu yurttaşlarının aksanıyla.

Adam buraya gelmelerinin yasak olduğunu söylememiştir; buna şaşırان Guy kendini topladı ve bir elini adamın omzuna atıp onu kadından uzaklaştırarak konuştu:

"Birini arıyorsun. Çok iyi bir hanım arkadaşım, maalesef, kısa bir süre önce burada öldü. Sanırım, birbirimize yardım etmemiz gerek."

Lukengo kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Guy devam etti:

"Ben size yardımcı olmak için buradayım. Niyetimiz ona bunu yaparı bulmak ve sizden uzaklaştırmak. Bildiklerinizi bizimle paylaşırsanız sizi koruruz. Neden bahsettiğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Lukengo başparmağıyla sinirli bir şekilde dudaklarını ovuşturdu.

"Sizi korkudan kurtarabiliriz" diye ekledi Faustine. "Ama bunun için sizi bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu bize söylemelisiniz."

"Kimden söz ettiğimizi anladınız" diye ısrar etti Guy. "Geçen akşam kız öldürüldüğünde, bir şeyler gördünüz. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Lukengo derin bir iç çekti.

"Bir şey yapamadıktan sonra, bilmek ne fark eder ki?"

"Bize güvenin" diye karşılık verdi Guy. "Biz sizi korkunuzdan kurtarabiliriz. Bütün yapmanız gereken, bizi doğru ize yönlendirmek."

"Konuşmak onun öfkesini çekmektir!"

"Tutuklanırsa, hayır" diye araya girdi Faustine.

"Bize yardım etmek, kendinize yardım etmektir!" diye ekledi Guy.

Lukengo dudağını ısırıyor ve gözleri iki ziyaretçisinin arasında mekik dokuyordu.

"Sanırım, bahsettiğimiz şey hakkında hiçbir fikriniz yok" dedi karamsar bir ses tonuyla.

"Aydınlatın o zaman bizi" diye cevap verdi yazar.

Lukengo etrafa bakındı, sonra boyun eğmiş gibi göründü. Onlara peşinden gelmelerini işaret etti ve pencereleri kırmızı örtülerle kapannuş küçük bir odaya girdiler. Tavan kirişlerindeki çivilere ot ve çiçek demetleri asılmıştı. Lukengo kapıyı arkalarından kapatıp odanın ortasında duran mumu yaktı. Gösterdiği ahşap taburelere daire halinde oturdular. Masa yoktu.

Lukengo tekrar söze başladığında, alçak sesle konuşuyordu:

"Geçen akşam, Lingala kabilesinden bir delikanlı görmüş onu. Ama bu ilk kez olmuyor. Haftalar önce, başka kadınlar ve iki Kikongo da onu görmüştü."

"Kimi?" diye sabırsızlandı Faustine.

"Bizim oralardaki adı Ngungulu. Yani canavar. Benim geldiğim yerde, Ay Derili Yaratık deniyor ona."

Guy ile Faustine şüpheyle birbirlerine baktılar. Bunu beklemiyorlardı.

"Tam olarak ne gördüğünüzü söyleyebilir misiniz bize?" diye sordu Faustine.

"Bütün şahitler aynı şeyi anlatıyorlar: Ngungulu gece çökünce ortaya çıkıyor, topraktan fırlayıp çocukları veya kadınları alıyor ve parçalayıp yemek üzere onlarla birlikte toprağın içine giriyor."

Lukengo'nun nereye varmak istediğini anlamayan Guy araya girdi:

“Bu sizin inancınız, fakat burada, geçen akşam ne gördünüz?”

“Ngungulu diyorum size! Ama çocuklarımız burada, yanımızda olmadığı için sadece kadınları avlıyor! Bizden de bir kadın aldı. Ve daha önce Senegalliler arasında avlandığı söyleniyor. Fuar alanında onların da bir kampı var, Sen yakınında, çitlerin orada.”

“Bir ‘canavarın’ topraktan çıkıp kadınları kaçırdığını mı söylüyorsunuz yani?” diye tekrarladı Faustine kuşkulu bir tavırla.

“Bana inanmayacağınızı biliyordum zaten! Siz hep böylesinizdir! Size güvendim! Ve...”

“İnanıyoruz” diye atıldı Guy onu bastırmak için yüksek sesle. “Ancak... elle tutulur verilere ihtiyacımız var. Onun peşine düşmek istiyorsak, somut şeyler gerekiyor bize Bay Lukengo.”

Kongoluların şefi yavaşça başını salladı.

“Burada bekleyin beni” dedi ve dışarı çıktı.

Gün ışığından gözleri kamaşan Guy ile Faustine, kapıya arka larını dönmek zorunda kaldılar.

“Folklorik hikâyeleriyle sizi ikna ettiğini söylemeyin sakın!” diye fısıldadı Faustine.

“Hubris’in onları pek korkuttuğu belli. Anlayamadıkları bir şey olmalı onda. Bunu kendilerine açıklamak için, hareketlerini efsanelerinin prizmasından geçiriyorlar. Bununla birlikte burada daha önce başka kurbanları da olduysa, öğrenmeyi çok isterim!”

Lukengo küçük bir tahta kutuyla geri geldi ve onu mumun ale vi altında açtı.

Kutuda çok yıpranmış, kenarları kurumuş, kızıl-turuncu renkte, otuz santimetrelik parşömen gibi bir parça vardı. Lukengo parmağının ucuyla onu ters çevirince kurumuş et parçaları dö küldü.

İçgüdüsel olarak gerileyen Faustine, hemen ardından çürüme kokusunu duyunca, geriye doğru sıçradı.

“Aman Tanrım! Bu da ne?”

Guy eliyle burnunu tıkadı.

“Bizim aramızdan kaybolan kız, size sözünü ettiğim Lingala delikanlının karısıydı. Bir akşam uzaktan Ngungulu’yu fark edince, toprağın içine girene kadar onu takip etmiş. Ve işte, Ngungulu arkasında bunu bırakmış.”

“Bir deri parçası” diye mırıldandı Guy.

“Kendi derisi! Semiriyor ve deri değiştiriyor!” dedi Lukengo.

“Kurbanlarını beraberinde götürdüğünü mü söylüyorsunuz?” Guy, Faustine’ne doğru döndü. “Anna kulenin tepesine bırakılmıştı.”

“Söylesenize” diye sözü tekrar aldı Lukengo, “geçen gün burada öldürülen arkadaşınızın karnı değişmişti, öyle değil mi?”

“Evet, nereden biliyorsunuz bunu?”

“Ve iç organlarının bir kısmı eksikti, değil mi?”

Guy yine onu onayladı.

“O zaman, kesin Ngungulu bu! Onu parçalayıp yemiştir! Organlarını yiyor! Daha da semirmek için!”

“Lingala delikanlı canavarı toprağın içine dalarken gördüğü yeri bize gösterebilir mi?”

“Evet. Ama şu an pavyonda çalışıyor, oradan ayrılamaz. Öğle yemeğine gelince gösterebilir.”

Mumun Lukengo’nun gözlerinde yansıyan soluk ışığı, korkulu yüz ifadesini ele veriyordu.

“Büyük avcılar mısınız siz?” diye sordu.

“Niye ki?”

“Yalnızca büyük avcılar Ngungulu’yla boy ölçüşebilirler. Sadece en iyiler. Ötekiler aşırı kibir yüzünden ölürlər. Ve onu öldürmeyi ummayın. Ancak yaralayıp kaçırabilirsiniz. Ama fazla büyümeden, bütün şehrin altına yayılmadan evvel, onu geri çekilmeye mecbur etmek gerekiyor. Sonra çok geç olacak. Fazla beklenir ve temizlenmesi elzem olan şey çürümeye bırakılırsa, sonunda bütün dünya kangren olur. O zaman şiddet sizin ve çocuklarınızın üzerine çullandır. Bu şehir kaybedilir!”

Bomengo öğleden biraz önce onları buldu ve Lukengo’yla uzun bir konuşma yaptıktan sonra, Faustine ile Guy’i selamladı. Sonra tekrar gitmeden önce “Hemen geliyorum” demekle yetindi.

Sözünü tuttu ve beş dakika sonra, koltuğunun altında keçi derisinden uzun bir paketle geri döndü.

“Gelin, size göstereceğim.”

Beyaz kumaşla sarınumuş, yalınayak yürüyen adamı izleyerek, Fransız Kongosu alanından çıktılar ve tıklım tıklım dolu yollardan Sen istikametine ilerlediler.

“Kaybolan sizin eşiniz mi?” diye sordu Faustine merhametle.

“Evet. Üç hafta önce.”

“Adı neydi?”

“Elikya.”

“Geçen çarşamba katili görmüşsünü, Nereden geldiğini hatırlıyor musunuz?”

“Nehirden! En aşağıdaki köprüden geliyordu. Kız da öyle ve hızlı koşuyordu.”

"Saraya doğru mu?"

"Evet. Panik halinde içeri girdiğine şahit oldum. Onun hemen ardından da Ngungulu girdi. Ben korkup bekledim. Sonra, aklıma karım geldi ve gidip bakmaya karar verdim. Ama onları bulamadım. İçerisi çok büyük. Ve geceleri kapıların çoğu kilitli oluyor. Bir müddet sonra gürültü duydum ve onun çıktığını gördüm. İni-ne dönüyordu. Peşine düştüm."

"Tarif edebilir misiniz, yüzünü gördünüz mü?"

"Yüzü yok! Geceye karışan büyük bir gölgeden ibaret. Neredeyse görünmüyor, fark etmek için çok dikkatli olmak lazım. Onun avantajı bu, böylece kurbanlarının karşısına aniden çıkabiliyor. Görünmez ve vahşi!"

Guy, bu hayali görüntüyü ciddiye almadı.

"Şimdi nereye gidiyoruz peki?" diye sordu.

"Ngungulu'nun toprağın içine girdiği yere. İninin girişine."

"İnine mi?"

"Evet! Karanlıkların içinde, leş kokan, lanetli bir krallık, canavarların labirenti!"

Guy buna inanmakta zorlanıyordu. Kongo folklorunun tanrı içine dalmış, efsanelerle cinayetleri birbirine karıştırıyorlardı. Şu kadının kaçırılması olmasa, boşa vakit kaybetmemek için muhtemelen tüm bunlara boş verirdi. Ama tahkik etmeli, Hubris'in başka bir kurbanı olup olmadığını görmeliydi.

Bununla birlikte, oraya istemeye istemeye gidiyordu.

Genç kadının, kan dökücü bir yaratık tarafından kovalanarak, gece vakti pavyonların arasında koştuğunu düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Münasebetsiz bir hayaldi bu, şey gibi...

Guy birden yavaşladı.

En başından beri, Anna Zebowitz cinayetinin de diğerleri gibi hesaplı olduğunu, kasten orada, özenle seçilmiş, belirli bir yerde işlendiğini düşünmüştü. Ama bu değişik bir cinayetti. Yöntem ve yırtıcılık ayrı değildi. Paris'in doğusunda yoğunlaşan her zamanki yerlerden çok uzak suç mahalli...

Başka bir katil olabilir miydi? Bu cinayetin Hubris'le hiç alakası olmayabilir miydi?

Guy neye inanacağını bilmiyordu. Anna da diğerleri gibi fahişelik yapıyor, örnek kurban türüne uyuyordu, hayır bu bir tesadüf olamazdı.

Kuşku yaratan ve sezgilerini harekete geçiren, Anna Zebowitz'i peşindeki katilden kaçmak için koşarken hayal etmek olmuştü. Guy o sahneyi zihninde tekrar canlandırmaya çalıştı...

Fokur fokur kaynayan beyni mekân hakkında bildikleriyle paralellik yakaladı.

Çıkışlar! En yakın çıkışa doğru koşuyordu!

Elindeki bütün veriler bir araya toplandı ve Guy meseleyi anladi.

Faustine ile Bomengo arayı biraz açmışlardı ve ona bakmak için geri döndüler.

"Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?" diye endişelendi Faustine yazarın gergin yüzünü görünce.

"Anna Zebowitz mahsus yukarı bırakılmadı. Bu Hubris'in istediği bir mizansen değil."

Faustine duyulmadıklarından emin olmak için çevreye hızla göz attı ve daha alçak sesle konuşması için Guy'in yanına gitti.

"Burası bunları konuşmaya uygun değil" diye belirtti hemen yakınlarından geçen dört çocuklu aileyi işaret ederek.

Onu duymazdan gelen Guy kaldığı yerden devam etti:

"Öfkesini, boğazını keserek kustu. Çünkü Anna kaçıyordu. Çıkışa varmak istiyordu, ama Hubris öyle yakındı ki çıkışa gidemedi. Ve saraya girerek ondan kurtulmayı denedi, fakat kulelerden birinde sıkışıp kaldı."

Faustine ona sokulup, kızgınlıktan sıkıldığı dişlerinin arasından söylendi:

"Yavaş konuşun! Çevremizde masum insanlar var."

Guy son hızla fısıldamaya koyuldu:

"Aradaki farkı anlıyor musunuz? Bu cinayet diğerlerinden değişik, çünkü oradaki Hubris'in ta kendisiydi, her zamanki oyununu sahneye koymadı. Yer değişikliği de çok önemli olabilir! Belki de evine yakınız!"

"O halde neden cesedi saklamaya çalışmadı?"

"Muhtemelen zamanı ve fırsatı olmadı buna. Anna Zebowitz tepede sıkışınca, onu vahşice öldürdü, ama az evvel yaşadıkları çılgın kovalamacanın bir bekçinin dikkatini çekmiş olabileceğini de biliyordu. Fark edilirse, kendisi de kapana kısılrı. Ve geceleri asansörler çalışmadığından, organları kesilmiş bir cesedi aşağı kadar sürüklenme riskine giremedi. Sanırım seçim şansı olmadı. Hızla kaçıp gitti."

Ansızın, kaynama halindeki beyinde yeni bir fikir belirdi.

"Bomengo haklı!" dedi. "Orası onun ini! Kayıp kızları bulacağız galiba sevgili Faustine."

"Nasıl?"

"Bomengo leş kokulu bir inden bahsetti. Bu bir izlenim veya li-

san farklılığı değil. Orada bu kokunun hakikaten olduğuna emimim, öyle değil mi Bomengo?"

Kongolu delikanlı hararetle başını salladı.

"Çürümüş et kokuyor!" diye belirtti.

"Kızlar oradalar. Anna Zebowitz ise oradan kaçtı. Dili, Trocadéro Sarayı'ndaki saldırıdan önce kesilmişti. Hubris onları susturmak için dillerini kesiyor! Bir daha konuşamamışlar diye! Bu da onları bir müddet hayatta tuttuğu anlamına gelir. Hadi gidelim Bomengo, sizi izliyoruz."

Guy bu sefer belirgin bir heyecanla Kongoluya ayak uydurdu.

İéna Köprüsünü geçtiler ve ticari denizcilik pavyonlarının yüksek cephelerinin aşağısına ulaştıklarında, Bomengo onları köprü'nün altına, ne gariptir ki hiçbir aylağın dolanmadığı bir rıhtıma inen taş merdivene doğru sürükledi.

Kimsenin olmamasının sebebi çabucak belli oldu. Sen Nehri'nin üzerinden gelen esintiye rağmen, iğrenç bir koku duyuluyordu. Bomengo bir buçuk metre yüksekliğindeki bir dehlizin çıkışını kapatan demir parmaklığı gösterdi.

Guy atık su kolektörü olduğunu düşündüğü dehlizin önüne diz çöktü. Burası muhtemelen fuar münasebetiyle inşa edilmişti, zira bir lağım için biraz yüksekti ve özellikle, içinden gelen su doğru-ran rıhtıma, nehre açılan bir kanala boşalıyordu.

Çürümüş et ve pis gaz kokusu devam ediyordu. Artık buna dayanamayan Guy mendilini çıkarıp burnuna bastırdı.

Kokunun kendisinden ziyade, ifade ettiği şey midesini bulandı-ryordu. Bu iç karartıcı koridorun sonunda ne olduğuna dair tah-min yürütmekten korkuyordu.

Yetkilileri gelmeye ikna etmek için kullanacağı sözcükleri iyi düşünmesi gerekiyordu. Yeraltında bir araştırma başlatmak için karşı konulamayacak kanıtlar bulmalıydı.

Bomengo elindeki paketi en yakındaki direğin kenarına bıraktı ve açmak için sicimi çözdü. İçinden iki mızrak, kabileye özgü bir avcı bıçağı ve bir yağ feneri çıkardı.

"Onlarla ne yapacaksınız?" diye kaygıyla sordu Guy, elinde silahlarla kendisine yaklaşan Kongoluya.

"Pavyondan ödünç aldım bunları. Alın, bu mızrak sizin için."

"İyi de... ne için?"

"Avlanmak için! Sizin gelişiniz, canavarı püskürtme vaktinin geldiğini gösteriyor. Kaderden kaçılmaz. Hadi, içeri girmeliyiz."

Bomengo kolayca açılan parmaklığı çekti.

Ve yaratığın inine daldı.

Louise memnundu.

Oburluğundan kurtulmuş küçük bir saç teli bulmuştu az önce. Kulağının tam üstünde. Baş ve işaret parmaklarıyla onu özenle tutup sertçe çekti ve ağzına attı.

Bu memnuniyetin tadını çıkarmak için saç telini uzun süre dilinin üzerinde tuttu.

Louise artık tamamen keldi.

Ne var ki bu, Lucifer'i rahatsız etmiyor gibiydi.

Neticede, dış görünüşü Şeytan'ın umurunda bile değildi. Onun tüm istediği, ruhuydu. Cehennemde şarkılar yankılanıyordu. Şeytan'ın zaferi için büyü sözleri.

Louise buna alışmıştı. Artık ona ninni gibi gelen şarkılar çınlar-ken rahatça uyuyabileceğini biliyordu.

Şeytani koroda kadın sesleri de vardı.

Louise'i en çok bu şaşırtmıştı. Şeytan'ın zaferi için dua eden kadınlar!

Neden yapıyorlardı bunu?

Kibar erkek görünüşüyle Lucifer mi kandırmıştı onları? Louise ondan nefret ediyordu.

Bütün o yalanlarından...

Şeytan yeryüzündeki krallığını yalanlar sayesinde kuruyordu.

Ya kendisi, Louise neredeydi artık?

Burası gerçekten cehennem miydi?

En azından Şeytan'ın ini, diye düşündü. Belki de yeryüzündeki sığınağı...

Eğer kendisi de yeryüzündeysen, buradan çıkma şansı olabilir-di, bir gün. Bunun için, ona itaat etmesi, uslu durması lazımdı.

Ama neye itaat? diye haykırmak geldi içinden. Benden ne

beklediğini bile bilmiyorum! Beni görmeye, benimle konuşma. ya daha az geliyor artık.

Louise neredeyse onun gelip kendisini dövmesini istediğini fark etti birden. O korkunç anlarda, yaşadığını hissediyordu en azından.

Kaç gün, kaç hafta geçmişti? Kuşkusuz aylardır bu delikte hapisti. Açlıktan ölüyordu. Sadece ara sıra ve gitgide daha düzensiz olarak besleneceği bir şeyler getiriyordu ona.

O kadar zayıf düşmüştü ki, kapı açık kalsa bile kaçabilmesi imkânsızdı.

Hem kapı nereye açılıyordu ki? Şeytan'a dua eden pagan tapınağına mı?

Farkına vardığı bir şey varsa, o da ayinlerin Lucifer'in gücü üzerindeki etkisiydi. İki ayin arasında genç kızı görmeye geldiği zamanlar, cansız görünüyor, sanki insan kılıfını güçlkle taşıyormuş gibi zor ayakta duruyor, az konuşuyordu. Oysa ayinlerden sonra daima enerjikti. Şarkıları takiben ona biraz yiyecek indirildiğinde, en az bir saat yanında kalıp mutlulukla Louise'i seyrediliyordu. Birkaç kelime konuşuyorlardı. Yalnızca sıradan şeyler. Doğrusunu söylemek gerekirse, Louise ne konuştuklarını pek hatırlamıyordu. Yiyeceğe kavuştuğu için başka bir şeye yoğunlaşamayacak kadar mutlu oluyordu.

Fakat onun kolay hareket ettiğini, çevikliğini fark ediyordu...

Lucifer canlılığını kendi şerefine yapılan ayinlerden alıyordu.

Louise o sırada söylenmekte olan şarkıları tanıdı. Ayin sonunda söylenenlerdi, en sonuncular. Demek ki Lucifer bunlardan sonra kuvvetli olacaktı. Onunla ilgilenilebilecek, yemek getirebilecekti.

Evet, bunu yapabilecekti.

Şimdi o şarkıların iyi bir tarafı olduğunu düşünüyordu.

Louise geri geri giderek hücresinin taş duvarına dayandı ve bu şarkıları aylardır duyduğu için diğerleriyle birlikte melodiyi mırıldanmaya koyuldu.

İşitilmeyen bir mırıltıydı bu. Sözlerini hiç duyamamıştı, ama melodiyi algılıyordu. Ve bu, neredeyse bir soluk gibi çıkan cılız sesini uzak dualara eklemesine yetti.

"Zafer senin olsun Şeytan" dedi iki nefes arasında. "Zafer senin olsun Luciferim!"

Guy kendi korkaklığını sorguluyordu.

Tek kelime etmeden karısı ile kızından kaçmasına yol açan korkaklığını.

Korkaklığı yüzünden bir açıklama yapmaktansa ortadan yok olmayı, bir bakışla yüzleşmektense susmayı tercih etmişti. Ama şimdi hayatı tehlikedeyken korkmuyordu.

Bomengo'nun karanlık dehlizin içine daldığını görünce, onu yalnız bırakmamaya karar vermişti.

Gayet sıradan bir şey yapıyormuş gibi ceketini çıkarmış, katlayıp bir kenara bırakmış, gömleğinin kollarını sıvanmış ve bir metre uzunluğundaki, ağaçtan yapılmış mızrağı almıştı.

Ve Faustine'in peşinden geldiğini fark edince çok şaşırılmıştı.

Ona, geri dönmedikleri takdirde yardım çağırmak üzere rıhtımda beklemesini söylemiş, ama genç kadın bunu kabul etmemişti.

"İçeride kimsenin saklanmadığını her ikimiz de biliyoruz" diye karşılık vermişti. "Orası, buradan, köprü altından daha tehlikeli değil. Ama yine de, herhangi bir şey keşfetmeniz ihtimaline karşı sizinle beraber olmak istiyorum."

Faustine'in çınlayan sözleri, taş köprünün Guy'e ısrarcı sesler halinde geri gönderdiği yankıya dönüşmüştü.

Üçü beraber, Eiffel Kulesi'nin altında, iki büküm ilerliyorlardı. Yürüyüş kolunun başında, elinde fenerle Bomengo vardı. Faustine en arkadan geliyordu.

Mendillerinden süzülen iç bulandırıcı koku, artık rüzgâr da olmadığından iyice yoğunlaşmıştı. Guy kendilerini bekleyen manzaraya dayanıp dayanamayacaklarını merak ediyordu. Duyulan kokuya uygun olarak, aklına en kötüsü geliyor, tüyler ürpertici

manzara karşısında dağılmaktan, Faustine'in bayılmasından ve Bomengo'nun, karısından arta kalanları bularak yıkılmasından korkuyordu... Burada olmak çılgınca bir fikirdi. Rahatsız edici bir saplantı... Ama neticede oradaydı işte. Hareket etmek. Harekete odaklanmak, asıl önemli olan buydu.

Guy kendisinin de bir avcıya dönüştüğünü fark etti.

Akhna Maximilien Hencks geldi yine.

Fransız avcılarının en büyüğü... Bir sürü hayvan avlamış... ganimetlerini sergilemekten gurur duyan... usta bir iz sürücü.

Guy o an ilginç bir şey yakaladığını fark etti.

Bir avcı, başarılarından gurur duyar... Hencks'in ganimet odası, evinin kalbi, onun inidir. Hubris için de aynı şey geçerli olmalı! O usta bir avcı, ganimetlerinin arasında başarılarını yeniden yaşamaya, onları hayranlıkla seyretmeye baylıyordur...

Guy'in içine bir kuşku düştü.

"Yavaşlayın biraz" dedi Bomengo'ya. "Neyle karşılaşacağımız belli olmaz."

Şimdi düşününce, Hubris'in kurbanlarını öyle terk etmesine akıl erdiremiyordu. Tam tersine, koleksiyonu büyüdükçe, onlarla kuşatılmış olmaktan bir tür zevk alması lazımdı. Bu avcılık ruhunun gereği idi. Sık sık buraya mı geliyordu? Bu, pek pratik olmayan, kasvetli yere? Guy bundan şüpheliydi. Öyleyse, yanılıyor muydu yani?

Yanlış yola girmiş olabilir miydi? Bu iğrenç koku sadece çürümekte olan bir sıçandan geliyorsa?

O halde, koca bir sıçan ailesi olmalı! Zira dayanılacak gibi değil...

Koridorun sonu yok gibiydi. Guy arkasına dönüp çıkışı görmeye çalışınca, mümkün olduğunca az kirlenmesi için elbisesinin eteklerini havaya kaldırarak bütün yolu tıkayan Faustine'le burnuna geldi.

"Ne macera ama!" diye bağırdı genç kadın, yüzünde Guy'in alacakaranlıkta zor seçtiği bir tebessümle.

"İsterseniz, düşmemek için sırtıma tutunabilirsiniz."

Faustine bir elini Guy'in beline koydu, diğer eliyle mendilini burnuna bastırıyordu.

Guy, onu kötü sürprizlerden korumak için, üstünden atladığı her tümseği belirtmeye özen gösteriyordu.

Perotti bu akşam elinde iyi bir konyakla anlatacağı hikâyeye pek şaşırıyordu...

Bomengo nihayet durdu ve yere çömeldi. Tavandaki bir sü-rü küçük kanalizasyondan sular dökülüyordu. Oralara girmek imkânsızdı, ama daha ötedeki bir basamaktan sonra, Bomengo elini, bileziksiz bir kuyuyu andıran şeye doğru uzattı.

"Buradan inmek gerekiyor, başka yol yok! Ama haberiniz olsun, aşağıda su görüyorum, sanırım lağımlara çıkıyor."

Guy Faustine'e bir bakış attı. Genç kadın kaderine razı olmuş bir tavırla çenesini kaldırdı.

"Tuvaletiniz için geri dönmeniz daha iyi olur san..."

"Tuvaletimin canı cehenneme! Hayatımda, bok içinde kalmış bir elbise için kötü gözle bakılmaktan daha kötü şeyler yaşadım!"

Bomengo, mızrağını koltuğunun altına kısırmış, kuyunun merdiveninden inerken, ışık yavaş yavaş kayboldu.

"Önce siz buyurun Faustine" dedi Guy. "Koyu karanlıkta tek başınıza kalmayın."

Genç kadın, şaşırtıcı bir özgüven ve çeviklikle alt katta-ki Bomengo'nun yanında vardı. Guy onlara katıldığında, kapka-ra bir suyla dolu uzun bir tünele doğru çıkıntı yapan daracık bir platformun üzerinde duruyorlardı. Pis koku doruk noktasına var-mıştı artık.

"Doğru yolda olduğumuza hiç şüphe yok" dedi Guy.

Bomengo havayı kokladı.

"Bence koku şu yönden geliyor, kokuyu taşıyan hafif bir hava cereyanı var."

"Ama yürüyecek yer yok" diye söylendi Guy.

"Vardır!"

Bomengo çömelip bir ayağını tünelin kıyısına bastı. Ayağı bile-ğine kadar suya gömüldü.

"Geçit çok dar!" diye belirtti. "Bu iğrenç çorbaya gömülmek istemiyorsanız, adımlarınıza dikkat edin!"

Guy önde, Faustine arkada, onu izlediler. Yazar, önündeki ve yandaki derinliği yoklamak için mızrağından faydalanyordu.

Bomengo aniden donup kaldı.

"Ne oldu?" diye telaşlandı Guy.

"Duydunuz mu?"

"Hayır, neydi?"

"Boğuk bir nefes. Ya şurada? Önümüzdeki su kıpırdadı sanki!"

Guy, Faustine'in kendisine sokulduğunu hissetti.

"Ben bir şey fark etmedim ama sizin arkanızda olduğum için hiçbir şey görmüyorum zaten. Belki de bizden kaçan sıçanlardır. Korkarım, bizi bekleyen şey bütün fareleri çekiyor..."

Kuşkuya kapılan Bomengo, mızrağını kaldırıp yürümeye devam etti.

Tavandan düşen damlalar suya çarpınca, sonu görünmeyen koridorda yankılanan şırıltılar çıkarıyordu.

Guy iç bulandırıcı kokuya alışacaklarına inanarak saflık etmişti. Alışmak yerine, durum giderek daha da kötüleşmiş, başı dönmeye başlamıştı. Yaklaşıyorlardı.

Hatta tahminine göre, çok yakındaydılar.

O sırada olaylar öyle hızlı gelişti ki Guy tepki gösteremedi.

Öne devrilen Bomengo bağırmaya bile vakit bulamadı ve hemen lağımın kara sularına gömüldü. Elinden düşürdüğü muzrak ve fener, bir an dalgalandıktan sonra akıntı tarafından sürüklendi.

Guy eğilip rehberlerini görmeye çalıştı, yardıma hazırdı; ama yağ lambasının camına çarpan her dalgacık onları biraz daha karanlığa boğuyordu. Faustine eğilerek Guy ile duvarın arasına girdi ve kolunu uzatıp dibe batmadan feneri tutmaya çabaladı.

Bomengo yeniden görüldü, panik halindeydi, su tükürerek aceleyle yüzüyordu.

Faustine lambayı yakalayıp yukarı kaldırdı.

İçinde bulundukları tünel, Afrikalının fark etmediği başka bir tünelle kesişiyordu. Delikanlı adımını kanalın ortasına, suyun en derin olduğu yere attığını görmemişti.

"Elinizi uzatın" dedi Guy. "Yukarı çekeyim sizi."

Ama Bomengo geri çekildi.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Mızrağımı arıyorum! Ona ihtiyacımız olacak!"

"Boş verin, buraya doğru yüzün, suyun içinde kalmamanız gerek. Orada sizi ne tür hastalıkların beklediğini bilmiyorsunuz. Faustine, size ne oluyor? Hiçbir şey göremiyoruz artık, geri gelin!"

Genç kadın yan tarafa, yeni geçide doğru birkaç adım atmıştı.

"Bir gürültü işittim" dedi.

Birden Guy'e doğru atılıp ona iyice sokuldu.

"Yalnız değiliz!" diye fısıldadı. "Bir şeyin kımıldadığını gördüm!"

"Birini mi demek istiyorsunuz?"

"Hayır, bir şey. Suyun içinde, büyüktü, çok büyük!"

"Işığı bana tutun." Guy kenara çömelip bir elini Bomengo'ya uzattı. "Yaklaşın, çıkmanız lazım oradan."

Kongolu yerinden kıpırdamadığı için Guy daha yüksek sesle ısrar etti:

"Hemen!"

"Ben... Suyun içinde hareket hissediyorum, yanı başımda" dedi Bomengo.

Guy elini hareketli yüzeyin üzerinde salladı.

"Çıksanıza şuradan!" diye bağırdı birden, durumun aciliyetini sezmiş gibi.

Bomengo mızrağından vazgeçip geniş ve hantal kulaçlarla Guy'e doğru son sürat yüzdü. Onun hizasına ulaştı ve parmakları yazarınkilere değdi.

Bomengo'nun yüzü değişti.

Hatları donup kasıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonra dudakları aralandı ama atmaya hazırlandığı çığlık, boğazının derinliklerinden çıkamadı.

Birden olağanüstü bir şiddetle gözden kayboldu. Adeta son hızla giden bir tren tarafından yutulmuştu.

Afallayan Faustine yüksek sesle hıçkırdı.

Titreyen elindeki fener sallanmaya başladı.

Bomengo havayı yırtarak karanlık tünellere yayılan acı ve korku dolu bir çığlık eşliğinde sudan fırladı. Kollarını uçmaya çalışıyormuş gibi dört bir yana savuruyordu.

Dehşetten yüz hatları şekilsizleşmişti.

Ölüm ete kemiğe bürünmüş, onu ayaklarından çekiyordu.

Guy kendini topladı ve onu yüzeyde tutmak için kolunu yakalamaya gayret etti. Bomengo'nun tırnakları Guy'in derisini yırttı ve nefes bile alamadan tekrar suyun içine çekildi.

Sonra korkunç bir sessizlik çöktü.

Zavallının tüyler ürpertici çığlıklarının yankısı ve dalgaların şıptırtısından başka bir şey duyulmuyordu.

Guy o sırada, kendi ayaklarının da suyun içinde olduğunu fark etti. Bomengo'yu neyin yakaladığını bilmiyordu ama her an Faustine'e ve kendisine de saldıracaktı.

"Burada durmayalım" dedi.

Geri dönmelerine fırsat kalmadan, Kongolu yeniden göründü. Ağzından sular fışkırtarak beline kadar dışarı fırladı. Afallamış görünüyordu, fakat Guy onun bakışını asla unutamayacaktı: Kaderine boyun eğmiş ama aynı zamanda bundan çok korkan bir insanın bakışı.

Zavallı delikanlının gövdesi inanılmaz bir kuvvet tarafından öne arkaya savruldu, başı duvarlara çarptı ve Paris'in çukuruna geri düştüğünde, ipleri kesilmiş, oynak eklemli bir kukladan başka bir şey değildi artık.

Kanalda bir kaynama oldu, su yoğunlaşarak pislik kustu, sonra duruldu.

Ama Guy daha fazla beklememiş, Faustine'i kolundan tutup, mümkün olduğunca çabuk karşı yöne, yeni tünele sürüklemişti.

Nereye gittiklerini bilmemek, hatta kaybolmak umurunda değildi.

Her şeyden önce, Bomengo'ya saldıran şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Ve lambanın titrek ışığında koşarlarken, Afrikalıının sözlerini hatırladı:

"Karanlıkların içinde, leş kokan, lanetli bir krallık, canavarların labirenti!"

Ölüm Paris'teydi.

Sanki Eiffel Kulesi, savaş bayrağıymış gibi onun dört ayağının tam altında.

Lağımları mesken tutmuş, çamurlu duvarlarla sıvı zemin arası-na yerleşmişti.

Guy ile Faustine'in inine yaklaşımlarına izin vermiş ve uğursuz mezarının eşliğini aştıkları anda ortaya çıkmıştı.

Nefes nefese, dibe doğru gittikçe daralan, yarım daire şeklinde bir odaya vardılar. Zemini hafif bir eğimle yükseldiğinden, su ancak üçte birine kadar giriyordu.

İçerideki hava, kusturacak kadar pisti.

Soluk almayı zorlaştıran, ağır çürümüşlük kokusu o kadar yoğunlu ki, giysilerin dokularına nüfuz ederek onları da kirletiyordu.

Her şeyi silip süpüren korku olmasa, Guy sabah kahvaltısını oracıkta kusardı.

Yazar o şeyden kurtulmuş olmalarını umarak arkayı kollarken, önden yürüten Faustine sendeledi. Guy bunu lambanın ışığının sallanmasından anladı.

Onu tutmak için ileri atılınca, aydınlatıldığı şeyi gördü.

Odanın dip tarafı, üzerleri kurtlarla kaplı kocaman et parçalarının arasına gömülmüş, yırtık pırtık jüponlar, danteller, rengârenk pamuklar ve derilerle doluydu. İğrenç kümenin arasında tanıyabilir et parçaları da göze çarpıyordu: bir elin parmakları, çıplak bir ayak, hatta bir meme.

Kollar ve bacaklar, kemikler, neredeyse eksiksiz ya da bir kısmı eksik bedenler ve ne olduğu belirsiz et parçaları birbirine karışmıştı.

Sonra Guy'in dikkatini saçlar çekti.

Hayaletlerin yüzleri.

Sarkık yanaklar, hiçliğin uçurumlarına açılmış ağızlar, içeri çökmüş gözkapakları, boş göz çukurları... Bunlar artık insan değil, öte dünyanın şekilsizleşmiş hayaletleriydi.

Kaç kişiydiler?

Sadece kadınlar değil, birçok erkek de vardı.

En az on, belki iki katı. Her yanı kurt kaynayan piramit fazla büyük olduğundan ve etler de çürümenin etkisiyle eriyip birbirine kaynadığından, kesin bir şey söylemek mümkün değildi.

Kollarının arasındaki Faustine'in ağırlığı, Guy'in dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Genç kadın bilincini yitirmemişti ama gözleri boş bakıyor, göğsü hızla kalkıp iniyordu.

Aniden yana eğildi ve dudaklarının arasından bir safra seli aktı.

Guy'in başı dönüyordu.

Bununla birlikte kendini koyvermemeye çalışıyordu, bunun zamanı değildi.

Yakınlarında Bomengo'yu katleden şey dolanırken zayıflığa hiç yer yoktu.

"Faustine" diye fısıldadı canavarı üzerlerine çekmemek için. "Kendinizi toplamamız gerekiyor."

Genç kadın gözlerini kırpana kadar yanaklarına hafifçe vurdu. Nihayet Faustine, sıkılı avucunda ezdiği mendille ağzını silip derin derin içini çekti.

"Oturabilir misiniz?"

Genç kadın başıyla onayladı ve doğruldu.

Guy bundan istifade ederek odayı dolaştı ve dip tarafa yakın bir parmaklık keşfedince, kalbi hızla atmaya başladı. Başka bir koridorun girişini kapatan ızgarayı kuvvetle çekti ama açmayı başaramadı. Sonra iki kanadı birbirine tutturarak asma kilidi fark etti.

Öfke ve umutsuzlukla kilidi yumrukladı.

"Kilitli mi?" diye sordu Faustine titrek bir sesle.

"Korkarım, öyle."

"Geldiğimiz yerden tekrar geçmek istemiyorum, tünele geri dönemem."

"Maalesef başka seçeneğimiz yok."

Faustine başını iki yana salladı.

Oturduğu yerden kalkmıyordu, hâlâ şoktaydı. Elbisesinin eteklerinden sular süzülüyordu.

Sonra, lağımlardan bir yerden gelen ve uzun uzun yankılanan bir homurtu genç kadını yerinden sıçrattı.

Gözleri alacakaranlığa alışan Guy, suya doğru uzanan zeminin de insan kalıntılarıyla dolu olduğunu fark etti. Yanına gidip dayanılmaz bir koku yayan yığına doğru izi takip etti.

Kümeden ıslak bir emme sesi çıkıyordu. Sürekli tıkanan, devinim halindeki binlerce obez kurtçuğun kaynaşması.

Guy önündeki yığının bir kısmında bir çöküntü olduğunu gördü. Büyük parçalar koparılmıştı. Eğilip lambayı aldı ve biraz yükseğe kaldırdı.

Çıplak bir bacak, insanlarınkinin on katı, devasa bir çene tarafından ısırılmıştı. Kocaman diş izleri vardı.

Guy buna inanmayı reddederek başını salladı.

Tünellerde korkunç bir gürleme dolaştı ve Guy'in içindeki en ufak kuşkuyu da sildi: Bu ses bir insandan çıkamazdı.

Doğruca Faustine'in yanına koşup ayağa kalkmasına yardım etti.

"Burada kalamayız" dedi akli başından gitmiş bir halde.

"Hayır, kalabiliriz! Bomengo'nun çılgınlıkları yukarıdan duyulmuş olabilir ve eninde sonunda yokluğumuz fark edilecektir!"

"Nerede olduğumuzu kim bilecek peki?"

"Lukengo."

"Onun buraya kadar gelme tehlikesini göze alacağından şüpheylim. Her halükârda, burada bekleyemeyiz."

"Bekleyebiliriz, hiç olmazsa kuru bir yerdeyiz!"

"Ama o... o şey gelecektir."

"Nereden biliyorsunuz? Atlattık onu!"

Guy elini yığındaki boşluğa doğru uzattı ve suya kadar uzanan kalıntıları işaret etti.

"Şu an onun yemek dolabında bulunuyoruz" dedi karamsar bir tavırla.

Bu sefer Faustine'in gerçekten bayılacağını sandı ve onu tutmaya hazırlandı. Ama genç kadın bayılmak yerine, mızrağı yerden alıp girişin karşısında durdu.

"Hadi hemen gidelim" dedi.

Önlerindeki su tamamen durgundu. Yüzeyinde hiç dalga yoktu. Tavandan düşen damlalardan ve daracık geçidi kaplayan suda attıkları adımlardan başka bir ses duyulmuyordu.

Guy'in önlerinde tuttuğu lamba ancak üç metrelik bir mesafeyi aydınlatıyordu. Öyle ki, nereye doğru ilerlediklerini asla tam olarak bilmiyorlardı.

Faustine yan tarafını gözlüyordu. İlk başta, arkaya da kısa ba-

kışlar atıyordu, fakat yoğun karanlık onu korkutmuş ve bunu yapmaktan vazgeçmişti. Zaten hiçbir şey göremiyordu.

Bomengo'nun sürüklenmiş olduğu köşeyi dönerlerken, Faustine Guy'i belinden yakalayıp bütün gücüyle ona sarıldı.

Kongolunun kesik başını veya koparılınış kolunu görmeyi bekliyordu.

Bunların hiçbiri olmadı. Yeraltı nehri, mehtapsız gecedeki bir kır deresi kadar sakindi.

On metre kadar sonra, Faustine artık yukarı çıkacakları kuyudan pek uzakta olmamaları gerektiğini düşündü.

Tam o sırada, Bomengo'nun mızrağının kanalın ortasında yüzdüğü gördü.

"Guy!" dedi. "Bekleyin, onu almak istiyorum."

"Zaten bir tane var elinizde."

"İkimizin de olsun, her ihtimale karşı..."

Yüzen mızrağın karşısında durup elini uzattı.

Ama mızrak kolundan yirmi santimetre daha uzaktaydı.

Biraz daha uzanabilmek için üzerinde ilerledikleri dar geçidin kenarından ayağının ucuyla destek aldı.

Yeniden suyun üzerine eğildi.

On santimetre daha kazanmıştı ama o da yetmedi.

Bunun üzerine, mızrağı kendininkiyle çekmeye çalıştı.

Sürüklenmesi için suda küçük daireler çizdi.

Mızrak yavaşça yaklaşmaya başladı.

Faustine çömeldi. Dizleri suyun içinde, elbisesi sıırıksılandı. Mızrağı yakalamak için kolunu yeniden uzattı.

Hızla yaklaşan bir hareketin yarattığı dalgaları görmedi.

Elini kara sınının içine daldırdı.

Guy genç kadının koluna yapışıp hoyratça çekti.

Su, yüzeye çıkmakta olan kocaman bir gölgenin etkisiyle yükseldi ve Guy, Faustine'i duvara dayadığı sırada, o şey tünelin ortasından hızla geçip gitti.

Guy, çığlık atmasına mâni olmak için elini Faustine'in ağzına bastırmıştı. Genç kadın burnundan sık nefes alıyordu, korkudan gözbebekleri genişlemişti.

Gölge uzaklaşınca Guy elini gevşetti.

"Geçti" diye fısıldadı.

Faustine, sanki tükürüğünü yutmayı beceremiyormuş gibi defalarca yutkundu. Hâlâ nefes nefeseydi.

"Neredeyse geldik" diye teskin etti onu Guy. "Tekrar yola koyulabilir misiniz?"

Tek kelime bile edemeyen genç kadın yavaşça başını salladı.

Kuyuya ulaştılar ve ilk önce Faustine yukarı çıktı.

Guy bir süre aşağıda yalnız kaldı.

Etrafındaki sakin alanı, şehrin bütün temellerini yansıtan o karanlık aynayı gözleriyle taradı.

“Elveda Bomengo” diye fısıldadı. “Elveda arkadaş.”

Ve o da uygarlığa çıkan kuru geçitten yukarı tırmandı.

"Canavar diye bir şey yoktur!" diye tekrarladı Perotti sinirli bir ses tonuyla.

"Ama orada bir şey vardı!" diye karşılık verdi Faustine. "Bomongo kendi kendine ölmedi!"

"Bir burgaç ya da suya batmış atık yığınının altındaki bir gaz birikintisi olamaz mı?"

"Hayır. Siz orada değildiniz, aksi halde bunun imkânsız olduğunu bilirdiniz."

"Öyleyse bir hayvandır. Hangisi olduğunu bilmiyorum, fakat aklıma başka bir şey gelmiyor. Siz ne düşünüyorsunuz Guy? Deminden beri hiçbir şey söylemediniz."

Parmaklarının arasında sönük bir puro tutan Guy bacak bacak üstüne atmış, diğer ikisinin biraz ötesindeki deri koltukta dalgın bakışlarla oturuyordu.

Tam üzerindeki çatı penceresinden süzülen güneş ışığı onu daha da solgun, ölü gibi gösteriyordu.

"Hubris ganimet toplamıyor" dedi hazin bir ses tonuyla.

Perotti uzun bir sessizlikten sonra cevap verdi:

"Siz ne bekliyordunuz peki? İçeride saman doldurulmuş kafaların olduğu bir oda mı?"

"Bir bakıma evet. Onun koleksiyon yaptığını düşünüyordum. Avcılar gibi. Belki de tamamen yanıldım, en başından beri."

"Yanılmak mı?" diye şaşkınlığını belirtti Perotti. "Adamın ölü çukurunu keşfettiniz ya!"

"Ama kendisini bulamadık."

"Polise bildirin" Aşağıda mevzilensinler, sonunda oraya geri dönecektir elbet."

"Her halükârda yetkililere haber vermek lazım."

Perotti, Guy'i uzun uzun süzdü.

"Yılın görüyorum sizi" dedi.

"Hayal kırıklığına uğradım."

"Daha neler? Nedenini açıkla mısınız lütfen."

Guy sesini yükseltti:

"Bunları yapmaya en yatkın kişiliği kestirmek, zamanı geldiğinde başkalarının arasında onu teşhis edebilmek için kaç gündür vakaları inceliyorum. Ve şimdi tek bir şey, analizimden kuşkuya düşürdü beni."

"Ganimet olmaması, çıkardığınız bütün sonuçları nasıl çürütüyor, anlayamadım."

"Hubris'in arzu kaynağının öldürme fiilinin kendisi olmadığını, başka bir şey aradığını düşünmüştük. Benim aklıma av heyecanı gelmişti ama bu zevk için bunca zahmete giriyorsa, ona ait bir hatıra saklaması gerekirdi. Neticede bu, kendi yeteneklerini başka insanlarınkiyle ölçmek, can alarak gücünü kanıtlamaktır ve ben, zaferinin kanıtını saklama ihtiyacı duymamasını anlayamıyorum."

"Belki de bir şey saklıyordur, öyle olmadığını nereden çıkarıyorsunuz?"

"Öldürdükten sonra kurbanlarına pek ilgi göstermemesinden. Sıradan çöpler gibi, hepsi karmakarışık vaziyette, yarı çıplak, üst üste yığılmıştı. Avcı avına bir nevi saygı duyar, en özel bölgesini saklamaktan hoşlanır, samanla doldurduğu başını ya da gövdesini..."

Guy kaşlarını çatı. Hubris kurbanlarına hiçbir şekilde merhamet duymuyordu. Hiç. Öldükten sonra da, canlıyken olduklarından fazlası değillerdi. İz sürmek, avlanmak onu heyecanlandırıyor, eylemini hazırlamaktan hoşlanıyordu, fakat avının, ona hizmet etmekten başka bir önemi yoktu...

"Hubris benini tahmin ettiğimden daha kötü" dedi sözcükleri yavaşça ve tane tane telaffuz ederek. "Kesinlikle hiç empati duymuyor. Kurbanları onun gözünde insan bile değil, sadece kullandığı araçlar."

"Ne yapmak için?" diye sordu suskunluğunu bozan Faustine.

"Mesele burada zaten. Öldürmüş olmak için öldürmüyor, bunu kurbanlarıyla boy ölçüşmek için de yapmıyor, başka bir şey istiyor."

"Dün akşam... dengesizlikten bahsediyordunuz" diye hatırlattı Faustine. "Belki de söz konusu olan sadece budur, zevk almak için onu öldürmeye zorlayan derin bir dengesizliği vardır."

"Ondan hiç şüphem yok. Kişiliğini inşa ettiği yaşta, değerler skalamızın oluştuğu, başkalarıyla ve kendimizle münasebetimi-

zin yerli yerine oturduğu, zevkin özüksendığı sıralarda bir şey olmuş. Ve bu şey onun tüm algılarını allak bullak etmiş. Bugün, bize göre sapıkça, ama kişiliğini bir travmaya, hatta bir dizi travmaya göre yeniden dengeleyecek şekilde kendini tatmin ediyor. Ama başka bir şey daha var: Sıradan zevk ilişkisini aşan devindirici bir kuvvet, bir hezeyan... O odada kaç kişi vardı? On? On beş? Belki de yirmi! Ve sanırım, erkekler de vardı. Hubris bir tür... araştırma yürütüyor gibi bir his var içimde. Sanki bir şey arıyor. Bir çeşit deneye benziyor bu."

"Ya suda bize saldıran şey?" diye ayak diredi Faustine.

"Onun av köpeği mi? Muhtemelen toplu mezarını koruması ya da sadece yok etmesi için oraya yerleştirdiği bir kapı nöbetçisi."

"Kapı nöbetçisi mi?" diye tekrarladi Faustine kuşkuyla.

Guy sönmüş purosuna baktı ve tekrar yakmak için yuvarlak sehpadan kibrit paketini aldı.

"Yanıhyorsam söyleyin" diye araya girdi Perotti, "ama bana öyle geliyor ki, uğradığınız saldırının etkisi geçmeye başladı. Az önceye nazaran daha iyi görünüyorsunuz."

"Bomengo'nun ölümünü asla unutamam" dedi Guy yoğun bir duman bulutu içinden. "Ama artık korkmuyorum. Açıklayamadığımız şeyler bizi korkutur. Ne olduğunu anlayınca rahatlarız."

"Lağımlardaki şeyin ne olduğunu biliyor musunuz yani?"

Guy başını salladı.

"Bir insanı ağzıyla yakalayıp bir bez bebek gibi sallayacak kadar güçlü, yüzmeyi çok iyi biliyor, sessiz, çürümüş etin tadına pek düşkün ve sudan dışarı çıkabiliyor... Tek bir olası şüpheli görüyorum!"

Perotti kollarını iki yana açtı.

"Pekâlâ! Bize de söyleyin o zaman."

Faustine anlamıştı.

"Timsah" dedi yarım ağızla.

"Kesinlikle" diye devam etti Guy. "Eminim, araştırırsak, son haftalarda fuarda bir yerden bir timsah çalındığını teyit edebiliriz. Hubris onu lağımlara salmış ve canavarı kurbanlarıyla besliyor."

"Meslektaşlarıma haber vereyim. Hayvan Sen Nehri'nde gezinen ziyaretçilere saldırımadan, müdahale etmek lazım!"

"Biraz daha kalın bizimle. Emin olun, vaktiniz var. Hubris o et yığınıyla, onu belli bir bölgeye alıştırılmış. Uzaklaşması için hiçbir sebep yok ve zaten bu saatte karnı tok olmalı..."

Bu sözleri duyan Faustine, tüyler ürpertici anıları bastırmak için ağzını ve çenesini eliyle kapadı.

"Bu sabah" diye konuşmasını sürdürdü Guy, "gecenin geç saatlerinde çalışan sessiz kasap teorimle ilgili olarak hale gittim. Ve oradan üç isimle ayrıldım. Taşıtı olan, yirmi beş ile otuz beş yaş arasında, üç bekâr ve güçlü kuvvetli adam."

"Aynı şeyi başka bir meslekle de yapabilirdiniz" diye karşı çıktı Perotti yorgun bir tavırla. "Fırıncıların da akşamüstü boş zamanları olur ya da mal dağıtıcılarının veya manavların ve..."

"Hubris kandan hoşlanıyor. Ve dün akşam belirttiğiniz gibi, temel anatomi bilgilerine vâkıf. Bu bizi haklı olarak haldeki kasaplara yönlendirebilir. Fazla meşgul olan doktorlarla fazla sevecen ve neşeli olan, üstelik daha karmaşık bir iş programıyla çalışan Villette kasaplarını eledim. Geriye sadece onlar kaldı. Şimdi, az önce keşfettiklerimizi gözden geçirelim. Uluslararası Paris Fuarı'nın göbeğinde bir toplu mezar. Bu bir mizansene uyuyor, orayı bulmamız hesapta yoktu. Hubris orayı gizlemek için her şeyi yapmıştı. Demek ki, mezarlığını pratik bir nedenle oraya kurdu."

"O bölgede mi yaşıyor? Fuar alanında oturan insanlar var mı?" diye sordu Faustine hayretle.

"Bekçiler, birkaç teknisyen ve yerlilerin bir kısmı haricinde, oturan olduğunu zannetmiyorum" diye açıkladı Perotti.

"Her halükârda, Hubris fuara düzenli olarak giriş yapıyor. Bu önemli bir nokta. Benim üç kasabı bu konuda soruşturacağım."

Faustine kısa, asabi bir kahkaha attı.

"Onlardan biri olabileceğini mi düşünüyorsunuz *gerçekten*?" diye sordu.

"Her halükârda, dışarıda bırakmıyorum onları. Ve bilin ki, benim için... referans işlevi görüyorlar. Teorilerimi gerçeklikle karşılaştırmanın bir yolu onlar."

"Ya Milaine'in günlüğü?" diye sordu Perotti. "Onu çabucak okusak iyi olur..."

"Okundu bile" diye yanıtladı onu Faustine. "Sık sık Paris'teki bir yerden bahsediyor, Seraflar Kulübü diye bir yerden. Görünüşe göre... zengin bir metres olmak için adaylarını oradan buluyormuş."

Perotti dudaklarını büzüp gözlerini yere çevirerek başını salladı.

"Benim hakkımda hiçbir şey yok mu peki?" diye sordu daha alçak sesle.

Faustine elini müfettişin dizine koydu.

"Üzgünüm."

"Üzülmeysin, onu buradan çıkarmayı kafama koyduğumda, Mi-

laine'in ne tür bir kadın olduğunu biliyordum. Daha geniş imkânlarım olsaydı, beni talipler listesinin en başına yazardı, ama maalesef..."

Gürültülü bir şekilde yutkundu ve içini çekti.

"Hoş bir kızdı" diye ekledi Faustine. "Artık dayanamadığı için böyle davranıyordu, biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Geceleri uyuyamıyorum, onu düşünüyorum. Kendi kendime, onu buradan çıkarıp güzel elbiseler ve hizmetçilerle, güzel bir apartman dairesine yerleştirme imkânım olsaydı, kuşkusuz hâlâ hayatta olacağını söylüyorum. Para onun hayatını kurtarırdı."

Guy ayağa kalktı ve gidip bir kadeh daha konyak doldurdu.

"Paranın gücü..." dedi soğuk bir ses tonuyla.

Faustine'in bakışı Guy'i delip geçti.

"Merhametli olun biraz" diye azarladı onu. "Ne biçim insansınız siz? Korkunç bir deneyimden daha yeni çıktık, Bomengo gözlerimizin önünde öldü, olabilecek en korkunç yeri keşfettik ve Milaine'in hatırasıyla yüreğimizi ısıtacağımız anda, sinik düşüncelerinizle her şeyi bozuyorsunuz!"

"Milaine sinikti. Ve hesapçı. Ölümüne üzülüyorum ama çektiği acı onu bir anda azizeye dönüştürmez!"

Faustine tek hamlede ayağa kalktı.

"Ben gidiyorum, bugün heyecana doydum zaten, bir de Milaine'in anısını kirletmenizi dinleyemeyeceğim."

Guy purosunun dumanını üfledi.

"Akşam sekizde Seraflar Kulübü'ne gideceğim" diye uyardı onu. "Benimle gelmek istiyorsanız, dakik olun."

Ama Faustine kapıyı çarpmıştı bile.

Perotti basamakların gıcirtısının kesilmesini bekledi ve sonra "Buradan kaçırarak için onu kasten tahrik ettiniz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bravo, maskemi düşürdünüz. Sizinle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyordum. Faustine bugün payına düşen eziyeti çekti zaten, bunları duymasa da olur."

"Dayanıklı bir kız o, şimdi yaptığınız gibi onu dışarıda bırakmamalısınız."

"Onu koruyorum, hepsi o kadar. Bu sabah, o kasvetli mezarda, beni çok şaşırtan bir noktayı fark edebildim yine de: Kalıntılar ve kesik organlar arasında, birçok bütün ya da hemen hemen bütün ceset de vardı. Hepsinin karnı deşilmişti."

"Timsah şölenu mi?"

"Hayır, onlar timsahın dağıttığı kısımda değil, yığının üst tarafındaydılar."

"Ee, bu ne anlama geliyor peki?"

Guy purosundan bir nefes çekti.

"Aklıma Anna Zebowitz geldi yine. Kesilip alınan iç organları. Sanırım o insanlara da aynı şeyi yapmış. Henüz ne dolap çevirdiğini bilmiyorum, fakat Hubris bazı kurbanlarının karnını deşip iç organlarının bir kısmını alıyor."

"Bu onun fantezisidir belki."

Guy'in üflediği duman etrafına bir perde çekti.

"Hayır, öyle olsa, bütün kızlara aynısını yapardı. Bunun öldürmekten aldığı zevkle alakası yok ama yine de yapıyor. Hem de sık sık. Fantezilerinin ötesinde bir şey bu, başka tür bir ihtiyaç. Ve sanırım, araştırmasıyla bağlantılı. Onu hezeyana sürükleyen, ihtiyatlı ve sabırlı bir katilden tam bir savaş makinesine, vahşi ve azgın bir yırtıcıya dönüştüren bir şey."

"İyi de, insan organlarıyla ne tür bir araştırma yapılabilir ki?"

"Tıbbi? Marazi bir kaçakçılık? Kuşkuluyum. Bu işler ona göre değil, yalnız bir adam o. Kurbanlarının parçalarını satmak için başkalarıyla işbirliği yapacağını zannetmiyorum. Yok, başka bir şey var."

Guy ceviz aromalı purosuna baktı. Sonuna gelmişti. En sert kısmına.

Her puro üç bölümden oluşuyordu: aromaların keşfedildiği giriş bölümü, yoğunluk kazandığı ve bütün gücünün ortaya çıktığı ikinci kısım ve nihayet, en karmaşık ve sert tatların belirdiği sonuncu bölüm, yani has puro.

Guy Hubris'in portresinde de o noktaya vardıklarını hissediyordu. Son odanın eşiğindeydi. Onun en dipteki, en asli kısmına nüfuz etmeye çok yakındı. Varlığının ve hareketlerinin nederine.

Kımlığına doğru son adım.

Ve bu aşama, niye kurbanlarının organlarını kesip aldığını anlamaktan geçiyordu.

Para Tanrısı'nın şerefine kurulmuş mabet, Yunan tapınaklarını andıran yüksek sütunlarıyla, Borsa Meydanı'nda yükseliyordu. İnsanlar, bağışları on kat ya da daha fazla artsın diye haftanın her günü dua etmeye geliyorlardı oraya.

Bu mekân, Parislilerin hatırlayabildikleri kadar uzun zamandır, daima dinle ilişkide olmuştu. Vaktiyle bir manastıra ev sahipliği yaptığından, bu yeni inanç biçimi kimseyi şaşırtmıyordu.

Fakat pazar akşamı, meydan bizzat Şeytan tarafından işgal edilmiş gibi ıssızdı. Yaklaşık elli yıl boyunca bütün Parisliler, günün ve gecenin her saatinde, kendi saatlerini ayarlamak için oraya gitmişlerdi; borsa binasındaki saat, başkentin en güvenilir saati olarak ün yapmıştı çünkü. Ne var ki bu âdet yavaş yavaş kaybolmuştu.

Faustine ile Guy meydandaki yegâne insanlardı.

Vivienne Sokağı'nda yürüyüp Haussmann tarzı bir binaya girdiler ve en üst kattaki çift kanatlı kapıyı çaldılar.

Faustine yol boyunca pek az konuşmuştu. Belli ki, yazara hâlâ kızgındı. Bir görevli kapıyı açınca, en güzel tebessümünü takındı. Guy kendini tanıtmak için bir kartvizit hazırlamıştı ama adam onlara yol vermek üzere kenara çekilince buna gerek kalmadı.

"Hoş geldiniz" dedi görevli.

Duvarlarında eski ahşap kaplamalar bulunan büyük bir salona buyur edildiler. Renkli halıların altındaki parke gıcırıyor, üç kristal avize kadife kanepeleri ve en dipteki büyük, kırmızı bilar-do masasını parlak bir ışığa boğuyordu. On kadar davetli, ellerinde kadehlerle sohbet ediyorlardı.

Ufak tefek, kırk yaşlarında ve oldukça çekici, sakallı bir adam yanlarına geldi.

"İyi akşamlar" dedi başını eğerek.

Çatık kaşları, karşısındaki yüzlere bir isim verememenin rahat-sızlığını açığa vuruyordu.

"Adım Guy Thoudrac-Matto. Bu hanım da Faustine. Louis Steirn'i arıyoruz."

"Karşınızda duruyor."

"Memnun oldum. Kulübünüzü daha iyi koşullarda tanımak isterdim ama maalesef size üyelerinizden birinin, Milaine Rigobet'nin vefatını haber vermek zorundayız."

Steirn'in yüz hatları gerildi.

"Milaine mi? Öldü mü? Ama nasıl?"

Guy henüz onlara dikkat etmeyen az sayıdaki davetliye baktı. Alçak sesle konuşmak için başkana yaklaştı:

"Öldürüldü. Geçtiğimiz çarşamba akşamı."

"Çarşamba akşamı mı?" diye tekrarladı Steirn. "Fakat... o akşam buradaydı!"

"Dönüş yolunda. Biz arkadaşlarıyız, ailesi sayılırız. Biraz zaman ayırabilir misiniz bize?"

Louis onları biraz uzağa, vitrinli bir kitaplığa doğru çekti. Üç kadeh çıkarıp, armut alkolü doldurdu.

"Ben... şoke oldum" diye itiraf etti kadehini bir dikişte bitirdikten sonra. "Milaine... çok nazik, saygılı bir kızdı. Katil yakalandı mı bari?"

"Ne yazık ki, hayır. Milaine'in ne olduğunu bilmiyor değilsiniz. Bu durum polisi, onun katilini aramaya teşvik etmiyor. Biz bu yüzden buradayız, arkadaşımıza karşı görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz. Bunun için, bize... kulübünüz hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Louis Steirn, elektrikli avizeler altında gevezelik etmekte olan takım elbiseli erkeklerle güzel elbiseler içindeki birkaç kadını işaret etti.

"Sizin de görebileceğiniz gibi, burası bir teati yeridir. Ancak davet üzerine girilebilen, özel bir dernek."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz burada?"

"Bilhassa ölümden sonraki yaşam. Ruhlar âlemi ve daha gene! olarak, akıl erdiremediğimiz her şey hakkında."

Bardağına dokunmamış olan Faustine eğilerek sordu:

"Milaine'in kulübünüzü nasıl keşfettiğini biliyor musunuz?"

"Normalde, birinin himayesi altında olmak gerekir. Ona gelince, kulübe en eski üyelerimizden biri olan Félix Bertrand tarafından takdim edildiğini hatırlar gibiyim. Milaine onun metresiy-

di. Arkadaşınız bizim... eğlence davetlilerimiz arasındaydı. Takdir edersiniz ki, bu mekân, işlerinden başını kaşıyamayan bazı erkeklerin gidip geldikleri tek yer olabiliyor. Değer verdikleri konular hakkında konuşurlarken, iyi bir refakatten de istifade edebilmekten hoşlanıyorlar."

"Üyeleriniz nüfuzlu insanlar" diye tahminde bulundu Faustine. Steirn'in dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Etkili" diyelim. "Ama her çevreden insan gelir buraya, politikacılar, bankacılar, şairler, hekimler... Mesela, şuradaki İngiliz bey, bir saat yapımcısıdır, ünlü bir mühendis! Arkasındaki gri sakallı bey ise bir mimar, fuarın birçok binasını ona borçluyuz. Onun sohbet ettiği adam da kâşif, mucit ve diplomattır. Dediğim gibi, kulüp olağanüstü ve kozmopolit insanların federasyonudur. Hepsı öteki dünyayı keşfetme arzusuyla bir araya gelmiştir."

Guy'in bakışı mimarda takıldı. Kulüp üyesi ve fuara rahatça girip çıkan biri olarak, ileri yaşlarda olmasa, mükemmel bir zanlı olabilirdi. Yürürken sakat ayağının topalladığını görünce, onu derhal listesinden sildi.

"Milaine burada bir sanat simsarıyla ve sonra da bir müzisyenle görüşmüş galiba, öyle değil mi?" diye devam etti Faustine.

"Doğrudur. Bu beni ilgilendirmese de, gözlerim görüyor haliyle."

"Bu akşam buradalar mı?"

"Jules ile Raymond, taşraya dönmek üzere Paris'i terk ettiklerinden beri hiç gelmediler."

"Milaine bana Charles diye birinden de bahsetmişti. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Charles Rabois, işte şurada, piyanonun yanında."

Yüz ifadesi tersini düşündürse de, kendisine söylenenleri anladığını belirtmek için ısrarla başını sallayan bir ihtiyardı. Guy onun hiçbir koşulda Hubris olamayacağını düşündü.

"Meclisinizi yaşatmak için neler yapıyorsunuz peki?"

"Herkes toplantılara okuduğu kitaplarla, eski elyazmalarında yürüttüğü kişisel araştırmalarıyla katılıyor. Ve özellikle, bir medyumla gerçekleştirdiğimiz seanslar bize algının kapılarını açıyor."

Daha pragmatik olan Guy kendi meselesine, katile odaklanmayı sürdürüyordu:

"Kulübünüze kaç üyenin devamlı gelip gittiğini sorabilir miyim?"

"On yedi."

"Çarşamba akşamı kaç kişi vardı peki?"

Steirn gerildi.

"Niye soruyorsunuz? Düşündüğünüz şey..."

"Sonunda polis sizi sorgulamaya gelecektir" diye onun sözünü kesti Guy. "Onların tarzını bilirsiniz! Oysa bizimle işler daha rahat bir şekilde ve bilhassa, davetlilerinize yakışan gizlilik çerçevesinde yürür. Buraya gelmemeleri için tüm bunları müfettişlere aktarmaya çalışacağım."

Steirn, Guy'e dik dik baktı.

"Pekâlâ, böylesi daha iyi tabii" dedi.

"Evet? Kaç kişi?"

"On bir, sanırım."

"Çok kadın var mıydı?"

"Milaine, Kontes Bolosky, medyumumuz ve davetlilerden ikisinin eşleri."

"Geri kalan yedi erkeğin kaç kırk yaşından genç?"

Steirn'in kafası karışmış gibiydi. Bir an düşündükten sonra yanıtladı:

"Dört."

"Bekâr mı bunlar?"

"Ne alakası var bu..."

"Cevap verin Bay Steirn, bu hepimize zaman kazandıracaktır."

"Hayır, zannetmiyorum... Ha, evet, Rodolphe Leblanc bekâr olabilir."

"Çekingen biri midir?"

Steirn yüzünü buruşturdu.

"Evet, biraz... Şurada gördüğünüz adamı, elinde şampanya kadehi olan. Uzun, yanaklarının ortasına kadar inen favorileri var."

"Kendi köşesinde tek başına duran mı?"

"Evet, o."

Guy bardağından gırtlığını yakan bir yudum içti.

"Ne iş yapıyor?" diye sordu alkolün boğduğu sesiyle.

"Rantiye. Bir yangında vefat eden ebeveyni ona küçük bir servet bırakmış. Birçok kez onlarla temas kurmayı denedik."

"Temas kurmak mı? Ölmüş ebeveyniyle?"

"Evet, daha doğrusu, eskiden çok yakın olduğu babasıyla. Onun için geliyor buraya. Bazen hayret verici sonuçlar alıyoruz."

Faustine, Steirn'in dikkatini kendisine çevirdi:

"O se unslardan birine katılmayı çok istedim."

"Ne var ki, o toplantılar üyelerimize mahsustur, üzgünüm."

Guzel fahişenin yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi.

Louis Steirn gözlerini ondan ayırmadan, sakalını sıvazladı.

"Sizin için bir istisna yapabilirim" dedi.

Faustine'in yüzü sevinçle aydınlandı.

"Bu harika olur!"

"Milaine'le temasa geçmeyi mi denesek acaba? Araştırmanıza yardımcı olmak için?"

"Bunu yapabilir misiniz?"

"Her şey mümkün, en azından deneyebiliriz. Bunun için önümüzde bütün bir akşam var."

Guy Faustine'e döndü:

"Bu sabah olanlar hakkında değerlendirme yapmak için iki saat sonra Perotti'yle buluşacağız" dedi esrarengiz bir tonda. "Vaktimiz yok."

"Siz gidin, ben kalacağım."

"Yalnız mı?"

Steirn'in yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı.

"Seçkin arkadaşlar eşliğinde olacak beyefendi, biz buradayız!"

Guy bundan hoşlanmamıştı. Ne karşısındaki adamdan hoşlanmamıştı ne de mekândan. Steirn, Faustine ile onun çift olmadıklarını anlamış gibiydi. Yılışık sırtışıları ve yazara diktği kışkırtıcı bakışıyla tam bir rakip gibi davranıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim" diye itiraz etti. "Milaine'in başına gelenlerden sonra..."

"Endişelenmeyin, kapımın önünden arabaya binmesiyle şahsen ilgileneneğim" diye ısrar etti Steirn. "Küçükhanım yaşamını ve inançlarını altüst edebilecek bir deneyim yaşamak üzere, onu bundan mahrum etmeyin!"

"Ben kalmaya karar verdim" diye kestirip attı Faustine, Guy'e meydan okurcasına.

Guy içini çekerek kadehini büfeye bıraktı.

"O halde, mesele anlaşılmıştır. Müsaadenizle, gitmeden önce şu Bay Leblanc'la görüşmek istiyorum." Guy, Faustine'i bariz bir öfkeyle süzdü. "Size iyi akşamlar. Dönüşte dikkatli olun Faustine."

Guy ona kızıyordu. Faustine umursamaz ve kışkırtıcı davranıyordu.

Öğlenki tavrımın bedelini ödetmek için böyle davranmıyorsa tabii...

Onunla bu oyunu oynamaya hazır olduğuna inanamıyordu, anlamsız ve çocukçaydı. Ama neticede, böyle davranmaya başlayan kendisi değil miydi?

Guy, Rodolphe Leblanc'ı selamladı. Favorilerin yüzünün yarısını yuttuğu, oldukça uzun boylu, tığ gibi bir adamdı. Guy onun en fazla otuz yaşında olması gerektiğini düşündü. Boynundaki uzun

ve yeni yarayı hemen fark etti. Tıraş kesğine benziyordu.

"Guy Thoudrac-Matto" diye kendini tanıttı. "Görüyorum ki, yalnızsınız. Size katılmama izin verir misiniz?"

Leblanc elini kaldırarak Guy'i selamladı.

"Rodolphe Leblanc, memnun oldum."

"Sizin de biraz benim gibi, konuşmacıdan ziyade gözlemci olduğunuzu fark ettim."

"İhtiyatlıyım, o kadar. Bu beyler ile hanımlar Dreyfus Davası ve antisemitizm hakkında konuşuyorlar. Bu konudan kaçınmayı tercih ederim, siyasi görüşlerim sadece beni ilgilendirir."

"Oysa politika bir salon işidir."

"Buradaki birçok kişi Orléans meşrutiyet, hatta Bonaparte yanlısı. Bu insanlar arasında sol fikirlere sahip olmak pek iyi karşılanmıyor."

"Sizin gibi mi?"

"Ben aile geleneğinden cumhuriyetçiyim, inancım gereği değil. Değerlerimi savunmak gibi bir kaygım olduğunu da pek söyleyemem. Lakin aşırı bir devrimci olarak görülmeyi hiç istemem, çünkü onların muhafazakâr gözünde bütün solcular öyledir."

"Buraya sık mı gelirsiniz?"

"Evet. Sizin de anladığınız gibi, arkadaşlıktan çok, okült deneyim için geliyorum."

"Açık sözlüsünüz, insanlarda bu özelliği severim. Ben politik bakımdan her tartışmaya açığım. Ancak septik yapım, ezoterizm hususunda rahatsız edici olabilir."

"Septik misiniz? Niye buraya geldiniz öyleyse?"

"Fikir değiştirmek için. Yakın zamanda bir yakınımı kaybettim."

"Başınız sağ olsun."

"Onu siz de tanıyor olmalısınız: Milaine Rigobet."

Guy Leblanc'ın tepkisini gözledi. Adam gözünü bile kırpmamıştı, yüzünde en ufak bir şaşkınlık ya da üzüntü ifadesi yoktu.

"Doğru, onunla karşılaşmıştım. Talihsiz bir durum, o kadar gençti ki..."

"Geçen çarşamba akşamı, buradan dönerken aramızdan ayrıldı."

Leblanc'ın yüzünde bu kez derin bir memnuniyetsizlik ifadesi belirmişti.

"Çarşamba mı?"

"Evet, dönüş yolunda."

Leblanc'ın gri gözbebekleri, önüne serilen anıları elemeye çalışıyormuş gibi kıpırdıyordu. Gözkapakları sürekli inip kalkarak, sanki uygun olmayan her şeyi ayıkliyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Guy.

"Şey... Septik olduğunuza göre, beni ciddiye almayacaksınız. dır."

"Aksine, ikna edilmekten başka bir şey istemiyorum. Ne geçiyor aklınızdan?"

"Önce size bir şey sormak isterim: Milaine nasıl öldü? Kaza mı?"

"Maalesef, hayır. Cinayet."

Leblanc biraz rahatlamış göründü.

"Ha. İnsan eliyle yani" dedi.

"Ölüm nedeninin cinayet olması sizi... rahatlatmış sanırım."

"Bunu, gözleri kan içinde ve korkudan ölmüş olduğunu bildir-menize tercih ederim."

Bu defa bariz bir huzursuzluk duyma sırası Guy'e gelmişti.

"Niye böyle dediniz?"

"Çünkü çarşamba akşamı sonu kötü biten bir seans yapmıştık."

"Nasıl yani?"

"Bir ölünün ruhunu çağırdık, fakat o akşam başka bir şey geldi. Kötü bir varlık."

"Benim gibi bir cahile biraz daha açıklasanız..."

"Bu seanslar esnasında, öteki dünyayla bizim gerçekliğimiz arasında bir köprü kurmayı deniyoruz. Onları ayıran havada bir gedik açmaya çalışıyoruz ve o yarıktan, seslerimizle, enerjilerimizle belirli bir kişiyi çağırıyoruz. Bazen o şahıs bizi hissedip ortaya çıkıyor, bazen bir başkası, kimi zaman da kimse gelmiyor. Mamafih, istisnai de olsa, açtığımız gedikten iyi niyetli bir insanın saf ruhu değil, uğursuz bir yaratığinki de geçebilir. Gedik doğru açılmamış olabilir ve saf ruhlara ulaşmak yerine, başıboş dolaşanlarla temasa geçebiliriz. Bu, körlemesine yapılan, karmaşık bir iş ve yanılabiliriz."

"Öbür tarafta farklı düzeyler olduğu için mi?" diye sordu Guy hayret ve bariz bir inanmazlıkla.

"İsterseniz şöyle diyelim: Cennete bir geçit açmak yerine, arafa, hatta belki daha beterine ulaştık."

"Bu durum, kendini somut olarak nasıl açığa vurdu peki?"

"Hakaretlerle. İçimizden biri kötü ruhun saldırısına uğradı. Gözleri döndü, kasılıp sarsılmaya başladı. Ve bedenini terk etmeden evvel, aramızdan birinin ruhunu içeceğini söyledi. Birkaç saat sonra Milaine'in ölmüş olması birçok kişiyi huzursuz edebilir."

"Demin Louis Steirn'le konuştum, o bu olaydan bahsetmedi."

"Kulübümüze sık sık gelerseniz, Steirn'in önemsiz şeyleri bile

sır gibi saklamaya meraklı olduğunu öğrenirsiniz. Her şeyi dinler, lakin pek konuşmaz.”

Guy, Faustine’le sohbete dalmış olan şık, sakallı adamı inceledi. Genç kadının insanın aklını başından alan güzelliğinden büyülediği ve ona kur yaptığı belliydi. Ve Faustine neşe içinde gülümsüyordu.

Guy karnında bir sancı hissetti. Onu burada bırakmakla ilgili kötü bir önsezi vardı içinde.

“Bana inanmıyorsanız” diye devam etti Leblanc, “Lucien Camille’le konuşmalısınız.”

“Kulübünüzün başka bir üyesi mi o?”

“Bir rahip. Nadiren gelir, ama geçen çarşamba buradaydı. Kötü ruhun ele geçirdiği kişi oydu.”

“Burada bir rahip, ha?”

“Herkes severdi onu.”

“Di’li geçmiş zamanda konuştunuz. Ne oldu ki?”

“O... Kötü bir ruh tarafından ilk kez saldırıya uğramıyordu. Artık nadiren geliyor. Eskiden herkes onu severdi, bilhassa Steirn’in getirttiği kızlar. Onları dinler, günahlarını çıkararak destek olurdu. Şimdi, herkesi korkutuyor.”

“Kızlar derken, fahişeleri mi kastediyorsunuz?”

Leblanc başıyla onayladı.

“Onları iyi tanır mı?”

“Herkesten çok.”

“Nerede bulabilirim onu?”

“Gündüzleri, kilisesinde.”

“Ya akşam?”

“18. Bölge’deki bir tekkede. Kim olduğunu unutana kadar afyon çekiyor. İblisleri boğmak için.”

Abartılı kahkahalar yükseldi, tokuşturulan şampanya kadehleri çinladı, gözler suç ortaklığıyla parladı. Güzel tuvaletleri, yecekceplerinden taşan som altın veya gümüş saat kösteklerinin zarafet kattığı mükemmel kesimli takım elbiseleriyle şehrin nüfuzlu kişileri, kendi güçlerinden daha üstün başka güçleri, öteki dünyanın güçlerini çağırarak için bir araya geliyorlardı. Guy bu toplanmaların çok densiz olduğunu düşündü. Sanki insan, sosyal konumu ne olursa olsun, daima kendi üzerinde bir şeylerin var olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordu.

Aklına Bomengo ve kabilesine özgü inançları geldi.

Bomengo’nun ölümünü hatırlayarak ürperdi. Gözünün önüne lağım suyundaki girdaplar geldi.

Kongolunun suda kayboluşu midesini kaldırdı. Boğazına kadar fışkıran safraı ı zor bastırdı.

Bir tek güı için bu kadarı fazlaydı.

O sırada Louis Steirn'in ayağa kalkıp, elini Faustine'e uzattığı. nı gördü. Genç kadını uzağa, vernikli, ağır bir kapının ardına sürükledi, Serafların, şu yüce meleklerin inini göstermek için.

Oysa Guy, kapı yeniden kapanırken, Steirn'in muhteşem kanatlar yerine, bir çift kara boynuz ve çatallı bir kuyruğa sahip olduğu hissine kapıldı.

Perotti gözü açılmış bir Atlas'ı andırıyordu.

Yeterli gücü olmadığı halde, dünyanın bütün ağırlığını sırtında taşıyordu sanki.

Omuzları çökmüş, dudakları sarkmıştı, gözlerini kıpırdatmaktan bile âcizdi.

Guy, Trinité Kilisesi'nin karşısındaki birahaneye girdiğinde, Perotti onu son anda gördü.

"Bir felaket" diye başladı söze.

"Anlatın bakalım."

"Pernetty ile Legranitier'ye haber vermedim, nasıl olsa çabucak duyacaklarını biliyordum. Birkaç ay yanında çalıştığım bir müfettişten yardım istedim. Eiffel Kulesi'nin altında bir sürü cesedin olduğu bilgisini aldığımı söyledim. İlk önce benimle dalga geçti ama en azından birkaç meslektaşla beraber rıhtıma gelmesi için ısrar ettim. Koku yüzünden suratları yeşile döndü."

Perotti birasını başına dikti.

"Sonraki ayrıntıları es geçiyorum, manzarayı zaten biliyorsunuz. Buna mukabil, ne timsahtan ne de başka bir saldırgan mahluktan eser vardı. Amirim panik halindeydi, adamların çoğu bir kenarda kusuyordu, vaziyet ürkütücüydü. Suçluyu yakalamak için bir tuzak kurulmasını önerdim ve bir hayli ısrar ettim, ama nafile. Bunun ya vahşi bir hayvanın ya da bir daha asla geri gelmeyecek bir delinin eseri olduğu karşılığını aldım. Ve durumu denetim altına almak için kimi çağırdılar, biliyor musunuz?"

"Pernetty ile Legranitier'yi mi?"

"Tam isabet! Hem de valinin emriyle! Paris'te, özellikle de fuar alanında işlenen korkunç ya da sıradan bütün cinayetler en kısa sürede onlara bildirilmek zorunda. Yarınki gazetelerde bundan

tek kelime edilmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Cesetler gece yarısı oradan boşaltılıp, kuşkusuz Sen üzerinden Île de la Cité'deki morga nakledilecektir. Buna karşılık, katliamın büyüklüğü göz önüne alınırsa, valinin davayı o kadar çabuk kapatacağını sanmam. O iki figüran gelmeden önce oradan ayrıldım, onlarla yüzleşmekten kaçındım."

"Orayı gözetim altına almayacaklar mı peki?"

"Böyle bir şey öngördüklerini zannetmiyorum."

Guy kollarını havaya kaldırıp, bıkkınlık belirten bir hareketle tekrar aşağı bıraktı.

"Hubris er ya da geç zulasının keşfedildiğini fark edecektir. O zaman vereceği tepkiden korkuyorum!"

"Sizden ne haber, Seraflar Kulübü'nden?"

"Louis Steirn kendi şahsına münhasır bir adam, düzenbaz ve biraz küstah. Ayrıca, öldüğü akşam Milaine'in de katıldığı ruh çağırma seansında bulunan şüpheli bir adam tespit ettim. Rodolphe Leblanc. Eğer sandığım kadar utangaç değilse, temkinli biri, aradığımız kişiye uyabilir. Biranızı bitirin, randevumuz var."

"Kiminle?"

"Ziyaret edeceğimiz kişinin geleceğimize haberi yok, ama bu öğretici olabilir. Hadi gelin, size bir şey söylemeyeceğim, çok şaşıracaksınız..."

Montmartre Tepesi gökten kazara Paris'in ortasına düşmüş bir köye benziyordu.

Yerinden çıkmış taşlarla döşeli, hatta bazen sadece ezilmiş toprak zeminli, dar ve dolambaçlı sokakları, vücuttaki omurlar gibi tepeyi taşıyan, düzensiz merdivenlerle birbirine bağlanıyordu. Montmartre'in iki yüzü vardı. Apartmanlardan müteşekkil eğlenceyi yüzü, birbirinden ilginç isimleri olan kabarelere ev sahipliği yapıyordu: Cehennem, Hiçlik Kabaresi, Dünyanın Sonu ve Ölümlüğün Kabaresi adıyla da tanınan Haydutlar Tavernası. Buralara, görevli Hayaletler ve Ölüler eşliğinde "zelürlenmek" için geliniyordu. Öbür yüzü pek göze batmazdı. Çoğu köhne, bahçeli evlerin, eski çiftliklerin ve genellikle bu yeni hücrelere girmek üzere hapisten çıkan talihsizler için kiralık dairelere dönüştürülmüş manastırların bulunduğu bu mütevazı mahalle, gündüz gürültülü, geceyse yaygaracıydı. Bazı sokaklar, etrafta kol gezen ve bölge dışından gelenleri soyan çeteler yüzünden kötü bir ün yapmıştı.

Ve Montmartre'in bu iki yüzü arasında, sanki Tanrı bile gözüne çarpmasını istemiyormuş gibi, yepyeni Sacré-Coeur

Bazilikası'nın arkasına saklanmış Le Maquis vardı.

Boş bir saha, ortasında araziye uyarak birbirine yapışmış, çarpık çurpuk tahta evlerin dikildiği, bitki örtüsü tarafından ele geçirilmiş bir yokuş. Orada, ağaçlar ve sık çalılıklar arasındaki dar ve kaygan patikalardan, çürük kalaslardan yapılmış ufacık, yamuk yamuk merdivenlerden ya da boşluğun üzerine derme çatma kazıklarla kurulmuş iki barakayı birbirine bağlayan, dengede durmanın bile zor olduğu eğreti bir yaya köprüsünden geçerek ilerleniyordu.

Guy ile Perotti, geç bir vakit olmasına rağmen yankılanan çocuk çığlıkları ve kahkahaları arasında bir sürü mumun parladığı bu işlenmemiş araziye kaygılı bakışlar atarak, Saint-Vincent Sokağı'nın alt tarafından Le Maquis boyunca yürüyorlardı.

Yolun üzerine taşan dalların ardında gölgeler kımlıyor, vahşi kediler miyavlayarak koşturuyordu.

Tepenin doruğundaki Moulin de la Galette değirmeninin kanatları, bu dokunaklı manzaradan korumak ister gibi, Ay'ı ikiye kesiyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu Perotti. "Sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsunuz, neden hiçbir şey söylemiyorsunuz?"

Genç polis sürekli konuşuyor, cevaplarını beklemeden sorular soruyordu. Korkuyordu.

"Neredeyse geldik."

"Niye durmadan arkanıza baktığınızı öğrenebilir miyim? Yolu mu kaybettiniz?"

"Hayır. Temkinliyim. Bu sabah, halden dönerken takip edildim sanırım."

"Takip mi edildiniz? Kimin ettiğini gördünüz mü?"

"Maalesef, hayır."

"Ne zaman başladı bu? Halden önce mi, sonra mı?"

"Bilmiyorum. O kalabalıkta, takibe alınmış olabileceğimi sanmıyorum ama hiç belli olmaz."

Perotti de kimsenin bulunmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti.

"Bundan hoşlanmadım" diye itiraf etti. "Ya doğru kişiyi bulduysak?"

"Bunun bizim meseleyle alakası yoktur belki de. Kayınpederimin işi olabilir. Onun tarzına benziyor. Legranitier veya Pernetty beni gözlemiyorsa tabii. Bu konuda henüz hiçbir şey bilmiyorum, ama ihtiyatlı olmayı tercih ediyorum."

Guy biraz ileride, içerdeki ışığı tamamen boğacak kadar kirli bir pencerenin önünde durdu.

Perotti boyası dökülmüş tabelayı işaret etti, işletmenin adı hâlâ seçilebiliyordu:

“Katiller Kabaresi mi? Eğlenmek için ne garip bir isim!”

Basık tavanlı küçük salon kâfuru, nane ve ne idüğü belirsiz ama daha keskin başka kokularla karışık bir dumana boğulmuştu. Gaz lambalarının dalgalı bir aydınlık yayan karpuzları, fırtınalı bir gecenin sisinde kaybolmuş farları andırıyordu.

Yuvarlak masaların çevresindeki yüzler tıraşsız, elbiseler kötü kesimliydi. Ayaklarda sabo veya deri postallar vardı. Hiç kadın yoktu.

Göbeği vücudunu terk etmek ister gibi kemerinin üzerine taşan şişko işletmeci, yeni gelenleri karşılamak üzere, bar olarak kullandığı eski püskü sıranın ardından çıktı.

“Afyon çekmek istiyoruz” diye belirtti hemen Guy.

“Salonda mı, locada mı?”

“Doğrusu, bir ahabamızın, Bay Camille’in bulunduğu yerde.”

“Ha, Peder Camille! O aşağıda, gelin.”

İşletmeci onları sarmal bir merdivenden loş, kemerli bir mahzene indirdi. Her bölme bir perdeyle örtülüydü. Afyon pipoları ve nargileleri, açgözlü ve doyumsuz ya da kimi zaman tersine ılımlı ve ölçülü içe çekişlerden oluşan bir konçerto eşliğinde keskin, baş döndürücü bir koku yayıyordu.

İşletmeci bir perdenin altından görülen bir çift yıpranmış ayak kabıyı işaret etti.

“İşte orada. Ne getireyim size? Türk afyonu mu, Mısır malı mı? Birincisi daha yumuşaktır.”

“Önce arkadaşımızla konuşalım. Birazdan yanınıza gelip, sipariş veririm” diye teşekkür etti Guy perdeyi aralarken.

Lekeli bir döşegün üzerinde kendinden geçmiş cüppeli bir adam, elinde uzun bir pipo tutuyordu. Ziyaretçilerini görünce, ağzından süt beyazı bir bulut çıkardı. Bulut, gözlerinin önünde dalgalandı.

“Gustave?” dedi sersemlemiş bir halde.

“Adım Guy.”

“Ya? Tanrı mı görevlendirdi seni?”

Şaşırان Guy ile ondan daha şaşkın görünen Perotti ihtiyatla birbirlerine baktılar.

“Sizinle ortak bir arkadaşımız hakkında konuşmaya geldim. Milaine Rigobet.”

Rahip gözlerini kırptı. En az otuz yaşında vardı, ama bir ihtiyarınkini andıran gözleri dayak yemiş gibi morarmış, derisi kırı-

muş ve kırmızı damarlarla kaplanmıştı. Ağzı, bir çiçeğin taçyaprağı kadar ince, pembe bir çizgiden ibaretti.

Son derece yavaş hareketlerle, zar zor doğruldu.

"Milaine" dedi yavaşça. "Milaine, evet, kim olduğunu biliyorum. Tanrı'nın bir evladı."

"Öldürüldü" dedi Guy, şiddetli bir şokun onu uyusukluğundan çıkarmasını umarak.

Rahibin destek aldığı kolu kaydı ve döşeğe yıkılırken kafasını duvara çarptı. Saçsız başında ince bir kan sızıntısı belirdi. Sanki yeni uyanıyor ve nerede bulunduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Guy doğrulmasına yardım etti ve pipoyu elinden aldı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Öldürüldü mü? Ama nasıl öldürüldü? İnsan eliyle mi, yoksa Şeytan tarafından mı?"

"Geçen çarşamba oldu. Onu Seraflar Kulübü'nde görmüştünüz, hatırlıyor musunuz?"

Rahip başıyla onayladı.

"Saldırı akşamı" dedi kederli ve dalgın gözlerle boşluğa bakarak. "İblise bir geçit açtığımız akşam. Demek, gelip onu aldı ha? Buna şaşırmadım, hep en kibar kişilere saldırır..."

"Sever miydiniz onu?"

"Onun gibi kızlar benimle konuşurlar, biliyor musunuz? Kendilerini yargılamayan bir rahip bulmaktan mutlu olurlar. Mecdelli Meryem de bedenini satıyordu, bunu unutmamak gerek."

"Milaine size açılır mıydı?"

"Bazen. Hassas bir kızdı. Meryem gibi, yaşamını, koşullarını değiştirmek istiyordu."

"Herhangi biriyle yaşadığı garip bir olay anlattı mı hiç? Onu korkutan ya da fazla yakın duran bir adam var mıydı?"

"Louis yakındı. Etrafında dönüyor, bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Louis böyledir, para ödemek istemez. Oysa zengindir. Ama kadınlara karşılıksız sahip olmak ister."

Uyuşturucu yüzünden bütün direnci sıfırlanan Peder Camille, konuklarına ilgi göstermeksizin, kendi vicdanıyla konuşur gibi içini döküyordu.

"Louis Steirn mi?"

"Ta kendisi. Bununla birlikte, iyi bir adamdır, ihtiyacı olanlara borç vermekten geri durmaz."

"Ya Rodolphe Leblanc? O da Milaine'e kur yapar mıydı?"

"Doğrudan değil." Yüzü bir sırıtmayla şekilsizleşti. "Ama ondan

hoşlanıyordu, bunu biliyorum. Kilise adamlarının insan ilişkilerini gözlemleme yeteneği gelişmiştir. Ve Milaine'e bakışlarının onu ele verdiğini söyleyebilirim. İmkânı olsa onu ayartırdı. Ancak Milaine yeni bir başlangıç yapmak istiyordu ve bunun için ona zengin bir adam gerekiyordu."

"Leblanc bir rantıye, parası var."

"Hayır, insanları buna inandırıyor. Onu annesiyle birlikte gördüm. Kesenin ağzı annesinin elinde ve ona fazla para vermiyor. Hele metres tutması için hiç vermez. Bayan Leblanc huysuz bir kadındır!"

Guy yumruğunu sıktı. Bu ilginçti işte. Leblanc annesiyle beraber yaşıyordu. Üstelik sahiplenici bir annesi vardı.

"Leblanc fahişelerle düşüp kalkar mıydı, biliyor musunuz?"

"Günah çıkardığı rahip ben değilim. Hey, pipom nerede benim?"

Peder Camille öyle büyük bir üzüntüyle aranmaya koyuldu ki, Guy pipoyu ona uzatmak zorunda hissetti kendini. Papaz derin bir nefes çekti. Bu boğucu çaba esnasında, yüzündeki bütün adaleler kasılmıştı. Sonra, esrik bir gevşeme içinde, dumanın fazlasını dışarı verdi.

Biraz daha çökmüştü.

"Louis Steirn sık sık fahişe getiriyor mu?" diye sordu Guy.

Peder Camille'in zihni afyonlu zevkin derinliklerine gömülüydü.

"Peder Camille?"

Perotti, Guy'i kolundan çekerek artık kalkmalarını işaret etti.

"Ondan bir şey elde edemeyiz, haline baksanıza!"

Rahip çılgın gibi bir kahkaha attı.

"Onları şarkı söylerlerken duydun mu?" diye sordu.

"Kimleri?"

"Serafları yahu!"

"Toplantılarda şarkı mı söylüyorsunuz?"

Lucien Camille başını iki yana salladı.

"Hayır, ben değil, ben basit bir meleğim sadece. Ama birinci halka var, müdavimler, Louis'nin sırdaşları..."

"Rodolphe Leblanc?"

"Onlardan biri... Milaine'i de almak istiyorlardı, alçak sesle konuşurlarken duydum. Kulaklarım olmadığını sanıyorlar."

"Nereye almak istiyorlardı?"

"Birinci halkaya! Seraflar Kulübü'ne, ama şu bildiğimiz cici çocuk buluşmalarına değil, asıl toplantılarına. Eğlenmek için arala-

na katmak istiyorlardı onu. Onunla eğlenmek için, öyle dediler.”
Peder Camille kıpırdanıp duruyordu; gözbebekleri genişlemişti. Kafasındaki yaradan kırmızı bir damla süzüldü, parlak bir iz bırakarak şakağına, sonra da çenesinin ucuna kadar akıp orada asılı kaldı.

“Ruh çağırma seanslarınızdan birine mi? Geçen haftaki gibi?”

Peder Camille aniden doğruldu ve karşı koymasına fırsat vermeden, Guy’i gömleğinin yakasından yakaladı.

“Hiçbir şey anlamıyorsunuz!” diye bağırdı birden. “Onlar o süslü insanları oyalamak için yapıyor. İnsanları çekmek, ilginç üyeler kazanmak için bir pencere! Fakat esas kulüp bu değil! Bütün o davetliler küçük meleklerden başka bir şey değiller. Her şeyin başında Seraflar var!”

“Sakin olun peder.”

Lucien Camille dinlemiyor, öfkeyle konuşup duruyordu. Sanki yeniden huzura kavuşmak için konuşmaya ihtiyacı varmış gibi, vücudundan sözcükler fışkıyordu:

“Louis Steirn ve arkadaşları *onu* yüceltmek için buluşuyorlar! *Ona* hizmet etmek için! Korkunç güçleriyle kendilerini korusun diye *ona* yakarmak için!”

“Kimden bahsediyorsunuz?”

“İblisten! Şeytan’dan! Gerçek Seraflar Kulübü şeytani bir kültür! Bunu biliyorum! Şarkı söylerlerken duydum! Beni budala zannediyorlar, ama her şeyi biliyorum!”

Rahibin çılgınlıkları karşısında şaşırان Perotti gözlerini mahzenin ucuna dikmişti.

“Güzel Milaine öldüyse, bu onların suçu!” diye devam etti din adamı. “Benim değil! O akşam iblisin içime girmesi de onların kabahati! Uğursuz duaları yüzünden oldu bu, onu kendilerine çektiler! Benim hiç suçum yok!”

Gözyaşları yanaklarına akmaya başladı.

“Biliyorum” diye teselli etmeye çalıştı onu Guy. “Şüpheli bir seansı sadece. Daha önce kasılma nöbetleri ya da bu... durumunuza açıklayabilecek başka bir hastalık geçirdiniz mi?”

Rahip, hâlâ tuttuğu yakasından, Guy’i kendine doğru çekti. Bunun buruna geldiler.

“Bu bir hastalık değil, sahiden iblis girdi içime!” diye bağırdı dişlerini sıkarak. “Ama bundan ben sorumlu değilim. Milaine’i Seraflar öldürdü. Onlar ve iğrenç kültleri! Onlardan uzak durum! Yoksa müstakbel kurbanlar siz olursunuz!”

Yuvarlak masa bir mum çemberiyle aydınlatılmıştı.

Yüzlere alttan ışık veren alevler, tavana biçimsiz gölgeler yansıyor, adeta masada oturan herkesi birer canavar haline getiriyordu.

Kontes Bolosky, Louis Steirn'in yardımıyla ruh çağırma seansını idare ediyor, ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu. Yaşlı hanımefendinin ak saçları karmaşık bir topuz halinde toplanmıştı. İri, sedefli incilerden bir kolye takmış, üzerine daha mütevazı incilerle süslü, şampanya rengi, saten bir elbise giymişti.

Steirn'in sağına buyur edilen Faustine'in yanında, akşamın başında pek konuşmayan, kırk yaşlarında Pommart çifti oturuyordu. Onların da yanında, üzerinde siyah ceket ve altın sırmalı apoletleriyle şaşıaalı bir askeri üniforma giymiş, kel ve yaşlı Albay Olibert vardı. Uzun favorileriyle Rodolphe Leblanc Faustine'in tam karşısında yer alıyordu. Halkayı İngiliz aksanlı, uzun boylu Marcus Leicester tamamlıyordu.

Her konuk, sağ eli partnerinin sol elinin altında olmak suretiyle, komşularıyla el ele tutuşmuştu. Kalın bir sesle konuşan kontesin talimatlarını dinleyerek gözlerini kapamışlar ve kalp atışlarını hissedene kadar soluklarına odaklanarak, birleşmiş ellerinin sıcaklığını hissetmeye çalışmışlardı.

Meditasyon uzun sürmüştü. Kontes enerjinin davetlilerin çemberinden geçtiğinden emin olmak istiyor, mutlak bir konsantrasyon talep ediyordu.

"Artık bir enerji çevrintisi oluşturmuş bulunuyoruz" dedi. "El-den ele geçerek aramızda dolaşıyor. Ben katalizörüm, iki dünya-mız arasındaki gedik benim aracılığım ile açılabilir."

Faustine kendinde hiç elektrik hissetmiyor, sadece derin bir

gevşeme ve Steirn ile Bayan Pommart'ın ellerinin sıcaklığını duyumsuyordu. Sonra ayakuçlarında bir karıncalanma oldu.

Kapının altından gelen hafif bir esinti ayak bileklerinin arasına süzüldü.

Yalnızca bir hava cereyanı bu, diye rahatlatıyordu kendini.

“Enerjilerinizi alıyorum” diye devam etti Kontes Bolosky. “Artık uyum içinde çarpan kalplerinizi hissedebiliyorum.”

Faustine bunun mümkün olup olamayacağını merak etti. Kalplerinin aynı ahenkle atmaya koyulması mümkün müydü? İnsan vücudunun gizemleri böyle bir şeyi dışlamıyordu. Ergenlik döneminde devam ettiği yatılı kız okulunda, hep birlikte yaşayan birçok kızın, sanki bir partiyon üzerinde uyuşmaları gerekiyormuş gibi, aynı zamanda aybaşı olduklarını hatırlıyordu.

“İçinize yoğunlaşmaya devam edin” diye üsteledi Kontes. “Yavaş ve derin nefes alıp vermeye odaklanın, kanınızın hayatı organlarınızın en ucuna taşınmasını hissedin, zihninizi parmak uçlarınıza yansıtın, kanın oralaradaki devinimini, hareketsizliğin kırılan iğnelerini keşfedin, artık algılayabildiğiniz bu kemikten kafes tarafından muhafaza ediliyorsunuz, koltuklarınıza rahatça yerleşmiş durumdasınız, ayaklarınız düz duruyor ve topraktan gelen güçler oradan girip bacaklarınıza yayılarak, içinize dağılıyor, içimize. Gediğin açılışında bize yardım ediyorlar. Zira kozmos birbirine karışmış katmanlar dizisinden ibaret. Onların ortasında, bilinçli düşüncelerimiz ile bilinçaltımızın hassas bir şekilde ayrılmış iki katmanı, iki farklı ve çok yakın düzlem arasında yaşıyoruz. Ölüm, varlığımızı belli bir katmanda tutan fiziki kılıfın parçalanmasından başka bir şey değil. Ölüncü, bilincimizi tutan hiçbir şey kalmaz, kırılmış bir bardaktan dökülen su gibi dünyaya akar. Ruhumuz dağılır; uçsuz bucaksız bir evrenin ortasında öyle miniktir ki, varlığını sürdüremeyip mutlağın içinde erir. Artık bir varlık değil, her yerdeyizdir, çözünüp her tarafa yayılırız.”

Yabancı kökenli olmasına rağmen her sözcüğü doğru telaffuz ederek, yavaş ve ciddi bir sesle konuşuyor, sesi insana huzur veriyordu.

“Bilincimiz ve bilinçaltımız bir kâğıt yaprağıyla ayrılmış iki mıknaş gibi çalışır” diye devam etti. “Bilincin mıknaşını yitirdiğimizde, bilinçaltı hareketlenip kendi gayrimaddi düzlemine kayar ve bedenın mecburiyetlerinden azade, ele gelmeyenenden ibaret olan o özel katmanda serbestçe dolaşır. Söz konusu olan, bizimkinden farklı, çok yakın, ama somut unsurlardan yoksun bir

boyuttur, hayata uyan bir eğri, kolektif bilincin gezdiği bir katman. Ölülerin ruhları orada dolaşır ve biz iki katmanımız arasında bir delik yaratmak üzereyiz. Müteveffarın bilinçaltıyla konuşacağız, şunu unutmayın, o tam olarak sizin tanıdığınız kişi değil. Yanımıza çektiklerimiz, hayattayken görüştüğümüz varlıklardan değişiktir, artık daha belirsiz ve karmaşıklar, bilinçlerinden kurtulmuş durumdalar ve daha... karanlıklar. Ben bir medyumum, yoğunlaşma sayesinde o katmanların sınırını kestirebiliyorum. Ölü ruhlar arasından yoklamak istediğimiz kişiyi çağırabileceğimiz ince bir gedik açabilmek için enerjilerinizi yönlendiriyorum. Lakin bu başıboş anı yığılmaları arasında bizim kendi bilinçaltılarımız da mevcut. Bu hususa çok dikkat etmek zorundayız. Bilinçaltımızın o gedige yaklaşmasına izin vermemek, onu bizim düzlemimize, bizim katmanımıza getirtmemek gerekiyor. Bir hisleri krizinden kaçınmak için ya da sadece kendi kişiliğimizin ve onun derine gömülü gizemleri seansımızı bozmasın diye. Onun için, işimiz süresince konsantrasyonunuzu korumanızı istiyorum sizden. Yorgunluğa teslim olmayın, tamamen yoğunlaşın ve kendinizde olun. Şimdi ellerimizi bırakabiliriz, düz bir şekilde masanın üstüne koyalım onları.”

Ahşabın sıcak ve nemli avuçlarıyla soğuk teması Faustine'i ürpertti. Omurgası boyunca yükselen bir titreme böğürüne, göğsüne, sonra da omuzlarına kadar yayıldı.

Yoksa bu, etrafındaki katmanlar arasından bir şeyin geçtiğine mi delaletti? Genç kadın bu soruyu derhal aklından kovup Kontes Bolosky'nin seansın başında öğretmiş olduğu gibi, bütün dikkatini kalbinin ritmine, bedenine, havanın teniyle temasına verdi.

“Gözlerinizi açabilirsiniz” diye bildirdi kontes.

Faustine'in görüşünün düzelip üzerinde alevlerin raks ettiği yüzleri tanıyabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Işık o kadar cılızdı ki, bir an, artık bilinçaltıları düzleminde bulunduğunu sandı; siyah bir suyun yüzeyine çıkan, yarısı karanlığın içinde boğulmuş yüzlerle kuşatılmış olarak hiçlikte yüzüyordu sanki.

Gözleri hâlâ kapalı tek kişi olan Kontes Bolosky, artık daha yüksek ve törensel bir ses tonuyla konuşuyordu:

“Gedik açık! Enerjilerimiz ölülerin arasında, karanlık bir gökteki ay gibi parlıyor. Seni çağırıyoruz Milaine Rigobet, eskiden kim olduğunu hatırla! Kendini belli et! Bize gel, kayıp ruh! Sana konuşan bu ışığa yaklaş, sözcüklerini buraya yansıt, dilin sana geri dönsün, hafızan güçlensin, tüm varlığımızla seni çağırıyoruz. Bize gel Milaine! Gel! Bizi işiten bütün düşünceler dalgaları-

sın, sesimizi, bekleyişimizi sana iletirler, Milaine bize, ışığa doğru kaysın! Sese doğru! Bize gelsin!”

Kocaman masa gıcırdamaya başladı, oradakileri yerlerinden sıçratan şiddetli bir çatırtı oldu.

Kontes Bolosky de gözlerini açtı. Gözleri, sanki sırtına bıçak saplanmış gibi kocaman açılmıştı.

“O burada!” dedi boğuk bir sesle. “Milaine aramızda.”

Güçlü ve soğuk bir hava akımı Faustine’in bütün vücudunu kat etti, bacaklarının arasından, kollarının üzerinden süzüldü, buz gibi soluğuyla ensesini okşadı.

Mumların alevi titreşmeye başladı ama sonra düzeldi.

Faustine koltuğunda donup kalmıştı.

“Çemberi bozmayın!” diye buyurdu Kontes Bolosky. “Ellerini zi masada tutun!”

Faustine avuçlarını tahtaya yapıştırdı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kendini hep pragmatik, ayakları yere basan bir kadın olarak görmüştü. Hortlak hikâyeleriyle kendini korkutmayı her zaman sevmiş, inanır gibi yapmış olsa da, bunların ciddi olabileceğini hiç düşünmemişti. O masaya otururken, sadece parmaklarıyla bir bardağı oynatıp, Milaine’in ruhuyla temas kurmaya çalışacaklarını düşünmüştü, bunun işe yarayacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Ama az evvel yaşadığı şeyler kuşkuya pek yer bırakmıyordu: Masanın çatırdaması, buz gibi hava cereyanı ve mumların sönmekle eşliğine gelmesi, tüm bunlar numara değildi.

Onlarla birlikte, bir şey daha vardı odada.

Bunu hissedebiliyordu.

Ensesindeki tüyler dikildi ve kolları havaya kalktı.

“Milaine Rigobet” dedi Kontes Bolosky, “geldiysen, masaya iki kere vur.”

Faustine bir tahta gıcırtısı daha sezdi, kalbi her şeye hazırlıklı olarak hızla çarpıyordu.

Darbelerin şiddetinden mumlar zıpladı. Faustine ile Bayan Pommart dehşet içinde çığlık attılar.

“Bu gerçekten o” dedi Louis Steirn, başını Faustine’e çevirerek. Yüzünde hâlâ çapkın bir gülümseme vardı.

“Milaine” diye devam etti Kontes Bolosky, “biz sana yardım etmek için buradayız, acı çektiğini biliyorum, hayatından bu kadar erken mahrum bırakıldığına üzülüyorsun. Teselli bulmana yardım edebiliriz. Katilinin maskesini düşürüp onurunu temizleyerek. Öcünü almamızı, bunu ona ödetmemizi ister misin?”

İki darbe öyle kuvvetliydi ki, bir mum devrildi, bir diğeri de

söndü. Seansa katılanlar huzursuz, şaşkın veya dehşet içinde, sandalyelerinde sallanıyorlardı.

“Milaine, katilinin kimliğini biliyor musun?”

İki sert darbe daha masayı gıcırdattı. *Sonunda vazgeçecektir*, diye düşündü müthiş bir heyecan ve içini kemiren korku arasında bölünen Faustine.

“Onu tanıyor muyuz?”

İki vuruş. Her seferinde, Faustine’in ellerine ulaşan titreşimler, kollarını bileklerinden omuzlarına kadar sarsıyordu.

Şaşkınlıktan donakalan konuklar birbirlerini inceliyorlardı.

Leicester ve Leblanc hayret içinde bakıştılar.

Bayan Pommart kuşku dolu gözlerini kocasına dikti.

Bir tek Albay Olibert tamamen kayıtsız görünüyor, bezgin bir tavırla mumlara bakıyordu.

“Katil bu masada oturan biri mi?” diye sordu Kontes Bolosky.

Uzun bir sessizlik oldu. Medyum başka bir soru sormak için ağzını açtığı esnada, odada güçlü ve soğuk bir hava akımı meydana geldi ve mumların alevlerini titretti. Cereyan dağılana kadar mumların yarısı söndü.

Faustine serin hava yüzünden mi, yoksa korkudan mı olduğunu bilmeden titriyordu.

Steirn ona doğru eğilerek fısıldadı:

“İçiniz rahat olsun, kulübün üyesi çoktur, bir sürü tanıdığımız var, doğrusunu söylemek gerekirse, neredeyse bütün Paris. Arkadaşınızın içimizden birini suçladığını zannetmeyin!”

“Onunla konuşabilir miyim?” diye sordu Faustine titrek bir sesle.

“Kontes, Bayan Faustine müteveffayla konuşmak istiyor.”

Yaşlı medyum bir baş işaretiyle kabul etti.

“Milaine? Benim, Faustine. Sana yardım etmek, acını dindirmek istiyorum... Nasıl yapabilirim?”

“Evet ya da hayır şeklinde cevaplayabileceği sorular sormanız lazım” diye belirtti Steirn.

“Guy’le kendi araştırmamızı yürütüyoruz” dedi Faustine. “Bulduğunuz yerden bizi... bizi görebiliyor musun?”

İki hızlı ve ürkünç vuruş.

“Bizim bildiğimiz anlamda görmüyor” diye müdahale etti Kontes Bolosky, “ama hissediyor, bütün canlıların bilinçaltıları arasından, olanları duyumsuyor.”

“Birçok iz üzerindeyiz” diye devam etti Faustine. “Bunların içinde, bizi... senin katiline götürecek olan var mı?”

Yine iki beling vuruş, yani gayet kesin bir "evet".

Faustine, bütün izleri sıralamak ile Guy'in teorisini doğrulamak arasında tereddüt ediyordu.

"Senin cinayetini inceledik ve Guy..."

İki şiddetli darbe genç kadının arkasındaki büfeye kadar yankılandı. Cümlesi askıda kaldı.

"Guy mi?" diye tekrarladı Faustine.

"Evet" cevabı hemen geldi.

Steirn, bir kaşı havada, genç fahişeyi dikkatle süzdü.

"Korkarım pek anlamadım" diye itiraf etti Faustine. "Guy'in teorisi mi doğru, yoksa..."

Birden masanın ortası çatladı ve yarıktan fışkıran tozlar alevleri çıkırdattı. Şaşırان Bayan Pommart öyle hızlı geri çekildi ki, sandalyesiyle beraber arkaya devrilerek, halkayı bir anda dağıttı.

Kontes Bolosky tuhaf bir inilti çıkardı ve yıldırım çarpmış gibi kaskatı kesildi.

Ve diğerleri henüz nefes dahi alamadan, masanın üzerinden atılıp Faustine'i bileklerinden yakaladı ve genç kadını buruşuk yüzünün yakınına kadar çekti.

"O sensin!" diye bağırıldı gırtlaktan gelen boğuk bir sesle. "Bir sonraki sensin!"

Louis Steirn, kontesi hızla geri itti. Yaşlı kadın sandalyesine yığıldı, başı arkaya düştü, topuzundan kurtulan saç tutamları diken diken olmuştu.

Göğsü her nefeste ısıklık çalarak hızla inip kalkıyordu.

Faustine taş kesilmişti.

Medyumun pençelerini hâlâ derisinde hissediyordu. Buz gibi dokunuşunu, içine işleyen bakışını.

Ve özellikle, o cümleleri yüzüne çarpışındaki yırtıcılığı.

Faustine o sözcüklerden yayılan öfkeyi en derininde duyumsuyordu. O kelimeler kontese ait değildi. Bunu biliyordu. Doğruca öteki dünyadan fırlamışlardı.

Milaine'e aitlerdi.

Ve Faustine'i sarsan, kelimelerin anlamından ziyade, içerdği nefret olmuştu.

Ölülerin canlılara duydukları nefret.

Louis Steirn delikli bir kaşıkla bardağın üzerinde tuttuğu şekere absent döktü.

"Buyurun" dedi bardağı Faustine'e doğru kaydırarak. "İçin hadi, iyi gelir."

Faustine bitkisel lezzetler içeren şekeri ısırdı ve anasonun yanında biraz da rezene tadı aldı.

Kalbi normal ritmine kavuşmuştu. Yaşadığı yoğun heyecandan sonra, yeni yeni kendine geliyordu. Bütün misafirler deneyimlerini paylaşmak üzere büyük salona geçmişlerdi. Faustine onların tutkulu konuşmalarını duyabiliyordu. Korkmuş oldukları kadar coşkuya da kapılmışlardı.

“Her seans böyle midir? Bu kadar etkileyici mi geçer?”

Steirn’in yüzünde, sakahını biçimsizleştiren bir tebessüm belirdi.

“Bereket versin ki, hayır. Sinirlerimiz dayanmazdı zaten! Bu akşam... istisnaiydi. Belki de sizin varlığınızdan. Bu kadar bariz bir tezahüre nadiren şahit oldum.”

“Milaine’in katıldığı da bu türden miydi?”

Steirn bakışını yere eğerek dilini dudaklarında gezdirdi.

“Evet.”

Ardından asabi bir şekilde, parmaklarıyla masayı tıkırdattı.

“Ama içiniz rahat olsun” diye ekledi, “bu çeşit tezahürlerde tehditlere sık rastlanır ve genelde önemsizdir!”

“Ben korkmadım, sözcüklerden yani. Beni ses tonu... Benimle konuşurken, öyle öfkeliydi ki...”

Steirn elini havaya kaldırdı.

“Bazen şakacı ve biraz saldırgan olurlar. Bize bir tür kıskançlık besliyorlar galiba.”

“Ölüleri mi kastediyorsunuz?”

“Evet, ölüleri. Hadi için, buna ihtiyacınız var.”

Faustine absentten bir yudum içti ve yemek borusundan yükselen bir ateş topu, çiçekli kokusunu beynine kadar yaydı.

“Sanırım” diye devam etti Steirn, “siz müthiş bir katalizörsünüz.”

“Ben mi?” diye hayret etti Faustine gülerek.

“Evet, bu akşamki seans bunu kanıtlıyordu. Böyle insanlar vardır. Kontes Bolosky’ye baksanıza, siz de onunla rekabet edebilecek yetenektesiniz!”

Faustine gülmeyi sürdürdü, bu ona iyi geliyordu. Kendine itiraf ettiğinden çok daha fazla sarsılmış olduğunu şimdi fark ediyordu. İçeri kuşkucu ama meraklı biri olarak girmişti, panik halinde çıkıyordu.

“Bu kabiliyete sahip olduğumdan emin değilim” dedi.

“Kendinizi hafife alıyorsunuz! Bunu tekrarlamaya ne dersiniz?”

Faustine bardağı parmaklarının arasında sıktı.

“Bilmem ki...”

"Daha sakın bir seans, söylediklerimi doğrulamak için. Yeteneğinizi test ederiz."

Faustine sıkıntıyla içini çekti. Daha ilk deneyiminin heyecanını geçmeden, merak içini gıdıklamaya başlamıştı. Gururu okşanmıştı.

"Olabilir" dedi yarım ağızla.

"Bakın, şöyle yaparız" diye karşılık verdi Steirn genç kadına yaklaşarak. "Çarşamba akşamı buraya gelirsiniz. Ben de güvenilir dostlardan oluşan minik bir grup toplarım. Ve sizi test ederiz. Olumlu bir sonuç çıkacağından eminim, bana güvenin."

"Pekâlâ" diye yanıtladı Faustine ısınmak için absentini bitirirken.

Steirn işaretparmağını kaldırdı.

"Yalnız sizden bir isteğim olacak: Ağızınızı sıkı tutacaksınız. Bu, ikimizin arasında kalacak. Başka hiç kimseye söylemek yok. Şu arkadaşınıza, Guy'e bile bahsetmeyeceksiniz. Bugün onda, şüpheden öte bir şey hissettim. Bilmelisiniz ki, septikler seans sırasında bütün enerjiyi yok ederler."

Faustine, hardağını bırakırken başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

"Harika" diye memnuniyetini belirtti gözleri parlayan Steirn. "Bu bizim küçük sırrınız olacak."

Ahlaksızlığın içten içe yanan kırmızı fenerleri geceyi aydınlatıyordu.

Faustine, kendisini kulüpten getiren arabadan indiğinde, fenerlerin hâlâ yandığını görünce şaşırdı. Bir pazar akşamı, saat bir buçuğu geçse, bu durum şaşırtıcıydı.

Kapıyı ittiğinde, ne müzik duydu ne kahkaha ne de konuşmalar. Sönmüş puro kokusundan başka bir şey algılamadı.

Bazı gaz lambaları yanıyordu.

Julie mutfaktan çıkageldi. Gikaibo'nun gölgesi eşikte kalmıştı.

"Neredeydin?" diye sordu Julie sertçe.

"Dışarı çıktım."

"Onu fark ettim! Müşteriyle dışarıda mı buluşuyorsun artık? Kendini Milaine mi zannediyorsun?"

Bu sözlerle incinen Faustine kollarını göğsünde birleştirdi.

"Eğlenmeye gittim."

"İş akşamında mı? Neler oluyor sana? Hem de baha haber vermeden! Başına bir şey geldi sandım. Gikaibo'yu bütün Paris'i aramaya yollayacaktım az daha!"

"Haklısın, sana söylemeliydim" diye özür diledi Faustine. "Affedersin. Seni bulamadım ve o sıra aklım başka yerdeydi."

"Onu da fark etmiştim! Bu akşam Bay Lambert buradaydı, sırf senin için gelmiş!"

"Bunlarla uğraşacak halim yok Julie."

"Ama sen Bay Lambert'i seversin. Yumuşak, romantik, eğlenceli ve aynı zamanda çok hoş bir adam! Hepimizi bol bol güldürdü bu akşam."

"Üzgünüm."

Julie'nin sabrı tükendi.

"Mesleğin bu güzelim. Sana büyük ayrıcalıklar tanıyorum zaten! Bu âlemde genellikle müşteri seçilmez, bunu unutmasan iyi olur!"

"Geçici bir şey bu. Düzeliyim, merak etme."

"Bazen kendini zorlamak gerekir!"

Ses tonu yükseliyordu.

"Cömert olduğum için bu kadar kıymetliyim!" diye patladı Faustine. "Bacaklarımın arasına giren herkes, buradan memnuniyetle ayrılır ve tekrar bana gelmek ister! Ve bunun için, kendimi tamamen işime vermeye ihtiyacım var! Şu ara içinden gelmiyor, hepsi bu kadar!"

Faustine'in kızgınlığına şaşırان Julie bir adım geri gitmişti. Onu tepeden turnağa süzerken, belindeki beyaz önlüğü çözüp top yaptı ve merdiven korkuluğunun üzerine attı.

"Seni bu işi yapmaya zorlamadığımı hatırlatırım" diye çıkıştı sırtını dönüp giderken.

Yeniden mutfığa girdi ve çabucak yanağını sildiği Faustine'in gözünden kaçmadı. Dev Japon, teselli etmek için Julie'nin omzuna dostça vurdu.

Ağlıyor muydu sahiden? Faustine onun Milaine'in ölümünden beri çok sinirli olduğunu seziyordu. Evin dönmesi, müşterilerin hoşnut olmaları için her şeyi idare etmesi, her şeye katlanması, kızları vakur görünmeye, üzüntülerini belli etmemeye zorlaması gerekiyordu.

Faustine Julie'nin korktuğunu anladı. Milaine'den sonra, kızlarından birini daha kaybetmekten korkmuş, yeni kurbanlar arayan bir delinin mahalleye bela olduğunu düşünmüştü.

Tamamen haksız sayılmazdı.

Yine de Julie, randevuevi işletmecisinden ziyade, bir anne gibi tepki vermişti.

Birden Gikaibo onu kollarının arasına alıp ayağıyla mutfak kapısını itti.

Faustine şaşkınlıktan donakalmıştı. Bu basit bir teselli hareketi değildi, hayır. Julie'nin adamın göğsüne sığınışında başka bir şey vardı... şefkat! Gikaibo ve Julie? Oysa patroniçenin düzenli bir ilişkisi vardı, sadık ve nazik bir müşterisi. Yoksa o ilişki bir paravan mıydı? Bir sarı benizliyle fingirdediği yayılmasın diye miydi?

Holdeki duvar saatinin rahatsız edici tıkırtısı onu şaşkınlığından çıkardı.

Odasına gitti. Tam elbisesi ile korsesinin iplerini çözmeye başlamıştı ki, arkasında bir silüet belirdi.

Siluet onun odasını Milaine'inkine bağlayan banyodan yaklaşıyordu. Düşüncelerine dalmış haldeki Faustine hiçbir şey fark etmemişti.

"Bunu yıpramalıydınız" dedi siluet.

Faustine çığlığını zor bastırarak oturduğu yerde sıçradı.

Guy'i hemen tanıdı.

"Ne hakla..."

"Ah, üzgünüm!" diye özür diledi kızın omuzlarının çıplak olduğunu gören Guy. Ona bakmamak için arkasını döndü, fakat odadan çıkmadı. "Yan tarafta sizi beklerken, içim geçmiş..."

"Odamdan çıkın Guy!"

"Çok endişelendim! Şu Steirn'in evinde tek başınıza kalmamalıydınız!"

"Ben büyük bir kızmım. Şimdi dışarı çıkın."

"Seraflar Kulübü sizin sandığınız gibi değil. Tehlikeli bir yer orası."

Faustine elbisesiyle göğsünü örtüyordu. Gelip yazarın önüne dikildi:

"Pekâlâ, demek konuşmak istiyorsunuz, bence mahsuru yok, yorgun değilim. Ama çıkıp beni koridorda bekleyin. İzin verirseniz, geceliğimi giyeceğim! Benden fazladan bir şey isteyemeyeceğinizi hatırlatmam mı gerekiyor?"

Bu laflar üzerine Guy'in yüzü düştü, çenesi kasıldı, kaşları çatıldı.

Faustine onu dışarı çıkardı ve hazır olduğunda, geceliğinin üzerine giydiği saten sabahlıkla geri gelip tekrar içeri aldı.

Guy'in ortaya çıkışı ruh çağırma deneyiminden sonra onu özellikle korkutmuştu. Eve dönüş yolu boyunca, Milaine'in ısrarla Guy'in adı üzerinde durmasını düşünmüştü. Bunun önemini. En kötü ihtimali kelimelere dökmekten kaçınarak, dakikalarca kendisiyle mücadele etmiş ama sonunda boyun eğmişti: Milaine, katili olarak Guy'i mi göstermişti? Bu imkânsızdı. O halde, ne demek istiyordu? Cinayetle ilgili varsayımlarında haklı olduğunu mu? Tüm bunlar karanlık bir dalavereden ibaret değilse tabii...

"Geç döndünüz" dedi Guy yatağın kenarına oturarak.

"Bir de siz başlamayın şimdi!"

"Louis Steirn'in düzenbaz olduğunu hissediyorum."

"O bir çapkın, hepsi bu."

"Hayır Faustine, dahası var. Bakışı karşısındakini soymakla yetinmiyor, insana nüfuz ediyor, içini didik didik arıyor."

"Aynaya bakmanın ruhu rahatsız ettiğini düşünmüşümdür hep."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Faustine de yatağın öbür yanına oturdu.

"Onu sevmiyorsunuz, çünkü size benziyor."

"Saçma sapan konuşmayın!"

"Ama öyle! Steirn karizmatik biri, odaya girdiğinde hemen fark edilen türden bir adam. Ve bakışlarınız aynı. Sizinle göz göze gelenler de aynı huzursuzluğa kapılıyor. Siz artık bunu fark etmiyorsunuz Guy, fakat gözbebekleriniz insanların kafasını istila ediyor, adeta düşüncelerinin içine giriyorsunuz. Onlarda bu etkiyi bırakıyorsunuz, tıpkı Steirn gibi. Ve işte bu yüzden, ondan hoşlanmıyorsunuz!"

Guy'in ağzı açık kalmıştı.

"Beni... böyle gördüğünüzü bilmiyordum" diye geveledi.

"Bilmediğiniz çok şey var" diye kesip attı Faustine soğuk bir tavırla.

Hemen sonra da, ona karşı bu kadar haşın davrandığı için kendine kızdı. Ama gardını indirmemesi gerekiyordu, şimdi olmazdı.

"Bu gece inanılmaz bir deneyim yaşadım" diye devam etti. "Ruh çağırma seansı bütün beklentilerimin ötesine geçti, hem de fazlasıyla. Milaine bize geldi!"

Guy alaycı bir tavırla başını salladı.

"Saçmalık! Steirn ve yardakçıları sizinle dalga geçmişler."

"Bilip bilmeden yargılamaya başlamayın! Siz orada değildiniz! Masa öyle kuvvetli sarsılıyordu ki, o darbeleri içimizden birinin vurmuş olması imkânsız!"

"Bir perdenin arkasına, yandaki odaya, hatta aşağıdaki daireye saklanmış bir suç ortağı da o işi görebilir!"

Faustine ona doğru eğilerek üsteledi:

"Masanın gözümün önünde yarıldığını şahit oldum!"

"Tahta kıynukları mı, yoksa talaş mı vardı etrafta?"

"Niye?"

"Tahta kıymıkları masanın sizin önünüzde yarıldığını kanıtlayabilir. Talaş ise, tam tersine, masanın önceden testereyle kesildiğini ve bunun kurnazca bir oyun olduğunu gösterir." Faustine eskisi kadar kararlı olmasa da, başını iki yana salladı.

"Hayır" dedi kafası karışmış bir şekilde, "gerçektir. Milaine gerçekten geldi."

Guy sabırsızca onun elini tuttu, sonra daha yumuşak bir sesle "Faustine" dedi, "Steirn ve arkadaşlarından uzak durmalısınız. Onlar... tehlikeli insanlar."

"Abartmayın, hiçbir şey bilmiyoruz..."

"Aksine! Perotti ve ben hangi oyunu oynadıklarını biliyoruz artık. Satanist bir mezhep bu!"

Faustine afalladı.

"Nereden duydunuz bunu?"

"Kulübün bir üyesinden, birinci halkadakilerden değil, ama bir müdavim. Bir rahip."

"Din adamı mı? Onların -güya- satanist olduklarını biliyor, ama oraya gitmeyi sürdürüyor, öyle mi? Ne biçim bir rahip bulmuşsunuz?"

Guy yüzünü buruşturdu.

"Doğru, biraz... tuhaf bir rahip. Oraya gidip geliyor, çünkü bu onları göz önünde tutmanın en iyi yolu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Steirn'in getirttiği kızlar için tasalanıyor. Onların şey olduklarını düşünüyor..."

"Kanlı ayınlerin kurbanı mı? Yapmayın Guy, Steirn kimseyi öldürmez! Kibar fahişeler getirttiğini herkes biliyor. Şayet onları öldürseydi, sizin deyiminizle şu müdavimler tarafından polise ihbar edilirdi."

"Rahip kızların sefahat âlemlerinde kullanıldıklarını düşünüyor. Öldürülmüyorlarmış ama ırzlarına geçiliyormuş."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Louis Steirn ve arkadaşlarından sakınacağınıza söz verin" dedi Guy.

Faustine derin bir iç çektikten sonra başını salladı.

Guy onun güvenliğini kafasına fazla takıyordu. Genç kadın çevirdiği dolaptan ona söz edemezdi. Halbuki planıyla iftihar ediyor, kulübe sızarak Milaine'in intikamının alınmasına katkıda bulunacağına inanıyordu.

Zira artık, arkadaşının katilinin Seraflar Kulübü'nün bir üyesi olduğundan şüphesi yoktu.

Milaine'i tanıyan, öldürüldüğü akşam ona güven telkin etmiş olan bir adamdı.

Ve Louis Steirn'in onu ekseriya suskun duran bu üyelerin arasına sokarak sunduğu fırsat tam bir mucizeydi.

Ama Guy bunu anlamaz, sanki Faustine kendi başının çaresine bakmayı bilemezmiş gibi, ne pahasına olursa olsun onu korumak isterdi. Ve kulübü gözlemek, bu sayede her üyeyi tanımak için kullanabilecekleri tek şansı heba ederdi.

Faustine enayi değildi. Louis Steirn sahiden tehlikeli bir adamdı ve bakışları deliciydi. Ama Guy'in öğrenmek için karşısındaki içine işleyen bakışının tersine, onunki, üzerinde hâkimiyet

kurmak ve yönetmek için muhatabını eziyordu. Ve Faustine'i bir septik olduğu bahanesiyle Guy'den ayırma teşebbüsü pek kurnazca sayılmazdı.

Bununla birlikte Steirn, Faustine'e sahip olma arzusundan ötürü, kurdu ağıla sokacaktı. Genç kadın bundan emindi.

Faustine'i baştan çıkarma arzusu gözünü kör ettiğinden, onun istediği her şeyi verecekti. Oyunu Steirn'in kurallarıyla oynamak yeterliydi. Ve Faustine bir erkeği memnun etmeyi diğer kadınların çoğundan iyi biliyordu.

O bir uzmandı.

Bundan emin olmanın zamanı gelmişti.

Kırmızı fenerler sabaha karşı ikide söndü.

Araba beş dakika daha kımıldamadan durdu.

Ölüm, arabanın içinde, geniş, siyah kapüşonunun altından randevuevinin cephesini gözleyerek sabırla bekliyordu.

Sonra kapı açıldı ve ölüm dışarı çıktı.

Kukuletalı kıyafeti rüzgârda şaklarken, Boudoir de soi'nun basamaklarına kadar yürüdü.

Giysinin kıvrımları arasından deri bir eldiven belirdi ve kapının bakır halkasını okşadı.

Ölüm hemen hemen hiçbir zaman kendini göstermezdi.

Görünmeden vurmayı tercih ederdi.

Ama bu sefer yöntem değiştirecekti.

Onları uyaracaktı.

Çünkü başına geleceklerden haberdar bir avdan iyisi olamazdı.

Korkuyu nefes alıp verişinde hisseden bir kurbandan iyisi yoktu.

Geniş cüppesi gece esintisinde titreyirken, ölüm randevuevinin karşısında dikiliyordu.

Yüzünün yerinde koca bir delik. Sima yerine karanlıklar.

Ve parmakların yerinde bıçaklar.

Kurbanları bağrına basıp lime lime doğrayacaktı. Teker teker.

"Fazla hızlı değil!" diye mırıldandı. "Her saniyenin tadını çıkarmak için!"

Ama önce içeri girmesi gerekiyordu.

Tokmağı çevirirken, eldiveninin derisi gıcırdadı.

Kapı kilitliydi.

Bunun önemi yoktu. Öltim onu açabilirdi. Biraz maharet yeterliydi.

Ölümün acelesi yoktu.

Bol bol vakti vardı.

Rose mutfağa girdiğinde, Guy bir parça çörekle elma yiyordu. Minik lokmalar ısıarak yutmaya çabalıyordu, çünkü uyandığından beri, Bomengo ve onun korkunç ölümü zihnine işkence ediyordu.

“Müjde!” diye bağırdı Rose zarfı önüne koyarken. “Mektubunuz var!”

Guy çöreği geri bırakıp çay fincanını kenara itti.

İnanamıyormuş gibi, gözlerini krem rengi zarfa dikti.

Yüksek gramajlı, filigranlı kâğıttan yapılmıştı.

Hali vakti yerinde birinden geldiğine şüphe yoktu.

Guy’in kalp atışları hızlanmıştı.

Bu mektubun ardında kim olduğunu biliyordu.

Ve birden bütün kuşkuuları uçup gitti: En azından dünden beri, bal gibi takip ediliyordu işte.

Onu bulmuşlardı.

Kayınpederi ve adamları. Kızına söylemiş miydi acaba? Joséphine’in, içinde bulunduğu bu sefih inziva hayatından haberi olmuş muydu? Ya kızı Clara’nın?

Özlediği oydu aslında. Yalnızca o. Ne tür bir adam kızını böyle, tek kelime etmeden terk ederdi? Hangi canavar böyle bir şey yapabiliirdi?

Kendisi de kaybolmuş bir adam. Hayatta kalabilmek için hâlâ gücü varken kaçmayı seçecek kadar bencil biri. Kızının mutluluğundan önce kendi yaşamını sürdürmeyi düşünen bir adam! İşte böyle bir canavarım ben. Ve benim mutsuzluklarımların acısını sen çekiyorsun yavrum. Ama ben zayıftım güzel Clara’cığım, bana benzemeyen bir toplum tarafından istemediğim bir yaşama mahkûm olmayı kabul ettim ve şimdi, sen

benim yaptığım güzel hatasın: yanlışlığın doruk noktası, korkunç ama muhteşem bir yanlış. Ve onu üstlenmek sana düşüyor... Beni affedebileceğini sanmıyorum, ama belki anlarsın beni. Yazacağım şu kitap, o senin için de olacak, bilesin diye.

Guy bir cevap bekler gibi, gözlerini zarfa dikti.

Sanki zarfın içinde, bir gün edebiyat vasıtasıyla kızına açıklayabileceği o cesaret eksikliği ve anlatamayacağı her şey vardı. Kızına bakmanın, o sevmediği kadına, onun annesine bakmak gibi olması vardı. Kibar tavırlarıyla gülünç bir mükemmeliyet uğruna küçük mutlulukları reddeden, katı bir ahlaka hapsolmuş, aile servetleriyle körleşmiş, önyargılara boğulmuş, yapmacık kayınvalidesini, kaynıpederini ve kendi anne babasını hatırlatması vardı. Arkadaşlarından söz ettiğini her duyusunda, ayaklarını yere basması için onu tokatlamak istemesi vardı. Bununla birlikte, kızını seviyordu, ama sevdiği kendi etinin meyvesiydi, henüz bu kokuşmuş burjuvazi tarafından berbat edilmemiş çocuksu masumiyetini seviyordu.

Anarşist mi olmuştu? Zannetmiyordu. Guy, III. Cumhuriyet'in siyasi istikrarından yanaydı.

Artık katlanamadığı şey, her gün yaşanan yalandı. Onu yakınlarının, yayımcısının, eleştirmenlerin ve okurlarının hizmetindeki, küçümsediği bir adam haline getiren yalan.

Hiçbir şey söylemeden kaçmak, onların gözünde kendini öldürmekti.

Yeniden hayattan zevk almak, eskiden olduğu hayallerle dolu genç adamın yeniden doğmasını sağlamak için.

Clara, bir gün, tüm bunları anlayabilecek miydi?

Dikdörtgen zarf onu bekliyordu.

Yoksa bu, rezalet çıkmadan evine dönmesi için bir ultimatom muydu?

Guy çay fincanını kaptı ve derin bir nefes aldı. Okumaya cesaret edemiyordu. Parmaklarının ucuyla zarfın arkasını çevirdi. Üzerinde adres yoktu, sadece ilk adı yazılıydı. Mektubu yazanla çok samimiymiş gibi. Ama el yazısını tanııyordu.

Artık harekete geçmek lazımdı. Bir kere de olsa, biraz cesaret göstermeliydi.

Ailesi söz konusu olur olmaz, neden bu kadar korkaklaşıyordu?

Ansızın eli uzanıp mektubu açtı.

Zarfla aynı renkte bir karton çıktı içinden.

Bu sefer hiç şüphesi kalmamıştı, yazıyı tanııyordu.

Şaşkın ve hâlâ biraz sinirli bir halde, birkaç satırdan oluşan notu okumaya başladı.

Elindeki fincan kayıp mutfağın karo döşemesinde kırıldı ve sıcak çay yere yayıldı.

Karton, kirişe dayalı tahta panoya çivilenmişti.

Güneş ışığı çatı pencerelerinden içeri süzülüyordu. Faustine tozlu tavan arasma temiz hava girsin diye pencereleri açtı.

Guy, notu defalarca okuduktan sonra yukarı çıkıp onu çağırmıştı.

"Bunun bir şaka olmadığından emin misiniz?" diye sordu genç kadın.

"Kim tarafından? Ciddi olalım, araştırma yaptığımızı kimse bilmiyor!"

"Üç gündür bunu bütün Paris'te bağıryorsunuz! Monjol Sokağı'nda, halde, morgda, Uluslararası Paris Fuarı'nda ve dün, Seraflar Kulübü'nde!"

"Bu bir eşek şakası değil Faustine. Bakın, kendiniz okuyun!"

"Ne olursa olsun, Hubris'in buraya kadar gelip size mektup bıraktığına inanamam..."

Genç kadın, kurbanların adları ve vahşi ölümlerine dair ayrıntıların çivilendiği tahtanın karşısına dikildi.

Tik tak, tik tak, ibre dönüyor,

Kavaşeler ve adamları

Düşüp duruyolar!

Ruhların kurtarıcısı ve koruyucu melek gibi,

Lağımdaki suya battmışlar!

Listenin en başına,

Sizi koyuyorum şimdi,

Sizi unutmuyorum, gözüm üzerinizde,

Ve bana uyar uymaz,

Sizi de lağımdaki suya battırırım, sadece gülmek için.

Ha, ha, ha!

Faustine yutkunarak bir adım geri çekildi.

"Ne iğrenç bir adam" dedi gözlerini nottan ayırmadan.

"Onu rahatsız etmişiz" diye belirtti Guy. "Bize böyle çatması için, bamteline dokunmuş olmanız lazım."

"Nasıl geldi bu? Ulak vasıtasıyla mı?"

Guy cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Zarf gece bırakılmış."

"Posta kutusuna mı?"

Sıkıntıyla yutkunma sırası Guy'e gelmişti.

"Hayır. Yuvarlak sehpanın üstüne konmuş. Bu sabah, panjurları açmak için aşağı inen Rose bulmuş onu. Evdeki herkese sordum, daha önce gören olmamış."

Faustine asabi bir kahkaha attı.

"Onun... eve girdiğini mi söylemek istiyorsunuz yani? Biz uyurken?"

"Bu yüzden de şaka değil zaten. Biri buraya girmiş, her an bize saldırabileceğini bilmemizi istiyor."

"İstese bizi..."

Sözcükler Faustine'in ağzında söntüp gitti.

"Evet. Ve bunu mahsus yaptı, neler yapabileceğini göstermek için. Dediğim gibi, onu rahatsız ettik! Şimdi işin iyi tarafına bakalım: Onunla karşılaşma fırsatı sundu bize..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu birkaç satırla, kim olduğuna dair genel bir fikir edindik."

Faustine metni bir daha okudu. Sonra gerginleşti.

"Durun bir dakika! Lağımdaki insanları bizim bulduğumuzu nasıl bilebilir ki?"

"Zulasının açığa çıktığını biliyor, onu bizim bulduğumuzu değil. Bizi suçlamıyor. Bunlardan söz ederken, neye gönderme yaptığını anlayıp anlamayacağımızı dert etmiyor; ben bu sonuca vardım. Bütün metin için aynı şey geçerli zaten: Neden bize ruhların kurtancısından bahsediyor mesela?"

"Kendini kaybetmiş, saçmalıyor işte. Bundan çıkarılacak bir şey yok."

"Tam tersine sevgili Faustine! Çok şey var! Bize yazdı! İçini açtı! Ve bildiğiniz gibi, benim işim kelimeleri konuşurmak..."

"Ama bunlar saçma sapan sözler!"

"Bu o kadar kesin değil! Dikkatle çalışmış, cümlelerin kuruluşu özenli, ama yine de iki imla hatası var: 'Duruyorlar' derken 'ı'ı atlamış ve 'batmak' fiilini iki 't' ile yazıyor. Noktalamadan hiç bahsetmiyorum! Bir edebiyatçı olmadığı açık, ancak iyi iş çıkarmak istemiş."

"Siz öyle diyorsanız..."

"Sonra, sözcüklerin seçimi var. 'Kadınlar' için 'kevaşe' kelimesini kullanmış, bu Paris argosunda kullanılan bir kelimedir. Ara sokaklarda ve arka avlularda rağbettedir, Büyük bulvarlarda değil! Genellikle fahişelerden bahsederken kullanılan, aşağılayıcı bir kelime."

"Pek bilgilisiniz" dedi Faustine alaycı bir tavırla.

"Ergenlik dönemim boyunca bu insanlarla takıldım ve sokak ağzını öğrendim. Kevaşenin karşılığı, aşağılayıcı anlamda, pezevenk olurdu. Halbuki o, 'adamlar' diyor!"

"Ne olmuş? Kendiniz söylediniz, dikkatli çalışmış işte!"

"Elbette! Kadınlar için kasten aşağılayıcı bir kelime seçmiş ama erkekler için öyle yapmamış. Bu, kadınlara bir öfke duyduğu ya da kadınları hor gördüğü anlamına gelebilir! Hatırlasanıza, Eiffel Kulesi'nin altındaki tüyler ürpertici keşfimize kadar, sadece fahişelere, kadınlara saldırmıştı! Bana öyle geliyor ki, onlardan nefret ediyor."

Guy bir kalem aldı ve panosundaki, Hubris'in portresine ait kâğıda, "*Kadınlara kin duyuyor*" yazdı.

"Kendini çok önemsiyor" diye belirtti Faustine. "Sizi unutmu-yorum, gözüüm üzerinizde. Bana uyar uymaz, sizi de lağımdaki suya battırırım."

"Kendinden söz etmeyi seviyor, gerçekten. Cumartesi akşamı, onun toplum içinde kendinden pek emin olmadığını söylemişim, ama bir yandan da, içten içe kendisinin en güçlü olduğuna inanıyor. En iyi. Toplumda hak ettiği yere gelememesi ötekilerin suçu. Kendi başarısızlıklarını başkasına yıkan türden bir adam bu."

Faustine de oyuna katılmıştı. Metni dikkatle okuyordu.

"Kontrol düşüncesi. Yönetmek istiyor" diye belirtti. "Buyurgan bir tarzı var, bizi bilgilendirmek değil, patronun kendisi olduğunu hissettirmek istiyor."

"İçinde öyle bir şiddet barındırıyor ki, insanlar onun istediği gibi davranmadıklarında, kolayca öfkeye kapılıyor olmalı."

"Ayrıca, işi mistisizme döküyor: ruhların kurtarıcısı ve koruyucu melek. Tanrı'yla mı alakalı?"

"Katoliklere göre ruhların kurtarıcısı kim? Ya koruyucu melek?"

"Biz miyiz yoksa?" dedi Faustine. "Ben ruhların kurtarıcısı, siz de koruyucu melek olmayasınız?"

Guy bundan kuşkuluydu.

"Tüm bunların yerine oturması için zaman lazım. Perotti'yle bir durum değerlendirmesi yapalım, üç akıl iki akıldan iyidir. Bu arada, ufak bir gezinti önereyim size."

"Sabah sabah mı?"

"Evet, cesetler Doktor Ephraim'e gelmiştir. Ve bu saatte, söyleyeceklerimi bağışlayın ama, burnunu onlara gömmüştür bile. Gidip kendimizi ona hatırlatalım diyorum. Soracak birkaç sorum var..."

"Hemen mi?" diye şaşkınlıkla sordu Faustine, masanın üstünde duran cep saatini işaret ederek. "Vakit biraz erken."

"Faustine kaybedecek hiç zamanımız yok artık. Hubris'in bıraktığı uyarıyı tekrar okuyun: 'Tık tak, tık tak, ibre dönüyor.' Öylesine yazmadı bunu. Büyük bir darbe hazırlıyor."

Guy melon şapkasını ve bastonunu eline alıp köstekli saatini ceketine taktı.

"Bize saldırabileceğine inanıyor musunuz gerçekten?" diye sordu Faustine.

"Beni endişelendiriyor. Mektup sebepsiz yere gelmedi buraya. Bizim kim olduğumuzu biliyorsa, ki zarfta benim ilk adım yazdığına göre biliyor, son dört gün zarfında doğru kapıyı çaldığımız manasına gelir bu. Hubris'e yaklaştık, hatta farkına bile varmadan, karşılaştık belki de. Karşımızda, burnumuzun dibindeydi ve biz hiçbir şey görmedik."

Masalara uzanmış, on iki kişiydiler.

Ergeninden otuzlu yaşlara kadar, erkekler ve kadınlar.

En az on iki.

Çünkü daha bacakların, kolların, kafaların ve gövdelerden artakalanların birbirine uyduğundan emin olmak gerekiyordu.

Faustine, Doktor Ephraim'in yalvartmadan kendilerini kabul etmesine pek şaşırmıştı. Hatta yeni teslim edilen cesetlerin karşısında konuşurken, bu ziyarete sevinmişe bile benziyordu. Yalnız bir adam, onca ölünün arasında azıcık yaşama ihtiyaç duyuyor olmalıydı.

"Bu ölülerin arkadaşınızla bağlantılı olduğundan emin misiniz?" diye sordu kurşuni saçlı, siyah sakallı, ufak tefek adam.

"Kesinlikle" diye yanıtladı Guy. "Pernetty ile Legranitier hiçbir şey söylemediler mi size?"

"Sizi neden içeri aldığımı sanıyorsunuz? Daha yeni getirilen ölü yığını hakkında bana yardımcı olabileceğinizi söylüyorsunuz. Öte yandan, o iki ketum müfettiş bana hiç bilgi vermeden çabucak rapor talep ediyorlar."

"Soruşturmalar sırasında sizi bilgilendirmiyorlar mı yani?" diye şaşkınlıkla sordu Faustine.

"Nerde o günler! Hazırladığım raporları alıyorlar, hepsi o kadar. Daha çok şey öğrenmek istersem, sonuçların peşinden koşmak bana düşüyor. Hele o ikisiyle, sonsuza kadar beklersiniz... Oysa adli tabip saplantı derecesinde meraklı bir hekimdir."

Doktor Ephraim dolup taşan diseksiyon masalarına doğru döndü.

Koku hâlâ mide bulandırıcıydı.

Elektrik ışığı altında, etler neredeyse kahverengi, deriler sarı,

yer yer mordu. Üzerlerinde kalan ender giysiler yırtık pırtık ve yerde ıslak, eski elbiseler yığılıydı.

İçeri girdiklerinde kadavraları ancak göz ucuyla görmüş olan Guy ile Faustine onları uzun uzun incelediler.

Kesik kol ve bacaklar.

Tüyleri boşalmış yastık kılıfı gibi, içinde et olmayan, pörsük derileriyle, açılmış uyluklar.

Yarınmış gövdeler. Karın boşluğunun yukarısında, kalıp halinde duran göğüs kafesleri. Guy, üzerinde dişler, dil ve kopmuş kırmızı lastikleri andıran tendonlardan başka bir şey bulunmayan bir alt-çene bile gördü.

Ara sıra, sonu gelmez şölenden iyice şişmiş gibi görünen küçük, yapışkan ve uzun bir kurtçuk, bir yaranın deliği ya da göz çukurunun dibinde kıvrılıyordu.

Faustine neredeyse yere düşecekken, son anda doktora tutundu.

Ephraim genç kadının sandalyeye oturmasına yardımcı oldu ve bir bardak su teklif etti.

"Bunu görmeyi kendiniz istediniz" dedi beceriksiz bir özür mahiyetinde.

Guy, hem kokuyu hafifletmek hem de havasızlık çektiği için, ağzından nefes alıyordu. Bu manzara onu boğuyordu. Arkasını dönüp doktora baktı.

"On iki ceset olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

"Şimdilik. Sizin de fark edebileceğiniz gibi, daha kol ve bacakların artakalanlarla uyduğuandan emin olmak gerekiyor. Ve birçok organ eksik."

"Hangileri?"

"Bir sürü eksik var, birçok baş ya da kafatası parçası... Kol ve bacaklardan bol miktarda adale kesilmiş, bütün gövdelerin iç organları boşaltılmış ve görünüşe göre, kalan birkaç kafanın içinde beyin yok."

Guy tiksintiyle iç çekmemek için kendini zor tuttu.

"Nasıl öldürüldüklerine dair bir fikriniz var mı?"

"Bunun için henüz çok erken. Hem sonra, çürümenin ne kadar ileri durumda olduğunu görüyorsunuz. Kurtlardan temizlemek için hepsini tazyikli sudan geçirdim, ama içleri kurt kaynıyor hâlâ."

"Tazyikli su mu? Ama cesetlerin üzerinde ipuçları vardı belki de. Katile ait silah ya da kumaş parçaları filan."

Ephraim omuz silkti.

"Hangisinin katile, hangisinin kurbanı ait olduğunu kestirmek imkânsız olurdu zaten" dedi bezgin bir tavırla.

"Ben... ısırik izleri gördüm. Kocaman izler!"

"Evet, bu kadar büyük izler ancak bir hayvana ait olabilir. Sivri dişler tarafından açılmış, uzun izler var. Bu hususta daha fazla bir şey söyleyemem."

"Böyle bir şeyi yapabilecek türe ilişkin bir fikriniz var mı peki?"

"Açıkçası yok!"

"Timsah olamaz mı?"

Doktor yine omuz silkti.

"Olabilir. Yaraları daha yakından incelemeliyim."

Yavaş yavaş rengi yerine gelen Faustine ayağa kalktı ve ağzına bir mendil bastırarak cesetlere yaklaştı.

Bir kadının karnının altındaki kıvrıkcık tüyleri gösterdi.

"Cinsel zorlama izleri var mı?"

Ephraim bu soru karşısında irkildi.

"Efendim?" diye sordu.

"Tecavüz belirtisi var mı?"

Doktor şoke olmuş gibiydi.

"Bu cesetlerin hepsi dün gece geldi, henüz tüm bunları tetkik edemedim. Ama içinde bulundukları duruma bakılırsa, bu tür yaraları saptamak zor olacaktır."

"Belki bir nesne bulursunuz" dedi Guy, Viviane Longjumeau'yu düşünerek. "Bir kontrol edebilir misiniz?"

"Baksanıza, biraz fazla ısrar etmiyor musunuz? Bunları romanlarınızda kullanmak gibi sapkınca bir niyetiniz yoktur umarım!"

Guy açık oynamaya karar verdi:

"Milaine bizim arkadaşımızdı ve gayet iyi biliyorsunuz ki, Pernetty ile Legranitier onun ölümünü soruşturmuyorlar. Oysa biz öğrenmek istiyoruz, tıpkı herhangi birininki gibi, onun katilinin de cezalandırılması gerekiyor. Biz kendi araştırmamızı yürüttük, o yüzden bütün bu cesetlerden haberimiz var. Katil aynı kişi! Polis ölen arkadaşımız için harekete geçmek istemiyorsa, bunu biz yapacağız. Bize yardım edin, lütfen."

"Yetkililerin işini siz yapamazsınız!"

"Görevimizi yapıyoruz sadece. Gerçeğin ortaya çıkması için. Katliamı gördünüz işte" dedi Guy organ yığınlarını işaret ederek. "Suçlu cinayetlerine devam edecek ve sizin deyiminizle yetkililer, Uluslararası Paris Fuarı'na giden ziyaretçi ve diplomatları rahatsız etmemek için kollarını kavuşturup hiçbir şey yapmadan bekliyorlar. Soruşturmaya bağlı soruların gazetecileri çekmemesi için

davayı birkaç ay örtbas etmeyi yeğliyorlar.”

“Hiç hoş değil” diye karşılık verdi hekim, burnuna kayan yuvarlak gözlüğünü düzeltirken.

“Bizi bilgilendirin lütfen” diye ekledi Faustine.

Ephraim acı bir kahkaha attı.

“İlk defa yaptığım işe ilgi gösteriliyor” dedi. “Hayvanlar gibi doğranmış şu zavallı insanlar hakkında daha çok şey öğrenmeye istekli, sanatıma saygılı, meraklı polisler olmalıydı karşımda.”

Kendisini ziyaret eden bu garip, neredeyse eğlenceli çifti uzun uzun süzdü.

“Pekâlâ” diyerek göğüs geçirdi. “Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Bu insanların cinsel zorlamaya maruz kalıp kalmadıklarını.”

Ephraim soluğunu gürültülü bir şekilde bırakarak ciğerlerini boşalttı; bunu yaparken içindeki sıkıntıyı da atıyormuş gibiydi. Sonra uzun bir pensle bir neşter alarak, cesetlere yaklaştı.

Faustine bakışını çevirince Guy onun yanına geldi.

Yine de ayrılan etlerin çıkardığı sesler genç kadının başını döndürmeye yetti. Yeniden oturmak zorunda kaldı.

Uzun bir müddet sonra, Doktor Ephraim aletlerini metal bir leğene attı, lekelenmiş olan deri önlüğünü çıkardı ve kararını bildirdi:

“Tecavüz konusunda bir şey söyleyemem, çürüme fazla ilerlemiş. Buna karşılık, içerde herhangi bir nesne olmadığı kesin. Tüm bunlar bana arkadaşınızı hatırlattı, hani şu, fetusunun babasını öğrenmek istediğiniz... Adı neydi?”

“Milaine” dedi Faustine.

“Babalık hakkı talep eden iki horoz arasındaki savaşı durduracak bilgiye ulaştım!”

“Neymiş?”

“Arkadaşınız hamile değilmiş! Hepinize yalan söylenmiş.”

“Biliyordum zaten” dedi Faustine. “Hamile olsa, bana soyledi.”

“Bu haber Perotti’yi yıkacaktır. Milaine’in diğerlerine yaptığı gibi onunla da oynadığını, iyi bir sosyal konum elde etmek için onu kandırdığını öğrenmek hiç hoşuna gitmeyecektir.”

“Biz bir şey söylemezsek, öğrenemez.”

Guy Faustine’e baktı. Mavi gözleri odanın bütün ışığını emiyor gibiydi.

“Bunu bilmeye hakkı var.”

“Bu Milaine’in ölümüyle birlikte unutulması gereken bir sır, yayınmasına lüzum yok.”

Ephraim konuşmalarını böldü:

“Ölüm nedenine gelince, raporum ölüm nedeninin belirlenemediğini açıkça belirtiyor. Ben güçlü bir zehir karışımının söz konusu olduğunu düşünüyorum: Siyah gözakları atropinle, kasılarak kıvrılma dudakları strikninle, gözeneklerden kan gelmesi de arsenikle açıklanabilir. Tabii ki...”

“Tabii ki ne?” diye sordu Guy.

“Tabii ki korkudan ölmediyse.”

“Bu mümkün mü?”

“Her şey mümkün.”

“Ama o... belirtileri açıklamaz!”

“Vücudun verdiği bir tepki. Gördüğüm şey yüzünden kararan gözler, dehşetten kan hücum eden yüz ve gözeneklerden sızan kan, tüm bunlarda... şeytanca bir yan var.”

Guy hayret içindeydi, doktor gayet ciddi görünüyordu.

“Bu söylediklerinizi polisin önünde de söyleyebilir misiniz?” diye sordu Faustine şaşkınlıkla.

“Hayır! Elbette ki olmaz! Bu söylediklerim, morgunda tuhaf şeyler görmüş yaşlı bir hekimin saçmalamasından ibaret! En makul olasılık zehir karışımı... Hem felç edici etkisi olan striknin, arkadaşınızın sokakta neden bağırmadığını da açıklayabilir.”

“Zehir yani. Ağzındaki sıvı zehir olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Ne olduğunu tespit edemedim.”

“Sperm mi?” diye sordu Faustine.

Bir kadının bu kadar açık sözlü olabilmesine pek şaşırmış görünen doktor, başını iki yana sallamadan önce bir an durdu.

“Hayır, mikroskopta spermatozoit görmedim” diye cevap verdi. “Renk ve asitlik bakımından uymadığı halde, daha ziyade mide salgısını andırıyordu.”

Sonra Guy’in omzunu tuttu ve ses tonunu değiştirdi. Sesine otoriter bir hava gelmişti:

“Söyleyin bakalım, tavsiye ettiğim gibi yaranızı kontrol ettirdiniz mi? Gitmediniz, değil mi? Tahmin etmiştim. Hadi, şuraya geçin de bir bakayım.”

Guy ceketini çıkarıp gömleğinin kolunu sıvadı.

“Şanssız var, yaranız kapanıyor.”

Çürüme halindeki, kurtlanmış cesetlerin ortasında kendi yarasını göstermek yazarın hoşuna gitmemişti.

“Ölümlerin ne zaman gerçekleştiğini kestirebiliyor musunuz?” diye sordu.

“Bazılarının ki haftalar önce, diğerlerinin kiyse muhtemelen da-

ha eskiye dayanıyor. Kesin bir şey söyleyemem.”

“İlk ziyaretimizde, böcekleri inceleyen, daha ayrıntılı değerlendirmeye yapabilecek bir profesörden söz etmiştiniz. Neden ona başvurmuyorsunuz?”

“Boşa zaman kaybı olur bu. Sizin de söylediğiniz gibi, raporunun ayrıntılı olup olmaması Pernetty ile Legranitier’nin umurunda bile değil zaten.”

“Temizlediğiniz kurtçuklar çoktan lağıma mı gitti?”

Doktor Ephraim doğruldu ve gözlüğünün altından Guy’e dik dik baktı.

“Kolunuzu kapatabilirsiniz, pansumanı değiştirdim, pek yakında belli belirsiz bir izden başka bir şey kalmayacak.”

Ardından salondan çıktı ve kısa bir süre sonra, çok ağır görünen, ağızlarını kapamadan yemek yiyen nezaketsizlerin çıkardığı sesler gibi şapırtıların duyulduğu bir kovayla geri döndü.

“Alın” dedi. “Sizin olsun, zira aklınızdan bu geçiyor, öyle değil mi? Doğal Tarih Müzesi’ndeki Profesör Mégnin sizi aydınlatabilir belki. Normalde, müzeyi ziyaret etmek için müdüre dilekçe yazmak gerekir ama kapıcıya selamımı söylerseniz, sizi içeri alacaktır. Kolay gelsin!”

Binlerce sarı kurtçuk gözlerinin önünde kaynaşıyordu.

Doğal Tarih Müzesi’nin parkeleri Guy ile Faustine’in her adımında gıcırdıyordu. Yaklaşık bir asırdan beri dünyanın dört bucağından toplanmış böcek örnekleriyle dolu uçsuz bucaksız raflar arasında ilerliyorlardı.

Guy yüzünde bariz bir tiksinti ifadesiyle, küçük bir demir kutu taşıyordu.

Profesör Mégnin’i kapıcının tarif ettiği yerde buldular. Keçe parçalarına raptedilmiş kınkanath koleksiyonlarıyla kaplı kocaman bir masanın ardında oturuyordu.

Başında yün bir bere bulunan, yuvarlak yüzlü, ihtiyar bir adamdı. Misafirleri olduğunu fark edene kadar saniyeler geçti.

“İyi günler profesör” dedi Guy demir kutuyu masanın üzerine bırakarak. “Uzmanlığınıza ihtiyacımız var.”

“Hangi konuda?”

“İşte size, ölmüş hayvanların yanında bulunmuş birkaç sinek örneği. Ölüm zamanını öğrenmek istiyoruz. Duyduğuma göre, bunu siz söyleyebilirmişsiniz bize.”

Profesör Mégnin kutuyu alıp açtı. İçinde yirmi tane kadar larva kıvrılıp duruyordu. Guy bir kerede olabildiğince çok yakala-

mak için, kovayı olduğu gibi sıyırmıştı. Mégnin kutunun içindekileri doğrudan önündeki deri sumenin üzerine döktü ve muhtelif boylardaki ölü sinekleri, kurtları ve birçok kurumuş böcek parçasını parmağının ucuyla ayırarak incelemeye koyuldu.

“Görüyorum ki, bunların çoğu klasik sinekler, *Musca domestica*... *Stomoxys calcitrans* değilse tabii, hatta *Fannia canicularis* bile olabilir, tetkik etmek lazım... Büyütecim nerede ki? Ve bol miktarda pupa olduğunu görüyorum.”

“Pupa mı?” diye tekrarladı Faustine.

“Evet, şu yarısaydam zarlar. Bunlar, güzel sineklere dönüşecek olan çiftkekanatlıların geliştiği kitin kabuklarıdır.”

“Pupaların olması iyi mi yani?”

“Çok önemli! Şu sinek ölümlerine bakın mesela, bunlara genelde mavi sinek ya da etsineği denir. Başlangıçta sadece bir yumurtadır. Ardından, larvaya dönüşür ve yedikçe büyüüp kabuk değiştirerek üç belirgin evreden geçer. Sonra, hareketsiz kaldıkları nemfa dönemi gelir, yani pupa. Ve son olarak da, yetişkinlik dönemi. Bu nihai gelişmeye ulaşmak için, sineğimizin, kalori olarak ölçebildiğimiz sıcaklığa ihtiyacı vardır. Kalori, ısı miktarını tanımlamayı sağlayan bir birimdir.”

“Yani bizim hayvanlarını ne zaman öldüğünü söyleyebilecek misiniz? O devreleri inceleyerek?”

“Deneyeceğim. Bilimsel bir deney için mi lazım? Müzeden misiniz?”

“Hayır, biz buradan değiliz” diye itiraf etti Faustine.

Profesör Mégnin omuz silkti:

“Fark etmez! Bilim insanları olarak, elbette birbirimize yardım edebiliriz, öyle değil mi?”

“Bakın” diye araya girdi morgdan değişik örnekler almış olduğu için göğsü kabaran Guy. “Ölmüş küçük sinekler de var, daha büyükler de, gençler ve yaşlılar.”

“Boyun yaşla hiç alakası yoktur! Erkek ve dişiler arasındaki farkı saymazsak, sineklerin hepsi aynı boydadır. Misal, iki erkek sinek eşit büyüklükte değilse, türleri farklı demektir. Hayvanlarınızın nerede öldüğünü, en azından nerede çürüdüğünü bilmem gerekiyor.”

“Lağımlarda” diye cevap verdi Faustine.

“Gölgeli ve rutubetli bir ortamda, ha?”

Mahallin garipliği ihtiyarın dikkatini çekmemiş gibiydi.

“Evet.”

“Tam olarak hangi bölgede?”

Faustine yanıtlamakta tereddüt etti. Guy onun yerine cevap verdi:

"Eiffel Kulesi'nin altında."

"MMB ile temasa geçip Paris'in o kısmındaki, son on iki aya ait hava sıcaklıklarının dökümünü isteyeceğim."

"MMB mi?" diye sordu Guy.

"Merkezi Meteoroloji Bürosu. Yirmi senedir her şeyi arşivliyorlar artık. Benim gibiler için bir altın madeni. Sonra geriye, getirdiğiniz değişik pupaları ve türleri karşılaştırmak kalacak sadece. Zira çürümenin her aşamasında farklı türler birbirini izliyor. Elinizde başka örnekler var mı?"

"Bunu halledebiliriz herhalde."

"Oraya bizzat gidebilsem, daha kolay olurdu aslında."

"Korkarım bu imkânsız" dedi hemen Guy.

"Yazık. Bana mümkün olduğunca çok örnek gerekiyor öyleyse, bulduğunuz her şeyi getirin, çünkü her türün önemi var."

"Bir kova dolusu yollarım size."

"Harika! Günlük sıcaklık dökümleri, mekânın loşluğu ve serinliğiyle koşullanmış minik dostlarımız tarafından her gün emilen kalori miktarı hakkında bir fikir verecektir bana. Mekânın ortalama sıcaklığını biliyor musunuz?"

Bu soru karşısında sıkıntıya düşen Faustine ile Guy birbirlerine baktılar.

"Bence, on iki ila yirmi derece arasında, daha çok değil" diye tahmin yürüttü yazar.

"İyi. Bilmelisiniz ki, Paris'in yeraltının sıcaklığı aşağı yukarı sabittir."

"Bütün bu işler ne kadar vaktinizi alacaktır?" diye sordu Faustine.

"En fazla birkaç saat."

"Bu işin... bedeli ne kadar acaba?"

Profesör bu düşünceyi elinin tersiyle itti.

"Size yardım etmek için yapıyorum bunu. Biraz oyun gibi bir şey zaten! Beni bugünkü can sıkıcı tasnif işimden kurtaracaktır. Sonuçları nereye göndereyim?"

Limonata satıcısı arabasını Botanik Bahçesi'nde, Lübnan sedirinin gölgesinde tutuyordu.

Guy, Faustine'e bir limonata ısmarladı ve küçük labirentin çalışanları arasında yürüyen diğer insanlara katıldılar.

Biraz daha aşağıdaki anayolda, aracı kadınlara parasını ödemek zorunda oldukları kiralık sandalyelere oturmuş dadılar, çocukların oyunlarını seyrediyorlardı. Uygun bir mesafeden bir beyefendi ile iki köpeğini takip eden dışkı toplayıcısı, heybesini bu bağışla doldurmaya hazırdı; topladığı dışkıları aynı akşam Gobelins'deki sepicilere satacaktı; sepiciler, banyo suları beyazlaşıp derileri yumuşatsın diye hazırlayacakları suya bu dışkıları koyacaklardı. Bu teknik bulunduğundan beri, Parislilerin köpek tutkusuna rağmen başkent sokakları hiç olmadığı kadar temizdi.

Bir işportacı, üstünkörü tamirden geçmiş broşlar, ayakkabı bağcıkları, çocuklar için resimler ve öğlen yemeği pişirecek hanımlara satmaya çalıştığı ufalanmış ekmek kabuklarıyla dolu, ağır bir bavulla geziniyordu.

Guy sokakların bu akıl almaz işleyişinden oldum olası büyülenmişti. Ona öyle geliyordu ki, insanoğlu varlığını sürdürmek için her gün yeni bir meslek icat etmeye muktediri. Gezegende ki sayıları bir gün iki milyara bile ulaşsa, yaratacak başka şeyler, hayatta kalmak için yeni uğraşlar bulurlardı. Sanayileşmenin ortaya çıktığı bu çılgın yüzyıl boyunca da öyle olmamış mıydı? Bütün o yaratıcı mühendisler, dâhi bilim insanları, yatırımcı burjuvalar için kaç köpek kırpıcı, hallaç, izmaritçi, sandalye hasırcısı çıkmıştı hiçlikten? Bu aynı zamanda ilerlemeydi. Her bireyin kendine bir yer bulmasını, herkesin bir arada yaşamasını, bir dengeye ulaşmasını sağlamak.

Ama Guy, sandalyeleri kiraya verenlerin lekeli eteklerini, işportacının delik pantolonunu görünce, onların yaşam koşullarını hatırladı. Yeniyetmeliğinde bu fukara kenar mahalle sakinleriyle takılırken, günlük yaşamlarının zorluğunu tanımişti. Denge bunun neresindeydi?

Hasbelkader başka yerde değil de o mahallede doğmuş olmak ne büyük adaletsizlikti! Bazen kendi kendine sistemin hâlâ nasıl işleyebildiğini, nasıl yeni bir devrimin olmadığını soruyordu.

Siyasi istikrarsızlık bu huzursuzluktan ileri geliyordu.

Aristokrasi ve onun kraliyet nostaljisi, burjuvazi ve cumhuriyetçi kibri, proletarya ve anarşist fikirleri... ve hemen her tarafta bir avuç gözü dönmüş milliyetçi. Bu yeni asrın dönemecinde toplumun aldığı hal kabaca buydu işte. Her şeyden önce sahip oldukları ve olmadıklarının karşı karşıya getirdiği idealistlerden oluşan bir piramit.

Tanrı Emek ile Kraliçe Para'nın buyruğunda, netice itibarıyla materyalist bir toplum.

"Üzgün görünüyorsunuz" dedi Faustine.

"Evet, biraz öyleyim."

"Neden? Bomengo'yu düşünüyorsunuz, değil mi? O dehşet verici görüntüleri unutmaya çalışıyorum. Artık karısına kavuştuğunu söyleyip duruyorum kendime."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben onu düşünmüyorum artık."

"Ya, öyle mi?"

"Beni üzen dünyanın adaletsizliği. Kimilerinin sefaletinin karşısında diğerlerinin arsız mutluluğu."

"Ellerindeki imkânlardan istifade ediyorlar. İnanın, zenginin yerinde olsa, sefil de aynı şekilde davranırdı! Marx'm komünist fikirlerine sempati duymaya mı başlıyorsunuz yoksa?"

Guy durdu.

"Hubris de kurbanlarıyla aynı şeyi yapıyor" dedi. "İyi koşullarda doğmuş olmanın adaletsizliği ve sebepsiz yere öldürülmenin adaletsizliği."

"Nereden biliyorsunuz? Tüm bunların arkasında mutlaka bir maksat vardır, o bile bir neden olmaksızın, bu kadar çok öldüremez."

"Ya hiçbir amacı yoksa? Sırf kaderin temsilcisi olmak için, öldürmüş olmak için öldürüyorsa?"

"Saçma olurdu bu: Belki deliler hariç, kimse böyle bir şey yapmaz. Ama kendiniz söylediniz: O deli değil!"

"Doğru. Neredeyse çocukça bir kibir içermesine rağmen, mektubu da bunu gösteriyor. Deli değil."

Aniden aklına yeni bir fikir gelen Guy kaşlarını çatı.

"Bu yüz ifadesini takındığınızda gülmem mi, endişelenmem mi gerektiğini hiç bilmiyorum" diye itiraf etti Faustine.

"Önemsiz meslekler..." diye mırıldandı Guy anayolda gezinen kalabalığı süzerek. "Tabii ya! Nasıl hemen aklıma gelmedi bu? O kadar açık ki! Hubris'in bir yerlerde başka bir ölü çukuru daha var!"

"Efendim?"

"*Kavaşeler ve adamları / Düşüp duruyorlar! / Ruhların kurtarıcısı ve koruyucu melek gibi / Lağımındaki suya battmışlar!*" diye yazarken başka kurbanlardan söz ediyor. Bunlar meslek, mecaz değil! Ruhların kurtarıcısı, eskiciler arasında, yıpranmış ayakkabıların ruhunu, yani iç kısmını alıp yıkayan ve sonra yeni ayakkabılara koyan kişidir! Koruyucu melekse, ucuz tavernalarda sarhoş olan müşterileri muhtemel bir saldırıya karşı korumak için evlerine kadar götüren adamlara denir! Hubris bizim bulduklarımızdan başkalarını da öldürmüş. En az iki kişiyi, öyle söylüyor."

"Bunu bize neden söylüyor ki? Önceden haberimiz olmadığına göre, aptalca bir şey yapıyor!"

"Övünmek için. Bir kez daha, bize, yönetenin kendisi olduğunu göstermek için; neyi bilip neyi bilemeyeceğimize o karar veriyor. Bu onda hastalıklı bir ihtiyaç. Ve bunu oyun gibi yaşıyor, eğleniyor. En azından zihinsel anlamda, kendisiyle rekabet edemeyeceğimizi göstermek için bize meydan okuyor. Hatta bundan hoşlandığını sanıyorum. Belki de zannettiğim kadar kızdırmamışsındır onu aslında. Artık bizim gözümüzde var olduğunu biliyor."

"Öyleyse, o mektup bir tehdit değil."

"Korkarım tam tersi. Bize ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için pekâlâ içimizden birine saldırabilir. Şu andan itibaren, tek başımıza hareket etmeyeceğiz."

"Sahi, Perotti nerede? Durum değerlendirmesi yapmak için her sabah size gelmiyor muydu?"

"Normalde öyle, ama bugün ondan haber almadım."

Guy gergin bir şekilde dudaklarını ısırdı.

"Yapmayın şunu, ağzınıza zarar vereceksiniz."

"Sanırım yeni mektuplar beklemeliyiz. Bizimle oynamak, bizi tahrik etmek isteyecektir. Ve bu arada, şu iki cinayet kurbanını bulmaya çalışabiliriz. Martial'dan bu hususta bilgi edinmesini is-

teyeceğim, hiç belli olmaz, bakarsınız bir şeyler bulur. Hadi gelin, eve gidip onu beklesek iyi olur."

"Eve mi?"

"Evet, ne var?"

"Bunu söyleyiş tarzınız hoştu. Sanki evliymişiz gibi."

Guy kolunu Faustine'e uzattı.

"O halde öyleymişiz gibi yapın bari" dedi çarpık bir tebessümle.

Perotti sabah *Boudoir de soi*'ya uğramamıştı.

Guy sabırsızlanmaya başlıyordu.

O ana kadar, genç polisin adresini ve görevli olduğu karakolu bilmediğinin farkına varmamıştı. Ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Kendi kendine, onun iyi olduğunu, muhtemelen bir cinayet davası yüzünden alıkonduğunu tekrarlayıp duruyor ama yine de midesine yerleşen yumrudan kurtulamıyordu.

Akşamüstü kapı çaldı. Jeanne ziyaretçisi olduğunu haber verince, kitap okumaya çalışan Guy sandalyesinden fırladı ve büyük bir hayal kırıklığıyla, gelenin Perotti değil, Profesör Mégnin olduğunu anladı.

"Sonuçlarını getirdim!" diye bağırdı bilim adamı elindeki kâğıdı sallayarak. "Yani, bana verdiklerinizle elimden geleni yaptım! Sizin hayvanlar en son yirmi gün kadar önce ölmüş. İlk ölenler içinse, geçen sonbahara kadar gidilebileceğini düşünüyorum."

"O kadar eskiye dayanıyor, öyle mi?"

"Nisan başı da pek yakın oluyor" diye ekledi Faustine kuşkuyla bir tavırla.

"Birçok böcek grubu, bir sürü çiftkanatlı buldum, ama tespihböceği oldukça azdı. Kısmen çürümüş çok eski pupalar ve ölü böcekler de vardı, bence kış öncesinden kalma. Yine de onların sayıları fazla değildi. O yüzden, sonbaharın soğuk bir dönemi olduğunu sanıyorum. MMB'ye göre, hava sıcaklığı geçen ekimden itibaren beş derecenin altına düşmüş."

"Daha eskiye ait hiçbir şey yok mu?" diye üsteledi Guy.

"Hayır, bence yok. Buna karşılık, hayvanlarınız birbirini ardına ölmüş, hepsi aynı zamanda değil. Grupların neredeyse hepsinde çok farklı evrelerin örnekleri mevcuttu. Söylesenize, Eiffel Kulesi'nin altındaki lağunlarda hayvanları, sıçanları mı inceliyorsunuz siz?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Bundan emindim!" diye sevindi Mégnin. "Parazitlerle ilgili bir araştırma mı?"

"Özellikle" diye yalan söyledi Guy.

"Sineklerin ortalama yüz çeşit patojen mikrop taşıdıklarını biliyor musunuz? Kolera, salmonella, dizanteri, tüberküloz ve tifo genellikle bu çiftkekanatlıların yol arkadaşlarıdır!"

"Bu gerçekten müthiş bir şey" dedi Guy onu hole doğru götürürken.

Geri döndüğünde, Faustine onu suç ortağı gülümsemesiyle ödüllendirdi:

"Ne tuhaf bir adamcağız."

Ama Guy huzursuzdu.

"Sonbaharda. Hubris sonbaharda başlamış. Yani eski hikâye. Fuar hazırlıklarının tam ortasında o bölgeye girebilmek için özel bir izne sahip olması gerekirdi."

"Belki de çok daha uzaktan, kanalizasyon şebekesinden giriyordu, olamaz mı?"

"Hiç sanmıyorum! Kurbanlarıyla beraber uzun bir yürüyüşe niye katlansın ki? Toplu mezarlığı için seçtiği yer gibi başka bölgeler de var! Oraya yerleşti, çünkü onun için bu daha pratikti. Demek ki uzakta değildi. Ekim ayında fuar çalışmaları ne aşamadaydı diye merak ediyorum."

"Ben bir katılımcıyla tanıştım, ona sorabilirim, biliyordur herhalde."

"Bir müşteri mi?" diye sordu Guy kuşkuyla.

"Hayır. Bir İngiliz mühendis. Marcus Leicester."

"Ha, şu adam. Hatırlıyorum, Steirn'in evinde görmüştüm. Neden olmasın? İşe fuara gitmekle başlasak nasıl olur peki? Bu akşam sizi oraya davet etmeme izin verir misiniz?"

Guy'e Faustine'in kocaman, mavi gözleri ışıldamış gibi geldi.

"Memnuniyetle" dedi genç kadın ağzı kulaklarında.

Hazırlanmak üzere yukarı çıktı ve incilerle, dantel fırırlarla işlenmiş, beyaz ipekten en güzel elbisesi ve geniş çiçekli şapkasıyla geri döndü.

Julie'nin kızgın bakışlarının önünden geçerken uzun eldivenlerini giymekle meşguldü.

Genç kadın Guy'in çağırdığı arabaya bindi ve yoğun akşam trafiğine karışarak, Concorde Meydanı'na doğru yola koyuldular.

Peşlerinden başka bir arabanın da harekete geçtiğini hiç fark etmediler.

İnsanoğlu evriminde yeni bir dönemeci aşmıştı.

Artık, onun sadece yeryüzündeki akıllı yaşamın özü olduğuna değil, pek yakında dünyanın bütün sırlarına hâkim olacağına da kuşku kalmamıştı.

Bundan emin olmak için, akşam Concorde Meydanı'na gitmek yeterliydi.

Uluslararası Paris Fuarı'nun abidevi kapısı Paris'i, Madeleine'den Invalides ve Louvre'a kadar aydınlatıyordu.

Ana kapı, yaklaşık kırk metre yüksekliğindeki dev bir kubbeye açılan bir dizi kemer ve onları çevreleyen daha yüksek iki muhteşem kuleden oluşuyordu. Modern dikilitaşları çağrıştıran kulelerin tepesinde iki küre parlıyordu.

Girişin tamamı ışıltılı taşlarla kaplanmış gibiydi: Yüzlerce beyaz, yeşil, mavi ve altın rengi ampul cömert ışıklarını karanlık gökyüzüne yansıtıyordu. Aydınlatma, kapıyı çevreleyen direklerdeki bayrakların renklerini değiştiriyordu. Öyle ki, gece çokünce, misafir uluslar başka yerlerden, bilinmeyen ülkelerden gelmiş sayılabilirdi.

Abidevi kapının ardında, sıra sıra ağaçların üzerinde Küçük ve Büyük saraylar belirliyor, cam, çelik ve taştan oluşmuş devasa solucanlar gibi içten parlıyorlardı.

Sen'in öbür yakasında, sırasıyla, binlerce ışığın yandığı Invalides gezi alanındaki binalar, sonra akıllıca yerleştirilmiş projektörlerin güzelleştirdiği yabancı pavyonlar ve son olarak, ışık ve gölge oyunlarına boğulmuş Trocadéro'nun karşısında, Eiffel Kulesi'nin altında, uzak olduğu için görünmeyen, ama gece yandığı ünlü aydınlık artık bütün Avrupa'da konuşulan Elektrik Sarayı yer alıyordu. Fosforlu Peri'nin sarayı, adeta insanlığın tanrı-

lara yönelik feneriymiş gibi, kozmosa göz kamaştırıcı bir ışık saçıyordu.

Bir ışık Babil'i.

Faustine'in, manzaradan büyülenmiş bir çocuk gibi ağzı açık kalmıştı. Elini, üzerinde fenerlerin dans ettiği büyük çarkın uzak-taki silüetine, sonra da sayıları yüzü bulan teknelere doğru uzattı. Basit kayıklardan nakliye mavnalarına kadar her boydan tekne vardı ve hepsi fuarın tarzına uygun şekilde süslenmişti: İki direk arasına asılmış mavi, yeşil ve altın rengi ampullerden oluşan bezek kordonlarıyla.

Guy Paris'e takılan şu yeni adı nihayet anlıyordu: Işık Şehir.

Tüm bunların yalnızca yedi ay sonra ortadan kaybolacak olmasının önemi yoktu, öyle bir ihtişam yayılıyordu ki, sonsuza kadar hafızalara kazınacaktı. Fuarın yarattığı birçok şey, icatlar, takma adlar ve hakkında anlatılan hikâyeler ebediyen devam edecekti.

Guy sadece, Hubris'in hikâyesinin, bu muhteşem başarı bolluğunu lekelemeden, çabucak son bulmasını umut ediyordu.

Bastonu koltuğunun altında, iki bilet satın aldı ve eğlence alanına girdiler. Sokağın her köşesinde satılan tarçın aromalı şarapların, karamelize edilmiş meyvelerin kokusu hemen sardı onları.

Bu kadar çok çekim alanı ve ziyaret edilecek saray arasında hangisini seçeceklerini, nereden başlayacaklarını bilemeden, bir saat kadar amaçsızca yürüdüler. Uçsuz bucaksız bir seranın çevresinden dolaşıp her kültürün özgün mimarisini yansıtan yabancı pavyonlar boyunca ilerleyerek, karşı kıyıda uzanan Ortaçağ Parisi'nin kopyasını hayranlıkla seyrettiler.

"Anlaşıldı" dedi Guy, "Elektrik Perisi, Gaz Tanrısı'nı tahtından etti. Geleceğimiz onda. Artık bir yere girmeye karar versek mi? Bakın... Maréorama! Ne dersiniz?"

Faustine, Venedik ile İstanbul'un önünde yol alan buharlı bir gemiyi resmeden afişi yüksek sesle okudu:

"Marsilya'dan Akdeniz'in tümüne unutulmaz bir seyahat. Neden olmasın?"

İtişip kakışan, sabırsız ve meraklı aylakların arasına karışıp o kocaman, penceresiz yapıya girdiler, bitmek bilmez merdiveni tırmandılar ve sonunda kendilerini, bir buharlı geminin üst güvertesinin kapladığı çok geniş bir salonda buldular.

Ziyaretçilerin gözünü boyamak için her şey düşünülmüş, cilalı ahşap döşemeden direğe ve gerekli bütün donanımına kadar, geminin her ayrıntısı kusursuzca taklit edilmişti. Gemi açılmaya hazır-
dı. Guy ile Faustine bacalardan birinin çevresini dolaştılar. Sonra,

hanımların kıkırdayarak bir lomboz seçmek için koşturduklarını fark ettiler. Gösteriyi iç bölüme oturarak da izlemek mümkündü.

"Ben dışarıda kalmayı tercih ederim" dedi Faustine.

Muazzam hangarın tamamı yağlıboya tuvalle dekore edilmişti: İskelede -yolcu köprüsünün bulunduğu tarafta- Marsilya limanı ve koyları, sancaktaysa sonsuzluğa uzanan deniz resmedilmişti.

"Bakın!" diye bağırdı Faustine korkuluğun üzerinden eğilerek. "Gövdenin dört bir yanı suyla kaplı!"

Güneşin doğuşunu andıran, ustaca tasarlanmış bir ışık oyunu, buharlı gemiyi kıçtan aydınlatıyordu.

Birden bacalar gürlemeye başladı, yoğun, beyaz bir buhar bulutu çıktı ve ziyaretçilerin çoğunu yerinden sıçratan bir düdük sesi çınladı. Küçük bir kapıdan, kaptanla beraber tayfalar fırladılar ve demir alma manevrası başladı. Geminin etrafındaki su çalkalandı ve kaptanın emirleri doğrultusunda çapa yukarı çekilirken deniz fokurdamaya başladı.

Faustine ellerini çenesinin altında birleştirmişti, yüzünde çocuksu bir tebessüm vardı.

"Olağanüstü!" dedi.

Aniden bütün güverte sallandı ve on beş metre yüksekliğindeki tuvaler önden arkaya doğru kaymaya başladı. Marsilya karayla birlikte uzaklaşıyor, artık her iki yanda da denizden başka bir şey görünmüyordu. Kıç taraftaki tavandan, deniz serpintileri taşıyan güçlü bir esinti başladı.

"İnanılmaz bir şey bu!" dedi Faustine büyülenmiş gibi.

Saçları şapkasının altında dalgalanıyor, elbisesi rüzgârda raks ediyordu.

Mütevazı bir orkestranın müziği ilk notalarına başladı. Görünmeyen müzisyenlerce çalınan hoş bir serenattı bu.

Aynı zamanda aydınlatma da değişiyor, yay çizen suni bir güneş gibi geminin üzerinde kayıyordu.

Ampuller sönüp güverteyi alacakaranlığa gömdükçe, iki yandaki resimler de kararıyor, yıldızlar beliriyordu. Baş kıç vurmalarına yalpalar da eklendi.

Rüzgâr sertleşirken aşağıdaki suyun çalkantısı da arttı ve sanki projektörlerden biri patlamış gibi, şiddetle çakan bir flaş hangarı baştan sona kat etti. Hemen ardından gelen gök gürültüsü saniyelerce yankılandı. Müzik de ortama uymuştu: Telli çalgılar tiz, nefesliler ürkütücü sesler çıkarıyordu.

Birçok kişi şaşkınlıkla bağırdı.

İçeri sığınmamış olan yolcular sallanmamak için tutunmak mecburiyetinde kaldılar ve hanımları yanlarındaki beylerin arkasına saklanmaya zorlayan, ince bir yağmur çiseledi üzerlerine.

Faustine, Guy'e sokuldu.

Sonra dev resimlerdeki yıldızlar silinip yerlerini mavi bir göğe bıraktı. Projektörler yeniden hayata dönüyordu.

O sırada, iskeleden Cezayir geçti, mor gölgeli beyaz şehir. Ve ardından deniz geri geldi.

Projektörlerin parlaklığı değişti, kahverengi ve kırmızıyla karışık, daha az sarı ve daha turuncu renk tonları hâkim oldu. Müzik ansızın daha şen ve canlı bir hal aldı, davul müthiş bir ritim vuruyordu. Sonra, bu kez sancakta yeniden kara görüldü ve tuvalde Napoli belirdi: *Tarentella*⁶ yapan *pifferari* 'leriyle,⁷ aşiboyası ve yanık Siena toprağı rengi bir dekor.

"İtalya!" dedi Faustine korkuluğa doğru koşarak. "Hep oraya gitmenin hayalini kurmuşumdur."

Bu çocuksu mutluluk Guy'i sevindirdi. Gözlerini ondan alamıyor, genç kadının ışık saçan, sevinli yüzü bu kuşku döneminde yüreğini ısıtıyordu.

Onun zarafetini, bakışındaki muzipliği, siyah saçlarıyla tezat oluşturan beyaz tenini seviyordu.

Guy birden, ona duyduğu ilginin fiziki olmanın ötesinde, çok daha güçlü olup olmadığını sordu kendine.

Cinsel arzudan daha kuvvetli bir duygu.

İnsanı aşan bir enerji.

Huzursuzca yutkundu.

Hayır, âşık değilim. Alakasız yok! Geçmişinden, izlediği güzergâhtan etkilendim... geçtiğimiz yolların benzerliğinden! Başka bir şey değil.

Bu laflara kendi de inanmıyor gibiydi.

Onu beğeniyorum. Hoşuma gidiyor...

Hem onun karşısında ne şansı vardı ki zaten? Yüzüne kapattığı kapı kaç adamın burnunu kırmıştı? Kaç gurur basit bir "hayır"la bir dal gibi kırılmıştı?

Guy böyle bir alçalmaya maruz kalmak istemiyordu, buna ihtiyacı yoktu, evden kaçtıktan sonra kendini yeniden inşa etmek zaten yeterince hassas bir işti, özgüven eksikliği çekiyordu, bu riske giremezdi...

6. Napoli'ye özgü bir dans. (ç.n.)

7. İtalya'nın Abruzzi bölgesinde yetişen gezginci genç çalgıcılar. (ç.n.)

Hangi riske? diye sordu kendi kendine. Ona kur yapma riskine mi?

İtiraf etmek üzereydi. Bu bilinç berraklığı arunun geçip gitmesine müsaade edemezdi.

O halde evet, onu arzuluyorum. Hayır, daha fazlası var: O yanımdayken, karnım ve bacaklarımda karıncalanmalar hissediyorum. Onun hoşuna gitmeyeceğinden korktuğum için doğal davranmaya cesaret edemiyorum... Onu kaçırmak, her şeyi kaybetmek istemiyorum.

Üstelik Faustine de onu beğeniyordu galiba, birkaç gündür tutumu değişmişti. Artık ona umursamaz davranmıyor, aksine onu gözlüyor, hatta kendisi konuşurken onun tepkisini kolluyordu.

Bu arzu karşılıklı olabilir miydi?

Guy içini çekmek üzereyken kendini tuttu.

Faustine bu duyguları paylaşırsa bile, birlikte nasıl bir gelecekleri olabilirdi?

Birbirlerine fazla benziyorlardı. Aynada kendine bakıp gördüğüne katlanmakta zorlanan, aşırı duygulu iki kaçak. Faustine de onun gibiydi, kaçışından pişman değildi ama odasına her müşteri alışında, kendine bunun bedelini ödetiyordu...

Ben suçlu olarak ne yapıyorum peki?

Bunu zaten biliyordu: kâbuslarının en derinine girme, şahsi uçurumlarının dibine inme, içindeki en kötüyü keşfetme isteği. Her insan, yaşamı boyunca her gün, dünyada çarpıştığı, kendine ya da dışarıya özgü karanlık parçasını içine saklıyor, en derinine gömüyordu. Bu, korkuların toprağı, her insanın kendi canavarlarının rahmiydi. Ve bazıları öyle çok karanlık parça gömüyorlardı ki, küçük tepe koskoca bir dağ oluyor, kişiliğin köklerinin içine daldığı bir yeraltı dünyası, devingen ve istilacı bir depo, boğucu bir yaratık haline geliyordu: Bir karanlıklar Leviathan'ı.

Guy bu hayvanı evcilleştirmeyi bilememiş, yıllar içinde büyümesine izin vermiş, hatta içinin derinliklerinde, çok derinlerde boğmak yerine onu beslemişti. Nefret ettiği bir hayata kapılarak, acısını dile getirmemeye, buna katlanmaya, olmadı şeyi yazmaya kendini mahkûm ederek, içindeki o ne idüğü belirsiz şeyin güçlenmesine katkıda bulunmuştu. Tam olarak neydi o?

Bir şiddet golemi.

Eziklik, öfke, hatta nefret ve biraz da sapkınlık, acımasızlık, sinizm. Hayatını idame ettirmeye yaramaktan başka bir amacı olmayan, kötü niyetli bir tarafsızlık. Dengesiz bir yapı.

Hubris'inki gibi.

Bütün bu karanlıklar ona nereden geliyordu?

Guy'i dünyanın karanlığıyla çok erken yüzleştirmiş olan, aşırı duyarlılığından. Bu hassasiyet, bir çocuğun derisini delen iğne kadar kolay batmıştı içine. Direnecek kadar kuvvetli değildi. Yenilmişti. İç sıkıntıları çok erken baş göstermişti.

Başka bir şey daha yok muydu?

Dengesizliği duygusal bir bozukluğa dayanmıyor muydu? İçedönük, mesafeli ebeveyni de, kendi tarzlarında, onu dünyanın tüm dertlerinin toplanma yeri olmak üzere yetiştirmemişler miydi?

Ailesini terk etmenin bedelini kendisine böyle ödetiyordu işte. Kendi karanlıklar Leviathan'ıyla, şiddet golemiyle yüzleşmeye zorluyordu kendini.

Polisiye roman yazma takıntısı bunun somut göstergesinden başka bir şey değildi. Ve cinayet eğilimini en doğru şekilde kavramak için, okurları adına bir kâşife dönüşmek zorundaydı. Onların da bu yolculuğa katılmaları, sözcüklerinin doğruluğunu hissetmeleri için gereken malzemeyi aramaya gitmek ona düşüyordu.

Bütün çirkefi ortaya çıkarmak, toplumun öteki tarafından karanlıkların içine geçmek onun işiydi. Kötülük denen şeyi tanımak için bundan faydalanacaktı.

Zira söz konusu olan kesinlikle kötülüktü, herkesin en derindeki şu karanlık enerji. Daha sonra anlatısına giydirmek üzere bütün gizemini soyana kadar, kötülüğe karışması gerekiyordu. Okurları bundan ötürü kendisine ancak minnettar olabilirdi, çünkü sayfaları çevirirken o belirsiz yolculuğa katılabileceklerdi.

Okur bu sanal gezide, zaruri risklere gerçekten girmeden, seyahat etme hissini yaşayacaktı.

Ve Guy rehber olmayı seçmişti.

Artık bunun nedeni biliyordu.

Faustine ona doğru geldi.

"Ağlıyor musunuz?" diye sordu kaygıyla.

Guy eliyle gözyaşını sildi.

"Hayır, rüzgârdan. Püskürtülen suya kattıkları tuz gözümü yaktı."

İstanbul'a geldiklerini bile fark etmemişti. Pırıl pırıl parlayan kubbe ve minareler Boğaz'ı çepeçevre sarmıştı. Bir grup dansöz oryantal bir hava eşliğinde raks ediyordu.

Turuncu ışıklar beyazlaşıp müzik susarken, tayfalar yolcuların karaya çıkması için köprüyü yerleştirdiler.

Guy ile Faustine karaya ayak bastıkları sırada, hangarı yukar-

dan aşağı kaplayan bir kilometrelik tuval, bir sonraki seyahat için geri sarılıyordu. Çıkıştan önce Guy, sallantı hissi yaratmak için buharlı gemiyi hareket ettiren yuvarlak mil ile dört pistonu fark etti.

Dekorun arkasını görmek onu rahatlatmıştı. Olguların işleyişini anlamaktan hoşlanıyordu.

Kendisiyle de biraz öyle olduğunu düşündü gülümseyerek.

Midesinden yükselen ısrarlı çığlıklar saati hatırlatınca, Faustine'i yakındaki Kammerzell Lokantası'na davet etti. Mekân Strasbourg'daki aslının tam bir kopyasıydı.

Kadehindeki şampanyayı bitirirken "Hubris beni tanıdığına ve mektup yazdığına göre, bir yerde karşılaşmış olmalıyız" dedi. "Peşinde olduğumuzu biliyor. Kimler bundan haberdar?"

"Sorguladığınız herkes. En başta Sefillerin Kralı."

"Yani bütün Monjol Sokağı."

"Seraflar Kulübü" diye ekledi Faustine.

"Haldeki kasaplar. Doktor Ephraim ve bir bakıma Profesör Mégnin ve afyon tekkesindeki rahip."

"Rahip mi? Onu da mı şüpheli yaptınız?"

"Hepsi öyle. Yakın veya uzaktan tanıştığımız herkes."

"Sırf bu yüzden, bir din adamını ve *bizim* gidip görüştüğümüz iki bilim adamını şüpheliler arasına dahil etmek olacak şey mi?"

"Ephraim iyi bir zanlı olurdu! Kesip biçmeyi biliyor, kandan korkmuyor. Kadavralarla geçen yaşamı ruh sağlığını bozmuş olabilir. Meseleyi tersten ele almak da mümkün tabii: Böyle bir meslek seçmek için sorunlu olmak lazım. Kendini güvence altına almak için bütün bilgilere ulaşabiliyordu: Polisin nasıl çalıştığını biliyor. Kısacası, o ideal bir şüpheli."

"Madem başladık, niye Pernetty ile Legranitier olmasın?"

"Neden olmasın gerçekten. Ayrıca Kongolular ile Perotti de var!"

"Perotti mi?"

"Unutmayın ki, o bize geldi."

"Ciddi misiniz siz?"

Faustine hayret içinde kalakalmıştı.

Guy omuz silkti.

"Zanlılar kalabalıklaşmaya başladı" dedi. "Ama bu bize ilerlediğimizi kanıtıyor. Hubris kendini sıkışmış hissediyor, demek ki uzak değiliz."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz peki?"

"Her şeyden önce, bize sunduğu bir ayrıntıyı inceleyeceğim: El

yazısını. Yazıya tutkun biri olarak, grafoloji denen şeyi bir hayli araştırdım.”

“El yazısı vasıtasıyla kişilik tahlili mi?”

“Evet. Bunun için sükûnete ihtiyacım var, odaklanmam lazım, bu gece yaparım o işi.”

Guy’in önündeki kaz ciğerinden pek az yediğini fark eden Faustine sordu:

“Bugün neyiniz var? Efkârlı görünüyorsunuz.”

Guy’in cevap vermesi biraz zaman aldı:

“Perotti için endişeleniyorum.”

“Şüpheli sıfatından kurban sıfatına mı geçti şimdi?”

“Hubris’in bizi tespit ettiğinden haberi yok. Güvenliği için tasalanıyorum, bu normal.”

“Her zaman sizinle olamaz, onun da bir hayatı var!”

“Bundan şüpheliyim. Ailesi dağılmış, hayatını mesleğine adanmış ve beni ziyaret etmekten duyduğu memnuniyete bakarak, çok az arkadaşı olduğunu düşünüyorum ya da hiç olmadığını.”

“Bugün de size gelecek miydi?”

“Hayır ama üç gündür alışkanlık haline getirmişti bunu.”

“Yapmayın Guy! Bir gün arkadaşınızdan ayrı kaldınız diye bunalıma giriyorsunuz. Hanginizin daha yalnız olduğunu merak ediyorum doğrusu.”

“Yalnızlığımı kolayca itiraf edebilirim, bunu kendim istedim! Tek sırdaşımın Gikaibo olduğunu söylesem, bana gülersiniz.”

“Ama o üç kelime Fransızca’yı bir araya getiremiyor!”

“İyi ya! Mutluluk burada zaten! Yargılanma korkusu duyupnadan her şeyi anlatabiliyorum ona.”

“O koca adamı düşünüyorum da... O da kendini çok yalnız hissediyor olmalı. Belli ki yalnızları çekiyorsunuz.”

Guy’in yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi.

“İşletmenin gereği bu değil mi? Randevuevine tesadüfen düşmedim herhalde.”

Faustine onun gülümsemesine karşılık verdi ve elini tutup şefkatle okşadı.

“Sizinle tanıştığımıza memnunum.”

“Beni görmeniz zaman aldı!”

“Beni ürkütüyordunuz, bana benziyordunuz...”

“Genelde insanlar kendilerine benzeyenleri çekici bulurlar.”

“Bazen de itici olur bu. Hem sonra, güvenmiyordum.”

“Bana mı?”

“Kendime. İyi birine benziyordunuz. Dostluğunuza fazla çabuk

kapılmaktan, kullanılmaktan ve bunun hayal kırıklığıyla son bulmasından korktum.”

“Bilin ki, ben kızları yalanlarla baştan çıkarmam ve yatmak için asla dostluk vaat etmem. Genelevleri bu yüzden seviyorum. Para ödemek her iki taraf açısından da durumu açıklığa kavuşturuyor.”

“Para ödemek vicdanınızı rahatlatıyor.”

Guy’in ses tonu hemen yükseldi:

“Ne bakımdan? Ailemi terk ettiğim için mi? Bir kadınla zevk almayı istediğimde vicdanımı rahatlatmak zorunda olduğumu sanıyorsanız, benim hakkımda yanılıyorsunuz.”

“Yeniden bir kadını sevmeyi becerebilir misiniz?”

Guy’in hiddeti birdenbire geçti.

Faustine bunu niye soruyordu ki?

Genç kadının eli onunkini sıktı.

“Bu soruyu sormamın sebebi, suçluluk duygusunun kölesi olmanızı istemememdir. Her şeyi bırakıp gittiniz, çünkü bir hayalettiniz. Başka nedenler yüzünden yine ona dönüşmeyin.”

“Ya siz Faustine?”

Genç kadının gök mavisi gözleri Guy’in içine işledi.

“Ben hayalet değilim” diye karşılık verdi biraz soğuk bir tavırla. “Olduğum kişi haline gelmeyi ben tercih ettim, merak etmeyin.”

Guy onu sakinleştirmek, sorusunun sadece onun da birini yeniden sevip sevmeyeceğiyle ilgili olduğunu söylemek istedi, fakat buna cesaret edemedi. Faustine’in ona becerilerini kaybettirmek gibi inanılmaz bir yetisi vardı.

Faustine onun elini bıraktı.

“Ben doydum” dedi. “Eve dönebilir miyiz?”

“Elbette.”

Bir Alman lokantasından gelen ızgara sosis kokusunun sardığı akşam serinliğine yeniden kavuştular ve Guy onu, yedi metre yükseklikten fuarın bütün bir kanadına hükmeden viyadüğe doğru götürdü.

Yürüyen platformun başında kalabalık toplandığından, kuyruğa girmek zorunda kaldılar ve en nihayet sıra onlara geldi.

Manzarayı görmek için merdiveni tırmanıp yürüyen bantlara ulaştılar. Birbirine paralel üç yol vardı, birincisi hareketsizdi, ikincisi saatte dört kilometre, üçüncüsü ise iki katı hızla ilerliyordu. Ziyaretçiler, kendilerini yandakine geçmeye hazır hissedene kadar birincide yürüyor, ikincisinde de aynı şekilde ilerleyip aşamalı olarak en hızlısına ulaşıyorlardı. Belirgin bir tereddütün

okunduğu yüzleri, kaygı kadar keyif de yansıtıyordu.

Guy ile Faustine ileri atılıp tek ayaklarını yürüyen banda koydular. Göz açıp kapayınca kadar sürüklendiler ve uygun bir hızla, şehrin içindeki bu ışık şehrinin asla kapanmayan manzarasının tadını çıkararak, fuarın en büyük yapılarının çevresinde dolaştılar. Yolcuların çoğu kimildamadan duruyor ama bazıları daha da hızlanmak için yürümeyi tercih ediyorlardı. Bir banttan diğerine inip çıkanlar da oluyordu.

Kahkahalar duyuluyordu.

Aşağıdaki insanlara ve yedi ay boyunca evlerinin önünden geçecek bu dikizci topluluğundan henüz bıkmamış ve balkonlara yerleşmiş olan La Bourdonnais Caddesi'nin sakinlerine el sallayanlar vardı.

Bu yılankavi bantlar, neşeli kalabalığı, üç kilometreden uzun bir mesafe boyunca uslu uslu taşıyordu.

Öyle kolektif ve sürekli bir devinim söz konusuydu ki, Guy'in arkasından yaklaşan bıçağı görmesi mümkün olmadı.

Oysa bıçak yukarı yavaşça kalktı.

Hücuma hazırlanan saldırganın acelesi yoktu.

Öldürmek için.

Ter gözlerini yakıyordu.

Solukları iyice hızlanmış, bacaklarında derman kalmamış ve elleri o kadar nemlenmişti ki, bıçağın sapının kaymasından korkuyordu.

Melon şapkalı adamla büyük şapkalı kadını gözden kaybetmeden, yolcuların arasından ilerliyordu.

Çok kalabalık vardı.

Bundan hoşlanmıyordu.

Hatta kalabalık onu korkutuyordu.

Vücuduna hâkim olamıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Neredeyse onların hizasına varmıştı.

Kukuletalı cüppesinin altında bıçağı kaldırdı.

Böbreklerini nişanlayıp arka arkaya delecekti. Sonra daha yukarı, sırtına iki darbe indirecekti, çabucak.

Kendisine engel olan bir yeniyetmeyi, sonra da kımıldamadan manzara hakkında yorumlar yapan bir çifti kenara itti.

Fazla kalabalıktı.

Fazla hareket vardı.

Bu onu koruyacaktı ama yine de çok sinir bozucuydu.

İnsanlar ne olup bittiğini anlayana kadar saniyeler geçecek ve bu durum onun bir sonraki merdivenden kaçmasını sağlayacaktı. Aşağıdaki kalabalığa karışıp viyadüğün altındaki elektrikli trenin bir vagonuna atlayarak, mümkün olduğunca çabuk fuardan tüyecekti.

Kendi çıkış kapısına yaklaşıyordu. Doğru zamanda vurmaya hazır olmak için adımlarını hızlandırması gerekiyordu.

Çabucak Guy ile Faustine'in arkasına ulaşmış saldırıya hazır vaziyette durdu. İniş merdiveninin yakınına gelmeyi bekledi ve harekete geçti.

Öyle hızlı davranmıştı ki, giysisinin altındaki deriyi delip eti yarıdığını zor fark etti.

Her şey çok çabuk gelişmişti.

Adam kasılıp arkaya doğru bükülmüştü.

Ama doğru kişi değildi.

Tam darbeyi vurduğu esnada genç bir çocuk önüne atılmıştı.

Bıçağı o yemişti.

Fazla kalabalık! Fazla hareket!

Adam panik içinde tereddüt etti.

Orada kalamazdı. Delikanlının omuzlarını bıraktı.

İşini bitirmesi lazımdı, bu kez gerçek hedefinin işini.

Guy havadan sudan bahsederek sohbeti beslemeye çalışıyordu. Gezinti sırasında hayran olduğu şeylerden söz ediyorlardı. Çıkış yaklaşıyordu ve Faustine'in, lokantadaki sözleri yüzünden kendisine kızmadığından emin olmak istiyordu.

Arkasından bir inilti duydu ve sorun olup olmadığını anlamak için geriye döndü.

Yeniyetmenin dehşet içinde kıpkırmızı kesilmiş yüzü, derhal savunmaya geçmesine neden oldu.

Sonra, hemen arkadaki kapüşonlu, iri silueti gördü.

O rengârenk ve şen manzaraya uymayan bir siluet.

Ampullerin madeni bir nesnede yansması dikkatini çekti.

Kanlı bir bıçak.

Karnım deşmek üzere, havayı göbeğine doğru yarı.

Guy içgüdüsel olarak, silahı tutan bileğe şiddetli bir baston darbesi indirdi.

Fransız boksı tecrübesi bir kez daha işine yaramıştı.

Bıçağı savuşturur savuşturmaz, diğer eliyle siyah kapüşona bir yumruk çaktı.

Darbe saldırganı geriletti, şaşkınlık ve acıyla kasılan çenesi ve ağzı görüldü.

Ama adam sağlam yapıydı, derhal kendini toplayıp bir kadını tüm gücüyle Guy'e doğru savurdu. Guy kadının ağırlığıyla sendeledi ve ikisi birden yere devrildiler.

İnsanlar çılgın atmaya başladılar.

Guy ayağa kalkana kadar, kapüşonlu siluet ortadan yok olmuştu.

"Nerede o?" diye bağırdı Guy. "Hangi yöne gitti?"

Fakat en yakındaki yolcular kadını ayağa kaldırmak ve yeniyetmenin etrafını sarmakla meşguldüler. Başında bir adam bağırarak bağırıyor.

Faustine çocuğun yanına diz çökmüş ve pansuman yapmak için elbisesinin eteğini yırtmıştı. Yol kan içindeydi.

Saldırı haberi etrafa yayılıyordu.

Guy, saldırganını görmek umuduyla kalabalığı gözleriyle tarıyordu, boşuna.

Hiç zarar görmemiş olan gömleğine baktı.

Bıçak çok yakından geçmişti.

Şimdi, ayaklarının dibinde duruyordu.

Beti benzi atmış delikanlı, kocaman, yeşil gözlerini dikmiş, sanki çektiği acının suçlusu oymuş gibi, Guy'e bakıyordu.

"Yaşayacak" diye bağırdı Boudoir'ın kütüphanesine giren Faustine. "Doktor öyle söyledi, yarası ölümcül değilmiş."

Ona eşlik eden Gikabo, Guy'i selamladıktan sonra, gidip en sevdiği yere, mutfaka kapandı.

"İz kalacak mıymış?"

"Bu konuda bir şey diyemiyor. Henüz çok erkenmiş."

Guy kendine yeniden konyak doldurdu. Faustine absenti tercih etti.

"Mahalli polisle temasa geçtim" dedi Guy. "Bir an önce Müfettiş Perotti'ye haber vermelerini söyledim. Şans eseri, çavuş onu tanıyordu, nerede bulabileceğimi söyledi. Bir ulakla ona mesaj yolladım, az evvel geri döndü: Perotti'nin mesaisi bitmiş ve eve gitmiş."

"İçiniz rahatladı mı bari? Martial iyiymiş."

Guy hoşnutsuz bir tavırla onayladı.

"Ayrıca, bir arkadaşla telefon ettim. Her an buraya gelebilir. Yalnız olmayacak."

"Kim?"

"Maximilien Hencks. Bir tanıdığı ve on beş adamı da ona eşlik edecekler. Bu gece dışarı çıkacağız."

Endişelenme sırası Faustine'e gelmişti.

"Bu gece mi? Ama saat gece yarısını geçti."

"Hencks'in arkadaşı, Déroulède'in bir yakını oluyor. Geçtiğimiz ocak ayında Déroulède sürgüne yollanınca, Vatanseverler Birliği üyelerini yarı resmi olarak bir araya topladı."

"Yahudi düşmanlarıyla mı düşüp kalkıyorsunuz? Dreyfus Davası yüreğinizi sızlatmadı mı yani?"

"Beni yanlış anlamayın, Hencks Orléans taraftarı bir kralcıdır ve aralarında Yahudiler de mevcuttur. Bununla birlikte arkadaşları, Jules Guérin ve onun antisemit destekçileriyle aynı taraf-

ta olduğunu inkâr etmesine rağmen, biraz... dar kafalıdır. General Boulanger'ın bütün sempatizanlarını aynı kefeye koymayın."

"Madem bağnaz biri, gecenin bu saatinde onunla ne yapacağınızı açıklar mısınız?"

"Sağlam ve disiplinli adamlara ihtiyacım var. Hencks'in aklına onlar geldi. Elimin altında başkası yok. Bize saldıran kişiyi bulacağız."

Kadehini ağzına götürmekte olan Faustine donup kaldı.

"Siz... kim olduğunu biliyor musunuz onun?"

Guy yuvarlak sehpanın üstünde, bir mendilin içinde duran hâlâ kanlı bıçağı işaret etti.

"Hubris değil" dedi. "O böyle yapmazdı. Çevresinde onca kalabalık varken, bu kadar... salakça davranmazdı. Bu, bir amatör, Uluslararası Paris Fuarı alanı dahilinde, kalabalığın ortasında, şoke edici bir cinayetle büyük gürültü koparmak isteyen bir adam."

"Anlamıyorum. Adamın sizinle kişisel bir derdi var sanki. Çocuğun babasına göre, oğlu önüne geçtiği sırada bıçaklamaya çalıştığı sizmişsiniz."

"Evet. Daha sonra da benim karnımı deşmeyi denedi."

Faustine bardağını geri bıraktı. Yüzünde, aklından geçenlere inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Kayınpederiniz? Size bu derece kızgın olabilir mi?"

"Bu akşamki olayın onunla hiç alakası yoksa da, ne yapacağı asla belli olmaz. Bıçağa bakın: özel biçimine, ağzının sivrililiğine, uzunluğuna. Kemik sıyrıcı deniyor bunlara. Kasap bıçağı. Anlaşılan, dün hale gittiğimde, sadece dost edinmemişim."

"Neden canınızı almak istesinler? Ne yaptınız ki onlara?"

"Genel Güvenlik'ten geldiğimi söyledim. Görünüşe göre, orası bir anarşist yuvası. Bu günlerde, onları pek kurcalamamak daha iyi. Ravachol, Emile Henry ve hempalarının gerçekleştirdikleri suikastlardan beri, herkes tehlikeli bir çevre olduklarını biliyor. Bir cumhurbaşkanını bile öldürdüklerine göre, kalelerine kadar gelen ufacık bir polisten mi çekinecekler?"

"Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Fikirlerinden haberim yoktu. Bundan kuşkuluydum ama pazar sabahı beni takip edenler onlardı. Şimdi sorunu halletmek gerekiyor. Tehdidin sonsuza dek tepemde dolanmasına müsaade etmeyeceğim."

"Onlara, sandıkları kişi olmadığınızı açıklayabilirsiniz."

"Yalan söyleyerek kendilerinden bilgi sızdırdığım için gırtlığımı keserler! Polisi de oraya yollayamam açıkça, ters tepebilir."

Pernetty ile Legranitier kendimi müfettiş olarak tanıttığını öğrenebilirler.”

“Yani sizin çözümünüz üzerlerine en azlı düşmanlarımı yollamak, öyle mi? Muhtemel bir kan banyosundan siz sorumlu olacaksınız!”

“Maximilien Hencks’ten bana itaatkâr adamlar bulmasını istedim, kendilerine hâkim olmayı bileceklerdir, yalnızca bana refakat etmeye geliyorlar, dayak atılmayacak, amaç bu değil.”

Guy şapkası ile bastonunu aldı, bıçağı mendiliyle sardı ve çıkmaya hazırlandı.

“Ben gidiyorum. Akşamki olaydan sonra, anarşistlerin meseleyi tartışmak üzere mahzenlerinde toplandıklarına bahse girerim. Bize saldıran budala, üzerinde adının baş harfleri bulunan, boyunuz saplı bir bıçak kullanmış. Maskesini düşürmek kolay olacak.”

Faustine onun heyecanını paylaşmıyordu, kollarını göğsünde kavuşturarak “Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur” dedi. “Zira iki aşın ucu aynı kutuya kapatmak hiç iyi değildir.”

Guy işletmenin kapısını iterken, Faustine’in bu cümleyle şu an içinde bulunduğu durumdan biraz daha fazlasını ima edip etmediğini merak etti. Aralarındaki ilişkiyi.

Hiç uyumayan canavar, Paris hali, ilk tekneleri ve hâlâ kumul kumul oynayan balıklarla dolu arabalarını karşılamaya başlamıştı bile.

Guy, Hencks tarafından toplanan küçük orduyu, tuğla, dökme demir ve camdan yapılmış binaların arasına götürüyordu. Haydutlar gibi temkinli, sokak lambalarının ışığından uzak durarak, ağaç sıralarının gölgesinde ilerliyorlardı.

Toplam yirmi kişiydiler. Aralarında Hencks'in üç aristokrat yakını da vardı; bunlar, politika flöresini de kralcı ideallerinin omurunu korumak için sık sık yaptıkları düellolardaki kolç kadar ustaca kullanıyorlardı. Ama asıl olarak, hayrağa ve belli bir Fransa ülküsüne sevdalı, biraz kaba adamlar vardı. Bu ikinci grup, Maximilien Hencks'in bir arkadaşı tarafından temsil ediliyordu Jean Maisier. Ufak tefek, kızıl saçlı adamın, ağzının iki yanından çenesine kadar inen bıyıkları vardı ve kasket takmıştı.

11 numaralı binaya varmak üzereydiler, kütmes hayvanı kasaplarının yerine. Guy, Hencks ile Maisier'ye doğru döndü:

"İyi anlaşıldı mı? Provokasyon istemiyorum! İçlerinden biriyle görülecek bir hesabım var, başkasıyla değil. Siz sadece bana bir şey yapmalarına mâni olmak için buradasınız."

"Sorun çıkmayacak" dedi Maisier. "Adamların sizi bu haşıratan korurlar. Kimse dokunamaz size."

"Guy, her ihtimale karşı, ben de yanınızda olacağım" dedi Hencks.

Maisier parmaklarını ağzına götürerek ıslık çaldı ve on beş adam ıssız binanın çevresinde savaş düzeni aldılar.

"Yol açık!" dedi ağzı kulaklarında.

Guy, Hencks ve üç yardımcı oyuncusu eşliğinde bahçeye girdi. Geniş ve boş yolları kat ettiler ve yerde kendinden geçmiş vaziyette yatan bir adamla karşılaştılar.

Maisier'in askerlerinden biri belirdi.

"Burada dikiliyordu!" diye fısıldadı.

"Yeraltına bu kapıdan iniliyor" diye bilgilendirdi onları Guy.

Aynı anda on iki milliyetçi koşup mahzeni bastılar. Guy yanlarına vardığında, mezbananın ortasında taburelere oturmuş sekiz kasap konuşmuş olduklarını gördü.

Tavandan kancalar sarkıyordu. Kuvvetli bir et kokusu vardı ve yeri bir kan tabakası kaplamıştı.

Başlarına ne geldiğini anlamaya çalışan anarşistler kaybolmuş gibiydiler. İkisi ayağa kalmak istedi ve derhal, gırtlaklarına bastırılan bir sopayla duvara savruldular.

"Sakin olun!" diye buyurdu Guy.

Onu tanıyan kasaplar şaşkınlıklarını gizleyemediler. Tavşan dudaklı adam gözlerini onunkilere dikmişti.

"Neden burada olduğumu biliyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordun yazar.

"Bizi tutuklamak için" dedi sekizinin en çelimsizi.

"Bir daha bana bulaşırsanız, arkadaşlarımla hepimizi teker teker bulup bütünü bedelini ödeceklerini göstermek için."

"Pis, konuşmuş aynasız! İkiyüzlü küçük burjuva!" diye sinirlendi tavşan dudaklı. "Ne hatlar çevirdiğini bilmediğimizi mi sanıyorsun? Ahlakın, devletin hizmetinde olduğunu söylüyorsun, ama gidip kevaşelerin arasında yaşıyorsun!"

Guy çemberin etrafından dolaşıp onun yanına gitti. Göz açıp kapayınca kadar, bir eliyle adamın çenesini, diğeriyle hayalini yakaladı. Kasap yüzünü buruşturarak inlemeye başladı.

"Benim kim olduğum mühim değil" dedi Guy onun burnunun dibine girip. "Ne yaptığının da önemi yok. Şayet içinizden tek bir kişiyi benim veya kızların etrafında dolaşırken görürsem, bir daha iş tutamayacağınızdan emin olmak için hepimizi iğdiş ettirim. Açık konuştum mu?"

Tavşan dudaklı onaya benzer bir dizi cılız ve boğuk çığlık atınca, Guy onu bıraktı.

"Sen" dedi tehditkâr ve suçlayıcı bir tavırla işaretparmağını çelimsizce doğrultarak. "Adın ne senin?"

"Ben mi? Etienne Daistre."

"Baş harfler tutuyor ve çenende de bir morluk var, az önce vurduğum yerde. Bana saldıran sendin."

Jean Maisier, Daistre'in arkasına fırlayıp bastonuyla dizlerinin arasına şiddetle vurdu.

"Vurmak yok!" diye bağırdı Guy.

"Maximilien'in söylediğine göre, bir çocuğu deşmiş!" diye itiraz etti Maisier. "Ulusun çocuklarına saldırın, Fransa'ya saldırı-
mış demektir!"

Guy yerde diz çökmüş kasabın karşısına çömeldi.

"Görüyorsun, arkadaşlarımı tutamıyorum. Aynı şeyi tekrarlar-
san, bir daha asla yürüyemezsin. İnan bana, her sabah tavukları-
na layık gördüğün akıbete imrenirsin."

Çelimsiz kasap başını deli gibi salladı.

"Evet, tamam, anladım. Bir daha olmayacak."

Adam çok korkmuştu. Guy onun işbirliği yapacağını anladı.

"Neden ben?" diye sordu.

"Bizim mıntıkamıza giren kişi üzerinden otoriteye saldırmak
için. Kişisel bir şey değildi. Kitleler kendiliğinden harekete geç-
miyor, sosyal devrim ancak şiddetin propagandasıyla gerçekleş-
cek. Eylemleri artırmak gerekiyor, çok uzun zaman uyuduk, ör-
gütlerimiz 94'ten beri hareketsiz. Bu, davamıza yeniden ivme kat-
mak için bir fırsattı. Diğer hücreleri motive etmek için! Dediğim
gibi, şahsi değildi."

Guy anlamıştı.

"Ve ben sadece bir simgeydim..."

Bir ara Hubris'in de aralarında olduğundan ve onları kendisine
saldırmaları için doldurduğundan şüphelenmişti. Ama politik deği-
mi beklemekten bezmiş bir grup anarşistten başka bir şey değillerdi.

Ayağa kalktı.

"Sizi unutacağım" diye açıkladı. "Fakat siz de öyle yapmazsa-
nız, bedelini ödersiniz. Hepiniz!"

Sonra çekip gitmek istedi ama Jean Maisier ve adamlarının en
ufak bir geri çekilme belirtisi göstermediklerini fark ederek, ba-
samakların başında durdu.

"Gidiyoruz" dedi milliyetçiye.

"Sağır değilim, sizin dışarı çıkmanızı bekliyorum."

"Beraber çıkıyoruz" diye üsteledi Guy.

Jean Maisier kıskırtıcı bir tavırla sırttı.

"Sen, nasıl istersen öyle yap dostum. Ben ve adamlarım, duy-
duğuma göre ortalığı kırıp geçirmeye hazır bir terörist çetesini
bırakacak değiliz. Cinayet olur bu!"

Anarşistler hareketlendiler, fakat derhal Maisier'nin adamları
tarafından kontrol altına alındılar. Gözler Guy'e döndü.

"Aranızdaki hesabı şimdi görmenize izin vermeyeceğim. Bir
anlaşma yapmıştık, sadece bana eşlik edecektiniz, başka bir şey
yoktu!"

"Yalnızca, bir daha fanatik düşünceleri adına birilerini tehdit etmeye kalkmasınlar diye biraz cezalandıracağız onları!"

Guy, Maisier'ye doğru hamle yaptı, ama araya giren Hencks'in güçlü gövdesine çarptı.

"Buna değmez" dedi Hencks alçak sesle. "Zaten elinizden bir şey gelmez, fazla kalabalıklar."

"Kimi getirdiniz siz?" diye çıkıştı Guy. "Bana güvenilir insanlar bulmalıydınız!"

"Ne sanıyorsunuz? Bir telefon açmanın köle gibi itaatkâr adamlar bulmaya yeterli olduğunu mu? Şiddet her zaman şiddetli bir cevaba yol açar, ne şekilde olursa olsun. Şimdi yukarı çıkalım, olacakları engelleyemezsiniz. Üzgünüm Guy, inanın bana."

Guy sinirden kuduruyordu.

Kavga etmeye hazır bir halde, Jean Maisier'yi süzüyordu.

"Bunun hesabını vereceksiniz!" diye bağırdı.

"Ne zaman isterseniz! Düellolar, anarşist avından sonraki en büyük tutkumdur."

Guy gözlerini ona dikmişti.

Çünkü kasapların gözlerine bakamıyordu.

Salı sabahı, Perotti tavan arasına gelince, Guy koşup ona sıkı sıkı sarıldı.

Yazarın yorgunluktan kızarmış gözleri geniş halkalarla çevriliydi.

“Sizin için çok endişelendim!” dedi. “Bütün bir gün haber çıkmadı, hiç böyle yapmazdınız.”

“İçiniz rahat olsun, günü işte geçirdim, başıma pek bir şey gelemezdi, karakol tıklım tıklık doluydu. İtalyan göçmenlerle sorun yaşanıyor yine, Fransa’nın bütün güncel dertlerinden onların sorumlu tutulduğu bir mahallede ırkçılık patlama yaptı. Politikaya soyunan geri zekâlılar yüzünden hep aynı şey depreşiyor, işe *ötekini* suçlamakla başlıyorlar. Bugün, onların deyimiyle ‘Ritaller’ suçlu, yarın İtalyanlarla dost olunur ve sıra başka bir halka gelir. Götürsünüz.”

“Sorunu yüreğinizde hissediyor gibisiniz. Perotti adının kökeni Alpler’in diğer tarafına dayanıyor, öyle değil mi?”

“Savoie kökenli. Ailem Paris’e, Savoie’nun Fransa’ya bağlanmasından hemen sonra gelmiş. Neyse... Bizim mesele hakkında, ilginizi çekebilecek bilgilerim var.”

“Benim de öyle, hem çok önemli! Oturun şöyle, size anlatacaklarım dengenizi yitirmenize sebep olabilir. Hubris peşine düştüğümüzü biliyor.”

“Efendim?”

“Bize yazdı. Doğru söylüyorum... Hatta mektubunu bırakmak için evin içine bile girdi. Benim adıma bir zarf.”

Perotti’nin yüzünde hortlak görmüş gibi bir ifade belirdi.

“Bakın, işte bu” diye ekledi Guy tahta panoya çivilenmiş mesajın üstüne hafifçe vurarak.

“İnanılacak gibi değil...”

“Endişemi anlıyor musunuz şimdi?”

“Bu işi hafife alamayız artık...”

“Öyle mi yapıyorduk?” diye şaşırdı Guy.

“Elbette ki hayır, ama şimdi, hayatımıza kastediyor! Onu kovalamaya devam etmek istediğinizden emin misiniz?”

“Hâlâ bir tercih hakkımız olduğunu mu sanıyorsunuz? Hubris bizi bırakmayacaktır! Buna mukabil, özel bir ihtiyat göstermemiz icap ediyor. Artık tek başımıza dolaşmak yok!”

“Ama Guy, unutmayın ki benim bir işim var! Sizinle birlikte kalamam!”

“Büroda görev başındayken, zaten güvendesiniz. Dürüst olmak gerekirse, benim asıl düşündüğüm Faustine. Risk almak istemiyorum.”

Perotti, içinden geçeni söylemeye cesaret edemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak, yavaşça başını salladı.

“O... o tam bir... arketip” diye kekeledi. “İdeal kurban modeli. Kadın, genç, kibar fahişe.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Bunu kendisiyle konuşmaya cüret edemiyorum, mizacını biliyorsunuz. Ama bir noktada diğerlerinden ayrılıyor: Saf biri değil. Kolay kolay bir yabancıнын peşine takılmaz.”

Guy’in aklına, üç gün önce Faustine’in zengin bir politikacıya eşlik ettiği öğle yemeği geldi. Bazen koşullar onu ihtiyatsız kılabilirdi.

Tam o sırada, genç kadın çıkageldi, dairenin kapısını itip Perotti’yi selamladı.

“Guy dün akşamki saldırıyı anlattı mı size?”

Polis panikler gibi oldu.

“Saldırı mı? Hubris mi?”

“Hayır” diye araya girdi yazar mahzun bir ses tonuyla. “Beni olmadığım biri zanneden bir anarşist.”

Faustine onu dikkatle süzüyordu.

“Minik hesaplaşmanız nasıl geçti?” diye sordu, bu davranışını hâlâ onaylamadığını anlaması için oldukça soğuk bir tavırla.

Guy başını öne eğdi.

“Sizi dinlemeliymişim galiba. İçinizi rahatlatıcaksa, bilin ki bir daha o beyler tarafından rahatsız edilmeyeceğiz.”

“Onlara iyi bir ders verdiniz, öyle mi?”

“İnanın, böyle olmasını istemiyordum.”

Faustine elini çırpı.

“Ne umuyordunuz ki? Bu türden aşırılıkçıları bir araya getir-

mek, bile bile ladesti zaten! Arkadaşlarınızı daha dikkatli seçsenez, iyi edersiniz, şu Bay Hencks tehlikeli birine benziyor.”

“Hayır, Maximilien pek müşfik bir adam sayılmaz ama kötü biridir.”

“İnsanlara karşı olmayabilir” dedi Perotti. “Yine de ormanda onunla baş başa kalan bir hayvan olmak istemezdim doğrusu! Vay canına, dün amma da belah bir gün geçirmişsiniz!”

“Morgdan söz ettiniz mi ona?” diye sordu Faustine, Guy’e.

“Hayır” dedi Guy bıkkın bir şekilde. “Daha etmedim.”

Guy sabah yaptıklarını ve Profesör Mégnin’in vardığı sonuçları özetledi.

“Ve Milaine hakkında bilmeniz gereken bir şey var” diye ilave etti.

Faustine gürültüyle boğazını temizleyerek, Perotti’nin karşısındaki sedire yerleşti.

“Evet, Milaine’e ne olmuş?” diye sordu kavrayamadığı imalardan keyfi kaçan Perotti.

“Doktor Ephraim’le onun ölümü hakkında konuştuk” diye atıldı Faustine.

“Ölüm sebebi belirlenememiş” diye tamamladı Guy. “Güçlü bir zehir karışımından ileri gelebilirmiş. Tabii ki... korkudan ölmemişse.”

“Bunu o mu söyledi? Bir doktor?”

Guy omuzlarını silkti. Faustine, daha fazla şey söylemediği için ona minnettardı. Bu, genç kadının yüz hatlarından okunabiliyordu. Onunla daha da bozuşmayı arzu etmeyen Guy, Milaine’in hayali hamileliğine dair yalanından bahsetmenin sırası olmadığına kanaat getirdi ve hakikati erteledi.

Ensesini ovuşturdu. Gözleri yanıyor, gözkapaklarının kenarlarını kurşun bir telle işlenmiş gibi hissediyordu.

“Bitkin görünüyorsunuz” diye belirtti Perotti.

“Dün gece hiç yatmadım. Bir türlü uykum gelmiyordu.” Faustine’e kaçamak bir bakış atınca, hâlâ kendisine gülümsemediğini fark etti. “O zaman ben de Hubris’in mektubunu didikle dim. Grafolojik incelemesini yaptım.”

“Şu grafoloji güvenilir bir şey mi? Karakolda, zırvalık olduğu söyleniyor hep!”

“Psikolojinin inandırıcılığı var mı, sizin gözünüzde? Charcot gibi insanların çalışmalarına saygı duyuyor musunuz?”

“Elektrik ve yerçekimi türünden güçlerin fiziksel dünyamızı belirlemesi ve bizim yalnızca onları kontrol altına almayı öğ-

renmemiz gibi, *psşik* güçlerin de vücutlarımız ve karmaşık kafalarımızda iş gördüğüne inanıyorum, evet! Ama buna dayanarak, bir insanın kelimelerinden portresini çıkarmak biraz abartılı olur!"

"Yanlış hatırlamıyorsam, resme meraklıydınız, öyle değil mi? Grafoloji, sadece resmi inceleyerek bir sanatçıyı tanımaktan daha inanılmaz değil. Dikkatli olmak ve tablodaki ayırt edici işaretleri bilmek yeterli. Kişilik için de aynı şey geçerli. Bireyin kişiliğiyle vücut hareketleri, konuşma ve giyinme tarzı, yüz ifadeleri, kısacası insanın bütün dışavurumları arasında kuvvetli bir bağ olduğunu fark etmişsinizdir. Zira dış, içi yansıtır; onun uzantısından başka bir şey değildir; dış, için dilidir. Bu gayet normal, neticede tüm varlığımızı canlandıran kişiliğimizdir, olduğumuz her şeyde kişiliğimiz kendini gösterir. Yazıda da keza. Yazı, kurallarını çok erkenden, toplumunkilerle aynı zamanda öğrendiğimiz bir iletişim aracıdır. Hayatımızın bütün sembolleri aynı zamanda, bilinçli ve bilinçsiz bir şekilde büyük bölümünü içselleştirdiğimiz bir ritüel uyarınca birbirine karışmıştır."

"El yazımızın ruhumuzun yansıması olduğunu mu söylüyorsunuz yani?"

"Kesinlikle. Yazı semboliktir ve bu yüzden, hareketleriyle, psikolojimizin devinimlerini ifade eder! Başlamadan önce, insanlığın çok güçlü ve asırlar, binyıllar boyunca daha da yoğunlaşacak bir sembolizmle kendini inşa ettiğini ve her bireyin içinde büyüdüğü toplumun etkisindeki bu mirası ister istemez taşıdığını iyi anlamanız gerekir. Bu deneyimin üzerine kurulmuş, hatta bu semboller üzerinde yükselmiş olan bu toplum onları, sistemli bir şekilde, kendisini oluşturanların her birine aktarır, çünkü onlar kendilerini toplumun ortasında inşa etmektedirler. Tüm bunları, büyük kısmına ortak olduğumuz bir semboller dünyasında yaşadığımızı söylemek için anlatıyorum."

"Biraz daha somut olabilir misiniz?" diye sordu Perotti.

"Bütün uygarlıklarda, 'yukarıdaki, üstteki' kavramı gökle, güneşle, ışıkla, sonsuzlukla, umutla bağdaştırıldı, manevi ya da entelektüel düzlem. Her yerde ve çok uzun zamandır, bilinçsizce bize aktarılan, sağlam bir sembolizm örneği. Bunun tersine, 'alttaki' kavramı, toprakla, karanlıklarla, saklı olanla -bilinçaltı-, somut eylemle bir tutulur. Ortada ise ufuk, günlük yaşam vardır. 'Sol' kavramını ele alırsanız, geçmişe, geleneklere, normlara ve anneye ilişkin bir şey olarak mekanizmalarımıza kazanmıştır ve bu, türümüzün sembolik tarihi kadar beyin yarımkürelerine de

bağlı olabilir. Karşıda, sağda ise, gelecek, bizde olmayan, öteki, projeler ve nihayet baba vardır.”

“Ebeveynlerimiz yönle mi tabi *sahiden*?” diye şaşkınlıkla sordu Faustine.

“Sembolik bakımdan, evet! Geçmiş, hayat veren, besleyip yetiştiren ve standartlaştıran annedir. Dinamizmi ve otoritesiyle dışarıya yansıtan ve çocukla anne arasındaki füzyonu bozansa babadır. Anne içedönük kişiliğimizle, başka bir deyişle egosantrizmimizle bağlantılı, baba ise ötekine yöneliktir.”

“Öyle olsun” dedi Perotti. “Bunun yazıyla ne alakası var peki?”

“Dediğim gibi, yazının kendisi de semboliktir. Bize verilmiş ama sonra algılarımız, kişiliğimiz ve eğitim tarafından değiştirilmiş her şeyle birlikte, söylemek istediklerimizi bir noktada toplar. Görünen ve görünmeyen arasındaki bağıdır. Yazmak, düşünceyi, kas gayretini, sınırları ve bakışı, kısacası bütün varlığı birleştirmektir! Ve mürekkep, bu dolambaçlı yolda, ruhun kanıdır biraz.”

Guy çalışma masasından bir kâğıt alıp ellerinin arasında gerdi.

“Kendimiz nasılsak, öyle yazarız. Mesela siz, birine mektup yazmak isterseniz, bu sayfayı hangi yönde tutarsınız? Klasik tarzdaki gibi dikine mi? Öyleyse muhakemeyle, mantıkla hareket ediyorsunuz, düşünce ağır basıyor demektir. İtalyan usulü, yanlamasına mı? O zaman, iletişim kavramı, içgüdüsel veya yaratıcı olan öne çıkar.”

“Sadece yazı kâğıdımın yönünden mi çıkıyor bunlar?” diye sordu Perotti kuşkuyla. “Daha tek kelime bile yazmadan, ha?”

“Tek kelime yazmadan, evet, ama davranmadan değil! Bir tercih yapıyorsunuz burada. Ve bu rastgele olmuyor. Bu hususa dikkat etmek gerekiyor. Hubris’in bıraktığı notla devam edelim.”

Guy tahta panonun önüne geçti.

“İlk bakışta ne fark ediyorsunuz?”

“Biraz düzensiz el yazısı mı?” diye önerdi Faustine.

“Ondan önce?”

Şüpheli, sorgulayıcı bakışlar Guy’e yöneldi.

“Kâğıt seçimi!” diye bağırды, yorgunluk yüzünden bütün tepkileri abartılı hale gelen Guy. “Hubris bu biraz özel kâğıdı tesadüfen seçmedi!”

“Ya elinin altında başka yoksa?” dedi Faustine.

“Kendisi için bir not yazmıyor, bizimle temas kurmaya çalışıyordu, hiç kuşkusuz bu onun için mühim bir andı, azami bir dikkat göstermek istiyordu. Bu kalın ve ağır bir kâğıt. Maddeyi se-

ven, ayakları yere basan biri. Yapracağının ağırlığını hissetmeye ihtiyac duyuyor. Üstelik düz değil, filigranlı bir kâğıt almış.”

“Ne fark eder?”

“Düşüncesini aktarırken yavaşlatılmak istemeyen, sabırsız bir adam düz kâğıt tercih ederken, çatışmadan korkmayan, hat-ta kendisine direnilmesinden hoşlanan bir mücadeleci, grenli kâğıtları beğenir.”

“Geçen gün, kendisine itaat edilmemesine katlanamayan bir kişilikten söz etmiştik” diye karşılık verdi Faustine. “Çelişkili bir durum.”

“Kendini frenlemeyi bilmek gerekir. Hubris belki kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmıyordur ama mücadeleci olabilir. Biri diğerini geçersiz kılmaz. Devam ediyorum: Sarıya çalan, krem rengi. Sarı genelde parlak bir renktir, ışığın, esinin veya sezginin rengidir. Ayrıca altının, gücün ve tanrıların da. Ama burada biraz donuk olduğu için acımasızlık ve sinsiliği yansıtabilir.”

Perotti yeniden söz aldı:

“İleri sürdüğünüz her şeyi tartışma konusu yapmak istemiyorum ama itiraf edeyim ki, bir rengin bir şeyler anlatmak isteyebileceğini düşünmekte zorlanıyorum.”

“Koşullar hesaba katılmadığında, haklısınız, renkler hiçbir şey anlatmak istemez. Ancak, bir kez daha, müthiş süngerler olan beyinlerimiz renkleri şahsi deneyimlerimiz ve binlerce yıllık gelenek ve kodlardan miras kalan kültürümüzle özümsemiştir ve bu renkler, biz isteyelim ya da istemeyelim, çok sayıda sembolle bağdaşmıştır. Renk ışıkla dolup pozitif veya karanlığa gömülüp daha kasvetli bir hal alsa da, artık aynı şeyi çağrıştırmaz. Bunu siz de inkâr edemezsiniz ki, sarı herkes için güneştir, altındır. olumlu bir şeydir, gücün, erkin, iktidar ve refahın sembolüdür. Aztek ve Mısır ilahlarının sarısı, ‘Güneşin Oğlu’ Çin imparatorlarının giysilerinin sarısı, keza İsa’nın aylasının, kutsal çanağın ve papazın ayin kaftanının sarısı ve daha birçok ilahi kavram. ‘Kırlı’ sarı mertebesine de düşebilir, yaşlılığın hastalıklı sarısına, vatan hainlerinin panjurlarının boyandığı sarıya, boynuzluların, acı kahkahalarınınkine. Ve bu bütün renkler için geçerlidir. Karın, ateşin, aşkın ve şiddetin kırmızısı gibi. Kısacası renkler, milyarlarca insanın günlük yaşamına, bir sürü sembolik çağrışımlarla birlikte yayılmıştır.”

“Bilinçli ve bilinçsiz olarak” diye ekledi artık ikna olmuşa benzetilen Perotti.

“Neticede, sarıya çalan bir kâğıt seçilmiş” diye devam etti Guy.

"Bunu aklımızın bir kenarına yazalım. Şimdi, el yazısına geçmeden evvel, Hubris'in metnini sayfa çerçevesinin neresine yerleştirdiğine bakmak önem taşıyor. Ortalamamış olduğunu fark etmişsinizdir. Marj, bilhassa alttaki boşluk çok büyük. Bunu, alanların simgeselliğine dair açıklamalarımla karşılaştırırsanız, Hubris'in topraktan, pragmatizmden, bedenden uzaklaşıp, ruha yaklaşma arayışında olabileceğini anlarsınız. Düşüncelerinde var olma eğilimi mi? Bunların hiçbirisi değişmez değildir. Bir anlam taşıması için geri kalan her şeyle bağlantısının kurulması lazım gelir."

"Soldaki marj pek düzensiz" diye belirtti Faustine.

"Normlar, eğitim, anne ve egosantrik varlığıyla ilgili taraf. Ne sonuç çıkarıyorsunuz bundan?"

"Geçmişine mesafeli durduğunu mu? Kişisel tarihiyle bir sorunu mu var?"

"Bu mümkün. Ve istikrarlı değil. Sürekli iç çatışmalar yaşayan biri olarak, ona öğretilen normlara uyum sağlayamaması da olası. Asosyal ya da en azından kendi çıkarını geleneklerin, hatta yasaların önüne geçiren bir insan. İlkelerinde sebatkâr değil, beklenmedik şeyler yapabilir. Mamafih, sağ kenardaki boşluğa bakalın: Gayet düzgün. Kelimelerini kesmemeye özen gösteriyor, öngörülü bir adam. Buna karşılık, boşluk çok geniş, kendisiyle öteki arasına, kendisi ve yaşam arasına büyük bir mesafe koyuyor."

"Paragrafın başlangıcındaki satırbaşı ne ifade ediyor?" diye sordu Perotti. "Zira onunki çok belirgin."

"Paragraf başı 'sosyal marj' demektir, söz almadan evvel kendini geri çekme. Hem okuru hazırlamak için, hem de saygıdan, dile gelmeden önce okura biraz yer bırakılır. Hubris'in paragraf başı ilginç, çünkü çok belirgin. Neredeyse dalkavukça saygılı, işi abartmış, bu doğal değil."

"Bizimle dalga geçiyor olmasın?" dedi Faustine.

"Ben daha ziyade bunu umursamadığımı düşünüyorum. Böylesi, sol marjın düzensizliğine de daha uygun düşüyor: Normlara, eğitime meydan okuma. Buna zorlanmış olsa da aslında normal bulmadığını fark etmemiz için paragraf başını aşırı belirgin kılıyor."

Guy, ellerini önünde birleştirip, parmaklarını iç içe geçirerek, dinleyicilerini dikkatle inceledi. Kendini okulda ders veren bir öğretmen gibi hissetti.

"Harflere geçmeden önce, genel yoğunluk ve dağılımı incelemek kaldı geriye" diye devam etti. "En çok dikkatimi çeken, kelimeler ve harfler arasındaki aralıklar, yani arka arkaya dönüp gelen beyazlık ve yazılar oldu. Doluluk ve boşluğu yönetişi. Bakın,

her satırın başlangıcında aralıklar nispeten kısa, sonra sözcükler aktıkça, beyazlıklar uzuyor. Ve metnin sonunda bu daha da belirginleşiyor. İlk başta dikkatle çalıştığı hissediliyor. Ama biçime değil de manaya odaklandıkça, doğal olan geri gelmiş. Son üç satırın en doğal yazısı olduğuna kuşku yok. Sağa doğru gittikçe, boşluklar uzuyor. Adam sola doğru kendi içine sıkışmış durumda ve ötekilere, geleceğe doğru kaydıkça dağılıyor. Buna, yazı deviminin oldukça değişken olduğunu da ekleyelim. Bir kısmı dik, hatta katı, bir bölümüyse gayet narin. İçe büzüşme ve yaratıcılık birbirini izliyor galiba. Sanki çok zengin, hayallerle dolu bir iç dünyası varmış, fakat ona her yandan gem vuruyormuş gibi.”

“Yoğunluktan da bahsetmiştiniz” diye araya girdi Faustine. “Bence satır araları çok, hatta fazla açık.”

“Doğru. Adeta normu reddediyor, bir kere daha. Üst satırda yazdığıyla arasına mesafe koyarken, aynı şeyi toplum ve görgü kurallarına da yapıyor. Şimdi yazı biçimine geçelim. El yazısı bize okulda öğretilenlere göre şekillenir, ama sonra onu geliştiririz. Olduğumuz kişiye daha yakın olması, karakterimizi ifade etmesi, kısacası bize benzemesi için hepimiz onu kişiselleştiririz. Bu değişimin ergenlik döneminde, kişiliğimizin otoriteden bağımsızlaşarak kendini gösterdiği sırada gerçekleşmesi de bir tesadüf değildir, el yazımızın aslında içimizin bir yansıması olduğunun kanıtıdır.”

“Bununla birlikte birbirine benzeyen yazılar da var” diye müdahale etti Faustine.

“Elbette, çeşitli yazı ‘grupları’, tür modelleri mevcuttur ama her birey, ana hatlara ilişkin bu benzerliklerin ötesinde, kendine özgü hareketler geliştirir. Kendi örneğimize dönelim. Şekiller köşeli, satır çizgisindeki tabanlar dar, Hubris’in yazısı saldırgan, tam bir direniş arz ediyor. Benim şuradaki, hızlı ama nispeten asi bir zihnin ürünü, ince yazımın tersine. Köşeli yazı psikolojik direnişin, gücün işaretidir ama duygu kontrolünde bir eksikliğin, hatta hoşgörüsüzlüğün belirtisi de olabilir.”

Perotti konuşmuyor, gözleri yazar ile tahtaya çivili mektup arasında mekik dokuyarak, duyduğu her şeyi derin bir ilgiyle inceliyordu.

“Hiç sesiniz çıkmaz oldu Martial, hâlâ bizimle misiniz?”

“Evet. İtiraf etmeliyim ki, şüphelerimi yok ettiniz. Bu hizmetlerinizi polise önermek faydalı olabilirdi, zira sizi dinlerken, suçlu gözlerimizin önünde şekilleniyor.”

“O kadar uzun boylu değil. Grafoloji, karşılaştığımız takdirde Hubris’i tanımamıza yardımcı olabilecek psikolojik bir betimle-

me yapmamızı sağlayacak. Şimdi, harflerin önemli özelliklerini ele alacağım. Bu metinde göze çarpan şey, kuyruk ve bacaklar, yani 'l' ya da 't'deki gibi yukarı çıkan ve 'ğ' ya da 'p'deki gibi aşağı inen dikey çizgiler. Hubris'inkiler çok vurgulu. 'P'sinin çizgisi fazla aşağı iniyor, tıpkı artık yuvarlaklığını yitiren ve azami derecede çekilip uzatılmış bir üçgen halini alan çengellerindeki saldırganlığı fark edeceğiniz 'ğ'ler gibi."

Faustine kendini oyuna kaptırmıştı, fikrini söyledi:

"Toprağa, içgüdülerine dönmeye çalışıyor ve bunu bedeniyle değil, düşüncesiyle yapıyor. Beynini kullanan biri."

"Oransız alt boşluğu unutmayın!"

"Ortakdaki metin, şimdiki zaman ve eylem oluyor, öyle değil mi? Bu durumda, doğal olarak, temellerine, köklerine mesafeli duruyor ama bunu biliyor ve yaklaştırmaya çalışıyor."

"Bundan, en azından eylem halinde olduğu ama iki arada bir derecede kaldığı sonucunu çıkarabiliriz. Kuyruk ve bacaklardaki saldırganlığa bakın. Çizgiyi zorluyor. Dengesini bulmak için harekete geçmek *istiyor*, zaten eylem halinde, ama bu, şiddet içeriyor. Yer yer üst üste binen satırlar, diğerleriyle aynı hizada olmayan sözcükler durumu pekiştiriyor, bazıları biraz daha yukarıda, bazılarıysa aşağıda. Bunlar sürekli bir mücadeleye tanıklık ediyor; yukarı taşma tepilerine göre davrandığını, öbürleriye hırçınlık eğilimini yansıtıyor ama ne olursa olsun, her şeyi kontrol etme isteği mevcut."

"Sembolizminizde cinsel güçler temsil edilmiyor mu?"

"Ben de tam oraya geliyordum. Onlar da içgüdülerle, temelle, toprak ve karanlıkla birlikte aşağıdalar."

"Aşağıda, elbette" diye dalga geçti Faustine. "Alt boşluğa bakarak, cinsel sorunları olduğu düşünülemez mi?"

"Amma taktınız şu cinsellik hikâyesine!" dedi Perotti. "Her şeyi birbirine karıştırmayın! Guy gayet iyi açıkladı: Dengesini bulmak için öldürüyor. Devindirici güçleri, ölüm, kan ve iktidar. Bunun cinsellikle alakası yok, yanlış yola saptıracaksınız bizi."

"Sanırım Faustine haklı" diye araya girdi Guy genç kadının fazla heyecanlı bir cevap vermesine vakit bırakmadan. "Cinselliğini güdülenmelerinden ayıramayız. Cinsellik davranışlarımıza içkindir, ne olduğumuzla bağlantılıdır. Ve Viviane'a bir heykelcikle tecavüz edildiğini unutmayın, bu önemsiz bir ayrıntı değil! Ayrıca, 'y'lerin bacakları anormal şişkin. Derinlikler onu ziyadesiyle çekiyor. Bu, içinin karanlığı kadar, cinselliğiyle de bağlantılı olabilir."

"Bu mektuptan kesin olarak çıkarabileceğiniz somut bir karakter özelliği var mı?" diye sordu Perotti sabırsızlıkla.

"Asabi bir adam."

"Niye peki?"

"Harf ve sözcükler arasındaki ulamalar yüzünden. Ulamalar ruhun yazı sırasındaki solumalarıdır. Hubris'in öbekli bir yazısı var, aynı kelimenin içinde bazı harfleri birbirine bağlarken, başkaları arasında boşluklar bırakıyor. Bunu az çok heceler bazında yapsaydı, iyi bir dengenin kanıtı olurdu, ama öyle değil, ulamalar tamamen anarşik. Düşüncesinin akışı sürekli kesintiye uğramış, yazma eylemi kopuk kopuk gerçekleşmiş, güçlü bir iç sıkıntıya delalet eden aritmik bir soluma bu. Hubris sinirli biri. Yazarken kâğıda uyguladığı tazyik de bunu doğruluyor. Sayfanın tersine bakın, kalın kâğıdın arkasına geçen izlerden bile yazdıkları okunabiliyor neredeyse."

"İşte somut bir şey!" diye sevindi genç müfettiş.

"Dahası da var" dedi Guy. "Harfleri çizme biçimimizi kendimiz seçeriz ve bu, bir kez daha, rastgele olmaz. Harfler kapalı, aralık ya da açık olabilir. Onunkiler alttan ve soldan açık. 'O'ları nasıl çizdiğine bakın, yuvarlağın sol üst tarafı kapanmamış, harfin başlangıç çizgisi çemberi tamamlamıyor. Yani solda açıklık mevcut. Küçük 'a' ve 'b'ler için de aynı şey geçerli. 'S'ler ise alttan açık."

"Sanki tersten çiziyor" diye belirtti Faustine.

"Böyle yapıyor zaten. Metnin bütününde bu denli tutarlılık, her harfin tekrarında bu kadar esneklik olmasa, bunun bir saklama girişimi olduğunu söyledim, ama öyle değil."

Perotti, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Açıklama uzayıp ayrıntılara girdikçe, o da ikna oluyor gibi görünüyordu.

"Sol ve alttaki bu açıklıklar ne ifade ediyor peki?"

"Kırılganlık bölgesini. Başka bir deyişle, çatlağımızı. Sol yanda, geçmişi Hubris'te o kadar derin bir iz bırakmış ki, bir türlü kapatamıyor. Aşağıda, somuta, maddeye doğru çekiştirmeler rol oynuyor, içgüdülerine, karanlıklara ya da cinselliğine doğru değilse tabii."

"Annesiyle çözemediği bir sorun olabilir bu, öyle değil mi?" diye sordu Faustine.

"Evet, kişisel hikâyesiyle, anılarıyla bağlantılı olmalı. Değerlendirmemizi harflerin simgeledikleriyle bitirmek istiyorum, zira onlar da, her şey gibi, yan anlamlar taşır. Özellikle iki harf üzerinde duracağım, 'a' ve 'b'leri üzerinde. 'A' alfabenin ilk harfidir. Bilen bütün dillerin alfabesinin 'a' harfiyle başlaması, bize onun

önemi hakkında bir fikir verir. Buradan yola çıkarak, medeniyetlerimizin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını düşünebiliriz yine! Bunun nedeni, yeni doğan bir çocuğun ağzından çıkan ilk hoş sesin bir tür uzun 'a' olması mıdır? Bilmiyorum. Ne olursa olsun, 'a' alfabenin ve dolayısıyla bilginin ve dilin başında yer alıyor. Sonuç itibarıyla, 'a' bizi hayata başlatıyor. Güven verici, teorik olarak kapalı, oturaklı bir harf, sevgiyi, yani yaşamı, güvenliğini, hatta neşeyi çağırıyor. Bütün duygu yüklü harflerdeki gibi, deyim yerindeyse klasik küçük 'a'nın yuvarlağı da, normalde sağ üstten başlayıp, saat ibresinin tersi yönde çizilmelidir. Oysa Hubris bu harfi aksi istikamette, yani saat ibresinin döndüğü yönde ve eğik çiziyor, neredeyse 'o'ya daha çok benziyor ve diğer harflerle karşılaştırıldığında cılız görünüyor. Ve son olarak, 'b' harfini ele alalım. 'F' ve 'm' gibi, 'b' de anneyle ilgilidir. Yuvanın güvenliğini, çocukluğu, annenin verdiği şefkati, uyanışı, kişiliğin gelişimini temsil eder. Hubris'in 'b'leri de iyi çizilmemiş, temel yuvarlağının sol tarafında koca bir açıklık mevcut. Yükselmeye yönelik inşa edilen sağlam bir kaideyi simgelemesi gereken bu yuvarlak onda eksik kalmış."

"Anne şefkatinden yoksun" diye sonuca bağladı Faustine iyi bir talebe gibi. "İçinde sevgi yok, hiç şefkat hissetmiyor, tıpkı 'a'larının cılız olması gibi, onun varlığında böyle bir duygu yok neredeyse. Kişiliği asla güvende olmamış, yanlış kurulmuş, anneyle ilişkisi iyi değilmiş, geçmişi yakasını bırakmıyor, bütün varlığıyla karşı koymaya çalıştığı, üzerinde çok düşünülmüş ve muhtemelen cinsel düşlerden oluşan bir âlemde yaşıyor. İyi özetledim mi?"

Guy alkışladı.

"Ekleyeceklerim var: Başkaları onu pek çekmiyor, kurallara aldırmıyor, rahatını bozan yasalara saygı göstermiyor ama iyi görünmek ve sadece göstermelik de olsa, her halükârda çevreyi başkalarıyla ilgilendiğine inandırmak istiyor. Başkalarıyla konuşurken saygı uyandırmaktan hoşlanıyor."

"Sarı renk?"

"Evet. Ve sürekli kendini öne çıkarması. Öngörülü, planlı ama hoşgörüsüz biri. Her şeyden önemlisi, içinde sürekli bir mücadele, derin bir sıkıntı var. Başkalarına hiç yer olmayan, son derece içedönük bir hayat. Ve bazen kontrolü elden geçiriyor. Ne yapacağı kestirilemez bir insan."

"Kontrolünü kaybettiği zaman mı öldürüyor? Bu, planlı bir katile yakışmıyor!"

“Cinayet ‘kariyerine’ kontrolünü yitirerek başlamış olabilir, ama artık, fazla havayı almak için emniyet supabının açılması gibi öldürdüğü kanaatindeyim. Ve hızını artırdığına göre, bundan zevk aldığını, öldürürken ona güçlü bir tatmin sağlayan, aynı şeyi defalarca tekrarlama riskine girmesine degecek bir şey yaşadığını söyleyebilirim. İşte Hubris bu. Karşılaştığımız bütün insanlar arasında, size bu portreyi hatırlatan biri var mı?”

Faustine ile Guy'in gözleri aynı kişiye yöneldi.

Martial Perotti'ye.

Perotti asabi bir şekilde bıyığını düzeltti.

"Ne var? Niye öyle bakıyorsunuz bana? Yoksa benden mi şüp..."

"Sakin olun" diye dalga geçti Guy. "Fazla hassassınız, dostum. Özellikle bir polis için."

"Şu anne ve bekâr erkek hikâyesi filan... tüm bunlar ister istemez kafamı karıştırdı. Normal olup olmadığımı merak etmeye başladım!"

Faustine onu müşfik bir tebessümle ödüllendirdi.

"İçiniz rahat olsun, kimse normal değil zaten! Hem mesele anne ya da başka bir kadınla sorun yaşamış olmaksa, üçümüz de aynı dertten mustaribiz burada!"

"Sahi, bu yazının bir kadına ait olmadığını nereden biliyorsunuz?" diye bağırdı Perotti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bilmiyoruz. Sadece daha önce vardığımız sonuçlara dayanıyoruz. Sizden bir ricam olacak Martinal Arşivlerinizde, geçen sene bir kundura tamircisi ya da koruyucu melek cinayeti işlenip işlenmediğini araştırabilir misiniz?"

Perotti bu sözler üzerine, alnına bir tokat attı.

"Lanet olsun! Az daha unuttuyordum! Buraya girdiğimde, benim de size haberlerim olduğunu söylemiştim. Dün, Italianlarla olan hikâyeden sonra, arşivlere uğradım. Güçlü bir mizansen, bir tür ayın gibi görünen, organların kesilip alındığı ya da cinsel bölgede nesneye rastlanan başka cinayetler olup olmadığına bakmak istedim. Son yirmi ayın çözülmemiş bütün cinayet dosyalarını çıkardım! Koca bir yığın oldu! Başında on saat geçirdim!"

"Sonuç?" diye sordu Faustine.

Perotti, belirsizliğin yarattığı sıkıntılı bekleyiştten hoşnut olduğunu gösterircesine sırtarak bir müddet bekledi.

"Geçen yaz, haziranla eylül arasında dört cinayet."

"Ayda bir demektir bu!" diye atıldı Faustine. "Ay döngüleriyle alakalı olabilir mi acaba?"

"Öyle olsa, hızını artırmazdı" diye karşılık verdi Guy kayıtsızca. "Ne diyordunuz Martial?"

"Biri fahişe, diğeri kimliği belirsiz iki kadın ve muhtemelen es-kicilerden iki adam. Fakir insanlar! Deşilen karınlarındaki bütün organlar alınmış! Kimliği belirsiz olan kadının kafası da yok."

"Ne vahşet" diye fısıldadı Faustine dişlerinin arasından.

"Paris'in hangi tarafında? Doğuda veya fuar bölgesinde mi?"

"İş o noktada karışıyor: Dört kurban da tamamen farklı yerlerde bulunmuşlar. İlk Au Change Köprüsü ile Horloge Rıhtımı'nın köşesinde bulunmuş."

"Polisin burnunun dibinde!" diye bağırды Guy. "Kışkırtma olduğu muhakkak. Tam olarak ne zaman olmuş bu?"

"12 Haziran 1899'da, sabaha karşı dörtte, bir devriye müfrezesi tarafından bulunmuş. Karnı deşilmiş, ama orada öldürülmediği kesin, çünkü etrafta çok az kan varmış. İkinci maktul, 21 Temmuz'da, borsa binasının basamaklarının önünde yatıyormuş. Aynı vaziyette."

"Bir simge daha, ticaretin, kârın, kapitalizmin sembolü" diye belirtti Faustine.

"Üçüncüsü, 10 Ağustos'ta, Montmartre tarafındaki Deux-Frères Sokağı'nda ve son olarak başsız kadın, 1 Eylül'de, Concorde Meydanı'nda bulunmuş."

"Concorde Meydanı'nda mı?" diye tekrarladı Guy.

"Evet, fuar şantiyeleri yüzünden meydanın büyük bir bölümü halka kapalıymış, kadın çitlerin yakınında bulunmuş. Her dört cinayette de kimse bir şey görmemiş, hiç tanık yok. Her şey bizi bu insanların başka yerde öldürüldüklerine inanmaya sevk ediyor. Son kurbanın üzerinde yağ lekelerine rastlanmış, çok ince bir yağ! Soruşturmacılar o dönemde mümkün olduğunca az iş yapma talimatı almamışlar herhalde. Gayet iyi iş çıkarmışlar. O yağ tahlil ettirmeyi başarmışlar, yapışkanlık oranı son derece düşük-müş ve en azından... müstesna bir ürünmüş: Domuzbalığı yağı olduğunu belirlemişler."

"Hepsi o kadar mı?"

"Maalesef, soruşturmaları kısa bir süre sonra son bulmuş, nöbeti Pernetty ile Legranitier devralmışlar. Onların olayı örtbas etme niyetleri zaten malum."

"Domuzbalığı yağı" dedi Guy düşünceli bir tavırla. Birden yü-

zû aydınlandı. "Tabii ya! Anna Zebowitz'in giysilerinde de yağlı bir madde vardı! Art arda iki kez, bu bir ayrıntı olmaz artık, ipucu demektir."

"Ne işe yarar o yağ?" diye sordu Faustine.

İki erkek bu soru karşısında bir an sustular.

"Pekâlâ" diye devam etti Guy, "tüm bunlardan çıkarılacak sonuç, Hubris'in kariyerine bir sene evvel başlamış olduğu ve o zamandan beri boş durmadığıdır. Bomengo'nun karısı Elikya'yı da sayarsak, kanıtlanmış yirmi kurbanı ulaşmış bulunuyoruz."

Genç Kongolunun adını telaffuz edince Guy kendini kötü hissetti. Derhal hafızasının vanalarını kapatıp vicdanına çullanan dehşet ve suçluluk duygusunu geri püskürttü. Kendini feda ediş Hubris'in tutuklanmasını sağlarsa, Bomengo'nun boşuna ölmüş olmayacağını düşündü.

"On ayda yirmi ölü!" diye belirtti.

"Polisin hiçbir şey yapmayışına inanamıyorum" diye söylendi Faustine. "Ya gazetecilere ne demeli? Sokaktaki insanlara? Kimse tepki vermiyor!"

"Hiçbir koordinasyon yok. Hubris'in zekiliği burada belki de, insanlar olan bitenin farkına varmasınlar diye, kurbanlarını değişik yerlerden seçiyor, Monjol Sokağı hariç; ama oranın araf olduğunu, kimsenin gidip polise ağlamayacağını, herkesin gazetecilerden uzak durduğunu biliyor."

"Neden Monjol kızlarına saldırdı ki?" dedi Faustine. "Yedi kız az değil!"

"Bilmiyorum. Becerikliliğini göz önünde bulundurursak, iyi bir nedeni olmalı. Martial, o dört cinayetden öncesine ait bir şey bulamadınız mı?"

"Hiçbir şey yok. En eskisi hazirana ait. Dün morgda gördüğünüz cesetler Monjol'un kayıp kızları olabilir mi?"

"Olabilir. Doktor Ephraim ile Sefillerin Kralı arasında bir görüşme ayarlamam lazım. Zira o on iki ceset onlarınkiler değilse, ölü sayısı yirmi altıya ulaşır."

"Yirmi altı" diye tekrarladı Perotti alçak sesle.

Tavan arasına yeniden sessizlik çöktü. Herkes, akıl sınırlarını zorlayan bu rakamdan sersemlemiş, gözlerini boşluğa dikmişti.

İşletmenin bir köşesinde çalınan piyanonun melodisi yankılanıyordu.

"Erkekleri, kadınları, yeniyetmeleri ve daha yaşlı insanları öldürüyor" dedi sesli düşünen Guy. "Hayali bir dünyayı boşaltmaktan ziyade, öldürme ihtiyacı ağır basıyor gibi. Oysa ben, akıllı bir insa-

nun, kendisini aşan bir hayalin baskısı olmaz ise, harekete geçebileceğine inanamıyorum. Grafolojik analizden biliyoruz ki, geçmiş Hubris'e musallat olmuş, annesiyle sorunu var ve bunlar yüzünden bugünkü mekanizmalarının büyük bir bölümü sapıtmış durumda. Bu bozukluğu düzeltmek için öldürdüğünü söyleyebilirim."

"Ne tür bir bozukluk, nasıl bir hayal bütün cinsiyetleri ve yaşları kapsayabilir ki?" diye sordu Faustine.

"Tam da bu soruyu sormamız gerekiyor kendimize. Organları alırken yaptığı kesme işlemi de bununla bağlantılı olmalı. Martial, iki gündür yeni cinayet işlenip işlenmediğini araştırdınız mı?"

"Sağa sola soruyorum, şimdilik bir şey yok, bunlara benzer hiçbir cinayet gelmedi kulağıma."

"Tüm dikkatinizi bu noktaya verin. Her cinayet, Hubris istese de istemese de, onun kimliğiyle ilgili ilave bir ipucudur. Borsa Meydanı ve Montmartre'da ölü bulunan iki adamın 'ruh kurtarıcı' ya da 'koruyucu melek' olup olmadıklarını öğrenmeye çalışın. Faustine, Uluslararası Paris Fuarı hakkında bilgi alabileceğiniz bir ilişkiniz olduğunu söylüyordunuz, öyle değil mi?"

"Evet, bir İngiliz mühendis."

"Ona, geçtiğimiz ekim ayında, yani fuar alanında ilk cinayetler baş gösterdiği sırada, çalışmaların ne durumda olduğunu sorun."

"Artık birbirimizden ayrılmamamız gerektiğini sanıyordum."

"Gikaibo'yla beraber gidersiniz. Perotti de meslektaşları arasında güvende olur."

"Ya siz, siz ne yapacaksınız?" diye sordu Perotti.

"İlk dört cesedin, en eskilerinin bulunduğu yerlere gideceğim. İlk sefer daima benzersiz ve özel bir andır. O yerleri rastgele seçmedi. Bir cesedi polis merkezinin duvarlarının dibine ve borsa binasının merdivenlerine atmak fazlasıyla simgesel. Oralarda bir tur atıp Hubris'in kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışacağım."

Perotti ürkmüş gibiydi.

"Dikkatli olun" dedi. "Bu uçurumlara fazla inmenin iyi olduğundan emin değilim."

"O uçurumları bilirim" diye mırıldandı Guy ayağa kalkarken. "İyi bilirim..."

"Yalnız olacaksınız" diye hatırlattı Faustine.

Guy başını birkaç kere salladı.

"Hubris benim kim olduğumu ve nerede yaşadığımı biliyor. Artık beni takip etmeye karar verir umarım. Zira ben çabucak ona ulaşamazsam, muhtemelen o bana gelecektir."

Faustine güneşten korunmak için, kenarlarına inciler ve tül fiyonklar işlenmiş beyaz şemsiyesinin altına sığınmıştı.

Gikaibo'nun koca kütlesi ona ek bir koruma sağlıyordu.

On dakikadır, Marcus Leicester'ın gelmesini bekliyorlardı.

Sabah Faustine, İngiliz mühendisle temas kurmak için Louis Steirn'e telefon açmış ve Leicester'la Elektrik Sarayı'nın önünde randevulaşmıştı.

Elektrik Sarayı devasa kütlesiyle Eiffel Kulesi'nin arkasında yayılıyordu. Öyle uzun ve genişti ki, kuleyi küçük gösteriyordu. Ama Faustine, daha ziyade, sarayın girişini kapatan su deposundan etkilenmişti.

Karşısında, baş döndürücü bir mağara yükseliyordu. Kavisli alınlığının altında kat kat dizilmiş onlarca metre genişliğindeki yalaklardan çağlayan su, havalanmaya çalışan bulutlar gibi dans eden fıskiyelerle süslü, göl kadar büyük bir havuzu dolduruyordu. Bir sürü ayrıntıyla işlenmiş altmış metrelik bir taş yığını: Yüzler, kalkanlar, yalaklar ve vücutlar birbirinden kaçarak gökten dökülüyordu. Yeryüzüne inmiş bir cennet parçasını andıran manzara harikaydı.

Faustine dakikalarca, binanın ortasındaki bir kaya bloğunun karşısında durmuştu. Üzerinde bir grup beyaz heykel vardı: İnsanlık, suyun içinde çırpınmakta olan iki şirret kadını –Rutin ile Nefreti– deviren Gelişimin kılavuzluğunda, Geleceğe doğru ilerliyordu.

Bir an, İnsanlığın yerinde Hubris'i düşündü.

Yaşamı sürdürme ve gelişme örtüsü altında, her numara serbestti.

Evrin adına.

Yoluna çıkan her şeyi silip süpürmek de dahil.

Bunun için düşmana ve her türlü muhalefete sevimsiz bir yüz bahşederek, vicdanını rahatlatmak yeterliydi.

Bu fazla iddialı alegori Faustine'in hoşuna gitmemişti. Rüzgârın savurduğu su serpintilerinden kaçmak için kenara çekilmişti.

"Beni burada bekle" dedi Gikaibo'ya.

Biraz uzakta, sanki halka açık değilmiş gibi üzerinde hiçbir şey yazmayan bir baraka fark etmişti. Leicester bir türlü gelmediğinden oraya doğru yaklaştı.

Kapının üzerindeki camda, "İdari personele mahsustur" yazan bir levha vardı.

İçerden fötr şapkalı bir adam çıktı. Faustine bir el hareketiyle onu durdurdu:

"Özür dilerim beyefendi" dedi en çekici tebessümüyle, "burası hakkında biraz bilgi topluyorum da..."

Adam gözlerini kırpıştırarak, büyüleyici güzellikteki genç kadını süzdü ve şapkasını çıkararak onu selanladı.

"Elektrik Sarayı hakkında mı?" diye sordu.

"Evet. Ve etraftaki katılımcılar hakkında."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz hanımefendi?"

"İnşaatla ilgili orijinal ayrıntılar, tuhaf söylentiler, arkadaşlar arasında iyi bir akşam geçirmemize katkıda bulunabilecek her şey olabilir."

"Çok şanslısınız, tam adamına denk geldiniz, ben bu alandaki görevlilerden biriyim. Adım Théodore Sébillot, hizmetinizdeyim."

"Benimki de Faustine" dedi genç kadın. Sonra adamın öper gibi yapması için elini uzattı.

"Anlatacak hikâyeye çok bende" dedi Théodore Sébillot. "Sizi gezdirmemi ister misiniz?"

"Bu harika olurdu ama randevum var, maalesef. Arkadaşım bira-
razdan gelir. Sonra gezebi..."

"Ne zaman isterseniz Faustine" diye cevap verdi Sébillot hevesle.

Genç kadının çekiciliği mükemmel iş görüyordu.

"Sizi görmek için yarın tekrar geleceğim" dedi. "Biliyor musunuz, temellerle ilgili her şeyi çok merak ediyorum, mahzenleri, görünmeyen şeyleri! Bütün bu muhteşem yapıların da ilginç olduğunu inkâr edecek değilim ama onları alttan destekleyen şeyleri öğrenmeyi daha çok istiyorum. Ve ürkütücü... demeyeyim ama, dokunaklı hikâyelere pek düşkünümdür!"

"O halde, yarından itibaren bu hikâyelerden bol bol dinleyece-

ğinize emin olabilirsiniz. Sizi daha fazla tutmayayım hanumefendi."

Genç kadına reverans yaparak mutlu bir gülümsemeyle işine döndü.

Faustine memnundu. İnşaat sırasında kaçırılan personel veya mahzenlerde başka tuhaflıklar olduysa, bu adam hepsini ayrıntılarıyla anlatırdı kendisine.

Erkekler üzerindeki gücü kendisini de şaşırtmaya devam ediyordu.

Metres tutmanın uygun görüldüğü bir toplumda, fiziği ve çevresiyle oynamayı bilen, güzel bir kadın hemen hemen bütün erkeklerden istediği her şeyi elde edebilirdi.

Julie onu iyi yetiştirmişti. Kadınlık durumunu tersine çevirmeyi, katlanmaktan çok kadınlığını yönetmeyi öğretmişti.

Faustine, evinin bakımı ve eşine destek konusunda her açıdan kusursuz, kocasına itaatkâr, uysal ve köleleşmiş bir eş olmak istemiyordu. Julie'nin lafları zihnine kazınmıştı: "Saygın bir koca, doğasının gerektirdiği ve karısına dayatamayacağı bedensel kaprislerini gidererek, evlilik yatağının gerekliliklerine iyi hazırlanmış bir halde karısına geri dönen erkektir; bu bedensel kaprislerini de hijyen ve ahlak kurallarına uygunluğunu bildiği genelevde giderir!" Genelevlerin kapatılması için mücadele eden politikacılar Julie'yi kaygılandırıyordu. Ama kendi işi için değil, çiftlerin dengesi için endişeleniyor ve bunun sağduyuyu ikiye bölmeyle değiştirmek olacağını tekrarlamaktan hoşlanıyordu.

Faustine bir şeyden emindi: Boudoir de soi'dan, toplum nezdinde son derece saygın o kadar çok adamın gelip geçtiğini görmüştü ki, romantik ve sadık aşka inanamıyordu. Erkeklerin böyle yaratıldıkları ve tek bir ilişkiyle yetinemedikleri düşüncesine alışmıştı. Yalnızlığı mutsuzluğa yeğliyordu.

Yaklaşan Gikaibo'nun gölgesi genç kadının üstünü kapladı.

"Galiba randevun burada" dedi Japon bir çırpıda.

Marcus Leicester önlerinde eğildi. Kızıl saçlı adam, ince uzun yapısını iyice belirginleştiren iyi kesimli gri bir takım elbise ve silindirik bir şapka giymişti. Üst dudağının kenarlarında seyrekleşen ince bir bıyığı, yüz hatlarının ve çukur yanaklarının sert görünümünü pekiştiren sivri favorileri vardı.

"Geciktiğim için çok özür dilerim" dedi. "Bu sabah ziyaretçi akınına uğradım."

"Rica ederim, kabahat benim, son anda dayattım size kendimi." Faustine dev Japon'a dönüp eline biraz para sıkıştırdı. "Gikaibo, dondurmayı çok sevdiğini biliyorum. Ayakta dikilip anla-

madığın açıklamaları dinlemekten kurtarayım seni. Biraz evvel önünden geçtiğimiz dondurmacıda buluşuruz.”

“Guy dedi: Ben her yerde seni izliyorum.”

“Ve ben de diyorum ki: Gidip dondurma ye ve biraz dinlen, bunu hak ettin! Hadi, yallah!”

Faustine onun uzaklaştığını görerek rahatladı. Gikaibo’nun varlığı, bu beyleri huzursuz ediyor ve ona daha az açılmalarına neden oluyordu.

“Saat işindesiniz, değil mi?” diye sordu İngiliz mühendise.

“Evet. Aslında, Invalides Sarayı’nın birinci katındaki saatçilik bölümüne yerleşmiş olmalıydım ama geçen sene, hazırlıklar sırasında yerimi değiştirerek, İngiltere’nin endüstri bölümüne koydular. Ama neticede bu iyi oldu, böylece yaptığım iş, diğer saatçilerden daha çok göze çarpıyor.”

“Günümüzde maalesef pek revaçta olan bu ırkçılık için Fransız halkı adına özür dilerim sizden.”

“Ah, canınızı sıkmayın, on seneden fazladır Paris’te yaşıyorum ve kendimi birçok bakımdan benimsenmiş hissediyorum.”

“Mükemmel bir Fransızca konuşuyorsunuz zaten! Tebrik ederim.”

“Kendi alanıma götürebilir miyim sizi?”

Faustine mühendisin koluna girerek, kalabalığın arasında, fuarın genel havasını yansıtan aşırı büyük bir binanın serinliğine doğru ilerledi.

Tıklım tıklım dolu yollarda, yüzlerce otomobilin arasından yürüdüler. Dünyanın dört bir yanında üretilmiş, pek yakında trafiğe çıkacak bütün modeller mevcuttu. Sonra, büyüklüğüyle bütün Paris garlarını hasetten çatlatabilecek bir hole girdiler. Buhar, gaz ve elektriklerle çalışan görkemli makineler göz alabildiğine dizilmişti holde. Bazıları dokuma tezgâhlarına bağlanmıştı ve bu tezgâhları, sıradan bir işçinin yapabileceğinden çok daha hızlı çalıştıyorlardı.

Faustine ile Marcus Leicester tiz sesler, uğultular, vızıltılar ve hayranlık dolu çığlıklar arasında holü enlemesine kat ederek, tamamı çelik dantel ve kurntaşından yapılmış, anıtsal bir merdiveni tırmanarak çok daha sakin olan birinci kata çıktılar.

“Anarşist saldırılar dalgasından hemen önce geldiniz Fransa’ya, öyle mi?”

“Tam olarak 1889’da.”

“Ve bu şiddet sizin gibi bir monarşisti kaçırmadı, ha?” diye şaka yaptı Faustine.

“Elbette ki hayır! Memleketimde kendimi rahat hissetmiyordum artık. Ailevi meseleler beni doğduğum toprakları terk etmeye zorladı.”

Guy'in çizdiği psikolojik portreyi hatırlayan Faustine meraklandı:

“Ailevi meseleler mi? İnsanın aynı kandan olanlarla kendini güvende hissedememesi korkunç.”

“Evet, annemle babamın ölümü ağabeyime yaramadı. Hiç memnun olmuyor, her şeye karşı çıkıyordu. Sonunda küstük. Ama bütün aileyi benim aleyhime çevirmeyi başardı. O zaman ben de Londra'dan ayrılıp hava değiştirmeyi tercih ettim. Üstelik Paris, kuyumcuları ve saatçileriyle ünlüydü. Burada iyi karşılanacağımı biliyordum. Müsterih olun, hayal kırıklığına uğramış değilim.”

Ağırlıklı olarak madencilik ve metalürjiye ayrılmış Büyük Britanya bölümüne girip çelik külçe, kablo, çivi, vida ve aletlerin, Nobel patlayıcılarının sergilendiği vitrinlerin çevresinden dolaşırlar. Sergi raflarının üstünde altın rengi, büyük ve güzel harflerle Nettlefolds ya da G. Craddock & Cie. yazıyor, söz konusu şirketlerin temsilcileri ürünlerinin meziyetlerini övmek üzere ziyaretçilere yanaşıyorlardı.

Fuarın, gelecekteki anlaşmalar imzalanırken sadece kalabalıkları eğlendirmeye yönelik bir bahane değil, aynı zamanda dünya sanayii ve ticareti için de paha biçilmez bir platform olduğunu fark etti Faustine.

Leicester Saatçilik yapının dip tarafını işgal ediyordu: karmaşık mekanizmalar, minicik parçalar ve nihayet, elektrik ışığında pırl pırl parlayan güzel saatlerle dolu, iki geniş vitrin.

“İşte benim krallığım!” diye bağırdı Marcus Leicester gururla.

“Buradaki bütün saatleri siz mi imal ettiniz?”

“Evet, ben ve ekibim tabii.”

“Kalabalık mısınız?”

“Bir yardımcım, bir de çırağım var. Yani, vardı! Çıracak yılbaşında aramızdan ayrıldı.”

Faustine ihtiyatla sordu:

“Ayrıldı mı? Nasıl yani? Şey mi oldu...”

“Hayır! Şükürler olsun ki, hayır! O manada değil, rekabeti seçti yalnızca. İçiniz rahat olsun.”

“Ve pazarlamak amacıyla ürünlerinizi burada sergiliyorsunuz, öyle mi?”

“Evet, bu kendimi tanıtmak için bir yol. Sağlam, paslanmaz İngiliz çeliğinden mahfazalar, dayanıklı mekanizmalar. Benim uz-

manlık alanım, yedek işleyiştir. Saatlerim kurulmadan kırk saat çalışabilir!”

“Harika!” dedi Faustine hayran olmuş gibi yaparak.

Ve gösterdiği her nesneyi dikkatle süzerek adamın marifetlerini, elde ettiği teknik başarıları anlatmasına izin verdi. Leicester işi, genç kadın için vitrinden en hassas mekanizmaları çıkarıp avucunun içine bırakmaya kadar götürdü.

“Ve işte, en çok aranan model!” diye bitirdi. “6’nın tam üstünde gördüğünüz şu hareketli, minik altın dairenin adı Tourbillon Leicester.”

“Tourbillon nedir?” diye sordu umutsuzca Faustine. İlgisiz görünmeden, konuşmayı adamın kendisine yönlendirmenin bir yolunu arıyordu.

“Yerçekimi saatlerimizin hassas mekanizmalarına sabit bir güç uygular. Meşhur saatçi Breguet, vaktiyle, sarkacın işleyişini bozan bu çekime engel olmak ve ortalama dengede bir işleyiş elde etmek için, maşa-sarkaç takımının pozisyonlarını eşit olarak dağıtan bir tür döner kafes icat etti.”

“Sonuçta, insanoğlu en hassas mekanizmalarında yerçekimini alt etmeyi becermiş!”

“Kesinlikle öyle! Tourbillon imalatının son derece karmaşık bir iş olduğunu ve yalnızca en iyi saatçilerin bunu başardığını belirtmem gerek yok herhalde.”

“Siz bu sanatı nereden öğrendiniz peki?”

“Babamdan. Aile işini devraldım.”

“Babanız İngiltere’de tanınmış biri miydi?”

“Ne yazık ki, istediği kadar değil. En büyük hayali Breguet’nin başardığını yapmaktı: Kraliyet ailesinin saatçisi olmak. Ben de bir gün bunu başarmayı umuyorum.”

“İyi bir rövanş olurdu bu! Ve güzel bir ironi: Majestelerinin bir tebaası Fransa’da sürgün yaşarken onun saatçisi haline geliyor! Neden bizim ülkenizi seçtiniz?”

“Louis Steirn sayesinde! 1887’de, Londra’da tanıdım onu. Bedford Street’te, benim evimin hemen yakınında yaşıyordu. Dadım bana Fransızca öğretmişti. Bir akşam, *pub*’da tanıştık ve bu, on üç yıldır devam eden bir dostluğun başlangıcı oldu.”

“Steirn Londra’da ne yapıyordu ki?”

“Ruh çağırma tutkusu yüzünden. Büyük medyumlarla görüşmek için dünyayı dolaşmayı aklına koymuştu.”

“Bunu yapabildi mi bari?”

“Doğrusu hayır. Londra’da –ki, sanırım bu adı vaktinin çoğu-

nu meşhur Helena Blavatsky'nin yanında geçirdi-, sonra da New York ve Chicago'da kaldı ve dört yıllık seyahatten, araştırmalardan bitkin düşmüş bir halde geri geldi."

"Bunun o denli büyük bir tutku olduğunu bilmiyordum. Kulübün, Bay Stearn'in eğlenmek için kurduğu bir çeşit salon olduğunu sanmıştım."

Leicester Faustine'in kullandığı sözcüklerden rahatsız olmuş gibiydi. Biraz soğuk bir ses tonuyla cevap verdi:

"Bu kesinlikle bir eğlence değildir! Stearn'in hayatının merkezi ve en büyük hünleridir!"

"Bir Allan Kardec çocuğu yani."

"Kesinlikle değil! Louis, Kardec'in ilkelerine katılmaz. Perispr⁸ kavramının ilginç olduğuna kuşku yok, ama reenkarnasyon yoluyla gelişme teorisi akla yatkın değil! Louis'ye göre, bazen ruhlar bebeğin rahim içi yaşamına etki eden kolektif bilinçaltıyla birleşir, fakat bu daha öteye gidemez. Bir ruhun, bir tinin yeni bir bedende reenkarnasyonu, Louis ve Kontes Bolosky'nin bizi ortak ettikleri gibi bir deneyim yaşamış herkes için tamamen saçmadır."

Hassas bir konuya bulaşma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu sezen Faustine üstelememeyi tercih etti.

"Bütün zamanınızı bu sergiye adıyorsunuzdur herhalde."

"Tahmin ettiğinizden de çok!"

"Böyle bir projeyi hayata geçirmek ne kadar zaman alıyor?"

"Aylar süren hazırlıklar gerekiyor! Başvurumun kabul edilmesi bile idari bir çile oldu."

"Bazı katılımcıların geçen yazdan beri burada bulunduklarını duydum."

"Hiç zannetmiyorum, o zamanlar bina hâlâ inşaat halindeydi. Buna karşılık, ekim başında, yerleşim alanımızı hazırlamak üzere içeri girmemize izin verildi."

Ekim. Lağımlardaki ilk cesetler. Faustine'in kalbi çarpmaya başladı.

"Siz de burada mıydınız? Sık sık gelir miydiniz?"

"Evet, elbette. Neden sordunuz?"

Soruyu duymazdan gelen genç kadın devam etti:

"O dönem boyunca, şaşırtıcı bir şey görmediniz ya da korkunç söylentiler duymadınız mı hiç?"

"Korkunç söylentiler mi? Ne arıyorsunuz Faustine?"

"Gölgedeki Paris hakkında, şehrin bilinmeyen yönleri, en iğrenç cinayetleri, en şaşırtıcı anekdotları üzerine bir kitap yazma-

8. Klasik ruhçuluk anlayışına göre, ruh ile beden bağlantısını sağlayan yarı maddi bir bağ. (ç.n.)

yı düşünüyorum ve bana malzeme gerekiyor.”

Leicester’in sağ kaşı kalktı ve yüzünde bir kuşku ifadesi belirdi.

“Ne acayip bir fikir!” diye yorumda bulundu sonunda. “Hayır, sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama, anlatacak özel bir şeyim yok. Ayrıca, ben her zaman burada değildim, işlerim gereği düzenli olarak Londra’ya gidiyorum.”

“Ya, demek öyle! Sağlık olsun. Londra muhteşem bir kent olmalı.”

“Öyledir. Kozmopolittir ve geniş bir alana yayılmıştır. Sömür-gelerimizin çeşitliliği de Londra’ya egzotik bir hava katar, ki kenti Avrupa’da eşsiz kılan da budur.”

“Sık sık gidiyor musunuz oraya?”

“Her ay on beş günlüğüne giderim, bazen biraz daha çok kalırım. Mesela fuardan hemen önce, tedarikçilerimden ihtiyacım olan şeyleri almaya gittim ve şubat ayının tamamını doğduğum topraklarda geçirdim.”

Şubat. Louise’in Monjol Sokağı’nda kaybolduğu ay.

Faustine birkaç dakikadır Marcus Leicester’i ideal şüpheli olarak görüyordu; ama şubat ayında başka yerde oluşu onu Hubris cinayetlerinin en az birinden temize çıkarıyordu. Ve sık çıktığı seyahatler de göz önüne alınacak olursa, mühendisin sonunda tamamen aklanacağını tahmin ediyordu. Hubris her zaman yollar-da olamazdı, yerleşik bir adamdı, cinayetlerini hazırlamak için zamana ihtiyacı vardı, kurbanlarını saptaması, takip etmesi, onları tanımaya çalışması lazımdı.

İngiliz saatçinin bütün koleksiyonunu dolaşmış ve sonuna, zemin katın üzerinde çıkıntı yapan asma kata varmışlardı. Faustine aşağıda binaya girip çıkan ziyaretçileri, modern sanayinin medarı iftihar bu makine ve araç bolluğundan mest olmuş, coşkulu yüzleri görebiliyordu. Aşağıdaki, beyaz bezle örtülü geniş alan gibi, hâlâ bitmemiş stantlar da vardı. *Gelişim bu aşamada işte*, diye düşündü: Gerçek bir kontrol olmaksızın, herkese dağılmış vaziyette ve sürekli evrim halinde. Kendini insanlık için bir ilerlemeyele temize çıkaran her şeye izin vardı. *Ama hangi insanlık?* diye sordu kendi kendine Faustine. İnsan yığını mı, yoksa empatiyle donanmış bir yaşam biçimi olan insanlık mı? Bu, insanın geleceği için uğurlu çağda, bu endüstriyel azgınlığa biraz sağduyu katmaya çalışacak filozoflar neredeydi? En uyanık düşünürlerin en radikaller olmaları bir tesadüf müydü?

“Ne mahşer ama!” dedi Leicester.

“Kesinlikle öyle! Umarım sonunda, en azından kimliğimizi ko-

rumayı biliriz. İnsanın sadece tüketiciden ibaret olduğu, makineler tarafından yönetilen bir dünya düşünsenize!"

"Bu asla gerçekleşmez."

"Niyeymiş o?"

"Çünkü makinelerin doldurduğu bir dünyada, herkese yetecek yer kalmaz. Baksanıza şunlara! İşçilerin işini yapıyorlar. Yerlerini bu icatlar ahırsa, dünyanın bütün işçileri ne olacaklar? Toplum piramit şeklindedir, herkes için bir yer mevcuttur ve temel onlardır. Uygarlığımız bu biçimde kurulmuştur. Yerlerine başka bir şey koyarsanız, onları ne yapacaksınız? Toplum temelsiz kalacak ve sonunda çökecektir! Hayır, dediğim gibi, bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyiz."

"Umarım gelecek sizi haklı çıkarır..."

Bir saat daha sohbet ettiler, sonra Faustine müsaade istedi.

Gidip Gikaibo'yu bulduğunda, kendini üzgün hissediyordu. Kafasında derin kuşku vardı. İddialı çeşme ve Leicester'ın idealist söyleviden sonra, fuarın dev bir illüzyondan başka bir şey olmadığını anlıyordu.

Halkı bir araya toplayıp eğlendirmeye, endüstriyel geleceğe inandırmaya, dünyanın çılgınca gidişatını desteklemeye ya- rıyordu. Sömürgeler sergisine bakmak kâfiydi: Görünüşe göre, fuara egzotizm tadı katmak ve Parislilerin masrafsızca sömürgelerde seyahat etmelerini sağlamak için çok para harcanarak Trocadéro'ya kurulmuştu. Ama her pavyon her şeyden önce kabile hayatını yansıtan pitoresk bir hava yaratmayı hedeflemişti. Asla halkların hakiki kültürü övülüyor, aslında Sen'in diğer kıyısında yayılan olağanüstü ilerleme ile ilkel insan arasındaki zıtlığı açığa vurmaktan başka bir işe yaramayan "vahşiler" kendi ortamlarında sergileniyordu.

Bu paradoks, bu ikiyüzlü toplum sağlıklı değildi.

Modern dünyayı kemiren bu deliliğin ortasında Hubris gibi insanların doğması şaşırtıcı değildi.

Boudoir'a geri döndüklerinde, onları Jeanne karşıladı sessizce.

"Julie sana çok kızgın" diye fısıldadı.

"Niye? Çalışmıyorum diye mi?"

"Biraz gayret gösterebilirsin! Dedikodu çıkmaya başladı... Ha, sahi, bir bey geldi seni görmeye."

"Şu an hiç randevu kabul etmiyorum, dinlenmeye ihtiyacım var."

"Mühim değil. Burada olmadığını söylediğimizde, senin yerine Rose'u istedi zaten."

"Mükemmel."

"Gitmeden evvel, Guy için şunu bıraktı, sen verebilir misin ona?"

Jeanne, Faustine'e bir zarf uzattı.

Fildişi rengi bir zarf.

Kan Faustine'in beynine hücum etti, kulakları çınlamaya başladı.

"Hâlâ burada mı?" diye sordu titreyerek.

"Hayır, Rose'la beraber çıktılar aslında, önce yemek ısmarmak istiyordu ona."

"Çıktılar mı? Ve Rose hâlâ dönmedi, öyle mi?"

Jeanne holdeki duvar saatine döndü.

"Hayır. Biraz fazla uzadı sanki."

Faustine zarfın arkasını çevirdi ve "Guy" adının yazdığını gördü. Bir anda başı dönmeye başladı.

Bir önceki zarfın üzerindekiyle aynı yazıydı.

Hubris'in el yazısı.

Bıkıp usanmadan tekrarlanan, boğuk vurma sesleri.

El arabasıyla meyve sebze satan kadın, müşteri çekmek için, kalçasında asılı silindire tahta bir tokmakla vurup duruyordu.

Sebzeleri güzel ve olgun olsa da, yoldan geçenlerin omuzlarına tükürükler saçarak böğürmesi pek hoş değildi. Guy, yeri yıkamak için çekilen masa ve sandalye gıcırıltılarının çınladığı Moulin de la Galette'in girişinin önünde kadını geçti. Mekân her zaman olduğu gibi, bir gece önce de şarkıcı ve dansçıların ayakları altında perişan olmuştu.

En nihayet, aslında Moulin ile Le Maquis arasına sıkışmış bir çıkmaz sokak olan Deux-Frères'i buldu.

Bir yanında, Montmartre kabarelerinin gösterilerine ait afişlerle kaplı bir tahta perde –üzerinden, büyük ve boş arazinin bitki örtüsü taşıyordu–, diğer tarafında Moulin de la Galette ve bahçesini çeviren duvar bulunan sokak, sakin ve ıssızdı. Bitişikte yiyip içen müşteriler yüzünden geceleri gürültülü olmalıydı. Hubris avını orada öldürmüş olabilirdi.

Guy ceketinin cebinden küçük, siyah defterini çıkarıp notlarına göz attı.

Kurban erkekti.

O kadar az bilgi var ki! diye söylendi yazar. Bu kadar az ayrıntıyla ne yapabilirdi ki?

Bölgeyi köşe bucak incelemek üzere, çıkmaz sokağın dip tarafında dolandı. Yerden toplanacak hiçbir şey kalmamıştı, onca zaman sonra başka türlü de beklenemezdi zaten.

Guy arkasında bir gıcırta duydu ve eski bir kapıyı itince, çıkmaz sokağın küçük bir avluya açıldığını keşfetti. Bu garip girintiyi, köşede duran eski bir değirmen taşı ve göğe doğru yükse-

len mütevazı bir dikilitaş işgal ediyordu.

Gayet kolay girilebilir bir yerdi ve Hubris buraya gelmiş olabilirdi, hatta iyi düşününce, bu kuvvetle muhtemeldi.

Guy taş sütunun üzerine kazınmış yazıyı okumak için eğildi:
*"Yıl MDCCXXXVI, bu dikilitaş, Kralın emriyle, kuzey cenan-
 hından Paris meridyenine hiza teşkil etmesi için dikilmiştir.
 Ekseni rasathanenin güneye bakan yüzünden 2,931 toise,⁹ 2
 ayaktır."*

Bunun Hubris'le bir alakası olabilir miydi? Oradan hangi mesajı okumak gerekiyordu? Horloge Rıhtımı için her şey yeterince açıktı, polisi tahrik etme isteği söz konusuydu. Ya burada? Buranın da bir anlamı var mıydı?

Hubris bu çıkmaz sokağı sadece kendi sükûneti için seçti muhtemelen, başka bir şey için değil.

Çıkmaz sokak... riskli bir şeydi bu. Öldürürken ya da cesedi bırakırken görüldüğü takdirde, hiç kaçma imkânı olmazdı. Bu denli ihtiyatsız davrandığı tek sefer, Trocadéro Sarayı'nın tepesindeki hadiseydi ve Anna Zebowitz, katilinden kaçtığı için orada öldürülmüştü. Yeri o seçmemiştir.

Hubris temkinlidir. Öngörülüdür! Buraya gelip sebepsiz yere bu riski almazdı, onun tarzına benzemiyor.

Ancak Guy, dikilitaş ve terk edilmiş değirmen taşından başka hiçbir özel işaret göremiyordu. Madem bu yönde ilerlemek gerekiyordu, bunlara ne gibi bir sembolizm atfedebilirdi? Halkı besleyen tekerlek ve tanrılara doğru yükselme mi? Tarihsel bir bağ mı? Hubris 1736 senesiyle ilgili ne ima edebilirdi ki? Kralcı mıydı yoksa?

Guy iç geçirdi ve bir sonraki cinayet mahalline gitmeye karar verdi. Burası ona hiçbir sırrını açmıyordu.

Paris'in huzursuz taşkınlığı kuşların civıltısını yok edene kadar kendini kırdı hissederek Montmartre'da yürüdü. Bir omnibüse atladı ve öğlen vakti Borsa Meydanı'na ulaştı. Sentier'nin, artık bütün Paris'te "küçük terziler" diye anılan işçi kızları, ellerinde metal kutularıyla atölyelerden çıkıp parkların ve avluların bankalarında yemek yemeye gidiyorlardı.

Guy sokakta Kraliyet Sarayı'nın bahçesine doğru akan insan selinin arasından süzülür ve Brongniart Sarayı'nın karşısında durdu. Siyah takım elbiseli insanlar, sanki her an dünyanın geleceği belirlenecekmiş gibi aceleyle basamakları inip çıkıyorlardı.

Guy, Vespasien'in kından esinlenen tapınağın merdivenlerinde,

⁹ 1,80 metreye tekabül eden eski bir uzunluk ölçüsü. (ç.n.)

basamaklara yayılmış koyu renk kanlar içinde yatan bir adamın cesedini hayal etti.

Niye borsa?

Bankacılar piyasasını kınamak için mi? Hubris bu kez anarşist bir eğilim mi gösteriyordu?

Cinayetin orada işlenmiş olamayacağı aşikârdı, mekân fazla ortadaydı, meydana bakan çok sayıda pencere vardı, trafik gece geç vakitte bile yoğundu.

Hubris'in bir taşıtı olduğu muhakkaktı.

Kurbanlarını kaçırıp bir yerde öldürüyor ve iç organlarını boşalttıktan sonra, Paris'in sembollerle yüklü sokak köşelerine bırakıyordu. Mesele o sembolleri saptamaktaydı.

Guy sütunların sıralanışından etkilendi, kendi kendine oradan bir şey çıkıp çıkmayacağını sordu ve sütunları saymaya girişti.

Sarayın çevresinde altmış altı kolon vardı.

Altı, şeytani bir rakamdı, bilhassa üç tane altı.

Ama altmış altı ne anlama gelebilirdi ki?

Korkarım, pek bir şey ifade etmiyor!

Bıkkın bir halde bir arabaya seslenip Concorde Meydanı'na doğru yola çıktı. Horloge Rıhtımı'na bakacak gücü kalmamıştı ve daha dört gün önce gittiği için orayı zaten biliyordu.

Manzaraya bakmak için arabadan Concorde Köprüsü'nün başında indi. Aşağıda, mavnalar kum, çakıl ve keresteden oluşan her günkü yüklerini boşaltıyor, meydanda ise atlar, çift katlı arabaların ve buharlı omnibüslerin arasında yük ve yolcu taşıyorlardı. Bir sürü otomobil patırtılar çıkararak uzaklaşıyordu.

Dikilitaş, alanın diğer yanındaki yüksek binalarla ve en dipteki Madeleine'le bariz bir karşıtlık oluşturuşuyordu.

Bir sütunlu yapı daha, diye düşündü Guy.

Sonra başka bir gerçeğin farkına vardı.

İki dikilitaş etti!

Montmartre'daki ve bu.

Borsa binasının sütunları.

Aynı adı taşıyan rıhtıma yukarıdan bakan saat kulesi.

Göğe doğru yükselen binalar.

Gücü hatırlatan. İktidarı. İnsanın Tanrı'ya yaklaşma isteğini.

Bu çıkıntılar Faustine'in laflarını çağrıştırdı hemen.

Genç kadın Hubris'in yaptığı her şeyde cinsellikle bir bağ görüyordu.

Bu nesneler, uzun ve dik biçimleriyle, erkek cinsel organını da temsil edebilirdi.

Faustine haklıydı: Hubris'in cinselliğiyle bir sorunu vardı.

Acaba bu yüzden mi Monjol Sokağı'nı tanıyor, yalnızca fahişeleri öldürüyordu?

Burada, artık ihmal edilmemesi gereken bir ipucu yatıyordu.

Bu, Guy'i Sefillerin Kralı'na yönlendirdi.

Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Bunun üzerine, hiç vakit kaybetmeden yeni bir arabaya atladı ve Paris'in diğer tarafına gidip Asselin Sokağı'na girdi.

Monjol Sokağı'na saptığı sırada, kamburu çıkmış iki dişsiz kadının üzerine atıldılar:

"Gel yakışıklı! Gel de öz suyunu çıkarayım!"

"Yıldızlara yollarım seni" dedi öteki.

"Teşekkürler ama randevum var" diye cevap verdi Guy onları iterek.

Kadınlar söylenerek önüne tükürdüler.

Guy Victor'u buldu. Bir gözü fena morarmış olan delikanlı onu Sefillerin Kralı'nın evine götürdü. Kral panjurları kapalı, tütün ve absent kokan, karanlık bir apartman dairesinde oturuyordu.

Yine tıraşsız olan Gilles, alınıdaki ve çenesindeki yara izleri, çal gibi kaşları ve incecik yarıkları andıran gözleriyle onu soğuk karşıladı.

"Söyleyin bakalım, bize bunca kötülüğü yapan şu pisliğin işini bitirdiniz mi?" dedi.

"Daha değil. Ama ona yaklaşıyoruz. Cesetler bulduk. Sizin soğan kızları olup olmadıklarını öğrenmem lazım."

"Değiller."

"Nereden biliyorsunuz? Kimlik tespiti için içinizden birini morga götürmedim bile!"

"Şişko ile tilki tekrar geldiler. Adamlarıyla bizi dayaktan geçirdiler."

Pernetty ile Legranitier.

"Ne sebeple?"

"Zevk için! Soruları sonradan sordular ancak... Victor cesetleri görmek için onlarla morga gitmek zorunda kaldı. Hiçbirini tanımamış, hem de bir kez daha dövüldüğü halde."

"Pislik herifler" diye söylendi Guy.

Soruşturmayı yoğunlaştırıyorlar mıydı yoksa?

Ama bunun için ortada bir soruşturma olması gerekirdi! Daha ziyade, fuarın altında bulunan çok sayıda cesetten korkmuş olmaları. Üstelik kimlikleri belirlenmedikçe, olay uzun süre kapanamaz...

"Bana verecek başka bir haberiniz yoksa, gidin buradan. Keyfim misafir ağırlamaya müsait değil! Benimle beraber sarhoş olacaksınız, o başka. Bir kadeh absent ister misiniz?"

Guy onu kibarca reddedip içini sıkı dairesinden çıktı. Gıcırdayan merdivenden inerlerken Victor'a sordu:

"Kralınız iyi değil, ha?"

"Bunalım döneminde. O böyledir. Bir mutlu, bir ölesiye üzgün. Böyle zamanlarda, üstüne gitmemek gerekir, hiç yoktan bıçaklar adamı!"

"Demek morgdaki cesetlerin hiçbirini tanımadınız, öyle mi?"

"Evet, hiçbirini. Bu, omuzlarının üzerine hâlâ bir yüzü olanlar için geçerli tabii. Bazıları iyice berbat durumdaydı!"

Gözündeki morluktan başka, kollarında da çürükler olduğunu fark eden Guy genç adama sordu:

"O iki alçak sizi fena benzetmişler. İyi misiniz bari?"

"Geçer."

"Doktora gittiniz mi?"

"Beni söğüşlesin diye mi? Kendi kendime iyileşirim zamanla!"

"Morgdaki doktor sizi muayene edebilir, eminim o..."

"O Yahudi mi? Tam bir deli o! Hâlâ canlıymış gibi, sürekli karışındar bahsediyor!"

"Edna'dan mı?" dedi Guy. Doktorun karısının adını hatırlamıştı.

"Evet!"

"Öldüğünü nereden biliyorsunuz?"

"O iki şerefsiz söyledi."

"Sizi korkutmak içindir."

"Hayır, sahiden! Bakışlarından anladım. Onlar da doktordan hoşlanmıyorlar."

Guy içinde kabaran kuşkuları bastırdı. Kendisine iyi davranan yaşlı bir hekimle kaybedecek vakti yoktu. Ephraim, karısının ölümünü kabullenmekte güçlük çekiyor olabilirdi.

Çok kıymetli bir varlığın yitirildiğini kabul etmek bazen imkânsız oluyordu.

Guy, Victor'a veda edip Villette Bulvarı'na çıktı ve bundan sonra ne yapacağını düşünmek için yürümeye devam etti.

Lağımlardaki on iki cesedin Monjol'la alakası yoktu.

Yirmi altı ölü.

Akl almaz bir şeydi bu. Esas itibariyle, çoğu fahişe olan kadınlar, ama aynı zamanda erkekler ve yeniyetmeler.

Bu seçimleri yaparken Hubris'i yönlendiren neydi? Guy onun astgele vurabileceğine inanmıyordu. Bu bir düşüncenin, bir hazır-

lığın ürünüydü. Ama neden kurban türünü değiştiriyordu? Tamam, fahişeler kolay kurbanlardı, bunu anlayabiliyordu. Ya ötekiler?

Guy gözünün önünde yeterince yapboz parçası olduğunu, onları bir araya getirerek Hubris'in ruhunun büyük bir bölümünü az çok görebileceğini hissediyor ama bağlantıları kurmayı başaramıyordu. Hemen önünde, elinin altında olmasına rağmen bu parçaları bir araya getirememenin ezikliği onu kudurtuyordu.

Bir Paris haritası alıp beş köşeli bir yıldız ya da ezoterik bir desen bulmak amacıyla, olay mahallerini işaretlese miydi acaba?

Guy camekânlı dolapları küçük şişelerle dolu bir aktar dükkânının önünde aniden durdu.

Tezgâha yaklaşıp satıcıya sordu:

"Domuzbalığı yağı var mı acaba?"

"Domuzbalığının kafa ve çenesinden çıkarılan yağ mı? Evet var, şanslısınız!"

"Niye şanslıyım?"

"Zira Paris'te pek bulunmaz!"

"Bunu bilmiyordum. Almamı bir ahabım istedi de. Merak ettim, tam olarak ne işe yarıyor?"

"Her işe yarar aslında, üstün nitelikte bir yağdır. Daha çok mutfakta kullanılır, ama sürtünmelere karşı da çok etkilidir. Yağla çalışan lambalarına koyanlar bile var, daha uzun süre gidiyor ve daha az koku yapıyormuş! Bana kalırsa, bu kadar pahalı bir yağ lambada kullanmak tam bir israf!"

"Bir şişe alayım. Nereden geliyor peki?"

"Yaklaşık üç ayda bir, doğrudan Kanada'dan geliyor. Buyurun, elimdeki son şişe bu! Eşiniz bununla güzel etler kızartabilir size."

Guy ne düşüneceğini bilemiyordu. Burada da bir sır saklıydı yine. Bu yağ her şeye rağmen Hubris'le bağlantılıydı, kurbanlarının ikisinin üzerinde bu yağdan vardı. Bu kadar nadir bir ürün söz konusuysa, bu bir tesadüf olamazdı.

En çılgın varsayım aklıma dönüş yolunda geldi.

Müstesna bir yağ, bir o kadar istisnai bir işte kullanılabilirdi.

Hayır, bu imkânsız.

Özellikle de akıl almazdı. Guy bunu kelimelere dökmeyi başaramıyordu.

Ne var ki bu varsayım, ne kadar ölçüsüz olursa olsun, neredeyse her şeyi açıklıyordu.

İç organların kesilip çıkarılmasını. Hubris bundan zevk alıncaya, kurban sayısının artmasını.

Sözcük mide bulandırıcıydı.

Dehşet verici.

Guy yol boyunca, yanlışlığını, abarttığını tekrarlayıp durdu kendi kendine.

Ama şüphe ayak diriyordu.

Randevuevinin önüne vardığı sırada, sözcük çıktı ve Guy, yarım ağızla da olsa, kelimeyi yüksek sesle telaffuz etmek zorunda kaldı:

Yamyamlık.

Dik kuyruklu, köşeli, kara harfler, düzensiz sol marj... Guy bunları hiç derhal tanıdı.

Bu dikdörtgen kâğıt ve taşıdığı anlamdan hipnotize olmuş vaziyette, ağır ağır soluyordu.

"Rose tereddütsüz gitmiş onunla, ha?" diye sordu ikinci kez.

Faustine başıyla onayladı.

"Ve ne Jeanne ne de bir başkası onu görememiş, öyle mi? Kapıyı kim açmış peki?"

"Jeanne. Ama dikkat etmemiş, adamın şapkası ve siyah bıyığı varmış. Bir ulak da olabilir. Hubris kendini gösterme riskine girmezdi herhalde, öyle değil mi?"

"Bu mümkün. Ama kibirden hata yapmış da olabilir. Nihayet ortaya çıkmak ve oynamak istemiştir belki."

En kurnazların oyununda, son gören iyi görür,

Şah kalesini alarak veziri mat etti,

Ya şimdi ne yapacak fil?

Tik tak, tik tak, vakit dolmak üzere,

Partinin sonu için, Şahın zaferi için,

Sizden kurtulmak için, Melmoth eve dönüyor.

Akşam görüşürüz.

Guy işaretparmağıyla kâğıda vurdu.

"El yazısı değişmiş, fark ettiniz mi?"

"Bu defa çok daha büyük yazmış ve neredeyse hiç marj bırakmamış."

"Doğru. Bu bir hayli çocukça bir tepki. Bütün alanı kendine almak istiyor, istilacı, kendini dayatmanın peşinde. Kendini çok

ezik hissediyor ve bu yolla ezikliğini telafi etmeye çalışıyor olabilir. Lakin ilk bakışta gözüme çarpan şey yazının ebadı: Dört kat büyümüş! Ve daha önce incelediğimiz bütün belirtiler burada da abartılı bir şekilde mevcut. Sanırım, ilk mektupta dikkatliydi; mesaj aracılığıyla bize hitap etmeye niyetliydi, mektubu yazarken bizi *düşünüyordu*. Bu sefer önemli olan tek şey kendi hissettikleri. Bileşenler arasında biz yokuz artık. Tamamen içine dönmüş durumda. Çok büyük el yazıları 'ben kültü'nü açığa vurur. Ayrıca taşkın bir hayal gücüne sahip olan, ama kendileriyle fazla meşgul olduklarından objektiflik beklenemeyecek kişiler söz konusudur."

"Bütün harflerini tamamlamıyor, bazı 't'lerin çizgileri yok, keza 'e'ler de tamam değil. 'S'ler öyle yassı ki, zor ayırt ediliyor. İlk mektup böyle değildi."

"Hamlesi, içinden gelen şey yarım kalıyor, düşüncesinin sonuna kadar gidemiyor, güvensiz. Ama harflerinin hattına bakın, burada kendini ilk seferkinden daha çok ele veriyor. 'F'leri çok ilginç; anneyle, kadınla bağlantılı ikinci harf. Dişilik idealini simgeleyen ve ruhun, umudun, yani idealin bölgesine yükselen bir kuyruk; içgüdünün içine iyice yerleşen bir bacak ve normalde 'f'yi o an diğer harflere bağlaması gereken, ama geçmişe ya da geleceğe doğru esneyebilen yatay çizgisiyle üç planda gelişen yegâne harf olması itibarıyla, bu daha da anlamlı. Hem 'f'leri kesinlikle uyumlu değil. Bacak düz ve katı, kıvrımsız, yani kısır. Hubris'in kafasında iyi bir kadın imajı yok. Baksanıza, bağ çizgisi kullanmıyor neredeyse, 'f'leri diğer harflerden kopuk. Kadınlar onun için dengeleyici bir unsur değiller, onları uzaklaştırıyor, toplumdan, başkalarından ayırıyor. Kuyrukları ters duran olta iğnesine benziyor, ki onunla ne yaptığını bilince, bu gayet imgesel bir hal alıyor."

"Yatay çizgi bazen dikey kısımdan çok evvel başlıyor" diye belirtti Faustine.

"Bu doğru, bazı yerlerde çok önceden başlıyor."

"Kadınlarla çözmesi gereken bir sorunu olduğunun belirtisi mi? Acı verici bir hatıra?"

"Dikkatinizi çekerim, o çizgiyi uzun yaptığında, 'f'ler biraz daha iyi çizilmiş. Ben daha ziyade, kadınla olan ilişkisinde annenin fazla yer tuttuğu kanaatindeyim. Başka bir deyişle, iyi olan sadece annesi. Bununla ilgili başka bir şey daha var: 'p'ler. Babayla bağlantılı üç harften biri. Bacağın güç ve erkeklikle, 'p'nin yuvarlağının sa duygusal alan ve hissedilen baba sevgisiyle bağlantılı olduğunu söylersem, bundan ne sonuç çıkarırsınız?"

"Çizdiği 'p'ler minicik, bacakları çok belirgin ve harflerin oranlarına göre anormal aşağı iniyor, ama hiç yuvarlak yok. Babasına pek itibar etmiyor. Ziyadesiyle erkek ve sevildiğini hissetmemiş."

"Gerçekten böyle, aşağı yukarı. Olmayan bir baba. Güç sembolü bacak, iyice derinlere uzansa da, babasız büyümüş olabilir. Harf bu kadar ufak olmasaydı, onu hiç tanımadığını söylerdim. Ama şimdi, babasının sadece yanında bulunmamakla kalmayıp büyük olasılıkla şiddet uygulayan biri olduğunu ileri sürmek istiyorum. Hubris bütün 'p'lerini küçültüyor, ama bacakları uzatıyor, erkekliğin altını çiziyor."

"Babası tarafından... ırzına geçilmiş olabilir mi acaba?"

"Dövülmüştür belki. Her halükârda, sevgi yok, onun varlığını reddediyor."

"Rahatsızlıklarının, dengesizliğinin potansiyel kaynağına ulaştık" dedi Faustine bıkkın bir tavırla. "Anneye yönelik abartılı, idealleştirilmiş bir sevgi, hatta belki de ensest; buna mukabil soğuk ve şiddete yatkın bir baba. Bu yüzden, kadınlara saldıracağı zaman, onun göztünde sapkınlığın ulaştığı son noktayı simgeleyen kibar fahişeleri seçiyor; tanım itibarıyla anti-anneyi."

"Bunu pratik nedenlerle yapmıyorsa tabii... Gecenin geç vakti, sokakta, müşterinin biriyle arabaya binmekte tereddüt etmeyen, kolay avlar... Başka vesilelerle de ispat ettiği uyum sağlama yeteneğini yadsımamak lazım. Dikkatimi çeken başka bir şey daha var: Metin ve anlamı. Sanki tüm bunlar onun için oyundan başka bir şey değilmiş gibi, satranç metaforu kullanıyor. Kendine büyük harfle başlayan Şah rolünü vererek, büyük özsaygısını bir kez daha gösteriyor. Sanırım, vezir sizsiniz Faustine. Ve kale de Rose oluyor. Cebinde önceden hazırlanmış iki farklı karton vardı herhalde. Zira siz burada olsaydınız, bu mesajın manası kalmazdı. Oysa ilkin sizi sormuş ve yokluğunuza kızıp Rose'a yönelmiş. Yani numarasını iyi hazırlamış, üzerinde düşünüp taşınmış."

"Bu durumda, siz de fil mi oluyorsunuz?"

"Korkarım öyle. Beni karalamaya çalışıyor, en alçaltıcı rolü veriyor, onu incitmiş ya da çok yakınından geçmiş olmalıyım, kendini tehdit altında hissetmiş ve beni aşağılamak istiyor. Oyunun kontrolünün kendisinde olduğunu gösteriyor bize, galip ve üstat o. Oynama zevki için değil, kazanmak için oynuyor. Yoluna çıkar-sak, sinirlenecek. En ufak tersliğin korkunç bir öfkeye sebep olabileceğini düşünüyorum."

"Ve bizde bulunmayan zaman mefhumu üzerinde duruyor yeniden."

"Bizi yine ve her zaman baskı altında tutmak için, kontrolün bizim değil, *onun* elinde olduğunu, her şeyi kendisinin yönettiğini kanıtlamak için. Beni şaşırtan şey, Melmoth'a gönderme yapması."

"Melmoth şu İngiliz yazarın takma adı değil mi? Oscar Wilde! Evet, geçenlerde gazetede okumuştum, üç sene evvel Fransa'ya gönüllü sürgün gelmiş ve bu isimle yaşıyormuş! Hubris gerçek kimliğinizi keşfetmiş olabilir mi? Sizi ailenizin yanına dönmeye mahkûm etmekle mi korkutuyor?"

"Bu da bir ihtimal. Ama ben daha çok Charles Robert Maturing'in *Melmoth* adlı romanını düşünüyordum. O kitap gotik edebiyatın öncü romanı ve muhtemelen göçebelik ve cehennem azabı hakkında yazılmış en yetkin anlatıdır. Aynı zamanda gayet ağır bir sosyal eleştiri ve Katolikliğe karşı sert bir kitaptır."

"Cinayetlerini siyasallaştırıyor olmasın?" diye bağırdı Faustine, söylediğine kendi de inanmadan.

"*Melmoth* yüz elli sene daha yaşamak için ruhunu Şeytan'a satan bir dâhinin hikâyesidir. Parçalanmış bir aileden, büyük bir aşktan ve elbette trajik bir sondan söz eder."

Faustine bembeyaz kesildi.

"Bu... benimle mi ilgili yoksa? Benim adımla?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bunların hepsiyle alakalıdır biraz. Belki kendinden de bahsediyordur, uzun süre dolanıp durmuş, hayat yolunda ıstırap çekmiş ve en nihayet huzurun ve kurtuluşunun yolunu bulmuş bir insan."

"Masumları hedef alan iğrenç cinayetler sayesinde" diye hatırlattı Faustine öfkeyle. "Bir şey yapmadan duramayız, Rose onunla beraber! Harekete geçmemiz lazım!"

Guy birden sinirlendi.

"Benim de tek isteğim bu zaten! Ancak, nasıl yapacağımızı bilmiyorum! Sınırlarıma dayandım Faustine. Ben bir sözcük ve düşünce adamıyım, yapılaştırım, işlerim, yazıya dökerim ama bir eylem adamı değilim! Tahtaya çivili bütün bu kâğıtları gerçeğe nasıl bağlayacağımı bilmiyorum! Bütün parçaların burada, gözlerimizin önünde olduğunu *hissediyorum*, fakat harekete geçmek için onları bir araya getiremiyorum!"

"Hubris cesetleri gece çökünce bırakıyor. Bu, Rose hâlâ yaşıyor demektir. Bir haftadır tanıştığımız herkese gidelim, bütün kapıları çalalım, kulak kabartalım, evlerin içine girelim, görgü kuralları umurumda bile değil, mühim olan Rose'u kurtarmak!"

Guy mahzun gözlerle Faustine'i inceliyordu.

"Sizin de söylediğiniz gibi, cesetleri bırakıyor. Bu, onları çok daha önce öldürmediği anlamına gelmez. Son cümlesi kuşkuya mahal bırakmıyor. Bizimle tekrar temasa geçecek. İğrenç görevini yerine getirince."

"İyi öyleyse, siz burada kalıp güzel işinizi seyretmeyi sürdürün" diye öfkeyle karşılık verdi Faustine, merdivene yönelirken. "Ben, kollarımı kavuşturup Hubris'in yeniden öldürmesini beklemeyeceğim!"

Guy onu kolundan yakalamak istedi ama genç kadın sert bir hareketle elinden sıyrıldı.

"Faustine! Inat etmeyin, bu hiçbir işe yaramaz..."

Ama genç kadın, elbisesinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde basamakları iniyordu.

Tesiri yavaş yavaş artmıştı.

Aşamalı olarak.

Tütün yapraklarının tutuşmasıyla gelen moka lezzeti ve ardından çikolatalı tatlar.

Sonra ateş, bütün gücünü puronun son kısmına yayarak yeşil karabiber aromasını daha saldırgan ve zihin açıcı hale getirdi.

Guy purosunun yanan ucunu küllüğe bıraktı.

Tavan arasının havası ekşi bir dumana boğulmuştu. Tahta panoya asılmış düşüncelerinin önünde bir sis perdesi duruyordu.

Yerinden kıuldamadan, üç puro içmişti.

Felç olmuş gibiydi.

Kendi kendine, Rose'u ölüme terk ettiğini, onun için hiçbir şey yapmadığını, harekete geçmekten âciz olduğunu tekrarlayıp durmuştu.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Hubris üstünlüğünü sergilemekte haklıydı, zira öyle olduğuna en ufak bir şüphe yoktu. Yazar kendini muzaffer bir adalet dağıtıcısı olarak hayal etmiş, katilin Nemesis olduğunu sanmıştı. Ama Nemesis düşüncede kahrken, Hubris eylem halindeydi.

Akşamüzeri Perotti çıkageldi, yorgun görünüyordu.

"Arşivde sekiz saat geçirdikten sonra, bir de Pantin'deki eskicilerin yanına uğradım. Sırf, geçen sene borsa binasında bulunan adamın gerçekten kundura tamircisi, yani bir ruh kurtarıcı olduğunu size teyit etmek için. Öbürüne, koruyucu meleğe gelince, ne güvenilir birini ne de herhangi bir bağ bulabildim, ama bahse girerim ki mesleği buydu, Hubris'in yalan söylemesi için bir neden göremiyorum."

"Teşekkürler Martial" dedi Guy keyifsizce.

"İyi değil misiniz? Hadi gelin, size yemek ısmarlayayım, açlıktan ölüyorum!"

Güy hiçbir şey demeden, katilin bırakmış olduğu dikdörtgen kâğıdı uzattı.

Mesajı okuyan Perotti, kendini kanepelerden birine bıraktı ve hemen bıyığını düzeltmeye koyuldu. Sinirli olduğu zamanlarda yaptığı bir hareketti bu.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Öğlen buraya kadar gelmiş ve Rose'la beraber gitmiş."

Perotti, elini ağzına götürerek donakalmıştı.

"Tanrım..." diye mırıldandı.

"Sanırım polise gidip bildiğimiz, yaptığımız her şeyi anlatmanın zamanı geldi, zira bunları Hubris'e karşı kullanmayı beceremeyeceğimiz açıkça belli oldu."

"Pes mi ediyorsunuz?" diye çıkıştı genç polis. "Yaptığımız onca şeyden sonra nu? Gayet iyi biliyorsunuz ki, yetkililer onlara vereceğiniz her şeyi fuar devam ettiği sürece rafa kaldıracaklardır! Daha da kötüsü, korkarım, bildiklerimizi gazetecilere anlatmadığımızdan emin olmak isteyeceklerdir! Benim daha yeni başlayan kariyerim penceresiz bir büronun en dibinde son bulacak, sizi doğruca karınıza yollamazlarsa sabah akşam gözleyecekler ve Faustine icabında zorla susturulacaktır. Bunu sakın yapmayın!"

"Rose'umuzu öldürdü!" diye öfkelenildi Guy.

"Daha değil! Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Durum ortada! Sizin ve benim yeme, uyuma, düzüşme gereksinimimiz gibi, Hubris'in de öldürmeye ihtiyacı var! Bu onun gıdası! Onun uzman ellerinde, Rose iki saat yaşamaz! 'Akşam görüşürüz' diye yazma zahmetine girdiyse, bizi daha da aşağılamak, acı çekertmek, sınırlarımızı zorlamak için yapmıştır bunu!"

"Ne yani, ona itibar etmeye mi başladınız artık? Annesine âşık ve dengesiz bir sefilken, sizin gibi büyük bir yazarı alt eden yüce Hubris mertebesine ni ulaştı? Berbat bir haldesiniz azizim! Leş gibi puro kokuyorsunuz, gözleriniz kan çanağına dönmüş, omuzlarınız çökmüş. Sizi bu vaziyette görünce, Faustine ne diyecek? Böyle mi baştan çıkaracaksınız onu?"

"Abuk sabuk konuşmayın..."

"Boş versenize! Kör değilim! Toplayın kendinizi, benim tanıdığım Guy bu değil. Rose'un size ihtiyacı var."

"Kafam durdu" diye itiraf etti Guy. Yamalı berjerinin kolçaklarına avuçlarının içiyle vurdu. "Boş bir sayfa gibiyim."

"Faustine nerede sahi?"

"Rose'u bulmak için Paris'in bütün kapılarını çalmaya çıktı."

"Tek başına dışarı çıkmasına izin mi verdiniz?" diye telaşlandı Perotti.

"Gikaibo yanında."

"Ha. İyi. Yapacak daha iyi bir şey olmadığına göre, onu bekleyebiliriz sanırım. Ama müsaadenizle, burayı havalandıracağım."

Faustine, bir saat sonra, bitkin ve üzgün bir halde geri döndü. Kontes Bolosky ile konuşmakta olan Louis Steirn'inki hariç, bütün kapıları kapalı bulmuştu. Güvenliğini sağlayamamaktan endişelenen Gikaibo, onun Monjol'a gitmesine mâni olmuştu ve Doktor Ephraim o gün morgda çalışmıyordu.

Üçüncü mektup, gece yarısından biraz önce, tavan arasında beklemekten içi geçmiş üçlünün üzerinde ağır bir sessizlik dalgalandırırken geldi.

Bir sokak çocuğu getirdi. Ona da, Saint-Georges Meydanı'nda, başka bir çocuk vermişti.

Bu hususun üstünde durmak faydasızdı. Guy, Hubris'in izleri karıştırmaktan hoşlandığını anlamıştı.

Kor gibi sıcak olsa da,

Güzel Rose tamamen soldu.

La Chapelle Çıkmazı'ndan hoşlanmadı...

Guy *Paris Atlası*'nı kaptı ve 18. Bölge'deki yük garının yakınında bir La Chapelle Çıkmazı buldu.

Ceketini, şapkasını ve bastonunu alıp Perotti'yle birlikte kapıya yöneldiği sırada, gözlerini Hubris'in sözcüklerine dikmiş olan Faustine'in hâlâ hiç kapırdamadan oturduğunu fark etti.

"Siz burada kalın" dedi. "Jeanne'ı yollarım yanınıza."

"Onu öldürdü" dedi Faustine tekdüze bir ses tonuyla. "Rose'u öldürdü."

Sonra ayağa kalktı ve çıkmak üzere olan iki adamın yanına gitti.

"Faustine, bunu görmenizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" diye ısrar etti Guy.

"Onu görmek istiyorum."

"Dayanılması güç olacaktır ve siz..."

"Ona veda etmek istiyorum" diye Guy'in sözünü kesti Faustine kapıdan çıkarken.

Karanlık çıkmaza yaklaşırken, buharlı trenlerin gürültüsü Guy'i ürpertti. Üç metre yüksekliğindeki tuğla duvarın ardında,

karanlıkta uçuşan dumanlar görüyordu, maviye çalan gökyüzünde de kara bulutlar. Rose'un son anlarını burada yaşamış olduğu düşüncesi kanını dondurdu.

O kadar çok gürültü vardı ki, kimse onu duymadan bir saat bağırabilirdi. Üzerinde yürüdükleri La Chapelle Sokağı'ndan, banliyöye ulaşmak üzere surlara doğru giden yük arabalarından başka bir şey geçmiyordu. Burası kasvetli, insanların pek uğramadığı bir yerdi, çünkü varoşlara fazla yakındı. Parisliler, zenginleri soymak için başkentin sınırlarına baskın yapan Saint-Denis, Saint-Ouen ve Aubervilliers çetelerinden korkuyorlardı.

Hubris rahatça hareket edebiliyordu.

Dar ve pis çıkmazda, duvarlardan sökülmiş afişler hışırdıyor, rüzgârın çarparak boğuk bir uğultu çıkardığı boş bidonların arasında, toprak zeminde yırtık bezler uçuşuyordu.

Guy'in kalp atışları hızlandı. Ağzı kurumuştu.

Çıkmazı kaplayan alacakaranlığa rağmen, onu ilk gören Faustine oldu. Attığı dehşet çığlığını bir lokomotifin kükreyişi bastırdı.

Guy, duvarın dibinde, yerde yatan karaltının üzerinde çakmağını yaktı.

Kızıl bukleleri derhal tanıdı.

Güzel Rose'u.

Yüz hatları iğrenç bir buruşma halinde donmuş, dudakları kıvrılmıştı; dişleri sıkılı, alnı kırıştı; boyun kasları sanki ölüm onu ısrabının en kötü anında kristalleştirmiş gibi gerilmişti.

Çakmağın alevi, gözlerinde tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Guy, Milaine'inkileri yutan kara delikleri hatırladı.

Gözakı tamamen siyahlaşmıştı.

Elbisesi gibi, korsesi de yırtılmış, genç kadının göğsü açılmıştı.

Beyaz teni, memelerindeki derin yarıklarla korkunç bir kontrast meydana getiriyordu. Meme başlarını kesen iki bıçak darbesi, her memenin üzerinde kanlı bir haç oluşturmuştu.

Elbisesi kalçasına kadar sıyrılmış, ipek çoraplarından biri yırtılıp diz altına indirilmişti.

Guy, daha fazla görmesin diye oradan uzaklaştırmak için Faustine'i kollarının arasına aldı, ama genç kadın kollarından sıyrılıp arkadaşının yanına diz çöktü ve elini tuttu.

Hıçkırıqlarla sarsıldı.

"O... hâlâ ılık" diye mırıldandı burnunu çekerek. "Güzel Rose'um, Tanrım, neden burada olman gerekiyordu ki?"

Guy ise artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Kalp atışları normale dönmüş, alacakaranlığa, rutubet, mantar

ve sidik kokusuna alışmıştı. Açık renk giysilerin karanlığın içinde görünür kaldığı silueti inceliyordu.

Yeni öldü ve daha şimdiden hayalet gibi, diye düşündü.

Bütün öğle sonrası, bu ana hazırlanmıştı. Kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Rose kendisini almaya gelen adama eşlik etmeyi kabul ettiği anda ölmüştü.

Bunun için tasalanmış, bundan korkmuştu, ama puolarından çektiği her nefeste, amansız ölüm düşüncesini içine biraz daha gömmüştü.

Şimdi duygularından tamamen kopmuş haldeydi. Tahminlerinin iç karartıcı teyidiyle karşı karşıya gelince, bir kilidin mandalı düşmüş, beynini merhametten yoksun bırakan bir sapma gerçekleşmişti.

Her çeşit merhametten kaçınıyordu.

Şoka dayanmak için.

Ve bitkinliğinin buna yardımcı oluyordu. İki gündür hiç uyumamıştı.

Faustine nihayet ayağa kalkıp kenara çekilince, Guy Perotti'nin tepkisini gözledi. Rose'u, adeta canlanmasını bekliyormuş gibi süzüyordu.

Guy çakmağını yakınca, Perotti gözlerini kırptırdı.

"Duruşu bir acayip" dedi Guy.

"Milaine gibi, taş kesmiş."

"Ben duvarın dibine itilmiş olmasını kastediyordum."

"Doğru, adi bir çöp gibi."

"Ya da uzaklaştırılmak istenen, görülmeye bile katlanılmayan bir şey gibi. Sanki Hubris bu sefer yaptığının sorumluluğunu üstlenmemiş. Yardım edin de, kendimize doğru çekelim biraz."

Hiçbir şeyi bozmamaya büyük bir özen göstererek, cesedi omuzlarından ve kalçalarından tutup bir metre kadar öne aldılar.

Yazar Rose'un eteğini tutup yukarı doğru sıyırmaya başlıyordu ki, Perotti elini sert bir şekilde sıkarak onu durdurdu:

"Guy, bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Ya Rose'un hayatiyeti?"

"Artık öyle bir şeyi kalmadı Martial."

Guy kumaşı çekiştirince müfettiş onun elini bıraktı.

Genç kadının külotu yoktu.

Yazar Faustine'in görmeyeceğinden emin olmak için ona doğru baktı. Çıkmazın başına gitmiş, iç karartıcı manzaraya sırtını dönmüş, huçkırıyordu.

Alev yeterince aydınlatmadığından öne eğilen Guy, fahişenin

vajinasından biraz kan aktığını fark etti. Derin bir nefes alıp iki parmağını cinsel organına soktu. Perotti şaşkınlıktan hıçkırdı.

"Bir şey yok" dedi Guy mendiliyle elini silerken. "Üzgünüm, ama polis gelip bütün ipuçlarını yok etmeden evvel bunu yapmam gereki... Bu da ne?"

Kasığındaki yağlı yansımayı ve yere damlamış parlak akıntıyı daha iyi görmek için bir dizini toprağa koydu.

"Ondan" dedi hemen.

"Yani ne?"

"Sperm! Ama... silinmiş. Hepsi değil tabii, çok iyi silinmemiş. Hubris, Rose'un kasığını temizlemiş, bakın, şuradaki kıllar biraz yapışkan."

"İğrenç bir şey bu!"

Guy arkadaşının tiksintisini paylaşmıyor, aksine, nihayet hayal gücünü yeniden harekete geçiren bir iz bulduğuna seviniyordu.

"Çakmağımı alın" dedi. "Siz de tırnaklarının altında bir şey olup olmadığına bakın. Kumaş, kıl, Rose'un mücadele ettiğini kanıtlayacak ve bizi adamımız hakkında bilgilendirecek herhangi bir şey arayın."

"Yok, hiçbir şey yok. Tırnaklarının manikürü kusursuz."

"Kendini savunmamış. Nasıl yaptığını bilmiyorum, fakat kızlara güven telkin etmeyi başarıyor, olacakları fark etmiyorlar. Ve karşı koymalarına zaman bırakmamak için şimşek gibi saldırıyor olmalı."

"Guy, siz... bu zavallı kızın görünüşü karşısında hiçbir şey hissetmiyor musunuz yani? Onu tanıyordunuz, öyle değil mi?"

"Onunla yattım" dedi Guy. Çıkmaza girdiklerinden beri ilk kez, sesi biraz titremişti.

"Duygularınızdan tamamen kopmuş vaziyettesiniz" diye belirtti Perotti hafif ürkek bir sesle.

"Bütün gün bu anı kurdum kafamda. Onu zaten gözden çıkarmıştım Martial. Her halükârda şimdilik. Tüm bu suçluluk duygusunun yüzeye çıkacağı bir an da olacak elbet. Ancak, o zamana kadar, Hubris'in artık zarar veremeyecek hale gelmesini umuyorum."

"Duygularınızı hiçe saya saya, sonunda kanser edeceksiniz kendinizi. İçinizde çürüyecekler. Kanser, içte biriktirilen duygulardır zaten. Kanser, çürümüş hislerin ifadesidir."

"Saçma sapan konuşmak yerine, çenesini açmama yardım edin."

Rose'un ağzını aralamak için ikisinin birden zorlanması gerek. Dudaklarının arasından beyazımsı bir sıvı aktı hemen.

"Çakmağı geri verin!" diye buyurdu Guy, çakmağı Perotti'nin elinden hızla çekip alırken. "Evet! Bir şey görüyorum."

"Burnu neredeyse cesedin ağzına girmişti."

"Galiba... beyaz, çok ince bir pastilin parçaları, çoğu erimiş."

"İlaç mı?"

"Ben daha ziyade, onlara yutturduğu zehir karışımını içeren bir pastil olduğunu sanıyorum. Serinletici bir pastil aldıklarını zannediyorlar; ama aldıkları şey, birkaç saniyede gelen ölüm aslında."

Guy eliyle kızın karnını yokladı ve son olarak, açılmış meme başlarını dikkatle inceledi.

"Polise haber vermek lazım" dedi Perotti. "Bizi burada bulurlarsa, bu cinayetin bariz şüphelileri oluruz! Onu hepimiz tanıyoruz. İşlemediğim bir cinayet yüzünden hayatımı giyotinde sonlandırmak istemem!"

Guy cevap vermedi, sanki artık duymuyordu.

Parmağını duvara, Rose'un kasiğine ve göğüslerine doğru uzatmıştı. Ağzı kıpırdıyordu. Kendi kendine o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Perotti onun ne dediğini anlayamıyordu.

"Haydi Guy, neyiniz var Tanrı aşkına?"

"Bu sefer iç organlarını kesip almamış. Kurbanını delici bir silahla da katletmemiş. Öbür ritüeline döndü yine, cinsel unsurun ağır bastığı ritüele. Sanırım iyi durumda değil. Hubris'in iki farklı hareket tarzı var: Sanki başka bir amacı, öldürmekten başka bir amacı varmış gibi davrandığı tasarlanmış tarzı ve bu defaki gibi, cinayet mahallini iyi kontrol edemediği, doğru dürüst uygulamayı beceremediği, tereddüt içinde olduğu tarzı. Ve bu akşam iyi değilmiş."

"Niye böyle söylüyorsunuz?"

"Bizi buraya kendisi yönlendirdiğine göre, Rose'u bulacağını biliyordu. Genelde, bizi etkilemek, üstünlüğünü göstermek için her şeyi sahneye koyuyor. Ama bu sefer, bizi daha da dehşete düşürmek için cesedi biraz... hesaplayarak yerleştirmek yerine, yaptığından utanıyormuş gibi bir köşeye atıvermiş. Ayrıca, cinsel anlamda aşırıya kaçmış. Böyle kesilmiş memeler, süt veren organ üzerindeki şu haçlar oldukça maridar! Ve bize bir kez daha annesini düşündürüyor!"

"Veyahut da sadece kadınlara ve anneliğe, bir çocuğu beslemeyi, hatta çocuk sahibi olmayı hak etmeyen bu sokak kızına karşı duyduğu öfkeyi!"

"Doğru, güzel tespit Martial. Bir de silinen sperm var, bu ayrı-

uyı fark etmemizi beklemiyordu, gizlemek için her şeyi yapmış. Ama bu karanlık, çalışmasını engellemiş olmalı. Bu zevki üstlenmiyor. Veya daha ziyade erkeklik eksikliğini, zira, bu kadar açık konuştuğum için kusura bakmayın ama, Rose'un vajinası da keşilmiş. Bunu açıkça hissettim. Hubris içine keskin bir şey sokmuş, hem de birçok kez. Ama ona kendi organıyla tecavüz etmeyi becerememiş, dışına boşalmış. Dediğim gibi, Hubris iyi durumda değil. Bir şeyler oluyor."

"Daha iyi ya! Belki de bu, onun teslim olmasını sağlar!"

"Böyle bir şeyi hiç beklemeyin, özsaygısı çok fazla, bizimle bir inatlaşmaya girdi ve sonuna kadar gidecek. Buna mukabil, ipin ucunu kaçırmamasından korkuyorum."

"Yani?"

"Bodoslama saldırmaya karar vermesinden korkuyorum. Doğrudan bize hücum etmesinden. Rose ikame bir cinayetti sadece, asıl almak istediği Faustine'di. Burada yaptıklarından sonra, içindeki baskı biraz daha artacaktır. Daha fazla beklememesinden korkuyorum."

"Evde bir silahım var, isterseniz onu alabilirim."

"Alın, neyle karşılaşacağımız belli olmaz."

Guy, Rose'un alnını okşayıp yüzünün bir kısmını örten kıvrık saçlarını kenara itti.

"İntikamını alacağım tatlı Rose'um" dedi alçak sesle. "Az kaldı, bunu hissediyorum. Maskesini düşürmek için her şeye sahibiz, ama bir türlü kıvılcım çakmıyor."

Yanağına bir öpücük kondurdu.

Acı ve korkudan şekilsizleşmiş o yüzün yanağına.

Guy yataktan öğlen kalktı.

Önceki gün kesintisiz içtiği purolar yüzünden, kafası bir men-
gene tarafından sıkılıyor gibiydi.

Başını soğuk su dolu bir leğene daldırıp düşüncelerini yerli ye-
rine oturtmak için, mümkün olduğunca uzun süre nefessiz kaldı.

Rose Île de la Cité'deki morgda, diseksiyon masasında yatıyordu.

Perotti, yoldan bulduğu genç bir ulakla polise haber gönder-
mişti. Böylece cinayeti kimin bildirdiği belli olmayacaktı. Yöntem,
Guy ile Faustine arasında tartışmaya sebep olmuştu. Guy, Pernetty
ve Legranitier'yi randevuevine çekmek istemiyordu. Bir haftada
iki cinayet kuşku uyandırır ve kendi soruşturmalarını köstekleye-
bilirdi. Buna karşılık, genç kadın da Rose'un kimliği meçhul biri gi-
bi muamele görmesini istemiyordu. Guy iki günlük bir erteleme el-
de etti. Bilahare Faustine morga gidip Rose'u teşhis edecek, böyle-
ce arkadaşı, adının yazdığı bir mezar taşına sahip olacaktı.

Ama en zor iş, onu işletmenin diğer kızlarına hiçbir şey söyle-
memeye ikna etmek olmuştu.

"Onlara tiyatro oynayamam!" diye bağırıyordu Faustine.

"Sadece iki gün. Sizden bütün istediğim bu kadar, o zamana
kadar hiçbir şey söylemeyin onlara. Milaine'den sonra Rose'un
ölümü Boudoir'ı çökertecektir. Buna dayanamazlar, Julie bile.
Polise haber verirler ve elimiz ayağımız bağlanır. Sizden iki gün
istiyorum Faustine!"

"Elimden geleni yaparım" diye sıkıntıyla iç geçiriyordu genç ka-
dın. "Ama Rose'un eve gelmeyişi de onları bir o kadar telaşlandı-
racaktır, bundan emin olun."

"Julie mahalli polise haber verse bile, bir fahişe eve gelmedi di-
ye soruşturma açmazlar. Özellikle de bir beyefendiyle birlikte git-
tiği anlatılırsa."

Guy'in önünde iki günü olmuştı böylece.

Olguları tartıp Hubris'i yakalamak için iki gün.

Perotti işe giderken uğrayacağına söz vermişti. Saat birden biraz evvel, tavan arasının kapısına vurdu.

"Rose için ne yaptıklarına dair bilgi edinmeye çalışacağım" dedi. "Cinayet şartları, iki gözde müfettişimizin olay mahalline çağrılmasını gerektirmiştir muhtemelen."

"Rose'u tanımamalarını umalım."

"Çok yüz gördüklerini unutmayın. Rose'un yüzü onlara diğerlerinden daha tanıdık gelmeyecektir."

"Her halükârda, er ya da geç buraya gelecekler. Onlardan önce davranmalıyım."

"Aklınızda ne var?"

"Rose'un ağzındaki şu pastil. Milaine'de de aynı şey vardı. İmalatı hakkında, arsenik, striknin ve atropinin alınabileceği yerler hususunda bilgi toplayacağım. Hiç belli olmaz, bakarsınız işe yarar bir ipucu yakalarım."

"Atropin kalp ritmini düzene sokmak, striknin ise solunum için kullanılıyor ve kemirgenlere karşı yüksek dozda zehir olarak işe yarıyor. Kargabüken tohumu satın alarak kendiniz de yapabilirsiniz. Arsenik ise, Paris'teki bütün eczanelerde bulunabilecek, çok tanınmış koruyucu bir maddedir. Genel olarak, bu malzemeleri edinmek pek zor değildir ve elbette ki bunları bir doktordan kolayca sağlayabilirsiniz."

"Bu alandaki kültürünüz şaşkınlık verici!"

"Benim marifetim değil, müfettişlik sınavımı daha yeni verdim ve imtihan konuları arasında zehirler de vardı. Maalesef cinayetlerde sık kullanılıyor, iyi bir polisin bunları ayırt etmeyi bilmesi gerekir. Acelem var, beni bekliyorlar, isim saat beşte bitecek. Rose vakasındaki gelişmeleri aktarmak üzere tekrar uğrarım."

Tekrar yalnız kalan Guy puro kutusunun önüne dikilip tereddüt etti.

Sonra kutuyu bıraktı ve gidip çivilerle tutturulmuş kâğıtlarla kaplı tahtanın karşısına, kanepelerden birine oturdu.

Eylül ve şubat arası, Monjol Sokağı'nda 5 kayıp vakası. Hepsi kadın ve fahişe. Kimliklerini bilmiyoruz. (Daha fazla bilgi için Sefillerin Kralı'na müracaat.) Hiçbiri bulunamadı.

Louise Longjumeau – Şubat ortası. Monjol Sokağı. Bulunamadı.

Viviane Longjumeau – 7 Nisan. Monjol Sokağı. Botanik Bahçesi yakınındaki Port Saint Bernard Rıhtımı – Defalarca bıçaklanmış. Bir nesneyle (heykelcik) tecavüze uğramış. Gözler siyah.

Anna Zebowitz – 12 Nisan. Concorde Meydanı. Trocadéro Sarayı'nın tepesi – Karnı deşilmiş. Parçalanmış / organları çalınmış. Öldükten sonra boğazı kesilmiş.

Milaine Rigobet – 18 Nisan. Notre-Dame-de-Lorette Sokağı. Gözeneklerden kan süzülmesi. Umumi adale kasılması. Gözler siyah. Ağızda beyaz sıvı.

İlave etti:

Haziran ve eylül arası dört cinayet daha. (İlk cinayetler mi?) İki erkek ve iki kadın, hepsi sefil insanlar. Paris'in değişik bölgelerinden. Karınları deşilmiş ve organları kesilip alınmış.

Ekimden nisan başına kadar 12 kurban. Yeniyetme, yetişkin, erkek ve kadınlar. Parçalanmış. Bazı organlar yok. İç organlar kesilip alınmış.

Bomengo'nun karısı Elikya, nisan başında Hubris tarafından fuar alanından kaçırılıp öldürülmüş.

Rose – 24 Nisan, Boudoir'dan. La Chapelle Çıkmaızı – zehirlenmiş. Keskin bir nesneyle tecavüze uğramış. Kasıkta silinmiş sperm izi. Ağızda beyaz pastil.

Aşağıda, grafolojik inceleme sonuçlarını kelimelere dökünce, canavarın yüzü biraz şekillendi.

Hubris.

Yaş: 25-35. Bekâr. İçte kapalı, utangaç, gözlemci, suskun. Toplum içinde kendinden emin değil.

Bir ulaşım aracı ve ücra bir yerde (Ménilmontant-cinayetlere yakın?) evi var.

Güçlü.

Zorlu mahallelere takılıyor. Fahişelere?

Kandan korkmuyor. Alışık?

Et kesmeyi biliyor?

Mutsuz çocukluk.

Toplumu sarsmak istiyor.

Doğrudan ölümlü hedeflemiyor. NİYE ÖLDÜRÜYOR?

İlk beş kız HÂLÂ HAYATTA MI?

Hiç değer vermediği kadınlarla ve anne sevgisiyle bir sorunu var. Şiddete yatkın baba?

İktidarı, her şeye hâkim olmayı seviyor ve hoşgörüsüz. Normlara saygı göstermeyen ama toplum içinde bunlara dikkat eden, asosyal bir insan. Mizaç itibariyle başkalarına mesafeli durmasına rağmen, kurallarla oynamayı, işine geldiği zaman kendini göstermeyi biliyor. Yalnız bir adam. Asabi. Öngörülü ve güvensiz. Kafasında yarattıklarıyla gerçeklik arasında sürekli kararsızlık içinde.

Guy bütünü seyretmek üzere geriye çekildi.

“Dünyayla görülecek bir hesabın var, öyle değil mi?” dedi, sanki Hubris odasındaymış gibi. “Olaylar senin açıdan kötü gelişti. Küçükken, baban seni dövüyordu, annenle ilişkin de pek net değildi. Yalnızken, seni savunmadığı için kendini affettirmeye gelip biraz fazla mı sevgi gösteriyordu sana? Şimdi bir yetişkin olarak, kendini güçlü hissetmeyi seviyorsun, çünkü sonunda çektiklerinin bedelini ödebileceksin. Ama seni savunmamış, nirengi noktalarını tamamen karıştırmış olan annene çatamadığın için genel olarak kadınlara saldırıyorsun, çünkü onlardan nefret ediyorsun. Çocuk sahibi olmaları düşüncesinden bile nefret ediyorsun, değil mi? Ve babana duyduğun kin fazla kabardığında, erkeklere hücum ediyorsun.”

Guy başını salladı. Evet, mesele buradaydı, bir şey yakalamıştı.

“Bu yüzden erkeklere daha az çatıyorsun! Baban alçağın tekiydi, seni dövüyordu, ona karşılık vermek isterdin; ama şiddetle beraber yaşamayı öğrendin, uyum sağladın, artık hâkim olduğun bir dil o, sen de onu kullanabiliyorsun. Ama annenin yaptığını kabullenemiyorsun. O bütün tabulara karşı geldi. Tamam, darbeler üstüne yağarken seni korunuyordu, ama bunu kabul edebildin. Babanın şiddeti gibi, o kayıtsızlığın da üstesinden gelebildin. Fakat annen fazla ileri gitti, öfken onun üzerinde odaklanıyor. Annen telafisi imkânsız suçu işledi. Kadınlara çok az saygı duyuyorsun, kadına ilişkin idealin yok, zira ilk kadın, yani diğer kadınlarla ilişkinin kaynağı, daha en baştan çarpıktı.”

Guy zihninde bir aydınlanma yaşadı. Bir kesinleşme. Portrenin tüm unsurları bu yönde çakışıyordu. Roman karakterlerini yaratırken birden bütün hikâye kafasında yerli yerine oturduğunda olduğu gibiydi. Hepsini yazmak istediği anlatıyla aynı yöndeysen, doğru fikri yakaladığını anlıyordu.

Kalemini alıp iri harflerle yazdı:

"Hubris annesiyle yatıyordu."

Bu defa cinayetlerinin özüne dokunuyordu.

Altı ayda yirmi altı cinayet.

Bu çok fazlaydı. Hubris hızlanıyor, iç patlama yaşıyordu. İçindeki çelişkiler çarpışıyordu. Bu çelişkiler onu ilk kez harekete geçirerek emniyet supabını patlattıktan sonra yavaş yavaş kendini yok etmeye sürüklüyordu.

Tekrar tekrar öldürmek neticede onu teskin edemiyor gibiydi. İnsanları öldürmek, babasını ve bilhassa annesini öldürmek anlamına gelir olmuş, ama sonuçta, ilk adrenalinden sonra, bunun hiçbir şeyi çözmediğini fark etmişti. Bu hızlanma, ötekini öldürme tutkusu aslında kendini yok etmenin bir yolu haline gelmişti.

Yoksa Hubris suçluluk hissedebiliyor muydu?

"Hayır" dedi Guy yüksek sesle. "Ama içinde fazla çelişki var. O anda öyle zannetse bile öldürmenin kendisini rahatlatmayacağını farkına varınca, öldürerek gideremediği bu huzursuzluk, bu daimi çarpışma daha da arttı aslında. Ve Rose, artık buna katlanmadığını kanıtlıyor. Artık olay mahallinde kendini tam olarak kontrol edemiyor."

Fikirler hayal gücünün beyaz sayfasına yayılıyor, Guy nihayet duyarlığına yeniden kavuşuyordu.

Her şey kusursuzca birbirine eklemleniyordu. Yaratıcı bir açılımın tam ortasında olduğunun farkındaydı. Bundan faydalanmak gerekiyordu.

Bütün verileri bir kere daha okudu.

Rose'un meme başlarının kesilme şekli kafasını meşgul ediyordu.

Kişisel bir şey miydi bu? Zira Guy onun göğüslerini yakından tanıyordu, onları okşamıştı. Yoksa bilinçaltı bunu aşağı itiyor ve bilincin yüzeyine çıkmasına izin vermiyor muydu?

"İki dikey bıçak darbesi, yarılmış meme ucu, göğsün yukarısından başlayıp böğre kadar inen kesikler, her iki göğsü de çizen yatay bir çizgi."

Guy birden taş kesildi.

Bitmek bilmez bir nefes ahırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunu nasıl atlamıştı?

Her şey orada, gözlerinin önündeydi.

Sadece Hubris'in kesin portresi değil, kimliği de.

Ve Guy yanılmıştı.

Onu tanıyorlardı.

Bıçak gözlerinin önünde gümüş bir mücevher gibi parlıyordu. Özellikle ağzı, sonsuzluğu kesebilecek gibi görünen, hipnotize edici bir hat çiziyordu.

Canlılar dünyasıyla ruhlarındaki arasındaki farklı madde katmanlarına niye kesmesin? diye düşündü Faustine.

Boudoir de soi'nın mutfağından aldığı et bıçağı, zihninde bir anahtar görünümünü alıyordu.

İntikam anahtarı.

Milaine'in, Rose'un ve bütün ötekilerin intikamı.

Önceki gün, Hubris geldiği vakit neden burada değildi ki?

Artık yerinde duramayan Faustine, odasından çıktı ve kimseyle karşılaşmamaya dikkat ederek hole doğru süzüldü.

Rose gece eve dönmemişti ve sabahtan beri herkes bunu konuşuyordu. Faustine kendini arkadaşlarının endişeli bakışlarına dayanmaya ve onlara yalan söylemeye hazır hissetmiyordu.

Gikaibo'yu çekecek hali de yoktu.

Guy ona dev Japon olmadan kesinlikle dışarı çıkmayacağına söz verdimişti ama Faustine anlamayı bozmaya karar verdi.

Günün ortasında ne gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirdi ki?

Hubris cepheden saldırmaya, onu zorla kaçırmaya kalkışmazdı. O sadece kurnazlıkla iş görüyordu. Başka türlü davranamayacak kadar ödlekti.

Hem bana yaklaşmaya kalkarsa, onu karşılamayı bilirim, diye düşündü, bacağıyla jartiyeri arasına sıkıştırdığı bıçağı eliyle yoklayarak.

Théodore Sébillot ile randevusu öğleden sonra olduğundan ne-reye gideceğini bilemeyen Faustine, kendini ayaklarının keyfine

bıraktı... Trinité Meydanı, Haussmann Bulvarı, anne ve babasıyla gelip hayatında ilk kez asansöre bindiğini özlemle hatırladığı Printemps mağazasının görkemli cephesi...

Annesi ne yapıyordu acaba? O otoriter ve buz gibi soğuk kadındı. Evden kaçışını affetmemişti. Faustine bundan emindi, bu muhtemelen öyle derin bir yaraydı ki, kızı onun gözünde uzun zamandır ölüydü. Ya babası? Hâlâ o kadar silik miydi? İş hayatında iktidar ve karar adamı, aile içindeyse sessiz ve itaatkardı. Faustine'in yokluğundan, bu kaçıştan en çok o acı çekmiş olmaydı şüphesiz.

Babasını düşününce kalbi sıkıştı.

Kızının bir randevuevinde olduğunu bilse, kesin ölürdü.

Büyük ihtimalle, birlikte iş yaptığı nüfuslu bir ailenin oğlu olan Nathan'ın intiharının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Faustine bu geleneklerden, görgü kurallarından, ittifaklardan oluşmuş yaşama, devrimden sonra tamamen çıkmemiş, aksine varlığını sürdürmek için kendi içine kapanırken bir yandan da âdetlerini pekiştirmiş bu aristokrasi kalıntısına katlanamıyordu.

O adamları yatağına almak her zaman kolay olmamış, hatta bazen ölümü bile düşünmüştü ama yine de yaptığı seçimden asla pişman olmamıştı. Nathan onun hatası yüzünden ölmüştü, bunun sorumluluğunu sonuna kadar üstlenmek zorundaydı.

Bedelini ödemesi gerekiyordu.

Bir gün kendini aklanmış hissedene kadar.

Madeleine Meydanı'na varmıştı. Concorde'a kadar yürümeye devam etti ve fuar alanına girebilmek için anıtsal kapıdaki kuyruğa katıldı.

Yabancı pavyonlar arasında dolaştı, sonra Sen'e ve onun bir yakasından diğerine geçerek ziyaretçileri taşıyan yüzlerce kayık, tekne ve mavnaya hâkim bir terasta, hafif bir yemek yedi.

İdari barakanın önünde Théodore Sébillot ile buluştu. Ufak tefek adam süslenmişti: İpek kravatla bağlanmış takma yakası, ıslıl ıslıl parlayan kol düğmeleri ve özenle kesilmiş bıyığıyla, Faustine'in yaklaştığını görünce, yüzünde esrik bir tebessüm belirdi.

"Mevcudiyetiniz bütün su deposunu aydınlatmaya yeter" diye bağrdı. "Sizi daha önce keşfetseydik, büyük bir tasarruf yapardık!"

"Gezimiz için dilinizi ısıtıyorsunuz, bakıyorum!"

"Hiçbir söylenti ve tuhaflığı atlamamak için meslektaşlarımı dolaştım! Bu öğleden sonra, hanım arkadaşlarınızla yapacağınız akşam toplantılarını sabaha kadar besleyecek malzemeniz ola-

cak! Hadi, gelin, en yakından başlayalım: Elektrik Sarayı ve her akşam onun ön cephesini tutuşturan beş bin rengârenk ampul. Sekiz kocaman, renkli lambayı, fosforlu ışıkları ve çamlara asılı onca feneri de unutmamak lazım! Bütün fuarı elektrikle besleyen sistem bu kapıların ardında duruyor. Bilin ki, işaretparmağınızla ana komütatöre basarak, tüm eğlenceleri karanlığa gömebilirsiniz. Tek parmakla! Ne yapacağını şaşırان binlerce ziyaretçi! Donup kalan bir o kadar katılımcı! Her muazzam güç için, bir yerlerde onu etkisiz kılacak basit bir yol bulunduğunu her an hatırlayın!"

Faustine'i kolundan tutup, halka açık yollara sürükledi. Sonra, taşıdıkları enerjinin gücünden, titreşen dev gibi boruların önünden geçecekleri servis koridorlarına soktu.

Théodore Sébillot her bölüm için küçük bir açıklamada bulunuyor, bazen mizahi, bazen teknik bir hikâye anlatıyor ve Faustine dikkatle dinliyordu. Adam o kadar eğlendiriciydi ki, kahkaha atmak için kendini zorlaması pek gerekmiyordu.

Ancak anlattıklarının hiçbirisi soruşturma açısından önem taşıymıyordu.

İçinde güdümlü balonlar olan uçsuz bucaksız bir salonun dönemecinde, Faustine konuyu asıl ilgilendiği yöne çevirmeye çalıştı:

"Ya... suç bağlamında? Öğrenecek tehlikeli bir şeyler yok mu hiç?"

"Bildiğim kadarıyla yok! Fuarın son derece iyi bir ziyaretçi kitlesi var. Sokaklarımızda sefil insanlar, hırsız Çingeneler ya da örgütlü çeteler yok! Kaygılanmayın!"

"Hazırlık çalışmaları sırasında tuhaf kayıp vakaları da mı olmadı?"

"Hayır, sanmıyorum."

Sébillot samimi görünüyordu.

"Ha, Eiffel Kulesi'nin altında bir olay yaşanmış" diye devam etti. "Düşen işçiler olmuş ama hatırladığım yegâne dramatik olay bu. Şükürler olsun!"

"Ya fuarın altı? Mahzenler büyük mü?"

"Ne kadar büyük olduğunu hayal bile edemezsiniz! Her şeyden önce, elektriğin geçtiği o dehlizler var. Sonra da pavyonların alt katları, mahzenler, Trocadéro tarafında yeniden açılan doğal mağaralar ve nihayet şehrin, yer yer gaz borularını geçirmemize yarayan lağımları."

"Oralara girilebiliyor mu?"

"Az evvel tekrük kısımlarda size gösterdiğimden daha fazla bir

şey yok görülecek. Oldukça karanlık, rutubetli ve doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol eden devriyeler dışında, oralara gitmekten kaçınıyoruz.”

“Bütün Latılımcılar girebiliyor mu peki?”

“Hayır, elbette ki hayır! Sadece fuar teknisyenleri girebilirler.”

Faustine hayal kırıklığına uğramıştı. Hubris'i şaşırtmaya yarayacak hiçbir şey öğrenememişti. Mahzenler üzerinde çok durmasına rağmen, Sébillot ona esaslı bir şey anlatmadı.

Bildiği saraylardan birinin sonuna yaklaşırlarken, Leicester'ın sergi açtığı İngiltere bölümünü tanıdı. Binadan çıktıklarında, dışarıda onunla karşılaştılar. Bir landoyu boşaltmakla meşguldü. Penceresiz arabanın içi tamamen kapitoneydi.

“Bayan Faustine!” diye bağırdı onu gördüğüne sevinmiş gibi.

“Ziyaretime olağanüstü bir rehberle devam ediyorum.”

Sébillot kızardı.

Faustine landoyla ilgilendi. Çok geniş değildi, fakat özelliği dikkatini çekmeye yetti.

“Bu sizin mi?” diye sordu saatçiye.

“Evet, İngiltere'den gelirken beraberimde getirdim. Son derece hassas ve kırılğan parçaları uzun mesafelere taşımakta üstüne yoktur. İmal ettiğim özel saatleri bununla taşıyım. Çok rahattır, denemek ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler” dedi tüyleri diken diken olan Faustine.

“Louis bu akşam bir seans düzenliyor, sizi de orada görme zevkine nail olacak mıyız?”

“Bundan söz etmişti, belki gelirim.”

“Bence kaçırmayın. Son seanstaki varlığınız inanılmaz sonuçlar çıkmasına katkıda bulundu.”

“Gayet iyi hatırlıyorum” dedi genç kadın biraz huzursuzca.

“Kontesin size seanstan sonra söyledikleri için kaygılanmayın. Aynı şeye daha önce de şahit oldum ve ilgili kişinin sağlığı hâlâ yerinde. Sanırım ruhlar şakacı varlıklar, hâlâ hayatta olduğumuz için bizi bir hayli kısıkanıyor ve korkutmaktan hoşlanıyorlar.”

“Belki akşama görüşürüz öyleyse.”

Lando ve ruh çağırma seansının hatırlatılması yüzünden hâlâ tedirgin olan Faustine, yanında rehberiyle uzaklaştı.

Hubris'in bir ulaşım aracı var, demişti Guy.

Saatçininki adam kaçırmaya ziyadesiyle uygun bir araçtı.

Milaine'i tanıma imkânı bulmuş olduğu kulübün bir üyesi ve görünüşe göre bekâr biri olan Leicester, ellerindeki katil portresine çok uyuyordu.

Ancak durmadan seyahat ediyordu. Mütemadiyen doğduğu ülkeyle Fransa arasında gidip geldiğine göre, bu kadar sık öldüremezdi, altı ayda yirmi altı kere.

Ama kapitone landosuyla hep yollardaysa, tesadüfen karşılaştığı kızlara da saldıracaktır, illa Paris'te yapması gerekmez bunu, hem böylesi daha pratik ve onun için daha risksiz olur!

"Hoş adam şu Bay Leicester!" diye belirtti Sébillot.

"Onu tanıyor musunuz? Bölümünüzdeki tüm katılımcıların isimlerini hatırlar mısınız?"

"İtiraf edeyim ki, hayır. Fazla kalabalıklar. Yine de insan özel kişileri ya da orijinal projeleri unutmuyor. Kayıt dosyasından, Bay Leicester'ın, kendi standından ayrı bir alan, sımsıkı kapalı bir mekân istediğini hatırlıyorum."

"Kapalı mı?"

"Hayır, doğru sözcük 'steril' idi! Saat imalat laboratuvarı yapmak için. Invalides'deki saatçilik binası yerine buraya, benim bölümüme de o yüzden geldi zaten, orada yer yokmuş. Onu şahsen tanımıyorum, daha çok yardımcısıyla işim oldu."

Oysa Leicester standını taşımak zorunda kaldığını söylemişti. Faustine bunu biraz heyecanla hatırladı. Neden yalan söylemişti ki?

"Ya yardımcısı, o nasıl biri?" diye sordu.

"Bay Legrand mı? Sessiz bir adam. İşverenine itaat edip işini yapıyor. Neden sordunuz?"

"Meraktan. Şu laboratuvarı ziyaret etmek isterdim doğrusu."

"Ha, onun için, doğrudan Bay Leicester'la görüşmek lazım. Benim oraya giriş hakkım yok."

"Bu steril mekân tam olarak nerede bulunuyor?"

"Az evvel geçtiğimiz girişin altında, sergi açtığı asma katın aşagısında. Penceresiz, biraz kasvetli bir yer olmalı, ama istediğini elde etti en azından."

Faustine vakit kaybetmeden gidip o yardımcını görmeliydi. Ama daha önce bitirmesi gereken bir iş daha vardı.

Sébillot'nun bütün servis kapılarını aynı anahtarla, bir maymuncukla açtığını fark etmişti. Onu her seferinde ceketinin sağ cebine koyuyordu.

Faustine'in o anahtara ihtiyacı vardı.

Ayağını burkup dengesini kaybetmiş gibi yaptı.

Sébillot derhal onu yakaladı. İki vücut birbirine yapıştı ve adamcağız bundan pek heyecanlandı.

"Canınız yanmadı değil mi?" diye sordu titrek bir sesle.

Faustine göğsünü ona daha da bastırdı, elbisesi adamın kalçasını sardı. Yanağını görevlininkine dayadı ve şaşkınlığından istifade ederek elini cebine daldırdı.

Anahtarı kaptı ve doğruldu.

“Kusura bakmayın” dedi, “ayağım kaydı.”

“Rica ederim. İyi misiniz bari?”

“Evet, teşekkür ederim. Théodore, sizinle vakit geçirmek bir zevkti.”

Faustine’in kendisinden ayrılmaya hazırlandığını anlayan ufak tefek adamın yüzünü hayal kırıklığı kapladı.

“Size içecek bir şey ikram etmemi istemez misiniz? Eiffel Kulesi’nin altında tadına doyum olmaz limonatalar var.”

“Maalesef gitmek zorundayım. Her şey için teşekkürler.”

Faustine görevlinin yanağına bir öpücük kondurup kalabalığa karıştı.

Ziyaret edecek bir bodrum vardı.

Beyaz pastil.

Her şey beyaz pastildehydi.

Özel bir kokusu yoktu, bir ilaç için çok inceydi, fazla ince.

Guy, Viviane Longjumeau'nun cinsel organına saplanmış halde bulunan heykelciğin ne olduğunu ve polis raporunda onun hakkında niye daha çok açıklama olmadığını da anladı.

Rose'un memelerinin haç biçiminde kesilmiş olması ona ipucu vermişti.

Her şey örtüşüyordu.

Ayin sırasında papazın dağıttığı kutsal ekmek.

Ağızlarına koyduğu buydu işte.

Zehir emdirilmiş kutsal ekmek.

Ve müfettişlerin Viviane'a tecavüz etmekte kullanılan heykelciğin tam olarak ne olduğunu açıklamak istememelerinin sebebi, dine hakaretten kaçınmaktan başka bir şey olamazdı. İsa heykelciği.

Memeleri yaran Hristiyan haçı.

Ölümler dinsel cinayetlerdi.

Gerçeklikle bağını yitirmiş bir insan tarafından işlenen cinayetler.

Huzuru orada bulmayı umarak, Tanrı'nın insanlığını geri vereceğine, onu kâbuslarından, iblislerinden arındırıp bağışlayacağına inanarak kendini yeniden inşa etmek için dine sığınan bir adam.

İlk başta inancı onu yönlendirmeye yaramış olmalıydı kuşkusuz, iç mücadelesinde ona yardımcı olmuş, fakat zamanla hayal kırıklığına uğratmıştı. İncancından çok fazla şey beklemişti.

Ve din her şeyi çözemiyordu.

Adam kuşku duymaya başlamıştı. Kendinden, Tanrısından.

Kilise ve devletin yakında ayrılacağını ilan edilmesi de bocalamasına katkı sağlamıştı.

Kuşku kurbanı bir insan. En sapkın düşlerin kemirdiği, gitgide büyüyen bir dengesizliğin yiyip bitirdiği, hasta bir zihin.

Bunun üzerine görmek için kolayca öbür tarafa dönmüş olma-
lıydı.

Ezoterizm ve okült bilimler tarafına.

Tanrı o tarafta daha mı çok mevcuttu?

Huzursuzluğunun çözümü orada mıydı?

Sonra satanistleri fark eder gibi olmuştu.

O yana devrilmişti.

Öldürmek, ferahlananın da ötesinde, Tanrı'yı sınamanın, onu
kaşkırtmanın bir yolu muydu?

Guy'in hiç şüphesi kalmamıştı artık.

Hubris'in kim olduğunu biliyordu.

Basit bir ayrıntı çoktan onu doğru ize yönlendirebilirdi aslında.

Afyon.

Sefillerin Kralı genç Louise'in afyon çektiğini söylemişti. Ev-
den kaçıp kaldırımlara düşmesinin sebebi buydu.

Ve afyon düşkününü bir rahibe her gün rastlanmıyordu.

Afyon tekkesinde mi tanışmışlardı? Yoksa papazın kızlara gü-
nah çıkarmayı teklif etmeye geldiği Monjol Sokağı'nda mı? Onu
uyuşturucuya Louise mi başlatmıştı?

Katil tek bir adam olabilirdi.

Peder Camille.

Guy daha fazla bekleyemezdi.

Müfettiş Perotti akşamüstünden önce gelmeyecekti. Hiçbir şey
yapmadan durmak çekilecek gibi değildi.

Faustine odasında yoktu.

Guy, Jeanne'a sordu ama sabahtan beri onu gören olmamıştı.

Gikaibo mutfaktaydı.

"Kimsenin gelip onu almadığından emin misin?"

"Evet, eminim! Ne oldu? Rose yüzünden, öyle değil mi? Bera-
berler mi?"

Ama Guy sokağa çıkmıştı bile.

Arabacıya, kendisini beş dakika içinde Montmartre'in altına bı-
rakırsa, tarifenin iki katını ödemeyi vaat etti.

*Faustine herhangi birinin peşinden gitmez ve haber verme-
den tek başına dışarı çıkmazdı...*

Guy'in içine kurt düştü. Bununla birlikte, kuralları çiğneyebilecek türden bir kızıdı.

Faustine'in ihtiyatlı olduğundan şüphesi yoktu ama kendisinin dayattıklarına tam bir güvensizlik gösteriyordu.

Nereye gitmiş olabilir ki? Ne yapmaya?

Gideceğinden kendisine bahsetmediyse, karşı çıkacağı bir şey söz konusuydu.

Yoksa kulübe mi gitti yine?

En kötü ihtimali düşünmemeyi tercih ediyordu, kaygıları temelsizdi. Faustine kendini savunmayı bilirdi. Hubris güpegündüz onu kaçıramazdı.

Hayır, Hubris daha ziyade ona tuzak kuracak, onu ayağına getirecek cinsten biri ama Faustine tuzağın kokusunu almayı bilir, kurnaz bir kız!

Atlı araba aniden durdu. Montmartre'a gelmişlerdi. Hızlı adımlarla Montmartre'ın dar ve dolambaçlı sokaklarını kat edip Peder Camille'le tanıştığı afyon tekkesine vardı.

Koca göbeği önden giden işletmeci, mekânının önünde bir fıçıyı yuvarlamakla meşguldü. Ter içinde kalmış, kapkırmızı kesilmişti.

"Peder Camille burada mı?"

"Kabahıyız, akşam altıda açıyorum."

"Onu nerede bulabileceğini biliyor musunuz?"

"Kilisesinde, Saint-Denis-de-la-Chapelle, şey atölyelerinin karşısında..."

"Yerini biliyorum" diye bağırdı koşturaya koyulan Guy.

Öyle aşikârdı ki...

Hubris'in durumu gittikçe kötüleşiyor ve giderek daha az çaba sarf ediyor, hatta belki de izleri karıştırmayı umursamıyordu. Davanacak gücü kalmamıştı.

Önceki akşam, Rose'un yattığı çıkmaz sokağın hemen yakınında, bir kilisenin önünden geçişlerdi.

Bıraktığı yerde müşteri bekleyen ve güzel bir bahşış kazandıracak acil bir iş daha yakaladığına sevinen arabacısını buldu.

"Sizi bekleyeyim mi?" diye sordu adam kilisenin önünde yavaşlarken.

"Gerek yok."

Guy karşı kaldırımında durup kocaman, siyah kapıları dikkatle inceledi.

Canavarın iri burasıydı.

Yerinden kıınıldayamadan, dakikalarca orada kaldı. Öğleden sonra ikiyi çalan çanlar tarafından uyandırıldı.

Hubris orada! Çan kulesinin altında, o ipin ucunda...

Guy daracık Torcy Sokağı'ndan kilisenin arkasına dolanmaya karar verdi ve papaz evine giden ufacık bir çıkmaz keşfetti. Orta sahuna bitişik, mütevazı evin bütün panjurları kapalıydı.

Önünden, elinde yiyecek dolu sepetiyle bir kadın geçti.

"Affedersiniz hanımefendi" diye seslendi ona Guy. "Burada görevli rahibi tanıyor musunuz acaba?"

"Ah evet" dedi kadın huzursuzca. "Peder Camille."

"Hasta mı? Bütün panjurlar kapalı."

Kadın sıkılmış görünüyordu ve cevap vermeden evvel bir an durdu:

"Evet, sanırım iyi değil. Hayret, bugün saati çaldı, giderek daha nadir yapıyor bunu!"

"Kilisedeki tek rahip o mu?"

"Evet, yalnız o var. Bana sorarsanız, işe aldıkları papazlar hususunda daha dikkatli olmalılar. Öyle yapsalar, kiliselerin sıraları daha çok dolardı ve şu ayrılma hikâyesi gibi bir noktaya varmazdık!"

Kadın Guy'e başıyla veda edip gitti.

Etraf sakin, çıkmaza bakan pencereler azdı. Rahatça hareket etmek mümkündü. Hubris kurbanlarını buraya getiriyor olabilirdi.

Guy ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Ansızın papaz evinin kapısı açıldı ve Peder Camille göründü.

Guy gerçek yaşından iki kat yaşlı görünen adamın etrafı mor halkalarla çevrilmiş gözlerini, kırıksık tenini tanıdı.

Ayaktayken, Guy'in sandığından daha uzun boyluydu.

Yazar çabucak bir sundurmanın girişine sığınıp La Chapelle Sokağı'na giden papazı gözetledi.

Bir an kararsız kaldı.

Onu takip mi etmeliydi, yoksa fırsattan istifade edip inine mi bakmalıydı?

Hubris güpegündüz ortalığı kırıp geçirecek değildi herhalde. Hem er ya da geç geri dönecekti, nasıl olsa. O zaman Perotti de onu tutuklamak için silahıyla beraber orada olacaktı.

Guy seçimini yaptı.

Gitmesine müsaade etmeye karar verdi. Araba çağırmasını gözledi ve alışverişi gitmediğinden emin olmak için yarım saat fazla bekledi. Sonra anayola geri döndü ve ulak olarak kullanacağı bir yeniyetme bulmakta hiç zorluk çekmedi:

"Al sana bir frank! Vereceğim adrese gidersen bundan bir tane daha isteyebilirsin" dedi.

Guy not defterine bir mesaj yazıp yırttığı sayfayı çocuğa uzatarak "Bu notu Jeanne'a ver ve bunun editörüm Perotti için olduğunu söyle. Anlaşıldı mı?" dedi.

Yeniyetme var gücüyle başını salladı ve mesaj cebinde, hızla yola koyuldu.

Şimdi, sıra evde.

Yazar papaz evine yaklaştı ve çevrede kimse bulunmadığından emin olduktan sonra kapının kolunu çevirdi.

Kilitliydi.

Elbette. Hubris inini açık bırakacak adam değil.

Kötü durumdaki ahşap panjurlardan birini tutup çekti. Kavlanmış boya kalıntıları ufalanarak döküldü. Biraz daha kuvvetli asılarak bir kez daha çekti ama sonuç yine başarısız oldu.

Guy çıkmazın girişine tekrar göz attı, hâlâ kimse yoktu. Bunun üzerine, diğer panjurları teker teker denemeye koyuldu ve sonunda açılacak kadar gevşek bir panjur buldu. Arkasındaki pencerenin durumu daha beterdi, ahşabı yarılmış, camı kısmen ayrılmıştı. Omzuyla pencereyi itti, fakat açmayı başaramadı.

Sinirlenen ve elinden başka bir şey gelmeyen Guy sert bir diz darbesi vurunca, sallanan cam düştü ve iç tarafta kırıldı.

Çabucak içeri süzülüp, cam kırıklarına basmaktan kaçınarak, panjurları tekrar kapattı.

Zaten bu akşam hapishanede uyuyacak!

Oturma odası ufacık ve süssüzdü.

Çam ağacından yapılmış uzun bir masa, dört sandalye ve büfedden başka bir şey yoktu.

Panjurların tahtaları arasından utangaç bir aydınlık süzülüyordu.

Duvarın ortasında bir çivi ve bir haçın gölgesi vardı. Ancak İsa'lı haç çiviye asılı değildi, yerde duruyordu.

Ve üzerinde İsa heykelciği yoktu.

Guy haçı yerden aldı ve sanki bir şeye fırlatılmış gibi zedelenmiş olduğunu gördü.

Çabucak, pis ve düzensiz mutfığa geçip üst kata çıktı.

Yatak odası da evin geri kalanı kadar yoksuldu: dağınık bir yatak, içinde birkaç giysi bulunan bir elbise dolabı, başucu sehpa ve musluklu bir lavabo. Ayna kırılmıştı. Çatlama noktasından dağınık ve gümüşü ışıltılar yayan bir sürü şimşek Guy'in yüzünü kaleydoskopdaki gibi parçalara ayırıyordu. Bir havasızlık ve ter kusu atmosferi ağırlaştırıyordu.

Guy odadan çıkmak üzere geri dönerken, kâğıtlarla kaplı duvarı fark etti.

İncil'in sayfaları bütün duvara çivilenmişti. Altı çizilmiş pasajlar, kenarlarda haçlar göze çarpıyordu. Yukarıdakilerin üzerinde birkaç karanlık damlacık da vardı.

Guy ürperdi.

Peder Camille kurbanlarını burada da mı katletmişti?

Yazar zemini inceleyerek kurumuş kan izleri aradı ama bir şey göremedi. Diz çökmüş haldeyken, yatağın altında bir şey fark etti.

Elini uzattı ve dokuz kayışlı deri bir kamçı çıkardı.

Papaz kendini kamçıliyordu.

Pederin eşyalarını saklama huyu olduğunu saptayan Guy odayı adamakıllı aramaya girişti. Döşeği kaldırdı, başucu sehpasını yokladı, dolaptaki ceket ve pantolonların cebine baktı ama çekmeceye yerleştirilmiş İsa'lı bir haçtan başka bir şey bulamadı.

Üzerindeki İsa heykelciği koparılmış bir haç.

Nerede öldürüyordu kurbanlarını? Bazılarını buraya getiriyor olmalıydı...

Mahzen?

Guy aşağı inmeden evvel, o kattaki diğer kapıya yaklaştı.

İçeri girmeden önce, tuhaf bir önseziye kapıldı.

Peder Camille uyumayan, iblislerine karşı savaştan türden biriydi. Bunu yatağında, Kutsal Kitap'ın sayfaları altında mı yapıyordu, başka yerde mi?

O sırada, rahibin evinde ona güven veren ayrı bir yeri, yatışmak için gittiği bir tapmağı olduğu içine doğdu. Yatak odası suçluluk duygusunu, uykusunda gördüğü düşleri ve bunları kendine ödettiği yeri temsil ediyorsa, Lucien Camille'in başka tarafta bir kozası vardı.

Guy kapının tokmağını çevirdi ve doğru tahmin etmiş olduğunu hemen anladı.

Duvarlar, tavan ve zemin yok olmuştu.

Titrek bir ışık seçen Guy dondu kaldı.

Mumlar. Bir sürü.

Düzensiz ve kaygan bir yüzeyde yürüyordu.

Her taraf beyazdı.

Damarlar, kirişler, kemik gibi lekesiz ve sivri sarkıtlar.

Odayı tamamen kaplayan bu ikinci deri, organik bir madde gibiydi.

Guy yanan yüzlerce mumu görünce anladı.

Papaz odanın içini balmumuyla kaplamıştı. Binlerce mum eriyip yayılarak gerçek dünyayı ortadan kaldırmıştı.

Her adım o solgun halıyı çıtırdatıyordu.

Hepsini yanık bırakmış, çabucak geri dönecek!

Ama Guy yerinden kıılmıdamadı.

Hayır, bu balmumundan sığınak sürekli aydınlatılıyor, Lucien Camille günde birçok kez gelip mumların yanıp yanmadığına bakıyor olmalıydı. Zira burası onun ruhuydu biraz. Ve ışık, karanlığa karşı kendi tarzında yürüttüğü mücadeleyi sağlama alıyordu.

Burası onun ruhu, rahim boşluğu, meditasyon mabedi, güven içinde kendi olabildiği yerdı.

Kan izi aramak lüzumsuzdu, orada öldürmüyordu, mekânın saf kalması gerekiyordu.

Beni burada bulursa, öfkeden delirir, diye düşündü Guy geri dönerken.

Oraya silahsız, yanına kendini savunacak hiçbir şey almadan gelmiş olduğunun bilincine ancak o zaman vardı. Yalnızca düşünceleriyle, gerçeğe ve bilgiye ilişkin saplantısıyla donanmış olarak, işin bu tarafını bir an bile dert etmemişti.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Hubris eve dönerse, kapının gıcırdadığını duyar mıydı acaba?

Ya zaten geldiyse? Cam kırıkları ve döşeme gıcırtilarından Guy'in varlığını fark ettiyse?

Guy yumruklarını sıktı. Avuçları terlemişti. Çıkışa doğru atıldı.

Ama merdiven sahanlığında, evi tamamen gezmeden gidemeyeceğini anladı.

İçten içe, kaçırılıp tutsak edilmiş kızlar varsayımına artık hiç inanmasa da, bundan emin olmak zorundaydı.

Gıcırdayan merdivene yöneldi.

Zemin kata geri döndüğünde, binanın henüz bakmamış olduğu dip tarafım araştırmaya gidiyordu ki, mutfak kapısının sonuna kadar açık durduğunu fark etti.

Oysa kapıyı arkasından kapattığına emindi.

Bu defa nefesini tuttu.

Ve mutfaktan madeni bir çarpma sesi duyunca, yüreği yerinden çıkacakmış gibi hopladı.

Yalnız değildi artık.

Kurdun ağzı.

Açık ve sivri dişlerle dolu.

Faustine köşesinden dikkatle orayı izliyordu, Marcus Leicester'ın sergisinin bulunduğu asma katın altında.

Ağzı, bir servis kapısının şeklini alıyordu.

Mutlaka başka girişleri de vardı ama Faustine vakit kaybetmek istemiyordu. Bu, iş görürdü. İngiliz saatçinin kendisini fark edememesi için ziyaretçilerin arasından içeri süzülmesi yeterliydi.

Ama yine de ileri atılmaya cesaret edemiyordu.

Yaklaşık bir saattir gözlemesine rağmen bir şey onu alıkoyuyordu.

Ne sakınım ne de korkuydu bu.

Daha ziyade, bütün bunların tutarlı olmadığı hissiydi.

Faustine ilk baştan beri, Leicester'ı akla yatkın bir şüpheli olarak göremiyordu.

Suçluyu hissetmek bu kadar kolay olsaydı, bütün caniler parmaklıklar ardında uyurlardı, diye düşündü.

Kendisini gezdirdiği sırada bir kere bile laboratuvarından, steril odasından söz etmemişti. Normalde, böyle bir mühendislik harikasıyla iftihar etmesi gerekirdi, niye saklıyordu ki? Kirlenmesi için mi? Onu odaya götürmese bile, varlığıyla övünebilirdi en azından.

Gizli kalmasını istemiyorsa tabii.

Çünkü cinayetlerini orada işliyor!

Ama bundan emin olmak için onu iş üstünde yakalamalıydı.

Faustine sabırla beklemeye karar verdi.

Karşısında, giriş holünün diğer tarafındaki kapı, Leicester'ın standına en yakın olandı.

Steril odası hakikaten Sébillot'nun belirttiği gibi aşağıdaysa, en kolay ve hızlı yol o kapıdan geçiyordu.

İngiliz oraya gelecek olursa, Faustine'in onu belli bir mesafeden takip etmekten başka bir şey yapması gerekmiyordu; böylece onu yuvasına götürecekti.

Bu durumda beklemeye devam etti.

Bütün öğle sonrası.

Biraz kenarda kalan taş bir çıkıntıya oturmuştu. Karşı duvardaki kapıyı görebiliyordu.

İlk başta, gelen geçeni gözlemlemiş –holde, tamamlanmayı beklerken üstü bezle örtülmüş çelik bir iskeletten başka sergilenen hiçbir şey yoktu– ama bundan çabucak sıkılmıştı. Leicester ya da yardımcısı Legrand'ın dirseklerini korkuluğa dayaması ihtimaline karşı, asma kata doğru kaçamak bakışlar atıyordu. Başına gelebilecek en kötü şey, o iki adamdan biri tarafından fark edilmek olurdu.

Kimseyi görmedi.

Gün sonuna yaklaşıyordu.

Kalabalık azalmıştı, gündüz ziyaretçileri gidiyordu ve akşam ziyaretçileri henüz orada değillerdi.

Saat altıdan biraz önce, şüphe uyandıran bir hareket dikkatini çekti.

Birisi kapıya doğru gidiyordu.

Silueti tanıyamadı.

Ama adam görülmediğinden emin olmak için arkasına baktığında, Faustine siyah sakalını hemen tanıdı.

Louis Steirn.

Faustine ona otuz saniye avans verdikten sonra peşine düştü.

Merdiven, on metrede bir yerleştirilmiş çıplak elektrik ampulleriyle aydınlatılan bir koridora iniyordu. Ampullerin aralarında alacakaranlık kuşakları oluşuyordu. Tavan ve bir duvar boyunca borular döşenmişti.

Steirn yok olmuştu.

Madeni bir çınlama yankılandı; biraz ileriden, sağdan geliyordu.

Faustine, yere sürünüp kendisini ele vermemesi için elbisesinin eteğini yukarı kaldırarak ağır, çelik bir kapının bulunduğu köşeye yaklaştı.

Yön duygusunu tamamen yitirmişti, ama giriş holünün tam altına geri dönmüş olması kuvvetle muhtemeldi.

Kulağını soğuk kapıya yapıştırdı ama hiçbir şey duymadı.

Steirn oraya ne yapmaya gelmişti acaba?

Ya Faustine baştan beri yanlış yoldaysa? Ya Leicester sadece, kreasyonları hususunda gizliliğe düşkün, dürüst bir saatçiye? Steirn, eski bir arkadaş olarak, onu atölyesinde ziyarete geliyor-du belki de...

Faustine kuşklarından kurtulmak için içeri girmeye karar verdi.

En ufak bir tehlikede geri dönüp Guy ile Martial'a haber verirdi.

Buraya tek başına inmek de bir tehlike zaten! diye haykırdı sağduyusu.

Faustine bunu yapmayı sahiden istiyordu. Milaine ve Rose adına hareket ediyordu ve beklemek, Hubris'in öldürmeye devam etmesi riskini göze almak imkânsızdı. Ama yanılmak, Guy ile Martial'in karşısında gülünç duruma düşmek ve onlara zaman kaybettirmek de istemiyordu.

Ortalığı velveleye vermeden önce, orada anormal bir şeyler döndüğünden emin olması gerekiyordu.

Bu kez dairesel bir koridora açılan başka bir kapıyı itti. Kulağı kırışte, jüponuna ve elbisesindeki onca taftaya rağmen koşmaya hazır vaziyette, küçük adımlarla ilerliyordu.

Şapkasını taş çıkıntının üstünde unutmuştu.

Daha iyi! diye düşündü. Bu halde bile gürültü çıkarmamak yeterince zordu zaten.

Duvarları raflarla kaplı bir odaya ulaştı. Raflar metal parça ve aletlerle, mükemmel saatçinin takım taklavatıyla doluydu.

Koridor devam ediyor ve bir salonun çevresini dolandığı açıkça belli oluyordu.

İçerideki ortamı korumak için bir ara bölme.

Çift kanatlı kapının ardında gerçek bulunuyordu.

Leicester'in masumiyeti veya suçluluğu.

Faustine temkinli bir şekilde içeri girdi ve salonun ortasına beyaz bir ışık yansıtan elektrik bataryalarından gözleri kamaştı.

Bu duvarların arasında hüküm süren kokuya çok şaşırdı. Keskin ve hayvani bir koku vardı. *Kükürt*, diye düşündü.

Kolunu gözlerine siper ederek başını kaldırdı.

Tam ortada bir şey duruyordu, oldukça büyük bir şekil.

İnsandan çok daha büyük.

Tepesinde boynuzları andıran bir şey vardı.

Kımıldıyordu.

Sonra homurdandı.

Faustine irkilerek geriledi.

Bir vücuda çarptı.

Birisi arkasına süzölmüştü.

Onu itip kaçmak istedi ama her şey fazla hızlı gelişti.

Çenesini kavrayan, çelik gibi güçlü bir el, ağzına ve burnuna pis kokulu bir kumaş parçası bastırdı.

O boğucu dokunaçlardan kurtulmak için kollarını savurdu.

Çırpınması, saldırganına güç katan kararlılığa kıyasla gülünç kalıyordu. Adamın çok iri olmadığını tahmin ediyordu ama demir gibi iradesi vardı.

O zaman anladı.

Mücadele etmenin hiçbir işe yaramayacağını kavradı.

Adam tecrübeliydi, ona hiç şans tanımamıştı.

Savunma hareketlerinin hepsini önceden kestirip önlemini alıyordu. Bu sahneyi defalarca tekrarlamıştı. Öyle ki, ezbere biliyordu.

Faustine'in baş döndürücü kokuyu içine çekmekten başka seçeneği kalmadı.

Ve Hubris'e boyun eğdi.

İlk vuran o olmalıydı.

Guy, ilk darbeyi vurmanın oradan zarar görmeden çıkmak için tek şansı olduğunu biliyordu. Hedefin tam ortasına bütün gücüyle vurursa, Peder Camille'in dengesini bozabilirdi.

Bütün gövdesi yumruğa eşlik etmeliydi. Tekmeyi tercih ettiği takdirdeyse, bacağının iyice öne çıkması ve vücut ağırlığının darbeyi izlemesi için basenin mükemmel bir dönüş yapması gerekiyordu.

Onca yıl Fransız boksu çalışmıştı, bütün antrenmanları hatırlamalıydı.

Guy mutfağa girmek üzere ilerledi.

İçerideki Lucien Camille değildi.

Cılız ve kara bir kediye.

Sarı gözlerini Guy'e dikip miyavladı.

Gevşeyen yazar, ciğerlerinde biriken tüm gerilimi boşalttı. Omuzları çöktü.

"Ödümü patlattın pis kedi!"

Orada daha fazla oyalanmaması gerektiğine ilişkin bir işaret miydi bu yoksa?

Buraya kadar, çabucak çekip gitmek için gelmedim.

En azından araştırmasını bitirmeliydi.

Evin mahzene inen merdivene doğru yürüdü.

Küf kokusu duvarlara işlemişti.

Guy ilk basamakta duran şamdanı yakıp aşağı indi.

Koku değişti.

Daha ağır ve baş döndürücü bir hal aldı.

Keskin.

Bu koku Guy'e yabancı değildi, bununla birlikte ne olduğunu çıkaramıyordu. Mahzende içi hemen hemen boş bir teldolap vardı.

Tam ortada, yerde, en güçlü kokunun geldiği iki metal kap duruyordu.

Üzerlerine eğilen Guy kokunun ne olduğunu saptadı.

Otomobile bindiğinde, sık sık algılamıştı bu kokuyu.

Benzin.

Ve yerdeki daireler orada daha önce başka bidonların da olduğunu kanıtlıyordu.

Ne işler çeviriyordu Peder Camille?

Kendine otomobil alacak imkânı olmadığına göre, bu kadar benzin depolamak niyeydi?

Üstelik bu tehlikeliydi, zira kolayca alev aldığını herkes bili...

Ah, hayır...

Peder Camille'in kafasında uğursuz bir plan vardı.

Guy şamdanla benzine fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Başka bir şey bulunmadığından emin olmak için mahzende hızlı bir tur attıktan sonra, büyük adımlarla yukarı döndü.

Artık oradan çıkabilirdi.

Ama yine de tereddüt etti.

Evden kiliseye geçiş bölmesi vardı daha.

Perdeyi aralayıp, üzerinde kutsal ekmek dolu çanağın yer aldığı küçük masaya baktı.

Kullanıldıkları uğursuz amaç aklına gelince, onları yere atıp çiğnemek istedi birden.

Rose ile Milaine'in yüzlerini zihninden kovup işine devam etti.

Kutsal kadeh muhafazası ve üzerine konduğu örtü, kutsal tabak, buhurdanlık ve ayinde kullanılan diğer aksesuarlar. İlginç bir şey yoktu.

Ayin cüppesini ve geri kalan şeyleri görmezden gelip kiliseye doğru birkaç adım daha attı.

Orta sahnın, içeriden sürgülenmiş bir kapının arkasında bulunuyordu.

Bir rahip için tuhaf bir tedbir.

Guy o sırada adımlarının karo döşemede anormal bir gıcırta çıkardığını fark etti. Eski halıyı kaldırıncaya, bir taban kapısı ortaya çıktı.

Elinde çakmağıyla, kilisenin altına, eski bir yeraltı şapeline benzeyen yere girdi.

Üst katta Hubris'in mabedini keşfeden Guy'in, şimdi de melanet odasını bulduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Elbise askısına sarılı ipler, rafa dizilmiş, ağızları koyu renk maddeler ve kurumuş parçalarla lekeli bıçaklar. Haçlarından ko-

parılmış yarım düzine İsa. Ve beyaz, yarısaydam ya da siyah sıvılar içeren birçok ufak şişe. Zehir takımı, diye düşündü Guy.

Hemen her tarafta sönmüş mumlar vardı.

Yerde, bir ucu taş duvara sabitlenmiş bir zincir uzanıyordu.

Peder Camille uğursuz işlerini geceleri burada rahat rahat yapıyor olmalıydı.

Karşısına yine sürgülü bir başka kapı çıktı.

Guy kapının yanına gitti ve içeri göz atmak için sürgüyü çekti.

Sidik, çürümüşlük ve dışkı, zaten doymuş duyularına baskın yaptı.

Dip tarafta bir şey kıpırdadı.

Sonra, ufak tefek bir varlık, kollarını ve bacaklarını açarak penceresiz odanın ortasına kadar süründü.

Guy tepki vermeye hazır, tetikte bekliyordu.

Çakmağı onun üzerine kaldırdı.

Bir deri bir kemik kalmış, raşitik kollar Guy'e doğru açılıp yeri okşadı.

Ne idüğü belirsiz şekil ona yakarmaya hazırlanıyordu.

Ve gırtlaktan gelen, kısık bir ses hareketlerine eşlik etti:

"Zafer senin olsun Şeytan. Dünyadaki saltanatın başlasın. Zafer senin ve kara meleklerinin olsun!"

Dazlak bir ergen kız.

Dudaklarında beyaz bir köpük, iri ve yabani gözleriyle Guy'e bakıyordu dikkatle.

Kız, yukarıdaki yüzün ayrıntılarını görünce başını çevirdi.

"Şeytan değilsin sen" dedi yorgun bir sesle. "Sen de mi onun hizmetkârsın?"

Guy onu tanıdı. Bu kızı daha önce Viviane Longjumeau'nun gizli dairesinde, bir fotoğrafta görmüştü. Hiç saçı kalmamıştı, çok daha zayıftı, ama aynı kız olduğuna hiç şüphe yoktu.

Aralarındaki erk ilişkisini kırmak için bir dizini yere koydu.

"Benim adım Guy. Seni almaya geldim. Sen de Louise'sin, öyle değil mi?"

Karşısındaki yüz birden dehşetle kasıldı.

"Beni almaya mı? Hayır! Hayır! Ben onunum! Cehenneme aitim ben! Hayır!"

"Sakin ol!" dedi Guy kendini yaralamasın diye Louise'in kollarını tutarak. "Sakin ol! Sana yardım edeceğim! Ben Peder Camille'le beraber değilim. Seni ondan kurtarmaya geldim. Anlıyor musun?"

Genç kız önce Guy'in ellerinden kurtulmaya çalışmış, ama artık hiç kuvveti kalmadığından pes edip, kendini tamamen onun kucağına bırakmıştı.

"Tamam, bitti artık, ben buradayım" diye devam etti Guy kızcağızı bağrına basarak. "Kâbusun son buldu, yukarı çıkaracağım seni."

O zaman kızın sınırları boşaldı. Ağlamaya başladı, çocuk gibi inliyor, gözlerinden bitkinlik hüçkürkleriyle kesilen ılık yaşlar fışkırıyordu.

Guy, sakinleşene kadar, onu kollarının arasında tuttu. Sonra ayağa kaldırdı ve kiliseye çıkardı.

Sunaktan ayin cüppesini alıp Louise'i sardı.

Bir kilisede bulunduğunu fark eden genç kız işaretparmağını banklara doğrulttu.

"Şarkılar" dedi... "Şarkılar duyuyordum... Şeytan'ın şerefine değilmiş... Beni yanıltan oydu."

"O mu? Peder Camille mi yani?"

"Evet. O benim babamdır."

Louise, Monjol Sokağı'nda nasıl karşılaştıklarını anlattı. Montmartre'daki afyon tekkesinde bir saat geçirmek için her şeyi yapmaya hazır, iliğine kadar uyuşturucu müptelası bir kız ve fahişelere günah çıkartan bir papaz. Onu tanıyan peder olmuştu, zira Louise babasını daha önce hiç görmemişti. Camille, Louise'in annesini tek bir şehvet gecesinden sonra terk etmiş ve ancak arada bir, mektup ve fotoğraf almıştı ondan. Bu, annesi ile babası arasındaki bir sırdı. Rahip ilkin onu sokaktan kurtarmaya çalışmış ama Louise buna yanaşmamıştı. Afyonun çağrısı her şeyden güçlüydü.

Ve bir akşam papaz delirmişti.

Louise'i kandırıp oraya kadar getirmiş ve bir daha çıkarmak üzere mahzene kapatmıştı. Arada bir yiyecek içecek getirmek için yanına geliyor ve ona Tanrı'nın yeryüzünü terk ettiğini anlatıyordu.

Ve Tanrı'yı geri gelmeye zorlama planından söz ediyordu.

Tanrı'nın dikkatini, yeniden yarattıklarına çekmek için düzenlediği ayinden, ilahi kışkırtmadan.

Ve karşılık olarak onun sessizliğinden.

İşte o zaman, Şeytan şarkıları dinlemeye başlamıştı...

Louise, arabayla geri dönerlerken, yolculuk boyunca en ufak ayrıntıları bile anlatmış ve Guy her şeyi anlamıştı.

Kızının mevcudiyeti, Camille'in öfkeden kendini kaybetmesine yol açmıştı. Louise'in aklı başında olduğu ender anlardan birinde annesine yazdığı mektup, Viviane'ı Monjol Sokağı'na çekmişti. Lucien Camille, onunla karşılaşmış olmalıydı. Muhtemelen uzun bir gezintiden sonra Viviane'ı sapa bir köşeye sürükleyip katletmişti.

Boudoir de soi'nun önüne vardıklarında, Guy sordu:

"Evine bol miktarda benzin depolamış, bunu ne için yaptığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir yeri yakmaktan bahsetmedi mi?"

“Hayır. Ama sık sık arındırıcı ateşten söz eder. ‘Onları cehenneme göndermek’ için, öyle diyor.”

Guy durumun aciliyetini seziyordu. Bidonların çoğu artık papaz evinde değildi.

Muhtemelen çoktan yerlerini bulmuş, ölüm saçmaya hazırdılar.

Peder Camille kadınlardan nefret ediyordu, asıl sorunu buydu, bilhassa da annelerden.

Hayır, fahişeler! Özellikle fahişeleri öldürdü! Dolaştığı yerlerdeki kızları, Monjol kız...

Monjol.

Hubris, Paris’te cehenneme en çok benzeyen yeri yakacaktı.

Paris fayton camının ardından son hızla akıp geçiyordu.

Guy, Louise'i Jeanne'a emanet etmişti.

Ne Faustine'den haber vardı ne de Perotti'den.

Bu durum Guy'i cidden kaygılandırmaya başlıyordu.

Tehlikede değiller, Hubris şimdilik Monjol Sokağı'yla meşgul. Ama gece, bütün mahalleyi yaktıktan sonra, deliliği onu nereye kadar götürecektir?

Peki, Faustine ile Perotti neredeydiler?

Fayton Saint-Martin Bulvarı'nda yavaşladı. République Meydanı'ndan hemen önce, bir omnibüs yolun ortasında devrilmişti. Atlar kışniyordu, biri yaralanmış, diğeri kolan kayışlarına dolanmıştı. Birçok kişi yerde yatıyor, her taraftan insanlar yardıma koşuyorlardı. Atlı yolcu ve yük arabaları, otomobiller ve çift katlı bir araç sıkışan trafikte durmuş bekliyordu.

Guy yere atlayıp yoluna hızlı hızlı yürüyerek devam etti.

Bu sefer yanına bastonunu almıştı. Kendini savunması gerekirse, hiç yoktan iyiymi.

Fakat o noktaya gelmemeyi umuyordu.

Peder Camille'in içinde bulunduğu zihinsel çöküntüyü göz önünde bulundurarak, her şeyin konuşarak halledilebileceğini tahmin ediyordu. Papazı kötülüğe sürüklemeye çalışan soğuk ve kanlı canavarın yerine, içindeki sakat insanı yeniden yüzeye çıkarmak için hâlâ vakit vardı.

Asselin Sokağı bir akşamüstü için fazlasıyla sakindi. Auvergne'lilerin kahvesinden çıkan birkaç aylak kaldırıma dağılmaktaydı.

Guy anayoldan geniş adımlarla çıkıp biraz yukarıdaki çirkef kuyusuna ulaştı. Binaların cepheleri yıkık döküktü. Her girintide, içine saklanmış birinin olmamasına dikkat ediyordu.

Monjol Sokağı'nda, karşısına ilk çıkan kızları sorguladı, ama o gün rahip gören olmamıştı.

Gecenin çökmesini beklemek için saklanmış mıydı yoksa? Kuvvetli bir darbe indirmek istiyorsa, bu mümkündü.

Victor onu et ve ter kokan ininin bodrumunda karşıladı. Delik deşik tüller altında, çıplak kızlar Guy'i gözlüyorlardı. Çoğu absent ya da afyondan sarhoştı.

"Peder Camille'i tanıyor musunuz?"

"Eskiden arada bir gelen bir papaz."

"Artık gelmiyor mu?"

Gelmeyeli rahat üç hafta olmuştur.

"Kızlarınızı kaçırıp öldüren o. Ve bence, bütün sokağı yakmak için her an tekrar gelebilir."

"Papaz mı?"

"Evet. Ve yapıların genel durumuna bakılırsa, yangının çabucak yayılıp her şeyin kül olması fazla uzun sürmeyecektir. Adamlarınızı toplayıp, Monjol'un tüm girişlerini tutabilir misiniz? Göze batmadan, yaklaşmasına izin vermek lazım. En ufak bir anormallik hissederse, parmaklarınızın arasından kaçacaktır."

"Gidip Kral'ı bulayın!"

Sefillerin Kralı işleri ele aldı. Sokağın her girişine adamlarını yerleştirdi ve "giren her papazı durdurun" talimatını verdi. Özellikle, tanıdıkları takdirde, Peder Camille'i ellerinden kaçırmayacaklardı.

Guy, yüzünde üç günlük sakal bulunan Sefillerin Kralı Gilles'le beraber tepede nöbet tutuyordu.

Kral absent dolu bir şişe uzattı.

"Yeşil ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Yaklaşırsa, kafamın berrak olmasını isterim."

"Ben istemem. Onu yakalarsak, alkollü olmam daha iyi. Çocuklar, kafam iyiiken daha az gaddar olduğumu söylüyorlar."

Sefillerin Kralı usturasıyla birlikte kibar lisanını da emanete bırakmıştı. Alkol onu daha argo konuşturuyordu.

Gökyüzü kararana kadar iki saatten fazla beklediler. Sonra Kral, Guy'e seslendi:

"Geleceğinden emin misiniz?"

"Hemen hemen."

"Neden? O mu söyledi bunu size?"

"Hayır, ben o sonuca vardım."

"Sonuca mı vardınız? Umarım, sonuç çıkarmada iyisinizdir! Pek dindar olduğum söylenemez ama bir papazı böyle bir şeyle

suçlamak için vardığınız sonuçlar hayli iyi olmalı!"

"Rahip aynı zamanda satanist, bu yeterli mi?"

"Bir bu eksikti."

"Bazı çevrelerle sıkı fıkı olan bir satanist, şeylerle..."

"Hangi çevreler, kimlerle sıkı fıkı? Fahişelerle mi? Çünkü burada, Peder Camille bizim kevaşelerle konuşmaktan başka bir şey yapmazdı, asla icraat yapmadı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde!"

Guy'in aniden kafası karıştı. Peder Camille, din ve Tanrı'da bulamadığı cevapları aramak için ezoterik çevrelere yönelmişti. Böylece Steirn ve arkadaşlarıyla tanışmıştı ama onların şeytani uygulamalarına da katılıyor muydu acaba? Tek karşılaşmalarında, Guy'i onlara karşı şiddetle uyarmıştı.

Peder Camille, bir türlü yerini bulamadan, iki dünya arasında gidip geliyordu. Gerçeklik ve kendi hayalleri, ona yardım etmeyen Tanrısı ve elinde olmadan dualarının yöneldiği Şeytan arasında kalmıştı.

Guy rahibin dehşet içindeki, endişeli suratını gayet iyi hatırlıyordu. O an, adamın halini büyük ölçüde uyuşturucunun etkisine yormuştu.

Seraflara derin bir öfke duyuyordu.

Onu etkileri altına alarak, Şeytan'ın yoluna mı itmişlerdi? Onları mı sorumlu tutuyordu?

Guy birden, yanılmış olabileceğini düşündü.

En çok kızdığı, Monjol'un yırtık kadınları değil, Şeytan'ın yaraklılarıydı.

Seraflar Kulübü.

Guy, Vivienne Sokağı'ndaki Haussmann tarzı apartmanın üst katına vardığında, nefes nefeseydi.

Kapı kapalıydı.

Ne giriş holünde ne de arka avluda birini görmüştü. Merdivende de keza.

Kapıya vurmak üzere elini uzatmıştı ki, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir koku aldı.

Derhal bütün duyuları uyandı.

Benzin!

Kapının topuzunu kavrayıp usulca çevirdi.

Ah Perotti, şu an öyle ihtiyacım var ki size!

Sessizce antreye süzülmeyi başardı ve haykırmakta olan rahibin titrek sesini işitti:

“Oyununuzu anladım! Beni kullandınız! Tüm bunlar sizin yüzünüzden! Her gece kâbuslar! Sizsiniz! Sizi dinlememeliydim! Şeytan bana yardım etmeyecek! O Tanrı’dan daha becerikli değil! Baksanıza, kurtarıcınız nerede? Söylesenize! İhtiyacınız olduğunda, Şeytan nerede?”

Guy büyük salonun eşiğine yaklaştı.

Benzin kokusu içeride özellikle güçlüydü.

Lucien Camille oradaydı, sınısıklamdı, bir elinde çakmak, diğerinde ateşli bir silah vardı.

Gözleri yuvalarından fırlamış, boynundaki ve şakaklarındaki damarlar şişmişti.

Karşısında, beş altı kulüp üyesi dizilmişti. Guy aralarında Rodolphe Leblanc ve Kontes Bolosky’yi tanıdı. Hepsi korku ve şaşkınlıktan taş kesilmişti.

Ve boncuk boncuk terliyorlardı.

Teneke bidonlar salonun ortasında devrilmiş yatıyordu. Papaz herkesin üzerine benzin dökmüştü.

Döşeme tahtalarından biri Guy’in ayaklarının altında gıcırdadı.

Peder Camille hemen onu gördü ve silahının namlusunu doğrulttu.

“Durun!” diye bağırdı. “Neden geldiniz? Onlarla görüşmemenizi söylemiştim! Sizi uyarmıştım! Dinlemiyorsunuz! Kimse dinlemiyor! Hiç kimse!”

“Sakin olun Lucien!” dedi Guy, yemek borusundan yükselen safra dalgasına rağmen mümkün olduğunca sakın bir sesle.

Korkudan göğsü sıkışıyor, ciğerleri eziliyordu.

Alnına nişanlanmış tabancanın karanlık ağzı ona bakıyordu. Mermi beynini parçalamak için fırlamaya hazırды.

“Diz çökün!” diye buyurdu rahip. “Çökün, yoksa sıkarım!”

Guy yatıştırmak için ellerini papaza doğru uzattı.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz Lucien. Bu insanları öldürmek korkularınızı çözmeyecektir.”

“Korkularım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz!”

“İç huzuru aramak için Tanrı’ya yöneldiğinizi ve onun sizi asla duymadığını biliyorum. Onu kıskartmak için, sizi dinlemeye ve cevap vermeye zorlamak için, öldürmeye başladığınızı biliyorum. Çünkü esasında, inancınızdan kuşku duyuyorsunuz.”

“Bu noktaya vardıysak, bu hepimizin hatası! Sizin kabahatiniz!”

Papazın dudaklarının birleştiği yerde beyaz bir köpük oluşuyordu. Her bağırışında tükürükler saçıyordu ve yüzü sanki beyin kanaması geçirmek üzereymiş gibi kızarmıştı.

"En büyük dinsel hakaretleri denediniz ve O size karşılık vermedi. Tüm bunları biliyorum. Sanki sizi anlamayan yaratıklar arasında türünüzün tek örneğiymişsiniz gibi, kendinizi çok yalnız hissediyorsunuz. Öyle değil mi Lucien?"

İlk kez, bir şüphe bulutu rahibin bakışını değiştirdi. O ana kadar onu yöneten histerik kararlılık, biraz geri çekilerek, akla yer bıraktı. Guy bu yarıktan içeri dalmak zorundaydı.

"Size yardım edecek çözümler mevcut" diye ekledi. "Deli değilsiniz Lucien, bunu biliyorsunuz ama içinizde gerektiği gibi gitmeyen bir şeyler var, yaralısınız ve insanlar artık sizi iyileştirmeye muktedirler. Çocukluğunuzu düşünün, yaşadıklarınızı hatırlayın. Babanız sizi döver miydi Lucien?"

Bakışı uzaklarda kaybolan rahip başını yavaşça iki yana salladı.

"Yetimim ben. Papazlar tarafından büyütüldüm" dedi alçak sesle.

"Kafanızı kurcalayıp duran korkunç anılar yok mu?"

Lucien Camille başıyla belli belirsiz onayladı.

Guy papazın yanaklarında gözyaşları fark etti. Onların benzinden mi, yoksa içinde kendine bir yol açan duyarlıktan mı kaynaklandığını anlayamadı.

"Beni tedavi edecek şu insanlar kimmiş?" diye sordu sesinle daha az öfkeyle.

"Zihni araştıran, bizi kemiren dengesizlikleri dindiren hekimler."

"Zırvalık bunlar!" diye sinirlendi yine Peder Camille, "Hepsi şarlatan! Onları tanırım, hiçbir şey bildikleri yok, deney yapıyorlar! Canlı canlı kafamı açıp beynimi dinleyecekler!"

"Hayır Lucien, sizi temin ederim ki büyük ilerleme kaydettiler. Sizinle birlik olup kâbuslarınızı yenmenize yardım edebilirler."

Guy teskin edici söylevinden yararlanıp adım adım ilerleyerek papaza yaklaşıyordu.

Şimdi ancak üç metre uzağındaydı.

Tabancanın namlusu yavaş yavaş aşağı iniyor, artık başını değil karnını nişanlıyordu.

"*Melmoth eve dönüyor*" diye yavaşça heceledi Guy, Hubris'in yazdığı mektubun son cümlesini hatırlayarak. "Oradan oraya dolaşmak bitti."

Çelişkilerden, korkulardan, ıstıraplardan, sapkınlık ve nefretlerden oluşmuş bir âleme dalmış olan rahip, bu laflara hiç alırmadı. Bitkin kafasındaki her şey, çarpışan güçlü dalgalar gibi birbiriyle çatışıyor, tam bir fırtına yaşıyordu.

“Gezginlik burada son bulabilir” diye ekledi yazar. “Şayet bana güvenirsiniz. Elimi tutarsanız.”

Ayakları, halıların emdiği benzin birikintisinin içindeydi ve aralarında iki metreden az bir mesafe kalmıştı.

Elini silaha doğru uzattı.

Lucien Camille tepki vermedi. Göğsü hızla inip kalkıyordu, kaybolmuştu.

Guy parmaklarıyla papazın bileğine dokundu.

Ama tabancayı çekip almaya çalışmadı. Tüm bunları sükûnet içinde halletmek istiyordu.

Bunu başarmak üzere olduğunu hissediyordu.

“Silahını kapsanıza!” diye haykırdı o sırada Rodolphe Leblanc, rahibe doğru atılarak.

Hubris bir saniyede Lucien Camille’i yuttu.

Guy daha kolunu yakalayıp etkisiz hale getiremeden, soğuk ve acımasız canavar kontrolü yeniden ele geçirdi.

Kabzayla başına vurarak Guy’i yere devirdi ve patlama Leblanc’i hamlesinin ortasında karşıladı.

Başına gelene inanamayan genç adam sendelerken, göğsünde lal rengi bir çiçek açılmaya başladı.

Rahip, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle, kulübün diğer üyelerini süzdü.

Sonra çakmağını çaktı ve önünde bir alev çıkırdadı.

“Hepiniz domuzsunuz” diye mırıldandı. “Cehennemde kızarcak domuzlar.”

Çakmak havadan odanın ortasına doğru uçtu.

Serafların ancak hep birden nefes almaya zamanları oldu, sanki derin bir suya dalacaklardı.

Guy olacakları anladı ve derhal yana yuvarlanarak, salon korkunç bir rüzgârla tutuştuğu sırada, benzin halısından uzaklaştı.

Odadaki bütün hava hemen emildi ve cehennem kızgın bir dalgaya üfledi.

Guy, ateş bizzat Şeytan tarafından körükleniyormuş gibi üzerlerine atılırken, Serafların dehşet içindeki yüzlerini gördü.

Alevler Lucien Camille’e doğru da yayıldı. Papaz onları, çarımçıktaki İsa gibi kollarını iki yana açarak karşıladı.

Kızgın bir kefenle sarmalandı.

Herkes çığlıklar atarak çırpınıyordu.

Gördüğü manzara karşısında birkaç saniyeliğine duyularını yitiren yazar, kendini topladı ve ayağa kalkıp çift katlı bir perdeyi çubuğundan sökmeyi başardı.

O sırada Rodolphe Leblanc önünden koşarak geçti. Dayanılmaz çığlıkları, son hızla giden bir lokomotifin uğultusu gibi ona eşlik ediyordu.

Tek hamlede büyük pencerenin ortasından geçti ve kalçasını balkon korkuluğuna çarptıktan sonra aşağı uçtu.

Bir ateş topu gecenin içinde eriyerek kaldırım taşlarında ezildi.

Olay o kadar çabuk gelişmişti ki, Guy hiçbir şey yapamamıştı.

Papaz da ötekilerle beraber haykırıyordu ama çektiği acı onu neredeyse ferahlatıyor gibiydi.

Canavarlıklarının kefaretni ödüyordu.

Guy alevlerin içinden atladı, Kontes Bolosky'yi perdeyle sardı ve beraberce ateşten uzağa yuvarlandılar.

Yazar ayağa kalkıp kalın kumaşı acıdan kıvranan zavallı kadının üstüne bastırarak, ateşi boğdu.

Arkalarındaki yangın büyüyordu.

Vücutlar, ateşten duvarın ardında eğilip bükülüyorlardı.

Birini daha kurtarmayı ummak için çok geçti artık.

Guy, yaşlı kadını sırtına aldı ve alevler etraflarını kuşatmadan onu dışarı çıkarmaya hazırlandı.

Hubris'e son bir bakış attı: Diz çökmüştü, yüzünün derisi eriyordu, cenaze duası hırıltılı inlemelerden ibaretti.

Guy çıkışa doğru atıldı.

Julie kayıtsızdı.

Ne düşündüğünü tahmin edemeyen Guy'i süzüyordu.

Guy az önce her şeyi anlatmıştı ona.

Bir arabayla kontesi hastaneye yollamış ve hemen eve dönmüştü. Polise bildiği her şeyi aktarması için hâlâ çok erkendi.

Elleri acıyordu, parmakları yanmıştı. Parmaklarını bir kez daha soğuk suyla dolu leğene batırdı.

Ayrıca, sol yanağı da ağrıyordu. Peder Camille onu güzel bir morlukla ödüllendirmişti.

"Hastanede olmalıydınız" dedi Julie nihayet. "O yaşlı hanımla beraber tedavi görmeliydiniz."

"Benim durumum onunkıyla mukayese kabul etmez."

"Polise gitmek lazım. Daha fazla bekleyemezsiniz Guy."

"Biliyorum. Ama ondan sonra buradan gitmem gerekecek, bunu biliyorsunuz. Tüm bu olaylar ortalığı bir hayli karıştıracak, ailemin saygıdeğer anısı ortaya çıkacak. Beni bulsunlar diye Paris'te kalacak değilim."

"Joséphine'den bir kez daha nu kaçacaksınız yani? Bunu söylemek bana düşmez ama, onunla evlenirken kocalık görevlerinizi yerine getirmeye söz verdiniz. En azından bilmeye hakkı var, ona açıklamak zorundasınız."

"Anlamayacaktır."

"Karnızı budala yerine koymayın, bahanelerin ardına saklanıyorsunuz."

"Pekâlâ, diyelim ki, eski hayatımı ölmüş farz ediyorum. Ve bu, yenisinin tadını çıkarmama olanak sağlıyor."

Olayları soğukkanlılıkla, tamamen art niyetsiz değerlendiren Julie, ona içtenlikle karşılık verdi:

“Bencil ve korkaksınız.”

Guy başıyla onayladı.

“Siz ve kızlar sayesinde yaşama yeniden kavuştum.”

“Ve bu iğrenç hikâye sayesinde Guy. Gerçek yüzünüzü saklamayın.”

Aralarına uzun bir sessizlik çöktü.

“Olabilir” diye kabul etti Guy yarım ağızla.

Kanepesinden kalkıp çivili kâğıtlarla kaplı tahtanın önünde dikildi.

Hubris’in kafası.

Onlara bu isimden söz ettiği zaman Perotti’nin yüzünde beliren şüpheci ifadeyi hâlâ hatırlıyordu.

“Martial Perotti bu akşam gelmedi mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Gelseydi, Jeanne mesajınızı ona iletirdi.”

“Ya Faustine, o da mı dönmedi?”

“Hâlâ ortada yok.”

Guy derin bir nefes aldı.

Ortaya çıkmamaları tuhaf, hatta can sıkıcıydı.

Bizim dışımızda da bir hayat sürmeye hakları var, öyle değil mi? diye düşündü.

Hubris’in kişilik ayrıntılarının yazılı olduğu kâğıdı parmaklarının arasına aldı.

Polis işini sonuna kadar yapsa, Lucien Camille’in yaşamına dair bilgi toplar ve belki o zaman, Guy de onun hikâyesine vâkıf olabilirdi. Rahibin geçmişte kim olduğunu, portresinin aslına sadık olup olmadığını merak ediyordu.

Papazlar tarafından büyütülmüş bir yetim... Bu hiç aklıma gelmemişti! Yücelttiği, Meryem figürü müydü? Ufak bir ihtimal... Terk edilmeden önceki annesi? Olabilir...

Guy’i en çok hayal kırıklığına uğratan şey, neticede, gerçeği öğrenemeden yaşamak zorunda kalacağını bilmektir. Zira her insanın gerçeği, sadece kendisine ve hikâyesine aitti. Gölgede kalan, beyinlerimizin karanlıklarına yazılan gerçek.

Guy içten içe, onu en azından ana hatları itibarıyla doğru kavramış olduğuna inanıyordu.

Rahip bu yüzden onu dinlemiş, kendisine yaklaşmasına müsaade etmişti.

Hemen yukarıda, cinayetlerin kronolojisi ve kurbanların listesi petrol lambalarının ışığını içerek, siyah mürekkebi ortaya çıkarıyordu.

Guy'in bakışı Louise'in adına takıldı.

"Küçük kız nasıl?"

"Uyuyor. Marthe ve Eugénie ile beraber. Bu akşamlik işletmeyi kapattım; fazla olay, fazla heyecan yaşandı."

Lucien Camille'in bir kızı vardı.

Av sahasında ona rastlamak sinirlerini tamamen bozmuştu.

Sarmalın başlangıcı, ölümcül huzlanma.

Guy, daha sonra Monjol Sokağı'nda anneye karşılaşmanın papazda yaratmış olduğu duygusal şoku tahmin edebiliyordu.

Louise kaçırılmış, Viviane katledilmişti. Sonra da Anna Zebowitz. Tamamen farklı bir cinayet, cinsel yan anlamın pek bariz olmadığı, iç organların çıkarılıp alındığı cinayetlerden biri. Milaine, Rose... Ve bu arada Elikya!

Guy, Hubris'in fuardaki varlığını hâlâ açıklayamıyordu. Dengesini altüst edip öldürme tarzını değiştirmesine yol açan şey, bu muhteşem fuar mıydı?

Öldürme tarzını değiştirmeye... diye tekrarladı içinden.

Panodan biraz uzaklaştı.

İlk dört cinayet Paris'in çeşitli bölgelerinde işlenmişti. Kesilip alınmış organlar. Sonra Eiffel Kulesi'nin altındaki cesetler, orada da kayıp organ ve parçalar. Ardından, Monjol'da sırta kadem basan ve asla bulunamayan beş fahişe geliyordu. Ve Louise.

Viviane öldürme ritüelinin hepten değişik olduğu kurbanların ilkiydi.

Bu cinayet daha kişisel olduğu için mi?

Milaine ve Rose'la birlikte, organların alınmadığı, diğerlerine uymayan üç cinayetten biriydi bu. Ve Viviane, zehirlenmiş olan Milaine ile Rose'un tersine, kesici silahla öldürülmüştü. Kaçmıştı. Guy bu olayı hep Hubris'in avıyla *oynama* isteğine yormuştu, çünkü katil onun kaçmasına izin vermeyecek kadar tecrübeliydi.

Ya öyle değilse?

Ya Viviane aksine, üç cinayetlik bir serinin ve sadece üç kişi öldüren katilin ilk kurbanı olduğu için, onun deneyimsizliği sayesinde kaçmışsa?

Kesici silah kullanması, bunun kolayına gelmesindendi, ama daha sonra zehri tercih etmesi, kandan, doğrudan çatışmadan kaçınmak içindi, zira ilk seferde bıçakla işler sarpa sarmıştı.

Louise tetikleyici olmuştu.

Peder Camille, dünyanın en beter yerinin kaldırımlarında bedenini pazarlayan kızıyla karşılaşmadan önce, hiç kimseyi öldürmemişti.

Bu kişisel trajedi onu öyle sarsmıştı ki, sonunda bütün supaplarını patlatmıştı.

“Bir karar verdiniz mi Guy? Polisle ilgili.”

Guy, Julie’yi duymadı.

İki katil vardı.

Bu, o üç cinayet ile ötekiler arasındaki farkı açıklıyordu.

Ama mektupları yazan kimdi?

Melmoth’tan söz ettiğinde, Peder Camille hiç orali olmanuştu.

Ve mektupların yazarı lağımlardaki cesetlerden bahsediyordu.

Ama Rose hakkında yazan oydu! Bizi o yönlendirdi oraya!

Ve Rose, tıpkı Milaine ve Viviane gibi, öbürlerinden çok farklı bir ritüele göre öldürülmüştü.

Mektubun yazarı Peder Camille’i tanıyor! Onun bir katil olduğunu biliyor!

Birden, papazın sözleri değişik bir anlam kazandı.

“Oyununuzu anladım! Beni kullandınız! Tüm bunlar sizin yüzünüzden! Her gece kâbuslar! Sizsiniz! Sizi dinlememeliydim! Şeytan bana yardım etmeyecek!”

Guy telaffuz edilen her heceyi, her tonlamayı ve yüz ifadelerini hatırlıyordu. O anı asla unutamazdı.

“Sizin yüzünüzden” ve “Beni kullandınız”.

Onu saptayıp kullanacak bir yırtıcının görüş alanına giren, kırılmış bir insan, dengesiz Lucien Camille.

Bu teori çılgınca görünüyordu ama Guy yine de devam etti.

Lucien hayatının en beter kışkalarına maruz kalmış, hayatına son verme noktasına gelmiş. Hubris, hakiki Hubris onu fark ediyor. Konuşuyor, birbirlerine açılıyorlar... Kilise cemaatinden günah çıkaran biri mi yoksa?

Hayır, kulüp üyelerinden biri. Rahip en çok onlara kızgındı.

İki adam arkadaş oluyor ya da en azından yakınlaşıyorlar, zira aralarında bir bağ mevcut: toplumun hiçbir klanına mensup olmama, başkalarından farklı olma, sapkın şeylere sağlıklı bir ilgi duyma hissi... Ve Hubris onu yönlendirip kullanıyor. Harekete geçmesi için onu kışkırtıyor. İki kişi olmaları için. Paylaşmak için?

Mektuplar onları Rose’a yönlendirmişti.

Kendini tehdit altında hisseden Hubris, hempasından duman perdesi olarak mı faydalanmıştı? Ya en baştan beri plan buysa? Kendisine kadar uzanan bir soruşturma durumunda onu kurban edebilmek için cinayet işlemesini sağlamak?

Guy’in teorisini güçlendiren başka bir unsur daha vardı: Peder

Camille'in ulaşım aracı yoktu. Viviane'ı Monjol Sokağı'ndan o kadar uzağa nasıl taşımişti? Hubris ona yardım etmişti.

Başlarda. Yüzüstü bırakmadan önce.

Onu kendi cinayetlerini gizlemek için kullanmadan evvel.

Guy bu defa kesin kanıya varmıştı.

Gerçekten iki katil vardı, bu açıkça belliydi.

Ne yazık ki, bunu anlaması çok uzun zaman almıştı.

Guy dolmakalemını kaptı ve ilk dört cinayeti daire içine aldı. Onlar Hubris'in hareket noktasıydı.

Ayrıca, "domuzbalığı yağı" ve "kesilip alınmış iç organlar" ibarelerinin de altını çizdi.

"İğrenç bir yemek tarifi mi hazırlıyorsunuz bize?" diye dalga geçti Julie.

"Niye öyle söylediniz?"

"Altını çizdiğiniz şeyler yüzünden. Domuzbalığı yağı ve iç organlarla yemek yapılır, öyle değil mi?"

"Bir ara ben de öyle düşündüm. Ama emin değilim."

"Düzenli müşterim Bay Courtois da işinde onu kullanıyor. Hatırlıyorum, bir gün söz etmişti. Dikiş makineleri ve daktilolarda bu kadar ince bir yağın kullanılmasına şaşırmıştım."

"Bunu o mu söyledi size?"

"Evet, domuzbalığının kafa ve çenesinden çıkarılan yağ, gayet iyi hatırlıyorum. İleri teknoloji gerektiren sanayide kullanılıyor-muş."

Parçalar birleşiyordu. Kulüp. Domuzbalığı yağı.

Ve bütün anlam kazandı.

İlk cinayetler! Önemli olan cinayetlerin kendisi değil, yerleri!

Guy eski mürekkepli kalemını tutup, hokkasıyla beraber masasının üzerinde Julie'ye doğru kaydıldı.

"Ne görüyorsunuz?"

"Bir hokkahlı kalem, niye ki?"

"Hayır, şeklini soruyorum! Size ne düşündürüyor?"

Kalem, armut ağacından yapılmış bir silindire gömülü olan hokkanın içinde, dikey vaziyette duruyordu.

"Cinsel bir ima mı görmem gerekiyor?"

"Hayır! Belki öyle bir bağlantı da olabilir ama bir de lambayı önüne koyunca bakın. Lambanın güneş olduğunu farz edin. Evet?"

Julie bir müddet düşündükten sonra "Güneş saati mi?" diye sordu.

Guy ellerini çırpı.

“Tam isabet! Concorde ve Montmartre'daki dikilitaşlar! Mısırlıların saati okumak için dikilitaşlardan faydalandıkları malum! Ve Horloge Rıhtımı, adından da anlaşıldığı gibi, Paris'in en eski meydan saatine ev sahipliği yapıyor! Son olarak da borsa binası ki, yıllardır insanlar, şehrin en güvenilir saatine göre kendilerininkini ayarlamak için oraya giderler! Hubris'in saplantısı zaman! Zaman yüzünden öldürüyor!”

Guy bastonunu kapıp merdivene doğru atıldı.

“Bahse girerim ki, saat mekanizmalarını yağlamak için domuzbalığının kafa ve çenesinden elde edilen yağ kullanılıyor.”

Guy Uluslararası Paris Fuarı'ndaki şen kalabalığın arasından, kafasında berbat düşüncelerle geçiyordu.

En kötü ihtimali düşünüyordu.

Louis Steirn'in onlara kulüp üyelerini ve özellikle de o İngiliz saatçiyi takdim edişini anımsıyordu.

Romancının tahlil yeteneği gerisini halletti.

Marcus Leicester, geçmişinin hayaletlerinden –kendisini suistimal eden bir anne ve şiddete başvuran bir baba– bir türlü kurtulamayan, hayatını yitirdiği masumiyetin peşinden koşmaya adanmış bir adam; dengesiz hayallerden oluşan bir dünyada büyümüş ve sanki bu, bir gün geriye gitmesini sağlayacakmış gibi, zamanı aramaya merak sarmış, yalnız bir çocuk.

Geçmişe dönse ne yapmayı hayal ediyordu acaba? Babasını dövebilmeyi mi? Annesine “hayır” diyebilmeyi mi?

Zamanın denetimi yatışmayla mı eşanlamlıydı? Zamanı kontrol altına alan kişi bir duyguyu dondurabilir ve anıları yeniden şekillendirebilir miydi?

Guy, insan perdesini yararken, burasının Leicester için ne kadar müthiş bir yer olabileceğini fark etti. Umulmadık bir rahim.

Binlerce ziyaretçi, damarlarda akan kan gibi, bir binadan diğerine ilerliyorlardı.

Ziyaretçiler bu akıl almaz yaratığı, kadim bilgilerin biçimlendirdiği bu Leviathan'ı, bu uluslararası toplanmayı besliyorlardı. Geleceğin görünümünü alan bir yaratık, karmaşık bir birleşimden doğmuş bir Doktor Frankenstein canavarı. Yörüngesini yerine oturtacak bir ustabaşı olmaksızın, ilerlemenin sarsılmaz iradesi tarafından devindirilen bir sinai yığılma.

Bilinçten ve ahlaktan yoksun bir varlık.

Dünyadaki insanlara 20. yüzyıla ve daha öteye doğru yol gösterecek olan 19. yüzyılın oğlu.

Dünyanın endüstriyel dokusu altından kayarak onu küresel ve standart hale getirecek şu evrensel Leviathan.

Ve insanlık, daha neyi yaratmış olduğunu bile anlamadan, tanımlaşan canavarının kölesi olacaktı. Çevresini yapay ve sentetik hale getirmeyi başardığı için kendini uygar zanneden bir medeniyete sıkı sıkıya bağlanacak, kendi yarattığı zenginliklere tabi olacaktı.

Hubris için oradan daha iyi bir yer yoktu.

Zamanı arayışı onu buraya sürüklüyordu, çünkü eseri bu Leviathan'a bir yürek verecekti.

Faustine'in içini derin bir korku kaplıyordu.

Zihni, uyukladığı puslu tünelden yukarı çıktıkça, duyuları da uyanıyor ve hepsi arka arkaya bir sorun olduğunu belirtiyordu.

Işık gözlerini kamaştırıyordu.

Acı verici bir uğultu kafatasının içini yoğuruyordu.

İçinde bulunduğu çukurda hâlâ dalgalanan eter buharları midesini bulandırıyor.

Gözleri ortama alışınca, bir iblisin kendisine baktığını sandı ve devasa, bulanık şekil kımladığında, haykırarak uzaklaşmak için sürünmeye çalıştı, fakat kolları ve bacakları ona itaat etmedi.

Bağlanmıştı.

El ve ayak bileklerinden.

Yeniden bilincini yitirmemek için nefesine odaklandı.

Görüşünü bozan beyazımsı tül yavaş yavaş dağıldı.

Ama gözlerini kendisine bakan şeye kaldırdığında, artık bulanık görmediğine pişman oldu.

Yuvarlak odanın ortasını işgal eden şey, kelimenin gerçek anlamıyla bir iblis değildi.

Etten bir golem.

Karmaşık bir damar sistemiyle bir araya getirilmiş, toplama bir göğüs. Akciğerler şişip sönüyor, kalpler hep birlikte atıyor, tendon ve kaslar, mavimsi bir yağla kaplı devasa bir kemikten kafesin bağrında yapıyı dengede tutuyordu. Faustine bu iğrenç organik mekanizmanın ortasında birçok baş fark etti. Huzurlu yüzler, sarkmış dudaklar, donuk gözkapakları. Ve ölü olmadıklarını anladıkça, içinde kabaran çığlığı zor bastırdı.

Tutsaklardan birinin bakışı ona doğru dönmüştü.

Cehennem makinesinin dibinde, sanki bu delice eserin ayakla-

rını oluşturmak için, sırt sırta oturan çıplak vücutlar vardı. Kollarından, bileklerinden ve boyun damarlarından çıkan hortumlar bileşime doğru tırmanıyordu.

Kan her tarafı dolaşıyor, kalpler pompalıyor, akciğerler soluyordu. Dikkatli bakınca, bu bütünde bir tutarlılık olduğu görölüyordu. Merkezi bir düşünce hareket ettiriyordu onu. Tendonlar ve adaleler düzenli aralıklarla kasılıyor, kemikler ve elastikiyeti sağlamak üzere örölmüş bağırsaklar gayet iyi kontrol edilen bir harekete göre deviniyordu. Ve Faustine birden anladı.

Kafesin ortasındaki gırtlak ve dile benzeyen şeyi fark edince, bunun ne olduğunu kavradı.

Dilin ucundan, metronom kesinliğiyle, bir damla kan düşüyor ve boşlukta kayarak, tavana doğru açılmış, yüz ve deriden yoksun başka bir ağzın içinde kayboluyordu. Kendi kendini besleyen bir kapalı devre söz konusuydu.

Kan damlaları saniyeleri belirtiyordu.

Hubris bir etten saat imal etmişti.

Nihai zaman koruyucu.

Hayattan kopya edilmiş yeni bir zaman ölçüsü, yaşamın temposuyla tamamen eşzamanlı bir saat. Düşen her damla, yalnızca ölçülebilir, somutlaşmış bir döngüyü değil, aynı zamanda onun hayat üzerindeki etkisini de simgeliyordu.

Hubris zamanı doğurmuştu.

Ona bir vücut vermişti.

Takımı alttan destekleyen hidrolik krikoları ve tavanı boydan boya kat eden çatlağı fark eden Faustine, Hubris'in yaşamını bu çılgınlığa adanmış olduğunu anladı.

Ve onu bütün dünyaya sergileyecekti.

Holdeki, çadır beziyle örtölü metal iskelet icadını barındırıyordu.

Genç kadının dikkatini başka bir hareket çekti.

Geniş cüppesinin ardına saklanmış, bir karaltı bir diseksiyon masasının başında uğraşıyordu. Masada bir adamın bedeni yatıyordu.

Lakin Faustine onun canlı mı, ölü mü olduğunu söyleyemezdi.

Derisi yüzölümüşü.

Vücudunda hiç deri yoktu.

Arkası Faustine'e dönük Hubris, ince neşterleri dehşet verici bir hassasiyetle kullanıyordu.

Genç kadın orada kalmamalıydı. Öbür kızların tersine onu hayatta bıraktığına göre, onun için korkunç bir akıbet ayırmıştı.

Onun yaşamı da, öteki vücutlarla birlikte, gücü tükenene kadar canavarı beslemek için damarlarına hortumlar takılmış vaziyette, etten saatin altında son bulacaktı.

Faustine bağlarına tüm gücüyle asıldı. Çabasının ortaya çıkardığı eter kokuları başını döndürdü.

İp yerinden bile oynamamıştı.

İçinden ağlamak, yıkılmak, umutsuzluğa ve ölümün kaçınılmaz olduğu düşüncesine kapılmak geldi. Sinirleri harap olmuş, bitkin düşmüştü.

Ama içinde yaşam akıyordu.

Ve o bunu seviyordu.

İplere bir daha asılmış ve yine başarılı olamamıştı ki, kalçasına batan uzun şekli algıladı.

Bıçak!

Bilekleriyle elbisesini bacaklarının üzerinden yukarı sıyırdı ve bıçağın sapını yakalamayı başarıp jartiyerinden dışarı kaydırды.

Bıçağı avuçlarının arasına aldı ve hâlâ arkası dönük olan Hubris'e hızlı bakışlar atarak kendisini esir tutan ipi kesmeye girişti.

Et ve kimyasal madde kokusu mide bulandırıcıydı.

Birinci ip en nihayet koptu.

Bir tane kaldı!

O sırada, göz ucuyla, bir çift bacak daha gördü. Biraz daha ilerde, sağdaydılar ve bilekleri bağlanmıştı.

Böyle, kurban edilmeye hazır vaziyette bekleyen, kaç kişiydiler acaba?

Bu adam, kendisinden önce aşağı inerken gördüğü Louis Steirn miydi?

Son ip de koptu ve Faustine sonunda ayaklarına geçebildi.

İşi neredeyse bitiyordu.

Ama ansızın bunu başaramayacağını anladı.

Geniş bir cüppenin gölgesi önüne dikildiği zaman.

Hubris karşısında duruyordu.

Guy kalabalığı bastonuyla yardığı için etrafındaki insanlar söyleniyordu.

İngiliz'in yerini kolayca öğrenmişti. Bununla birlikte, gösterdiği onca çabaya rağmen yol bitmek bilmez geliyordu.

İçinde kötü bir his vardı.

Faustine ile Perotti'nin aynı zamanda ortadan kaybolmaları canını sıkıyordu.

Bu normal değildi.

Eiffel Kulesi'nin arkasından saraya girdi. Marcus Leicester girişi ve asma katı işgal ediyordu. Holde tamamlanmamış bir stanttan başka bir şey bulunmaması Guy'in dikkatini çekti. Çadır bezi, altta ne olduğunun anlaşılmasına izin vermiyordu. Parmaklarının ucuyla örtüyü biraz kaldırıncı, tamamen boş olduğunu gördü.

Leicester daha hiçbir şey yerleştirmemişti.

Cesetlerinden lağımlara atarak kurtulduğuna göre, fuarın yeraltı şebekesine ulaşabiliyor. Yakınlarda bir geçidi olmalı.

Bez örtünün altında, zemini ikiye ayıran çatlağı fark etti.

İcatlarından birini ortaya çıkarmak için, gizli bir mekanizmanın harekete geçirdiğı kocaman bir taban kapısı.

Holün altında mı? Yeraltında!

Guy artık iyice yaklaştığına inanıyordu. Giriş holünde bir tur attı ve üzerinde, mor ipekten fiyongu olan, çiçeklerle kaplı, beyaz bir şapkanın bulunduğu küçük bir çıkıntının önünde durdu.

Bunun Faustine'in şapkası olduğundan emindi.

Niye burada bırakmıştı ki onu? Guy, çevreyi tetkik ederek, bir kan izi ya da kendisine doğru yolu gösterecek herhangi bir ipucu aradı ve hiçbir şey bulamayınca oturdu.

Oradan, asma katı ve bütün holü görüyordu.

Faustine de Leicester'ı gözlemek için mi oraya gelmişti?

Ya genç kadın her şeyi ondan önce anlamışsa? Teorisinin doğruluğundan emin olmak için buraya kadar gelmişse?

Karşısında, adım seslerinin ve konuşmaların yankılandığı geniş alanın öbür tarafında, bir servis kapısı vardı.

Doğru oraya koştu. Her şeyi araştırmalı, hiçbir şeyi ihmal etmemeliydi.

Kapı kilitli değildi ve fuarın derinliklerine dalan, sarmal bir koridora açılıyordu.

Guy kapıyı ardından kapattı.

Faustine'in başına bir şey gelmişse, kendimi asla affetmem!

Yanıkların acısına rağmen, bastonunu ellerinin arasında sıkıyordu.

Genç kadın için öyle çok korkuyordu ki, Leicester'a meydan okumaya, icabında onu düelloya çağırmaya hazırды. Faustine'i oradan kurtarmak için her şeyi yapabiliirdi.

Ya çoktan...

Guy kötü düşünceleri aklından kovup izleyeceği yola odaklandı.

Eğer Leicester kendine bir yeraltı ini kurmuşsa, büyük ihtimalle giriş holünün tam altında olmalıydı. Yazar, koridorlarda ilerlemek için yön bulma yetisine güvendi ve ağır bir çelik kapıyı itti.

Hemen yakınında olmalıyım.

Dairesel bir duvar boyunca yürüyordu.

Uzaktan gelen boğuk bir çığlık ileri atılmasına yol açtı.

Bir kadın çığlığı.

Alet ve mekanizmalarla dolu ufak bir odaya ulaştı, doğru yerdedi.

Devam eden ara bölmeyi geçip Hubris'in mekânına girdi.

Işıktan kamaşan gözlerine kolunu siper etti.

Hubris önünde duruyordu, sırtı dönüktü. Giysilerinin bir kısmı yırtılmış olan Faustine'i bir diseksiyon masasında tutmaya uğraşıyordu. Boğazına ve kollarına, sonsuz kateterlere bağlı uzun iğneler batırmaya hazırlanıyordu.

Hubris birdenbire durdu.

Artık yalnız olmadıklarını biliyordu. Guy içeri girerken sessiz davranmamıştı.

Yüzleşme saati gelmişti.

O sırada Guy, parlak ışığın içinden, odaya hükmeden Canavar Saati gördü.

Ve bu manzara onu felç etmeye yetti.

Hubris başyapıtını tamamlamıştı.

Zamanın efendisi olmuştu.

Ve zaman ona itaat etti.

Guy'e üstünlük sağlaması için ihtiyaç duyduğu kıymetli saniye-leri verdi ona.

Yazar organik kafes karşısında şaşkınlıktan donup kaldığı sırada, Hubris onun boğazını kesmek üzere aniden geriye döndü.

Neşter ılık çalarak havayı yarıdı.

Guy inanılmaz bir refleksle bastonunu kaldırarak hücumu savuşturmayı başardı.

Hubris'in öbür yumruğu zaten şiş olan yanağında patlayarak, Guy'i sersemletici bir acı dalgası eşliğinde yere devirdi.

Cüppe savruluyor, kocaman kapüşon sallanıyordu ama karanlıklar Hubris'in yüz hatlarını açığa vurmuyordu.

Hubris cesur bir insan değildi. Saçma hayallerini gerçekleştirmekten, hasta ruhunun ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir şeye azmı yoktu. O yüzden Guy onun ilk fırsatta kaçtığını görünce şaşırmadı.

Cüppesini şaklatarak icadının arkasına atlayıp bir kolu çevirdi.

Üzerinde durduğu platform titredi ve hidrolik krikolar homurdanmaya koyuldu.

Canavar Saat yüzeye çıkıyordu.

Tavan iki parça halinde açılmaya başladı.

Hubris eserini halka sergilemek istiyordu.

Bu, onun zaferi olacaktı.

Ölümsüzlüğünün vaadi.

Tarih onun adını sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Ebediyen. Hayatın sonsuz akışına ilişkin o insani kavram, ila-i zaman.

Ve döngü tamamlanacaktı.

Guy sendeleyerek ayağa kalktı, kendinden geçmiş vaziyette yatan Louis Steirn'in ilzerinden atladı ve Faustine'in yanına koşup bağlarını çözdü. Vücutunda hiçbir hortum yoktu.

Ama gözleri zihinsel yıkımı hakkında çok şey söylüyordu.

"Mekanizmayı durdurun!" diye buyurdu ona Guy, bir tepki göstermesini ümit ederek. "Bu iğrençlik yüzeye çıkmamalı!"

Faustine ona artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyordu.

Guy ona bir tokat attı.

Genç kadının gururu hemen ortaya çıktı.

Beyni yeniden gerçekliğe bağlandı.

"Faustine? Benimle misiniz?" diye sordu yazar onu omuzlarından tutarak.

Faustine başını salladı.

"Öyleyse bu şeyin yukarı çıkışını durdurun! Hubris başarıya ulaşmamalı!"

Sonra Guy onu bırakıp, henüz fuarın derinliklerinde kendisini atlatmamış olduğunu umarak, dip taraftaki kapıdan Hubris'in peşine düştü.

Salonun çevresini dolanan yuvarlak koridor ile karşısındaki uzun ve kötü aydınlatılmış oda arasında seçim yapması gerekiyordu.

Duyularını dört açıp kendini savunmaya hazır vaziyette, ihtiyatlı bir şekilde ilerledi.

Bununla birlikte bir saldırı beklemiyordu. Korkak Hubris o sırada kaçmakla meşgul olmalıydı.

Yandan gelen bir sürtünme sesi duyunca saldırmaya hazırlandı.

Katil hakkında yanılmıştı belki de.

İki sandık arasında bir ayakkabı kımuldıyordu.

Perotti!

Genç müfettiş bağlarından ve ağzındaki tıkaçtan kurtulmak için debeleniyordu.

"Ellerimi çözün!" diye bağırdı, Guy ağzındaki tıkacı çıkarınca.

"Onu gördünüz mü?"

"Şimdi, şu tarafa gitti. Sanırım zıt yönde bir çıkış daha var, acele edelim, geri gelebilir."

Guy'in Hubris'in izini sürmeyi düşündüğünü gören Perotti'nin beti benzi attı.

"Ne yapıyorsunuz, siz?"

"Kaçmasına müsaade edemem."

"Yüzünü gördüm! Uzağa gidemez! Lüzumsuz riskler almayın!"

Guy onu duymazdan gelip odanın sonundaki küçük geçide daldı. Kısmen kalın elektrik kabloları tarafından işgal edilmiş bir servis kanalıydı burası. Hiç ışık yoktu. Guy, karanlıkta birkaç metre ilerledikten sonra çakmağını yaktı.

Perotti söylenerek ona ayak uydurdu.

“Silahlı mısınız?” diye sordu.

“Bastonum var.”

“O enayi beni bayılttığında, üzerimi aramamış, tabancamı bırakmış. Siz beni nasıl buldunuz?”

“Mantık yürüterek. Faustine de burada. Ve Steirn de.”

“Biraz önce Boudoir’a uğradığımda, bir oğlan önüme çıktı ve sizden bir mesaj iletti. Vakit kaybetmeden sizi burada bulmamı istediğinizi söyledi. Yeni bir ceset keşfettiğinizi sandım, yeterince temkinli davranmadım ve merdivenden iner inmez üzerime atladı.”

“Faustine ile Steirn’e de aynı şeyi yaptı herhalde” dedi Guy kanalda sürünürken. “Peşindekileri de eserine dahil ederek, sembolik değerini artırmak istiyordu.”

“Sizi neden es geçti, öyleyse?”

“Bilmem. Belki de beni açılışa bekliyordu.”

“Veyahut saygıdan. Yürüttüğünüz sürekle avına selam durmak için, bir avcının diğerini selamlaması gibi.”

Kanal, duvarların ıslaklığı, keskin kokular ve kesif karanlık nedeniyle Guy’in derhal tanıdığı bir koridora açılıyordu: LağımLAR.

Sağdan gelen bir sürtünme sesi dikkatini çekti.

Hubris hemen yakında, bir duvar merdiveninin demirlerine tutunuyordu.

Guy çakmağını bırakıp katilin bacaklarına doğru atıldı.

Adam ayaklarına dolanan cüppesini çözüp Guy’e tekme atmaya çalıştı, fakat hedefini iskaladı. Ve yazar onun dengesini bozmayı başaranca, üzerine yıkıldı. İki adam, karşılıklı yumruklar savurarak dar kaldırımda yuvarlandılar, ama hiçbirisi diğerini alt etmeyi beceremedi.

Guy katilin apış arasına bir diz geçirip fırsattan istifade üste çıktı.

Hubris’in köşeli yüzü görüldü.

Sivri uçlu favorileri. Alacakaranlıkta neredeyse fark edilmeyen ince, kıvrık bıyığı.

Marcus Leicester.

O anda, bütün Paris’e dehşet saçan canavara hiç benzemiyordu. Sadece köşeye sıkışmış, dehşet içinde bir adamdı artık. Göz-

lerinde korku, titreyen kolları ve bacaklarıyla kaçmak için çırpınıyordu.

Dokunaklı bir hali vardı.

Hubris'in kötülüğüne Guy'in şapka çıkardığı bile olmuştu. Ama Leicester, yani katilin arkasındaki kişi zavalı bir adamdan başka bir şey değildi.

Elinde silah, karşısında da şaşkınlıktan donakalmış bir kurban olmayınca, olayları kontrol edemeyince bütün gücünü yitiren, empati kurmaktan âciz bir dengesiz.

Guy, katilden neredeyse mitolojik bir şey yaratmıştı kendine. Hayal etmiş olduğu yaratık kurmaca bir varlıktan öte bir şey değildi ve gerçeklik çok daha hayal kırıcıydı.

Perotti çakmağı yerden alıp önüne tuttu.

Guy baskıyı gevşetmişti. Leicester bundan yararlanarak, ona sersemletici bir dirsek darbesi vurdu.

Ama yazar, katile, sanki romanının bir karakteriymiş ve sondan evvel kaçmasına izin vermemesi gerekiyormuş gibi yapışmıştı.

Sanki ebediyen elinden kaçma riski vardı.

Hubris, şu didik didik incelemiş olduğu şey.

Onun şeyi.

Leicester kaydı ve kendisiyle beraber Guy'i de sürükleyerek boşluğa devrildi.

İki adam pis suya, medeniyetin kirine ve uçurumların içine gömülüyorlardı. Birbirine dolanan kolları ve bacaklarıyla dövüşüyorlar ve aynı zamanda beraberce batıyorlardı.

Guy artık yekvücut oldukları hissine kapıldı.

Birleşmişlerdi. Hubris ve Nemesis.

Dibe değdiler.

Ve Guy boğulmak üzere olduğunu fark etti.

Hayal dünyasında. Ve gerçekte.

Kendisini bırakması için parmaklarını Leicester'in göz çukurlarına batırdı ve yukarı çıkmak için onu itti. Haykırmak yüzeye çıktı.

Perotti, birkaç saat önce Peder Camille'in yaptığı gibi, bir elinde çakmak, diğerinde silahı, kenardan onları izliyordu.

Leicester da yüzeye fırladı. Kendini yukarı çekmek için kenara tutunmak istedi ama aniden durup sanki ölüm ona dokunmuş gibi, arkasındaki suya baktı.

Guy yanı başında bir hareket sezdi.

Güçlü ve çevik bir şey.

Hayır! Bir bu eksikti!

O da kenara tutunmaya çalıştı ama parmakları çamurda kaydı.

Diğer canavar –gerçek olanı– bir daha dokundu.

Metrelerce uzunlukta bir timsah.

Panik içinde yukarı çıkmaya uğraşırken, iki tırnağı kırıldı.

Perotti, Guy'e yardım etmek ile Leicester'ı vurmak arasında karar veremiyor gibiydi.

Sonra İngiliz yükseldi ve inleyerek geriye doğru büküldü.

Derin bir nefes almaya çalışırken ağzından bir kan seli fışkırdı.

Tutunmak için sağlam bir yüzey arayan elleri boşluktan başka bir şey bulamadı.

Timsah bir kuyruk darbesiyle onu suyun altına çekti. Suda bir kaynaşma oldu. İki yaratık çarpışıyordu. İnsanın bu savaşı kazanmak için hiç şansı olmada da, içgüdüsel olarak, dehşetle mücadele ediyordu.

Dehlizde, göz kamaştırıcı bir aleve eşlik eden bir gürültü yankılandı ve bir mermi gidip hayvanın gözlerinin hemen arkasındaki kemiksi pullara saplandı.

Perotti acele etmemiş, en iyi şekilde nişan almıştı.

Timsah, Leicester'ın vücuduyla birlikte karanlıklara gömüldü.

Ve birden sessizlik geri geldi.

Müfettiş, Guy'i bileklerinden kavrayıp sudan dışarı çekti.

Patlama bütün kanalizasyon şebekesinde çınlamaya devam ediyor, adeta iyi haberi yaymak için sonsuzlukta yankılanıyordu.

Canavar ölmüştü.

Ve Guy, bir an, hangisini düşündüğünü sordu kendine.

Korkunç makine homurdanıyordu.

Neredeyse Canavar Saat'in yanına geri dönmüşlerdi ve Guy, Faustine'in, onu durdurmayı başarıp başaramadığını hâlâ bilmiyordu. Hubris'in vasiyeti yerine gelmiş miydi?

Salona girmek üzereyken Perotti onu tuttu.

"Ne yapıyorsunuz? Buradan çıkmamız lazım! Polis yola koyulmuştur bile, her an gelebilirler! Bizi burada bulurlarsa, bütün hareketlerimizin hesabını vermeniz gerekir!"

"Faustine içeride, Steirn'le beraber."

Perotti hâlâ onu tutuyordu.

"Kaçalım Guy, bilhassa ikimiz meslektaşlarımdan eline düşmeyi istemeyiz. Benim kariyerim biter. Sizin de gerçek kimliğiniz açığa çıkar."

Guy sert bir hareketle kolunu kurtardı.

"Riski göze alıyorum."

Perotti başını iki yana sallayarak bir adım geriledi.

"Bu noktaya gelmek için her şeyi feda ettim" dedi. "Her şeyimi verdim. Sizi takip edemem."

İki adam birlerini süzüyorlardı.

Guy sonuçta o kadar korkak değildi belki de.

Gerçek korkaklık sınamadan geçince belli oluyordu. Korkak olmak için, yüzleşmelerden kaçmak yetmiyordu.

Ve Perotti o anda daha da korkaktı.

"Beni affedin" gibi bir şeyler mırıldanıp teknik servis geçitlerinden koşarak kaçtı.

Guy büyük salona süzüldü.

Organik saat geri inmişti.

Faustine ile Steirn nefes nefese, kollara ve dişlilere dayanmış duruyorlardı.

Genç kadın gözlerini kırıştırdı, rahatlamıştı.

“Hubris başarısızlığa uğradı” diye belirtti. “Bu dehşeti kimse görmedi. Çok geç olmadan geri indirebildik.”

“Şimdi onu hepten yok etmek lazım” dedi Guy.

Faustine şuursuz vücutlara, o enerji depolarına ve yeniden suya atılmayı dileyen, kavanozlarının dışına düşmüş kırmızı balıklar gibi onları gözleyen şaşkın yüzlere doğru döndü.

“Guy, tüm bu insanlar... hâlâ canlılar.”

“Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamayız artık. Hubris onları zaten mahkûm etmiş. Ölüyorlar. Kanları zehirlendi. Çoğu ancak birkaç saat daha yaşar. Zamanlarını kısaltmamız gerekiyor.”

Odayı dezenfekte etmekte kullanılan bidonları alıp her yere alkol serpti.

Steirn şaşkınlıktan donup kalmıştı. Eşikte durdu ve Guy işinin devamını getirmeden dışarı çıktı.

Faustine de güvende olunca, Guy vücutlardan müteşekkil saatte son bir kez baktı.

Böyle bir deliliğe esin veren bu çılgın çağ mıydı, yoksa insanı noğlu böylesi sapkınlığa hep yatkın mıydı?

Cehennem makinesinin bütün gözleri onu inceliyordu.

Davranışım destekliyorlardı.

Guy karar vermesine yardımcı olduklarını anladı.

Her şeyin son bulması için.

Zamanın yeniden elle tutulmaz hale gelmesi için.

Sonsuzlukta erimesi için.

Yazar derin bir nefes aldı ve çakmağı parmaklarının arasında sıkıttı.

“Dilerim huzura kavuşabilirsiniz” dedi onu vücut amalgamının ortasına fırlatırken.

Şafak bir türlü sökmüyordu.

Güneş, o gece insanlar âleminde yaşanan şeyin üzerindeki karanlık perdesini kaldırmayı kabul etmiyor gibiydi.

Guy küçük bavulunu kapattı.

Altı ay evvel, yanına hiçbir şey almadan çekip gitmişti.

O zamandan beri de fazla bir şey biriktirmemişti, sadece yazı malzemeleri ve birkaç giysi.

Yeniden kaçmak zorundaydı.

Sarayın altında çıkan yangın, stantlara sıçramadan, çabucak kontrol altına alınmıştı. Biraz da şansın yardımıyla, görevlilerin hiçbir bölümü kapatmaları gerekmeyecekti.

Ama Leicester'ın yaşayan kâbusu duman olmuştu.

Önemli olan buydu.

Guy, gazeteleri didik didik incelese bile, enkaz altından çıkarılanlara dair hiçbir şey bulamayacağını tahmin ediyordu. Polis yanmış iskeletlerin meraklı gözlerden uzak tutulmasına özen gösterecekti mutlaka.

Perotti onu gelişmelerden haberdar ederdi.

Hesaba kaç yeni kurban eklenmişti? Kimdi onlar?

Derisi yüzülmüş olan daha çok yeniydi ve Faustine onun saatçinin yardımcısı olduğuna inanıyordu. Bu, yardımcısını inkâr etmenin, sanki hiç var olmamış gibi, onu görünüşünden, kimliğinden mahrum bırakmanın bir yoluydu. Canavar Saat Hubris'in, yalnızca Hubris'in eseriymiş. Büyük finalin yaklaştığını hissedince, işini parlak bir şekilde bitirmek istemişti: Louis Steirn, Faustine, hatta kendi yardımcısı, onu halka arz edebilmesi için icadını beslemeliydiler.

Şaşkın ve bitkin Steirn, dönüş yolunda, fuara Leicester'dan ge-

len bir mektup üzerine gittiğini anlatmıştı onlara. Olağanüstü bir olay için davet almıştı.

Hubris başka insanlar gibi değildi. Bakışı tenin ardını, ruhları görüyor, belleğine sadece esası kaydediyordu: Her yaşam kendi başına bir zaman koruyucu, olağanüstü mekanizmaları olan bir kol saatiydi. Ona göre, bu daimi kuvvetin somut bir kılıfı vardı. Ve o bunu kontrol altına almayı düşünmüştü.

Tüm bunlar ne zaman ve nasıl başlamıştı? 1889'da, anne babasının ölümü üzerine, doğup büyüdüğü yer olan İngiltere'den kaçtığı zaman mı?

1889.

Whitechapel'daki Karndeşen'in cinayetlerinden birkaç ay sonra.

Onlarla arasında bir bağ var mıydı? Hubris, yakalanmamak için kaçmak zorunda kalmadan önce, kariyerine Londra'daki fahşelerin karınlarınıdeşerek mi başlamıştı?

Yardımcısı, işverenin tüyler ürpertici faaliyetlerinden haberdar mıydı? İğrenç uğraşında ona yardım etmiş miydi? Bunları asla öğrenemeyeceklerdi.

Keza, Lucien Camille ile Marcus Leicester'ın hayat hikâyeleri de onlar için asla açıklık kazanmayacaktı.

Leicester'ın sahiden annesiyle bir sorunu olmuş muydu?

Guy öyle düşünüyordu.

Gerçeği hiçbir zaman ayrıntılarıyla bilemeyecek ve bu yoksunlukla yaşaması gerekecekti.

Hakikatin kurmacadan çok daha eksik ve bölük pörçük olduğunu anlıyordu.

Guy üzülüyordu. Leicester ve papaz hakkında, onlarla karşı karşıya bile gelmeden önce akıl yürüterek vardığı sonuçlardan başka bir şey öğrenemeyecekti.

Eylem, söz kabul etmiyordu. Söz, edebiyata mahsustu.

Ölümleri, o iki katile dair her şeyi öğrenememenin yarattığı hayal kırıklığının ötesinde, Guy'de başka bir soru işaretine daha yol açıyordu.

Lucien Camille'e söylemiş olduğu gibi, onları iyileştirecek bir tedavi mevcut muydu? Bundan fazlasıyla kuşkuluydu. O insanlar gelişimlerinin en önemli evrelerinde öyle derin yaralanmışlardı ki, tedavi olabilmeleri, sıfırdan başlamaları için beyinlerinden bütün duygusal hasarların silinmesi gerekiyordu. Ve bu mümkün değildi.

Guy hâlâ tahta panoda çivili duran kâğıtların hepsini söktü. Çöpe atmaya giderken vazgeçip hepsini küçük valizine koydu.

Belki de bir roman yazardı bunlardan.

İçindeki en karanlık yere yaptığı bu yolculuk ona iyi bir hikâye kazandırmıştı. Onu yazıya dökebilirdi artık.

Boşlukları kurmacayla doldururdu.

Şu ne olduğu belirsiz ilhamla, ruhun o muzip katmanıyla.

Bu düşünce Guy'ın yüreğine su serpti.

Louise orada güvende olur, Julie onu kanatlarının altına alırdı, bundan hiç şüphesi yoktu. Louise, büyüdükçe, çekiciliğini ölümcül bir silah gibi kullanan, müthiş bir genç kadın halini alırdı. Mekân başka yerlerden daha kötü değildi ne de olsa.

Boudoir'ın kızları, Pernetty ve Legranitier tarafından sorguya çekilseler dahi, onun hakkında hiçbir şey söylemez, arkadaşlarına sahip çıkarlardı.

Guy çabucak çekip gider ve olay tamamen unutulana kadar Paris'ten uzak kalırsa, ağın ilmekleri arasından geçebilirdi.

Sürgünden başka seçeneği yoktu.

Guy kapıdan çıkmak üzereyken, Faustine içeri girdi.

Gözleri bavula takıldı.

"Bize veda etmeden mi kaçırıyorsunuz?"

"Geri geleceğim."

"Belki bir gün."

"Siz de öyle yapmalısınız" diye karşılık verdi Guy. "İnsanlar yüzünüzü gördüler."

Faustine yerinden kımıldamıyor, onun geçmesine mâni oluyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum, duruma göre bakacağım."

Faustine onun ufak bavulunu gösterdi:

"Hafif seyahat etmeyi seviyorsunuz bakıyorum."

"Haklısınız."

"Eh, ne yapalım!"

"Neden öyle söylediniz?"

Faustine bir adım kenara çekilerek kendi valizini gösterdi.

"Ben de nereye gideceğimi bilmiyorum. Birlikte biraz yol yapabiliriz."

Guy gözlerini genç kadının mavi gözlerine kilitledi.

İçinden onu öpmek geldi.

Hayatı kutlamak için.

Son günlerin imgelerini püskürtmek, kâbusları kovmak için.

Ve onu sevdiği için.

Ama hiçbir şey yapmadı.

Onun yerine, kolunu uzattı ve beraberce, nereye gideceklerini söylemedikleri bir arabaya bindiler.

Paris gözlerinin önünden akıyordu.

“Asıl adınızı söyler misiniz bana?” diye sordu Guy.

“Belki. Zamanımız var.”

Bu söz Guy’e Hubris’i hatırlattı.

İçinden, tam tersine, zamanı yakmış olduklarını ve artık ona hiç kimsenin sahip olmadığını söylemek geldi ama hiçbir şey de-
medi. Yeniden Faustine’le kendisine ve daha soyut, ama daha ev-
rensel bir zaman kavramına odaklanmayı tercih etti. Ve daha im-
gesel.

“Evet, bir bakıma” dedi mahzun bir tavrıyla. “Sanırım, var.”

Faustine, önlerinde açılan bu yeni, olasılarla dolu hayat için
bir anlaşmayı mühürler gibi, elini onunkinin içine koydu.

Bu yeni sayfa bakirdi. Yaratıcılığın her türüne açıktı.

Yapılması gereken, doğru sözcükleri seçmekten ibaretti.

Hubris yanılmıştı.

Melmoth eve dönmüyordu.